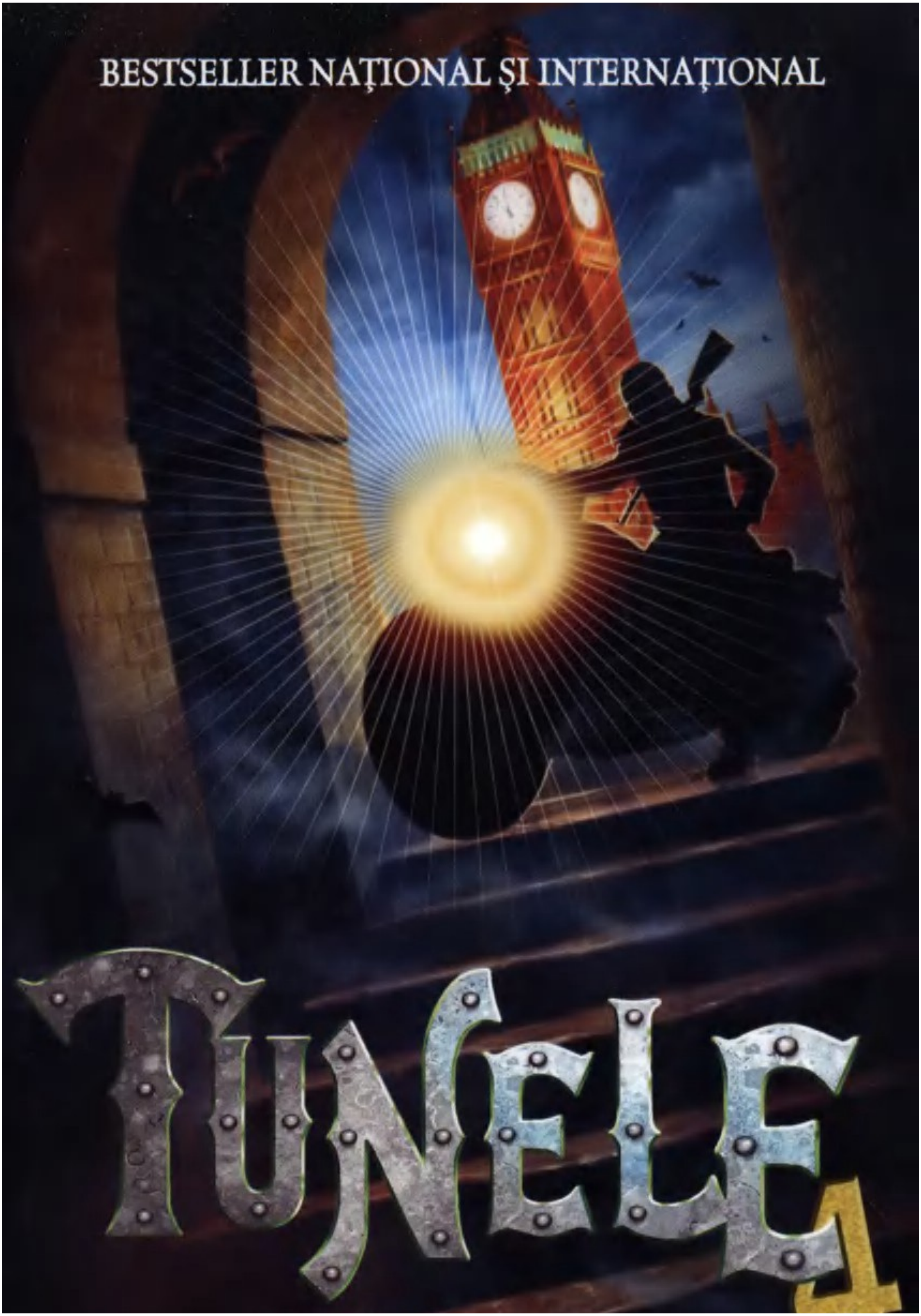
BESTSELLER NAȚIONAL ȘI INTERNAȚIONAL
TUNELE
4

TUNELE 4

MAI APROAPE

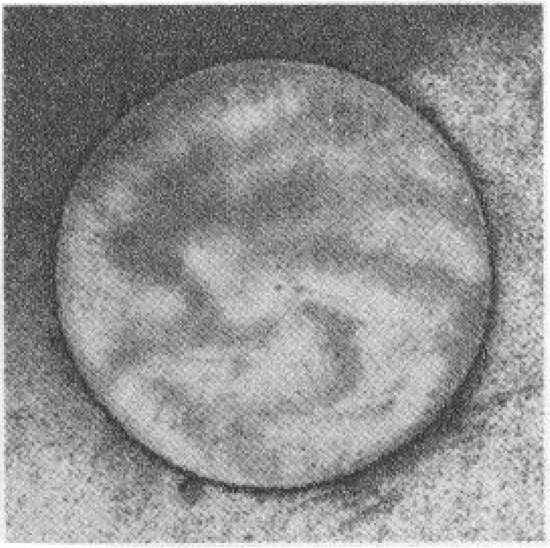

TUNELE 4

MAI APROAPE

Roderick Gordon & Brian Williams

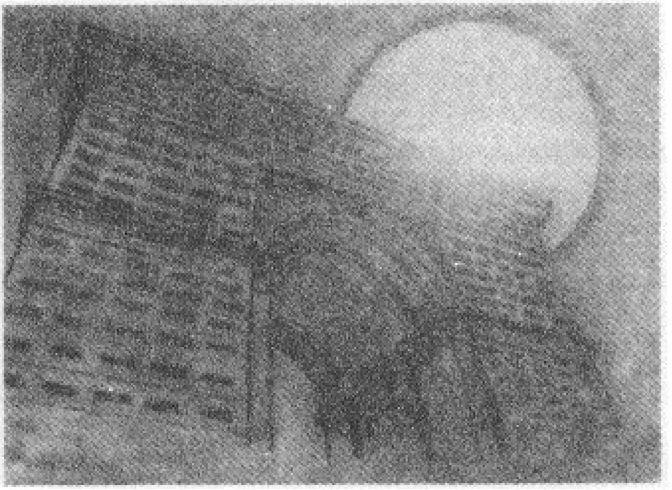

We dance around in a ring and suppose,
But the Secret sits in the middle and knows.
The Secret Sits, by Robert Frost[1]

You've never seen me You've never hoped, too fair to say You just can't explain yourself You can't explain yourself I can't explain this pain...[2]
I Betray My Friends, by Orchestral Manoeuvres in the Dark

Am Tag aller Summierung tragen Sie Ihren Korper vorwărts auf dem Wrack Ihrer Tage. Fur Sie seien nicht, was Sie waren, aber was Sie anstrebten.[3]
Autor necunoscut, *Cartea germana a catastrofelor*

1 *Dansam in cerc şi doar bănuim/Dar Secretul stă în mijloc şi știe (n. ed.)*

2 *Nu m-ai văzut vreodată / Nici n-ai sperat, sinceri îţi spun / Chiar nu poți explica / Nu te poți explica/ Eu nu pot explica aceasta durere.. (n. ed.)*

3 *În ziua pledoariei finale, purtați-va trupurile pe ruinele zilelor voastre. Căci nu sunteți ceea ce au fost ei, ci ceea ce vă doreați a fi (n. ed.)*

Nota editorului englez, Barry Cunningham

Îmi place la nebunie lumea asta subterană! Oare adevărul e mai aproape sau mai departe de noi? O carte strălucită! Şi abia aştept filmul *Tunele,* voi nu?

Partea întâi
Revelaţii

Capitolul unu

Talazuri de flăcări, roşu întrepătruns cu alb. Părul se pârleşte, pielea se strânge. Vâjâitul unui şuierat învârtejit, când tot oxigenul este absorbit din spaţiul acela, apoi plescăitul apei când Rebecca Doi se aruncă în heleşteu, luând-o şi pe sora ei cu ea. Uluită şi aproape inconştientă, Rebecca Unu are trupul flasc, ca al unei păpuşi de cârpe şi nici măcar răceala apei n-o face să-şi vină în simţiri.

Se scufundă amândouă dincolo de suprafaţă. Dincolo de fierbinţeală.

Rebecca Doi îi acoperă surorii ei gura şi nasul cu palma, încercând să le astupe. Apoi se sileşte să gândească. „Cel mult şaizeci de secunde”, îşi spune în sinea ei, forţându-şi plămânii. „Şi acum ce?”

Priveşte spre infernul dezlănţuit deasupra, valurile stacojii refractate de valurile apei. Aprinse de şarjele lui Elliott, tufişurile uscate ca nişte oase hrănesc vâlvătaia, umplând suprafaţa heleşteului cu o cenuşă groasă şi neagră. Şi, pentru ca lucrurile să meargă şi mai prost, Elliott nu se mişcase din loc — *corcitura nenorocită*! —, urmărindu-le, aşteptând, pregătită să le străpungă cu un glonţ de îndată ce ar fi apărut. De unde ştie Rebecca Doi asta? Pentru că exact asta ar face şi ea dacă ar fi în locul ei.

„Nu, n-avem cale de-ntors.” Nu şi dacă vor să reuşească.

Bâjbâind în buzunarul cămăşii, scoate un glob luminos de rezervă. Pierde câteva secunde preţioase, dar trebuie să vadă încotro se îndreaptă.

„Trebuie să mă hotărăsc repede... acum... cât încă mai sunt în stare.”

În lipsa oricărei alternative, se decide să se scufunde şi mai mult în semiobscuritatea mohorâtă, trăgând-o şi pe sora ei după ea. Rebecca Doi vede că fetei îi curge sânge din rana de la stomac, dârele fluturând în urma ei asemenea unor şuviţe roşii şi subţiri.

„Cincizeci de secunde.”

Ameţeală. Primul semn al lipsei de aer.

Prin tumultul bulelor de aer şi al apei care-i vuieşte în urechi, Rebecca Doi distinge strigătele surorii sale. Lipsa aerului a readus-o pe fată la viaţă, iar cuvintele îi sunt înspăimântate şi neclare. Începe să se zbată slab, dar Rebecca Doi îşi înfige degetele în braţul ei — fata pare să priceapă şi se lăsă iar moale, permiţându-i s-o tragă în jos.

„Patruzeci de secunde.”

Luptând cu impulsul de a deschide gura şi a respira, Rebecca Doi continuă să plonjeze în adâncuri. Haloul globului ei luminos dezvăluie o suprafaţă verticală acoperită cu alge. Un banc de peşti micuţi se îndepărtează rapid, solzii lor de un albastru-metalic scânteind în lumina globului.

„Treizeci de secunde.”

Apoi Rebecca Doi distinge o deschizătură adumbrită. Dând din picioare, se strecoară prin ea, trăgându-şi sora, iar gândul îi zboară la viaţa din trecut, la lecţiile de înot din Highfield.

„Douăzeci de secunde.”

Descoperă că se află într-un canal. „Poate”, îndrăzneşte ea să spere. „Poate.” Pieptul îi arde — nu mai poate rezista mult, dar înoată totuşi mai departe prin canal, cercetând în jur.

„Zece secunde.”

E dezorientată — nu mai e sigură unde-i susul şi unde-i josul. Apoi distinge reflexia. La câţiva metri înainte, lumina globului ei se unduieşte înapoi dintr-un petic mişcător, ca de oglindă. Cu un ultim efort, se îndreaptă spre acel punct.

Capetele le ies la suprafaţa apei, dând de aerul captiv sub tavanul canalului.

Rebecca Doi îşi umple plămânii torturaţi, recunoscătoare că nu respiră metan sau vreo acumulare de alte gaze otrăvitoare. După ce tuşea şi hârâiala i s-au potolit, o examinează pe sora ei. Deşi capul fetei e afară din apă, îi atârnă în faţă.

— Hei! Revino-ţi! strigă Rebecca Doi, scuturând-o.

Nimic.

Apoi îşi strecoară braţele în jurul pieptului fetei şi strânge cu putere de câteva ori.

Tot nimic.

Îi presează nasul între degete şi-i dă sărutul vieţii.

— Hai! Respiră! ţipă Rebecca Doi, vocea bubuind în spaţiul închis, în vreme ce sora ei scoate un mic gâlgâit şi din gură îi

ţâşneşte apă.

Apoi inspiră adânc, dar nu face decât să vomite şi mai multă apă şi prinde să dea haotic din mâini, cuprinsă de panică.

—Uşurel, uşurel, îi spune Rebecca Doi. Suntem bine acum.

După o vreme, Rebecca Unu se linişteşte, iar respiraţia îi devine regulată, deşi superficială. Ţinându-se de burtă pe sub apă, e evident că rana îi provoacă dureri îngrozitoare. Chipul îi este palid ca varul.

—Doar n-o să leşini din nou! zice Rebecca Doi, privind-o îngrijorată.

Rebecca Unu nu răspunde. Fetele se privesc, ştiindu-se în siguranţă — cel puţin deocamdată. Ştiind că au supravieţuit.

—Mă duc să văd ce e mai încolo, anunţă Rebecca Doi.

Rebecca Unu aruncă înapoi o privire goală. Apoi face un efort uriaş să vorbească, dar tot ce reuşeşte este să mimeze un D.

—De ce? completează Rebecca Doi. Uită-te în sus, îi răspunde ea, îndemnându-şi sora să observe ceea ce ea căutase instinctiv — o priză pentru mână.

Câteva cabluri de grosimea unui şarpe sunt fixate de tavanul canalului — vechi cabluri de electricitate încolăcite, cu învelişul sfâşiat, lăsând să li se vadă miezul acoperit de o rugină cafenie şi unsuroasă.

— Ne aflăm într-un soi de excavaţie. S-ar putea să găsim o altă ieşire.

Rebecca Unu dă uşor din cap şi închide ochii, străduindu-se să rămână conştientă.

Capitolul doi

După mai mult de două zile petrecute pe râul subteran, Chester cârmi şalupa spre cheiul întins.

—Foloseşte-ţi lumina! Vezi ce-i acolo! îi strigă el Marthei, acoperind vuietul motorului bărcii.

Martha îşi ridică globul luminiscent, îndreptându-i raza spre construcţiile aflate în umbră în capătul cheiului. Reducând viteza şi pregătind şalupa de acostare, Chester scrută clădirile şi

macaraua de pe docuri. Portul ăsta era, în mod sigur, mult mai bine dotat decât cele mai mici aflate de-a lungul traseului, unde se opriseră ca să realimenteze şi să se odihnească preţ de o oră sau două. Îndrăznind să creadă că, în sfârşit, ajunseseră la capătul călătoriei, Chester îşi simţi inima tresăltând de emoţie.

Şalupa se lovi de mal, iar Chester opri motorul. Martha apucă strâns baba de pe chei şi legă parâma de ea. Apoi ridică din nou globul, iar Chester observă o arcadă mare, vopsită în alb. Îşi aminti ce-i spusese Will despre intrarea zidită din port, cum că era îndeajuns de largă pentru a trece prin ea un camion. Asta trebuia să fie.

Deşi era ud leoarcă şi foarte înfrigurat, Chester era plin de entuziasm. „Am reuşit! Am reuşit naibii!” striga în sinea sa, fără să scoată însă vreo vorbă în vreme ce se aburcau pe mal de pe şalupă.

„M-am întors la Suprasol!”

Dar în ciuda faptului că aproape ajunsese acasă, situaţia în care se găsea era departe de a fi ideală.

Aruncă o privire spre Martha, care înainta şovăitor de-a lungul cheiului. Femeia bondoacă, înfofolită în mai multe straturi de haine soioase, scotea un soi de grohăituri, asemenea unui mistreţ pe cale să atace. Nu era nimic nou — comportamentul ei fusese întotdeauna mai degrabă ciudat —, dar acum o putea vedea cum îşi roteşte capul în întuneric şi blestemă ca şi cum acolo s-ar fi aflat cineva. Nu era nimeni.

Chester îşi dorea ca Will să fi venit cu el. Sau unul dintre ceilalţi. Lucrurile se aranjaseră în aşa fel încât Chester se căptuşise cu această femeie. Ea scoase un nou grohăit, de astă dată şi mai răsunător, după care căscă atât de larg, încât băiatul putu să-i vadă dinţii pătaţi. Chester ştia că femeia trebuia să fie istovită de călătorie şi că forţa gravitaţională care se manifesta din plin nu înlesnea deloc situaţia. Chiar şi el simţea cum îi trage în jos corpul, drept pentru care îşi imagina că pentru Martha, care nu mai trecuse de ani de zile prin aşa ceva, era cu mult mai rău.

Îşi dădu seama cât de ciudat era totul pentru ea. Crescută în Colonie, Martha nu fusese niciodată la suprafaţă şi avea să vadă soarele pentru prima oară. Era limpede că nu avusese parte de un trai uşor: ea şi soţul ei fuseseră expulzaţi de Styx în Adâncuri, la opt kilometri sub Colonie. Aici se integraseră în

gaşca rătăcitoare şi nelegiuită a proscrişilor, care ori se ucideau unul pe altul, ori cădeau pradă pericolelor din acele tărâmuri întunecate. De necrezut, dar, pe când era în Adâncuri, dăduse naştere unui băiat, Nathaniel, iar soţul ei încercase să-i ucidă pe amândoi aruncându-i în Por.

Deşi supravieţuiseră căderii, Nathaniel pierise ulterior din cauza febrei, lăsând-o pe Martha s-o scoată singură la capăt.
Vreme de mai bine de doi ani nu mai întâlnise pe nimeni. Izolându-se într-o colibă, supravieţuise prinzând şi hrănindu-se cu bizarele creaturi care se găseau din belşug în acele ţinuturi.

Când Will, Chester şi Elliott, rănită grav, ajunseseră acolo, femeia se ataşase imediat de băieţi, ca şi cum aceştia l-ar fi putut înlocui pe preaiubitul fiu pe care-l pierduse. Şi acest ataşament fusese atât de puternic, încât fusese gata s-o lase pe Elliott să moară ca să nu-i pună pe cei doi băieţi în pericol. Le ascunsese faptul că exista o provizie de medicamente moderne într-un submarin care se scufundase într-un alt por. Dar după ce Will descoperise adevărul, ea îşi răscumpărase vina ducându-i acolo pe el şi pe Chester şi salvându-i astfel viaţa lui Elliott. Iar băieţii o iertaseră.

Dar asta fusese atunci.

În acest moment, Chester habar n-avea ce urma să facă mai departe. Trebuia să-i facă faţă Marthei, asta pe lângă ameninţarea atotprezentă reprezentată de Styx, care l-ar urmări oriunde şi-ar face apariţia în Suprasol. Nu avea unde să se ducă şi pe nimeni căruia să-i ceară ajutorul, în afara lui Drake. Drake era singura sa speranţă, singurul colac de salvare.

„Drake, te rog, te rog să fii aici!” gândi Chester, străbătând întunericul mohorât de pe chei şi dorindu-şi ca bărbatul să apară pur şi simplu. Voia să-i strige numele cu voce tare, dar n-o făcu, întrucât Marthei i-ar fi picat destul de rău să afle că încercase să ia legătura cu el. Chester ştia cât de posesivă şi excesiv de protectoare era femeia şi ultimul lucru de care avea nevoie acum era ca ea să se bosumfle şi să se cufunde într-o tăcere prelungită. Iar Chester nu avea cum să ştie dacă Drake primise mesajul pe care i-l lăsase. Sau dacă mai era în viaţă.

Continuând să rămână tăcuţi, Chester şi Martha urmară instrucţiunile lui Will, trăgând şalupa pe mal. Nefiind obişnuiţi cu întreaga forţă gravitaţională, amândoi îşi pierdură în scurt timp

suflul. Cu toate acestea, în timp ce Martha gemea şi blestema, o cărară, în cele din urmă, spre una dintre clădiri, unde o proptiră de un perete.

Sprijinindu-şi mâinile de genunchi şi încercând să-şi revină, Chester îşi dădu seama că singurul lucru pe care şi-l dorea era să ajungă în Londra şi să-şi vadă din nou părinţii. Cu orice risc. Poate că mama şi tatăl lui vor reuşi să îndrepte totul. Poate că îl vor ascunde pur şi simplu undeva. Nu-i păsa — trebuia să-i vadă şi să-i anunţe că era în regulă.

* * *

Rebecca Doi înotă repede înapoi la sora sa. Se linişti când văzu că îşi ţinea încă degetele încleştate de cablurile electrice. Fata Styx reuşise să se menţină deasupra apei, dar puterile îi slăbeau rapid. Capul i se sprijinea pe braţul ridicat, iar ochii îi erau strâns închişi. Rebeccăi Doi îi luă câteva secunde bune să o trezească. Devenise imperios necesar să o ducă într-un loc uscat şi călduros înainte de a intra în stare de şoc.

— Inspiră cât de mult aer poţi. Vom ieşi de aici, îi spuse Rebecca Doi. Există un loc deasupra noastră.

— Ce loc? murmură apatică Rebecca Unu.

— Am urmat o linie ferată îngustă de pe fundul tunelului, răspunse Rebecca Doi, clipind spre apa care le venea până la bărbie. Am ajuns într-un sector care nu era inundat. E mai mare decât orice alt buzunar de aer pe care...

— Hai să mergem! îi tăie vorba Rebecca Unu.

Trase adânc aer în piept şi dădu drumul cablurilor.

Rebecca Doi o duse pe sora ei până la locul descris. În vreme ce Rebecca Unu plutea pe spate, Rebecca Doi o trăgea după ea asemenea unui salvamar.

Nu după multă vreme, apa deveni îndeajuns de mică pentru a atinge fundul cu picioarele, deşi Rebecca Doi se văzu nevoită să-şi sprijine în continuare sora pentru a putea înainta. Împleticindu-se şi împroşcând apă, reuşiră în cele din urmă să ajungă la locul uscat.

Rebecca Doi observă că şinele continuau în susul tunelului, dar, oricât şi-ar fi dorit să descopere unde duceau, trebuia mai întâi să se ocupe de sora ei. O întinse pe jos, după care îi dădu cu blândeţe cămaşa la o parte, pentru a cerceta rana. Avea o mică gaură pe o parte a taliei, chiar deasupra şoldului. Deşi la

prima vedere rana nu părea să fie prea gravă, din ea se scurgea o cantitate mare de sânge, lăsând o peliculă roşie translucidă pe stomacul umed al fetei.

—Cum arată? o întrebă Rebecca Unu.

—O să te întorc pe o parte, o preveni Rebecca Doi, ridicând-o uşor pe sora ei pentru a-i cerceta spatele. Mă gândeam eu, murmură ea, descoperind o altă plagă, pe unde ieşise glonţul.

—Cum arată? repetă Rebecca Unu printre dinţii încleştaţi. Spune-mi odată!

— Putea fi mai rău. Vestea proastă e că pierzi mult sânge. Vestea bună e că glonţul te-a nimerit într-o parte a stomacului, în zona cărnoasă...

—Cum adică „zona cărnoasă”? Vrei să spui că-s grasă? icni indignată Rebecca Unu, în ciuda stării sale deplorabile.

—Mereu ai fost cea înfumurată, este? Lasă-mă să termin, zise Rebecca Doi, întinzându-şi din nou sora pe spate. Glonţul a trecut prin tine, aşa că, cel puţin, nu sunt nevoită să-l scot. Dar trebuie să opresc sângerarea. Şi ştii ce înseamnă asta...

— Da, murmură Rebecca Unu. Deodată, deveni din cale-afară de furioasă, încleştându-şi pumnii. Nu pot să cred că piticul ăla mi-a făcut aşa ceva. Chiar m-a împuşcat! Will m-a împuşcat! spumegă ea. Cum a îndrăznit?!

—Uşurel, spuse Rebecca Doi, scoţându-şi cămaşa.

Roase poalele cu dinţii până când reuşi să sfâşie o bucată, după care mai rupse câteva.

Rebecca Unu bombănea în continuare.

—Cea mai mare greşeală a lui e că nu m-a terminat. Trebuia s-o facă atunci când a avut ocazia, pentru că o să mă răzbun. Şi o să mă asigur că va simţi o asemenea durere, dar de milioane şi milioane de ori mai rău!

—Evident, aprobă Rebecca Doi, înnodând laolaltă două feşe şi împăturindu-le pe celelalte pentru a obţine comprese.

—Vreau să-l tai şi să-l las să sângereze pe porcuşorul ăla, dar încet... atât de încet... să dureze zile... *nu...* săptămâni, bolborosi Rebecca Unu, aproape delirând. Î*n plus,* ne-a furat virusul Dominion. Va trebui să plătească pen...

—Vom recupera Dominionul. Acum te rog să taci. Trebuie să-ţi păstrezi puterile, spuse Rebecca Doi. O să-ţi pun comprese pe răni şi le voi lega strâns.

Rebecca Unu se încordă când sora sa puse compresele pe

cele două găuri făcute de glonţ. Apoi, când Rebecca Doi îi trecu feşele în jurul mijlocului şi strânse cu putere, ţipetele groaznice de agonie ale fetei Styx răsunară în adâncurile tunelului întunecat.

* * *

— Grăbeşte-te, scumpule, îl zori Martha pe Chester, care încerca să hotărască ce să ia cu el.

Băiatul nu-i răspunse, dar înăuntrul său era gata să explodeze.

„Ah, mai dă-mi pace odată!”

Femeia era asemenea unei mătuşi băgăcioase şi enervante, agitându-se mereu în privinţa lui şi privindu-l cu ochi umezi de căprioară. Plus că transpirase din plin de când trăseseră şalupa afară din apă, iar Chester era sigur că putea simţi un miros acru venind dinspre ea.

—N-avem de ce să mai zăbovim pe-aici, scumpete, zise ea cu o voce greţoasă.

Pân-aici! Nu mai putea suporta să se ţină după el. Se afla mereu un pic prea aproape, ceea ce-i producea un mare disconfort. Înşfacă mai multe lucruri la întâmplare şi le îngrămădi peste sacul de dormit din rucsac, legându-l apoi la gură.

— Gata, anunţă el, legănându-şi intenţionat rucsacul pe umăr, ca s-o silească pe Martha să se dea cu un pas în spate, ferindu-se de lovitură apoi o luă repede în josul cheiului, îndepărtându-se de ea.

Dar, după numai câteva secunde, femeia era din nou în spatele său, asemenea unui câine de pripas.

— Încotro e? întrebă pe neaşteptate Martha, în vreme ce Chester încerca să-şi amintească indicaţiile lui Will.

Putea auzi cum respiraţia femeii devine tot mai sacadată, de parcă s-ar fi înfuriat pe el sau pe situaţia în care se găsea acum.

Deşi comportamentul ei era o sursă permanentă de iritare pentru Chester, la răstimpuri ieşea la iveală o altă faţetă a firii ei. Aproape fără vreo avertizare, îşi pierdea cumpătul şi devenea de-a dreptul răutăcioasă. În asemenea ocazii, Chester era pur şi simplu înspăimântat.

— Nu ştiu, răspunse el cât de politicos putea, dar dacă Will a spus că se află aici, atunci e pe-aici pe undeva.

Cercetară printre clădirile cu un singur etaj, construcţii din

beton brut, fără geamuri la ferestre. Nimic nu lăsa să se întrevadă la ce fuseseră folosite aceste clădiri — nu aveau niciun semn distinctiv, cu excepţia numerelor inscripţionate pe ele cu vopsea albă. Era ceva la acele clădiri care îl făcea pe Chester să se înfioare. Se întreba dacă nu cumva cândva, în trecut, acolo fuseseră încartiruiţi soldaţi, trăind în întuneric şi complet izolaţi. Dar acum clădirile erau pustii; nu se găseau decât moloz şi bucăţi contorsionate de metal.

Pe când respiraţia Marthei devenea tot mai greoaie, preludiul unei alte nemulţumiri, lumina ţinută de Chester se abătu asupra deschizăturii pe care o căuta.

—Aha! Iat-o! anunţă el repede, sperând să o facă pe femeie să tacă.

Priviră amândoi culoarul făcut de Will, care îndepărtase mai multe cărămizi BCA.

—Da, spuse nepăsătoare Martha.

Chester avea impresia că era dezamăgită. Ridicându-şi arbaleta ca şi cum s-ar fi aşteptat la necazuri, femeia urcă prima. Chester nu o urmă imediat, clătinând din cap înainte de a porni şi el după ea. Trecând în cealaltă parte, îşi simţi picioarele bălăcindu-se într-o apă urât mirositoare, duhoarea devenind tot mai accentuată cu cât agita apa.

—Bleah! făcu el, consolându-se cu gândul că măcar nu avea să mai simtă mirosul Marthei.

Observă un soi de duşumea de lemn aflată pe jumătate sub apă, apoi câteva butoaie de petrol ruginite. Unul dintre butoaie era gol şi plutea pe o parte. Când apa din jurul lui făcea valuri, se lovea de perete, scoţând un sunet metalic găunos, asemenea unui clopot care suna în largul mării.

Dar mai era un sunet — un bocănit constant. Chester observă o cutie de Cola dietetică lovindu-se de butoi. Privi transpus însemnele roşii şi argintii — atât de clare, de curate, de moderne — şi se însufleţi. Cutia de Cola provenea, fără îndoială, de la suprafaţă, iar pentru el reprezenta ceva din propria lume. Chester se întreba dacă nu cumva chiar Will o aruncase acolo când el şi doctorul Burrows se întorseseră în acest port subteran, chiar înainte de a-şi continua călătoria în jos, spre adăpostul atomic. Îi plăcea ideea că reprezenta o legătură cu prietenul său.

Observând că Chester se oprise să se holbeze la cutie,

Martha mormăi la el, îndemnându-l să-şi continue drumul. Pentru ea nu însemna nimic. Trecură printr-un cadru de uşă, pătrunzând într-o încăpere ticsită cu dulapuri. Taman în locul în care Will le spusese că o vor găsi, dădură peste scara aflată într-o cămăruţă învecinată, care le va permite să străbată distanţa scurtă care îi despărţea de suprafaţă. Martha încercă mai multe trepte fixate în zidul de beton, după care, mişcându-se greoi, începu să urce.

„Am ajuns cu adevărat? Nu pot să cred!” gândi Chester, în vreme ce Martha deschidea drumul spre lumină. Deşi îşi acoperise ochii, strălucirea cerului era mai mult decât putea suporta şi se rostogoli orbit din gaura puţului. Se ridică în patru labe şi se târî în spatele unui tufiş unde se instalase deja Martha. Rămaseră ascunşi acolo până când ochii lui Chester se obişnuiră treptat cu lumina zilei. Afară nici măcar nu era atât de strălucitor — era o după-amiază târzie şi mohorâtă, iar cerul era acoperit de nori.

—Iată-ne ajunşi, scumpete, spuse Martha, cu chef de vorbă.

Dacă acesta era marele moment al lui Chester, cel în care se întorcea acasă din adâncurile Pământului, după mai multe luni decât avea el chef să-şi amintească şi după tot ce îndurase, atunci avea de-a face cu un eşec total. Ca să nu spunem mai mult.

— Tărâmul diabolicilor suprasoli, adăugă Martha pe un ton defăimător.

Chester o privi cum îşi înfăşoară o eşarfa soioasă în jurul capului, lăsând doar o deschizătură pentru ochi. Când femeia îşi întoarse privirea spre el, băiatul îşi dădu seama că îi va lua destul timp ca să se adapteze la lumina zilei.

Prin cap îi trecu o idee.

„Aş putea să scap de ea!”

Oare să o rupă la fugă? Având vederea încă afectată, îi va fi greu să-l ajungă din urmă. „Asta e şansa ta”, îşi spuse el pe când femeia scoase un pufnet puternic. Mucii îi huruiră şi, ridicând un colţ al eşarfei, femeia prinse să-şi apese pe rând nările, ca şi cum ar fi încercat să scoată ultimele rămăşiţe dintr-un tub de pastă de dinţi.

Chester îşi reaminti de clipa când el, Will şi Cal ajunseseră pentru prima oară la Staţia Minerilor din Adâncuri şi când făcuse şi el ceva la fel de dezgustător. În orice caz, îl dezgustase pe

Will. Asta îl făcu să se gândească din nou la prietenul lui şi la timpul petrecut împreună — cu bune şi cu rele —, iar Chester îşi dădu seama că nu putea să mai fie supărat pe el. Habar n-avea dacă Will supravieţuise saltului în porul numit Afumata Jean, când îşi urmase tatăl. Sau dacă supravieţuise şi Elliott, care alesese acelaşi drum.

Chester se înfioră.

Dispăruseră cu toţii, erau probabil morţi şi atunci îi văzuse pentru ultima oară.

Sau poate continuau marea aventură în care se prinseseră el şi cu Will în ziua aceea în pivniţa casei familiei Burrows, când porniseră să străbată un tunel. Chester îşi dădu seama că, în mintea lui, o descrisese ca fiind o *aventură* şi avu o strângere de inimă că ar putea să o rateze chiar acum.

Se gândi la ei trei făcând lucruri extraordinare... Will, doctorul Burrows şi Elliott... Elliott... *Elliott*... O văzu cu o asemenea limpezime, de parcă ar fi stat chiar în faţa lui... aşa cum fusese atunci când băuse lichidul din ochiul lupului... Îi văzu zâmbetul neastâmpărat, care-l tachinase când se întorsese spre el, poftindu-l să facă la fel. Chester nutrea faţă de ea o admiraţie pură — îi ţinuse în viaţă cu abilităţile ei incredibile. Dar, mai presus de orice, în ochii minţii se păstra acel zâmbet, care-l umplea cu un sentiment de pierdere şi de excludere.

Chester oftă, reamintindu-şi că trebuie să-i fie mai bine aici, la suprafaţă. Se întâlnise de atâtea ori cu moartea cât să-i ajungă pentru mai multe vieţi... *trebuia* să fie mai în siguranţă aici.

Cel puţin asta încerca să-şi spună, în vreme ce Martha reuşise să-şi scoată un muc cenuşiu din nară, ştergându-l de haina deja soioasă.

„Te rog”, se gândi Chester.

Oare totul se reducea la asta — alesese între Elliott... şi bătrâna asta revoltătoare?

— Da, iată-ne aici, răspunse el în cele din urmă, luându-şi privirea de la Martha. Suntem în Suprasol.

Pe măsură ce se lăsa seara, lumina se împuţina cu repeziciune, iar Marthei îi era mai uşor să vadă. Din locul în care se ascundeau puteau zări mai multe clădiri, pătrate şi aparent funcţionale.

Astfel, după câteva ore, aflaţi acum sub acoperirea

întunericului, hotărâră să iasă din spatele tufişurilor. Înaintară cu precauţie printre clădirile scoase din uz ale fostului aerodrom. Will îi spusese lui Chester că se găsea în Norfolk, la mai bine de o sută cincizeci de kilometri de Londra.

Traversară ceea ce părea un fost teren de paradă, un loc ciudat, cu reverberaţii, şi buruieni crescute prin crăpăturile din asfalt. Lăsându-l în urmă, Chester observă un camion cu prelata ridicată care, după cum se părea, aparţinea constructorilor sau unui soi de comercianţi. Părerea i se confirmă când remarcă schele în jurul unei clădiri — lucrurile se schimbaseră de când Will şi doctorul Burrows trecuseră ultima oară pe-aici, iar reparaţiile înaintaseră. Apoi, în zare, distinse o baracă. Ferestrele erau luminate şi lângă ea era parcat un Land Rover. Will îl avertizase în legătură cu paznicii care patrulau în aria aerodromului, iar baraca părea să fie camera de gardă. Băiatul putea auzi râsul şi vocile lor ridicate purtate de vânt.

—Le-am putea cere ajutorul, sugeră el.

— Nu, se opuse Martha.

Băiatul nu se mai osteni să o convingă, dar, când se îndepărtară de baracă, Martha îl apucă strâns.

—NU mergem să le cerem ajutor păgânilor! Niciodată! izbucni ea nebuneşte, zgâlţâindu-l. Suprasolii sunt diabolici!

— Bine... bine... e-n regulă..., icni el, luat complet prin surprindere de violenţa reacţiei ei.

Apoi, la fel de repede, mânia femeii păru să se evapore şi un zâmbet drăgăstos îi apăru pe faţa bucălată. Chester nu era sigur ce prefera mai mult. Dar era clar că trebuia să fie mult mai grijuliu cu ce avea să spună după una ca asta.

* * *

Suportând întreaga greutate a surorii sale, pe care o ducea în spinare, şi înaintând tenace prin tunelul în pantă, Rebecca Doi era recunoscătoare că gravitaţia era redusă. Deşi fata rănită îşi pierduse din nou cunoştinţa, Rebecca Doi continua să vorbească de una singură cu ea.

—O să găsim noi ceva, o să vezi. O să te faci bine, spuse ea.

De fapt, era extrem de îngrijorată de starea surorii sale. Feşele improvizate îşi făcuseră datoria, încetinind sângerarea, dar Rebecca Unu pierduse deja prea mult sânge. Situaţia nu era deloc una bună.

Cu toate acestea, Rebecca Doi nu avea de gând să renunţe la

speranţă, purtându-şi povara umană kilometru după kilometru, stârnind praful dintre traversele corodate ale şinelor de tren. Deşi trecea prin dreptul altor galerii, rămânea în tunelul principal, cu credinţa că, în cele din urmă, o va scoate din mină.

Trecând pe lângă bucăţi din vechi maşinării — dovezi suplimentare ale civilizaţiei care desfășurase această muncă subterană —, se simţi încurajată. Nu se opri să cerceteze dispozitivele ce păreau să fie pompe şi generatoare. Deşi aveau o înfățișare demodată, presupuse că erau variante ale tehnologiei de la Suprasol utilizate în mineritul de adâncime. La răstimpuri mai putea vedea târnăcoape, lopeţi şi căşti de protecţie aruncate de-a lungul drumului.

Prioritatea ei numărul unu era să ajungă la suprafaţă, asta şi pentru că ea însăşi începuse să aibă ameţeli din pricina lipsei de apă şi de hrană. Dar intenţiona şi să-i schimbe surorii ei feşele improvizate cu ceva mai potrivit cât mai curând posibil. Amintindu-şi de bandajele aflate în jacheta pe care fusese silită s-o lase în urmă când Will şi Elliott le prinseseră în cursă, Rebecca Doi înjură.

După mai mulţi kilometri în care doar scrâşnetul uniform al bocancilor ei îi ţinuse companie, începu să distingă şi un alt zgomot.

—Ai auzit asta? întrebă ea, fără să aştepte un răspuns din partea surorii sale.

Se opri să asculte. Deşi era intermitent, părea un scâncet în depărtare. Porni din nou, iar când şina de cale ferată o purtă pe după o cotitură, simţi o pală pe faţă. Era aer proaspăt. Plină de speranţă, grăbi pasul.

Şuieratul se auzi mai puternic, la fel şi briza, iar fata zări o licărire înaintea ei.

—Lumina zilei... bănuiesc că asta trebuie să fie, comentă ea.

Apoi, urcând odată cu linia ferată o pantă chiar şi mai abruptă a tunelului, observă izvorul luminii.

Şinele mergeau înainte, dar într-o parte a tunelului, unde ar fi trebuit să fie piatră, era o lumină orbitoare. Din câte putea să-şi dea seama, nu era artificială. Dar după ce petrecuse atât de multe ore în beznă, călăuzită doar de fasciculul verzui al globului luminiscent, îi era greu să privească direct lumina.

—O să te las aici o clipă, spuse ea, depunându-şi cu grijă sora pe pământ.

Apoi, protejându-şi ochii cu braţul, înaintă spre lumină. Rafalele de vânt se înteţiseră în aşa măsură, încât o împingeau înapoi.

Îşi impuse să aibă răbdare până ce ochii aveau să i se adapteze şi, după o vreme, putu să-şi coboare braţul. Prin deschizătura zimţată reuşi să vadă cerul alb. Ţinând cont şi de vânt, efectul general era că se află undeva la mare înălţime, nu departe de nori, dacă ar fi existat vreunul.

„Aşadar... tot timpul ăsta... am urcat prin interiorul unui *munte* presupuse ea.

Ridicând din umeri, se apropie şi mai mult de deschizătură.

Scoase un strigăt de surpriză.

—Trebuie să vezi asta! O să-ţi placă! ţipă Rebecca Doi spre sora sa inconştientă.

În depărtare, sub ea, era un oraş străbătut de un râu. Urmărindu-i cursul, fata observă că acesta se vărsa într-o întindere de apă mare cât vedeai cu ochii.

—Un ocean? întrebă ea.

Dar oraşul fu cel care îi stârni uluiala. Nu numai că era desfăşurat pe o suprafaţă imensă, dar clădirile lui păreau să fie la fel de voluminoase. Chiar şi de la distanţa aceea, se vedea cu ochiul liber ceea ce părea să fie un arc uriaş, nu cu mult diferit de Arcul de Triumf din Paris, cu străzi largi, ce se desfăceau ca nişte raze. Deşi arcul era de departe cea mai importantă construcţie, existau şi alte numeroase clădiri, de proporţii obişnuite, dispuse în cvartale uniforme. Lăsând centrul oraşului, privirea Rebeccăi Doi descoperi suprafeţe întinse acoperite de clădiri mici, despre care presupuse că sunt case.

Sigur nu era vorba de un oraş-fantomă părăsit.

Dacă privea cu mare atenţie, reuşea să distingă ceea ce păreau a fi nişte vehicule mişcându-se pe bulevarde şi străzi şi care, de la distanţa aceea, erau mai mici decât nişte purici.

Auzi murmurul constant al unui motor şi zări un elicopter care survola oraşul — nu semăna cu niciun alt elicopter văzut de ea în Suprasol, având rotoare de o parte şi de alta a fuselajului, nu la capete.

—Ce mai e *şi asta?,* se miră ea.

Apoi privi iar oceanul de dincolo de oraş. Ducându-şi mâna streaşină la ochi, putea vedea o mulţime de bărci şi de vase acolo unde soarele scânteia pe suprafaţa apei.

Dar ceea ce o impresionă cu adevărat fu nimbul de ordine şi putere care venea dinspre imensa metropolă. Dădu din cap aprobator.

— Asta-i genul meu de loc!

Capitolul trei

Obosiţi cum erau, Chester şi Martha călătoreau pe timpul nopţii, cutreierând nenumărate câmpii şi făcând ocoluri mari când întâlneau case locuite sau drumuri. Martha ţinea morţiş să meargă ea înainte, deşi Chester ştia că nu avea habar încotro se îndrepta. Nici el nu ştia, aşa că, deocamdată, se mulţumea să o urmeze — nu avea alt plan în acel moment; în orice caz, nu cu ea pe cap.

Înaintând, Chester se gândea la Drake, hotărând să încerce să-i lase încă un mesaj. Dacă nu ieşea nimic din asta, va strânge din dinţi şi-şi va suna părinţii. În orice caz, avea nevoie de un telefon, drept pentru care era pregătit să aştepte ocazia potrivită, când avea să dea peste unul. Ştia prea bine că Martha va face tot ce-i va sta în putinţă ca să-l oprească să ia legătura cu „diabolicii suprasoli”, aşa că, într-un fel sau altul, va trebui să scape de ea. Hotărârea asta îi dădu puteri — îşi dorea mai mult decât orice să se debaraseze de femeie.

De cum primele raze de soare pătară cerul, se opriră într-o poiană aflată în mijlocul unui pâlc de copaci înconjuraţi de câmpie. Ciripitul din zori abia începuse, iar lui Chester nu-i venea să creadă ce larmă făceau păsările şi cât de multe erau. Era zarvă şi mişcare pretutindeni — o mare diferenţă faţă de mediul subteran cu care se obişnuise Chester, unde, dacă se ivea vreun animal, ori încerca el să te înfulece, ori încercai tu să-l mănânci.

Ca să nu mai spunem că în Highfield nu văzuse niciodată atât de multe păsări. „Sunt băiat de oraş”, se gândi Chester, ascultând cântecul nearmonios al zburătoarelor, după care chibzui din nou. Viaţa petrecută în Highfield părea atât de îndepărtată, încât nu mai ştia *cum* era el cu adevărat!

Agitându-se la marginea luminişului, Martha rupea ramuri pentru a ridica două adăposturi de o parte şi de alta a unui frasin tânăr. Chester nu era prea încântat că adăposturile erau atât de apropiate, dar băiatul nu avea niciun cuvânt de spus. În plus, era tare istovit — tânjea să se întindă şi să doarmă. Atât el, cât şi Martha luaseră saci de dormit din magaziile de echipamente din adăpostul atomic, iar băiatul tocmai şi-l scotea pe al lui din rucsac când auzi un şuierat.

— Tu ai făcut aşa? întrebă pe un ton plictisit, fără să se mai obosească să-şi ridice privirea.

— Gura! porunci Martha cu o voce joasă.

— Ce-ai spus? făcu Chester.

Încă pe vine, se apropie cu paşi mici de el. Băiatul tocmai se întorsese să vadă ce voia femeia când aceasta îl împinse la pământ.

— Linişte! Linişte! Linişte! repetă ea, lăsându-se pe el şi încercând să-i pună o mână la gură.

Luminată de raza provenită de la globul lui luminiscent, faţa Marthei era la doar câţiva centimetri de a sa. Lui Chester i se oferi prim-planul unor fire de păr roşcat şi cârlionţat care-i creşteau femeii pe bărbie.

— Nu! urlă el, reuşind s-o dea jos de pe el.

Erau întinşi la pământ, unul lângă altul, iar femeia refuza încă să-i dea drumul, străduindu-se să-i astupe gura cu mâinile.

Băiatul o îndepărtă de faţa lui. Gâfâind amândoi din cauza efortului, se blestemară unul pe altul. Chester era surprins de puterea femeii. Lupta degeneră într-o serie de palme, în vreme ce se rostogoleau, luând cu ei rămurele şi frunze moarte în trecerea lor.

— Opreşte-te! strigă Chester.

Îşi trăsese înapoi braţul cu pumnul încleştat, gata s-o lovească, dar panica îi dispăru pentru o clipă. Cuvintele aspre ale tatălui său îi reveniră în minte.

Să nu loveşti niciodată o doamnă.

Chester ezită.

— Doamnă? murmură el, întrebându-se dacă Martha se încadra în categorie.

Trebuia să facă însă ceva să oprească lupta asta stupidă.

Se întoarse spre Martha, lovind-o în falcă. Lovitura îi proiectă capul într-o parte, iar femeia îi dădu imediat drumul. Chester se

ridică pe dată în picioare, fugind de lângă ea.

—Ce naiba ai? strigă de la marginea luminişului, speriat că femeia îl va ataca din nou. Abia răsufla şi-şi găsea cu greutate cuvintele. Ai înnebunit de-a binelea?

Ea începu să se târască spre el, după care se ridică în genunchi. Nu părea supărată pe băiat. Dar în ochii ei se putea distinge groaza, în vreme ce se ţinea de falcă, îndreptându-şi privirile spre vârfurile copacilor de la marginea luminişului.

—Nu ai auzit? spuse ea disperată.

—Ce să aud? întrebă Chester, gata s-o rupă la fugă dacă ea s-ar fi îndreptat spre el.

—Sunetul acela, explică femeia.

Chester nu răspunse imediat.

—Tot ce pot să aud sunt păsările — milioane de păsări afurisite, zise el. Atâta tot.

— Nu a fost o pasăre, continuă ea, aproape bolborosind din cauza fricii.

Privirea ei rămăsese îndreptată în sus, fixând cerul cenuşiu care se întrevedea printre vârfurile copacilor.

—A fost o strălucire. I-am auzit bătaia aripilor. Una dintre ele a răzbit până aici. Mai fac asta — ţi-am mai spus că una era pe urmele mele în Adâncuri. Odată ce te-au luat în vizor, nu te mai...

—O strălucire? Asta e pur şi simplu o nerozie! o întrerupse Chester. Ai auzit vreun porumbel sau vreo rândunică zburând pe deasupra. Nu există străluciri aici, idioată ce eşti!

Se săturase de prostiile astea. Strălucirile erau prădători uriaşi, care aduceau cu nişte molii, cu o poftă nestăpânită de carne, în special de carne de om. Deşi ar fi putut reprezenta una dintre cele mai mari ameninţări în nivelurile subterane ale Pământului unde trăise Martha, băiatul nu putea admite că fuseseră urmăriţi de una dintre ele până aici, la suprafaţă.

—Ţi-ai pierdut minţile! îi strigă el.

Femeia îşi masa maxilarul în locul în care-o lovise.

—Încercam doar să te salvez, Chester, spuse ea smerită, încercam să te apăr pentru ca, dacă ar fi fost să înhaţe pe cineva, să mă ia pe mine... nu pe tine.

Chester nu ştia ce să mai creadă.

Îi părea rău că o lovise — dacă într-adevăr crezuse că sunt atacaţi de o strălucire, atunci înţelegea de ce femeia se purtase

aşa şi ar trebui să-i fie recunoscător. *Dar cum ar fi putut fi o strălucire?* Martha era evident convinsă că o auzise, însă avea totuşi figura unei nebune: faţa îi era schimonosită şi chinuită. Privind-o, Chester observă la ea gesturi nefireşti. Ochii ei scrutau încoace şi-ncolo, ca şi cum ar fi zărit cine ştie ce prin copaci.

Ridicându-se în picioare, femeia se întoarse la adăposturi pentru a le termina, după care începu să pregătească ceva de mâncare. Când masa fu gata, Chester o acceptă fără să rostească un cuvânt — era prea înfometat şi prea epuizat să se mai opună. Mâncând în tăcere, băiatul se gândi iar la incident. Strălucire sau nu, hotărî că nu voia să mai zăbovească în prejma femeii niciun minut mai mult decât va fi nevoie. Trebuia să fugă cât mai repede cu putinţă.

* * *

Împleticindu-se în lumina soarelui, Rebecca Doi nu o dădu încă pe sora ei jos din spinare, încercând să înţeleagă unde se afla. Înaintea ei se întindea un platou îngust, stâncos, mărginit la stânga de o serie de culmi zimţate. Acestea erau prea abrupte pentru a le putea escalada, deşi simţul de orientare al fetei îi spunea că oraşul pe care-l văzuse se întindea de cealaltă parte.

Drept în faţa ei, şinele mai continuau câteva sute de metri, terminându-se într-un soi de clădire scundă. Dincolo de ea se deschidea un drum de pământ. Fata se întrebă dacă acesta se va dovedi a fi drumul spre oraş.

Vântul se înteţise, facându-i părul lung să-i fluture peste faţă. Fata se întoarse spre dreapta.

—Am urcat un munte, e clar, murmură ea, privind vârfurile copacilor uriaşi care se înşiruiau până la orizont. Ne aflăm pe un soi de creastă, deasupra junglei, îi spuse surorii sale inconştiente, ţinând-o în braţe.

Rebecca Doi nu era din cale-afară de surprinsă. Urcase încontinuu după ce admirase priveliştea oraşului şi chiar şi atunci se aflase la o înălţime considerabilă.

—Presupun că o vom apuca pe drumul pavat cu cărămizi galbene, oftă ea, simţind pe piele arşiţa cumplită.

Continuă să urmeze calea ferată, coborând panta uşoară ce ducea la clădire. Platoul era expus în întregime soarelui şi nu exista nici urmă de vegetaţie.

—Trebuie să te duc la umbră, îi zise surorii ei.

Dinspre Rebecca Unu se auzi un geamăt slab.

Clădirea era simplă, făcută din cherestea decolorată de soare şi bucăţi brute de metal, dar cel puţin era un refugiu în faţa arşiţei. Punând-o jos pe sora ei, Rebecca Doi îşi continuă cercetarea. Într-un colţ erau îngrămădite câteva vagonete, iar fata, băgând mâna în cel mai apropiat, o scoase plină cu materialul care încă umplea micul vehicul.

—Extracţie, spuse ea, dând drumul bucăţelelor de piatră din palmă.

Era limpede că pe vremuri aceste vagonete fuseseră folosite pentru a scoate la suprafaţă sterilul provenit de la excavaţiile din munte.

Cercetă repede şi restul clădirii, dar nu mai găsi nimic care să-i fie de folos. Apropiindu-se de o uşă aflată în fundul construcţiei, răsturnă câteva sticle goale de bere.

—Mi-ar prinde bine nişte apă, murmură ea când sticlele se opriră din zornăit pe podeaua de beton.

Ieşi pe uşă şi se trezi din nou afară. Acolo dădu peste un vechi camion de trei tone, din ale cărui cauciucuri mai rămăseseră doar nişte zdrenţe negre înfăşurate în jurul jantelor. Atinse emblema de pe grătarul radiatorului — deşi deteriorat, blazonul emailat al producătorului aducea cu o rachetă spaţială de pe timpuri, iar sub ea se găsea un nume.

—BLIT.. citi cu voce tare Rebecca Doi.

Celelalte litere lipseau. Alături de camion se aflau patru rezervoare mari de combustibil — probabil fiecare având capacitatea de mai multe sute de litri. Mirosindu-le, fata decise:

—Benzină.

Ochii ei urmară drumul de pământ care dispărea după un colţ puţin mai înainte.

—Aşadar, pe-aici vom coborî, spuse ea.

Avusese dreptate — era evident singura cale de a urca sau coborî muntele, fie cu camionul, fie pe jos.

Auzi chemarea surorii sale acoperind şuieratul vântului. Erau amândouă deshidratate şi aveau mare nevoie de apă, dar şi mai urgent era faptul că Rebecca Unu necesita ajutor medical. Dacă nu-l primea, Rebecca Doi nu avea rost să-şi mai facă iluzii: nu se ştia dacă fata putea să supravieţuiască acestui calvar.

Rebecca Doi tocmai dădu să se întoarcă la sora ei când observă ceva cu coada ochiului. Rămase locului.

O scânteiere urca pe deasupra copacilor, urmând o traiectorie verticală. Despică albul perfect al cerului cu o subţire linie purpurie, care aducea cu prima incizie făcută de bisturiul unui chirurg pe pielea fragedă.

Nu doar că era un semn de viaţă — nu mai surprinsese vreo scânteiere —, ci culoarea era cea mai importantă pentru fata Styx.

— Da! rosti, buzele ei uscate schiţând un surâs. Trei... doi..., numără ea secundele, aşteptând şi abia respirând din pricina surescitării.

— UNU! strigă.

În vreme ce scânteierea îşi urma traiectoria, linia îşi schimbă dintr-odată culoarea din roşie în neagră. Cel mai întunecat negru. Apoi, cu o explozie tăcută, înflori preţ de o clipă într-un nor sferic. Norul se dispersă cu repeziciune, nelăsând nicio urmă.

— Roşu şi negru! exclamă ea, bătând din palme. Binecuvântată fie PSO!

Se referea la Procedurile Standard de Operare ale Limitatorilor, căci ceea ce văzuse fusese una dintre semnalizările lor.

Acum zâmbea larg.

Undeva acolo, în junglă, se afla cel puţin unul dintre ingenioşii soldaţi de elită, iar acesta încerca să comunice cu un alt Styx din zonă. În mod normal, Limitatorii acţionau fără să iasă în evidenţă şi nu şi-ar fi făcut cunoscută prezenţa decât în împrejurări excepţionale. Iar aceasta era, în mod sigur, o asemenea împrejurare. Rebecca Doi nu se îndoia că semnalul îi fusese adresat ei şi surorii sale.

Trebuia, într-un fel sau altul, să dea un răspuns. Trebuia să-şi dezvăluie coordonatele. Îşi roti disperată privirile în jur până când dădu cu ochii de rezervoarele de benzină.

— Am găsit! spuse ea, hotărârea îngroşându-i vocea.

Merita să încerce. Privind în zare, văzu două fuioare albe de fum, provenite de la focuri obişnuite, ridicându-se deasupra junglei, dar erau foarte departe. Dacă ar fi putut să aprindă şi ea un foc, ar fi fost poate de-ajuns pentru a trimite propriul semnal de răspuns.

După care îşi dădu seama că nu avea nimic, doar hainele de pe ea. Chiar dacă în rezervoare rămăsese îndeajuns de multă

benzină, cu ce putea s-o aprindă?

—Gândeşte, gândeşte, gândeşte! strigă ea. Privind în sus, spre soare, îi veni o idee. Sticlă! Sticlele! ţipă incitată.

Se repezi în clădire.

—Trebuie să te duc într-un loc sigur, îi zise surorii sale, grăbindu-se s-o care înapoi, la şinele de la intrarea în mină.

Revenind singură la clădire, înşfacă una dintre sticlele de bere pe care le dărâmase. Ducând-o afară, cercetă rezervoarele de benzină.

Singura modalitate de a ajunge la combustibilul dinăuntru era reprezentată de capacele de umplere de deasupra. Punând mâna pe o bucată de lemn, se urcă pe primul rezervor, care scârţâi, abia susţinându-i greutatea. Rugina erodase metalul şi se putea vedea înăuntru. Benzina se evaporase de mult, iar rezervorul nu-i mai era de niciun folos. Blestemă.

Sări pe următorul rezervor, aflat la un metru distanţă. Părea să fie într-o stare mult mai bună, căci sună a plin când fata ateriză pe el. Încercă să scoată capacul cu filet, dar nu reuşi să-l clintească.

—Hai odată! strigă ea.

Era esenţial să se mişte rapid — trebuia să răspundă semnalului cât de repede cu putinţă. Lovi capacul cu bucata de lemn, pentru a-l slăbi, şi încercă din nou să-l desfacă. După multe străduinţe, capacul prinse în cele din urmă să se învârtă. Când îl scoase, se produse un şuierat cauzat de presiunea ridicată dinăuntrul rezervorului, iar mirosul aburilor de benzină o făcu să strâmbe din nas.

—Perfect! exclamă ea, după care introduse bucata de lemn în rezervor şi o scoase repede.

Lemnul se umezise. Răsuflă uşurată — rezervorul era aproape plin. Înmuie de mai multe ori lemnul, stropind cu benzină în jurul deschizăturii, apoi sări repede jos.

Sparse sticla de o piatră şi alese o bucată — cercul concav care forma fundul sticlei. O curăţă, frecând-o de cămaşă. Se lăsă în genunchi, ţinând bucata de lemn. Înclină ciobul de sticlă, prinzând razele soarelui în el şi îndreptându-le direct spre lemnul saturat cu benzină.

Lumina soarelui se dovedi atât de puternică, încât, focalizată de ciobul de sticlă, aprinse benzina în câteva secunde. Fata sări în picioare şi, asigurându-se că torţa improvizată ardea aşa cum

trebuie, se pregăti. Nu avea voie să rateze partea superioară a rezervorului. Ţinti cu atenţie, lansă torţa, după care se roti pe călcâie şi o rupse la fugă.

Nu reuşi să străbată mai mult de douăzeci de metri când combustibilul se aprinse cu un pocnet răsunător. O fracţiune de secundă mai târziu, se produse o explozie asurzitoare. Suflul sfâşie partea de sus a rezervorului, pe care o aruncă mult în sus, iar fata se trezi azvârlită la pământ. Simţi valul arzător pe ceafa, dar continuă să se târască. Alte două rezervoare apropiate fură cuprinse de flăcări, explodând amândouă aproape în acelaşi timp şi trimiţând asupra camionului şi clădirii o pătură de foc.

Când Rebecca Doi ajunse la sora ei aflată la intrarea în mină, camionul şi clădirea erau deja înghiţite de vâlvătaie, iar fumul începuse să se ridice spre cer. Un fum dens şi *negru,* culoarea deosebindu-l de focurile din junglă.

Rebecca Unu se trezise din pricina zgomotului exploziilor.

— Ce se petrece? întrebă ea, încercând să privească incendiul.

— Întăriri, răspunse Rebecca Doi.

— Hă? bâigui sora ei.

— Ai noştri ştiu unde ne găsim şi ne-au trimis ajutoare, îi spuse râzând Rebecca Doi. Au venit Limitatorii!

Limitatorii care se urcaseră în copacii înalţi din junglă ca observatori zăriră fumul care se ridica de pe creasta muntelui aflat în depărtare. Apărea ca o vânătaie întunecată pe cer, chiar la orizont, şi era imposibil să nu-l vadă cu binoclurile lor de înaltă performanţă. Cei trei cercetaşi nu strigară spre camarazii lor de jos, ci îşi concentrară privirile spre sursa fumului, privind mai multă vreme, pentru a fi siguri. Deşi distanţa era prea mare ca să poată distinge cine produsese focul, amploarea fumului părea să crească, de parcă incendiul era abia la început.

Observatorii schimbară nişte semne şi coborâră repede pe pământ, unde erau aşteptaţi de restul echipei. Niciun cuvânt nu fu rostit. Câinii de atac fură dezlegaţi de copacii aflaţi la marginea luminişului şi compania formată din cincizeci de Limitatori porni să străbată câmpia în direcţia muntelui.

Până atunci nu avuseseră niciun indiciu după care să se ia. Nu reuşiseră să localizeze mirosul gemenelor Rebecca nicăieri în junglă. Dar acum văzuseră semnalul de răspuns şi aveau să înainteze până vor ajunge la munte şi la sursa fumului. Şi

dincolo de ea, dacă va fi nevoie.

De-acum, nimic nu-i mai putea opri.

Dacă i-ar fi văzut cineva, ar fi putut confunda oamenii şi câinii care alergau cu mare viteză peste câmpie cu o umbră densă.

Umbra unui nor de furtună din cale-afară de năprasnic.

Capitolul patru

Unde a dispărut nenorocitul ăla de oraş? gemu ea. Ştiind că nu putea sta să aştepte sosirea ajutoarelor, Rebecca Doi hotărâse să coboare muntele. Socotise că avea de mers cel puţin cinci kilometri pe poteca noroioasă care se întindea chiar pe fundul unei viroage cu maluri abrupte, limitându-i vederea junglei şi, mai important, împiedicând-o să-şi dea seama cât mai avea de coborât sau cât de aproape se afla de oraş. Dogoarea neîntreruptă, dublată de greutatea surorii ei, pe care-o ducea în braţe, o sleise de puteri.

Tocmai se gândea câtă nevoie au de apă când observă că drumul nu mai cobora, ba chiar începea să urce.

— Ah, m-am săturat până-n gât! ţipă ea.

Asta păru să-i amintească de ceva Rebeccăi Unu, care când îşi revenea, când îşi pierdea cunoştinţa.

— Will, spuse ea cu voce dogită. O să-i rup gâtul. O să-l ucid!

— Perfect, gândeşte pozitiv în continuare, o încurajă Rebecca Doi.

Feşele improvizate domoliseră sângerarea abundentă a surorii sale, dar nu reuşiseră s-o oprească.

—Nu mai e mult. Te descurci de minune, o minţi Rebecca Doi, simţind umezeala lipicioasă care-i impregnase cămaşa.

Drumul descria acum o serie de cotituri în ac de păr, iar Rebecca Doi era peste poate de uşurată că începuse din nou să coboare. Apoi, după câteva minute, ieşi în sfârşit din viroagă şi cuprinse cu privirea împrejurimile.

Se opri pe neaşteptate, clipind din pricina transpiraţiei care-i intrase în ochi.

—Ia uite!

Reuşise să coboare de pe munte, dar acest lucru nu izbutise de unul singur să-i ridice moralul.

Înaintea ei se întindea un drum — un drum adevărat, de-a lungul unui zid incredibil de înalt, pe coama căruia era sârmă ghimpată încâlcită. Iar Rebecca Doi zărise ceva mult mai important chiar şi decât asta. De cealaltă parte a zidului se găseau furnale industriale uriaşe, pătrate şi uniforme, înşiruindu-se până în depărtare.

—Trebuie să vezi asta, o îmboldi pe sora ei. Suntem pe ultima sută de metri!

Gemând, Rebecca Unu îşi ridică încet capul sprijinit de pieptul surorii sale şi se strădui să se concentreze.

—Civilizaţie, şopti ea.

—Da, dar care? întrebă Rebecca Doi, continuând să se minuneze de cât de mari erau furnalele.

— Nu-mi pasă... grăbeşte-te, te rog, îi ceru sora ei. Mă simt îngrozitor.

—Iartă-mă, spuse Rebecca Doi, pornind pe drum.

Nu era făcut din asfalt, care probabil ar fi devenit vâscos sau chiar s-ar fi topit sub lumina neîndurătoare a soarelui, ci dintr-un beton deschis la culoare. Arătând precum calcarul neted, era perfect drept şi construit cu mare precizie. Chiar dacă era un drum secundar, ce deservea un cartier industrial, cineva se mândrise cu munca lui. Cuiva îi plăcea ca lucrurile să fie cum trebuie.

Rebecca Doi începu să întrezărească şi mai multe furnale în depărtare, apoi, vreo douăzeci de minute mai târziu, văzu iţindu-se un al doilea complex industrial. Soarele făcea să scânteieze construcţiile cu cupole de oţel inoxidabil, printre care se ridicau coloane subţiri şi o ţesătură complexă de conducte, făcute tot din oţel inoxidabil lustruit. Mici rotocoale de abur sau de gaz alb ieşeau din numeroasele valve aflate în jurul instalaţiei, şuierând ameninţător, de parcă s-ar fi plâns că trebuie să muncească în dogoarea cumplită.

Putând să înainteze mai repede pe suprafaţa dură, Rebecca Doi observă că zidul se sfârşea chiar în dreptul acestui nou complex. Ajungând la colţ, văzu în stânga ei un drum mult mai larg. Era un soi de şosea cu două benzi despărţite de un scuar în care creşteau palmieri.

Aerul din imediata apropiere a suprafeţei calcaroase a drumului era atât de înfierbântat, încât arăta ca nişte mici băltoace de mercur. Rebecca Doi îşi miji ochii, dar nu zări pe nimeni, doar ceea ce părea un vehicul izolat, parcat ceva mai încolo. O porni în grabă către el, remarcând că drumul era curat şi fără resturi de moloz şi că scuarul din centru era bine întreţinut. Acest lucru, ca şi faptul că uzina părea în stare de funcţiune, însemna că avea să întâlnească oameni în scurtă vreme. Iar oamenii reprezentau ajutor pentru sora sa.

— E un automobil, zise Rebecca Doi, apropiindu-se. Dar de care?

Aşezându-şi cu grijă sora pe suprafaţa betonată, prinse să îl cerceteze.

— Seamănă un pic cu un Beetle, reflectă ea, deşi maşina era mai mare şi mai îndesată decât orice Volkswagen din Suprasol pe care-l văzuse vreodată, iar cauciucurile, mult mai groase. Era vopsită în argintiu şi, deşi caroseria nu avea nicio pată de rugină, părea destul de veche. Ducându-şi mâna streaşină la ochi, privi prin geamurile tip oglindă, încercând să vadă în interior. Nu era deloc sofisticată, având un tablou de bord din metal vopsit, cu obişnuitele cadrane şi vitezometru. Încercă portiera din dreptul şoferului, dar era încuiată. Trecând prin faţa autovehiculului, se opri în dreptul capotei.

— Chiar *este* un Volkswagen, spuse ea, privind emblema de crom. Dar n-am mai văzut niciodată modelul ăsta.

Auzind un duduit, privi drumul care se întindea înaintea ei. Prin miraj întrevăzu un vehicul mare, probabil un camion, care schimbă viteza şi acceleră, traversând şoseaua la o intersecţie.

— Hai, fetiţo, zise ea, ridicându-şi sora, care murmură ceva de neînţeles.

Faţa Rebeccăi Unu era albă ca varul, cu excepţia cearcănelor de sub ochi.

— Nu mai e mult. Ţine-te bine, o îmbărbătă Rebecca Doi, rugându-se ca ajutorul să nu întârzie când vor ajunge la capătul drumului.

Şi asta cât mai repede.

* * *

Chester ieşi puţin din sacul său de dormit. Deşi soarele răsărise, nu ştia cât e ceasul. Privind prin ramurile care-i alcătuiau adăpostul, i se păru că poate distinge silueta cufundată în somn

a Marthei, aflată în sacul ei de dormit. După contur, aducea cu o grămadă mare de rufe murdare, ceea ce nu era departe de părerea lui Chester despre ea. O privi cu atenţie câteva minute, ca să surprindă vreo mişcare.

„Vaca asta nebună e tot în lumea viselor. A venit timpul s-o şterg”, îşi spuse el în cele din urmă, amintindu-şi prea bine cum se năpustise asupra lui sub pretextul atacului unei străluciri. Fusese cu adevărat ultima picătură — şi nu avea de gând să mai zăbovească prin preajmă, ca să mai asiste la alte crize de comportament nebunesc.

„Doar nu-i datorez nimic, la urma urmei”, decise el şi, străduindu-se din greu să nu facă niciun zgomot, se strecură afară din sacul de dormit. „N-are nevoie de mine pe-aici. Poate să-şi poarte singură de grijă.”

Chester mai aruncă o privire în direcţia Marthei. Planul său era simplu. Urma să se întoarcă la casa lui din Londra, chiar dacă trebuia să meargă pe jos până acolo. Şi, cum nu avea niciun ban, asta era în fapt singura alternativă, dacă nu reuşea să facă autostopul. Sau dacă nu se preda autorităţilor, ceea ce ştia că nu putea, întrucât Will îl avertizase că Styx aveau agenţi infiltraţi peste tot. Viitorul arăta mai degrabă sinistru şi incert, dar orice era mai bine decât să rămână cu nebuna de Martha.

Punându-şi rucsacul în spinare, îşi simţi încheieturile înţepenite. Porni în patru labe, strâmbându-se de fiecare dată când frunzele uscate foşneau sub el.

Ajunsese la câţiva metri depărtare de adăposturi când aruncă o ultimă privire în urmă, ca să se asigure că femeia nu se mişcase.

— Ai dormit bine? auzi glasul vesel al Marthei.

Întorcându-se, mâinile îi alunecară pe frunze, fiind cât pe ce să cadă drept în nas.

Femeia stătea în umbra unui soc cu ramurile atârnând aproape de pământ. În jurul ei, în briza uşoară plutea o mulţime de pene, iar pe pământ erau înşiruite trupurile roz şi jumulite a trei mici păsări. Asemenea unui bebeluş care crescuse peste măsură de mult şi se distra cu păpuşa lui monstruoasă, stătea pe jos, cu picioarele crăcănate, jumulind o a patra pasăre. Judecând după mărime, Chester bănui că era un guguştiuc.

— Aăă... da, icni el, privind-o cum smulge ultimele pene de pe corpul lipsit de viaţă.

—Creaturile astea proaste din Suprasol sunt o pradă uşoară, spuse ea sec, punând guguştiucul alături de celelalte păsări. Şi am dat şi peste o recoltă bogată de ciuperci, adăugă, arătând spre grămăjoara de lângă zburătoare.

Aprinzând un foc, prinse să frigă prima dintre păsări deasupra lui. Chester îşi dădea seama că femeia se adapta rapid la noul mediu. Şi se întrebă dacă înţelesese că încercase să scape de ea.

* * *

Rebecca Doi străbătu zona industrială până ce ajunse la o poartă deschisă într-un alt zid. Nu era nici pe departe sfârşitul şoselei cu două benzi pe care o urmase şi care părea să se întindă până hăt, departe. Chiar la capătul ei, Rebecca era sigură că întrezărise din nou arcul uriaş, cu toate că aerul sticlos şi înfierbântat îngreuna vederea.

Intră pe poartă.

Începu ploaia şi răsună bubuitul tunetelor. Auzea picăturile sfârâind când atingeau pavajul încins, iar sora ei îşi mişcă uşor capul.

— Ce bine e, şopti Rebecca Unu când simţi stropii pe faţă.

Îşi deschise şi închise gura de câteva ori, încercând să prindă picăturile.

Dar Rebecca Doi abia observa ploaia care se transformase într-o aversă. Rămăsese în pragul porţii, privind înlemnită ce se găsea dincolo de ea.

Şiruri de case.

În depărtare, maşini.

Oameni.

—Doamne, Dumnezeule! exclamă ea.

Putea fi orice oraş european — stilul arhitectural nu era tocmai modern, dar terasele caselor şi magazinele de pe fiecare parte erau curate şi în stare bună. Îşi duse sora dincolo de poartă, privind în jur şi înaintând pe axul bulevardului larg. De undeva, auzi acorduri muzicale. Sunetele erau ascuţite şi înalte, ca şi cum ar fi fost o melodie cântată la fluier, iar Rebecca Doi crezu că poate identifica sursa acestora — o fereastră deschisă aflată ceva mai încolo.

—Nicio lumină, îşi spuse ea, dându-şi seama că felinarele stradale erau inutile în această lume în care ziua nu avea sfârşit.

Se îndreptă spre cea mai apropiată clădire. După cum arăta,

bănui că era un soi de birou, cu obloanele trase la toate ferestrele. Pe uşă era o tablă de alamă cu un nume scris pe ea: *Schmidts,* citi ea. *Zahnärzte. Nach Verabredung.*

—Germană... un dentist, murmură Rebecca Unu, deschizând un ochi. Să-mi repare dinţii sparţi.

Rebecca Doi era pe cale să-i răspundă când se întoarse şi zări pe cineva. Din casa vecină cu cea a dentistului apăruse o femeie de mână cu doi băieţei. Cobora treptele de la intrare cu spatele, încercând să-şi ţină copiii la adăpostul umbrelei. Purta o bluză de culoare crem şi o fustă cenuşie lungă până sub genunchi, iar pe cap avea o pălărie cu boruri largi. Arăta de parcă ar fi apărut dintr-un jurnal de ştiri de acum cincizeci de ani. „Nu prea e cu moda la zi”, observă Rebecca Doi. Băieţeii nu aveau mai mult de şase, şapte ani, îmbrăcaţi identic, în jachete castanii şi pantaloni scurţi de aceeaşi culoare.

—Ăăă... bună, spuse politicoasă Rebecca Doi. Chiar am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Femeia se întoarse. Pentru un moment, rămase cu gura căscată, holbându-se îngrozită. Apoi ţipă şi scăpă umbrela, care, prinsă de o rafală neaşteptată de vânt, zbură în josul străzii. Ţinând strâns băieţii de mână, mai că nu-i luă pe sus când o rupse la fugă. În vreme ce femeia continua să ţipe, băieţii încercau să privească înapoi, cu ochii măriţi de uimire.

— Cred că nu suntem îmbrăcate corespunzător, comentă Rebecca Doi, gândindu-se că ea şi sora ei arătau probabil uluitor.

Feţele le erau murdare, iar hainele, arse, rupte şi pline de noroi şi sânge.

— Ce se-ntâmplă? Nu aduci pe cineva să mă ajute? întrebă Rebecca Unu cu o voce slabă când sora ei o depuse pe prima treaptă a clădirii din care ieşise femeia.

— Ai răbdare, îi răspunse Rebecca Doi.

Se asigură că sora ei era bine sprijinită de balustradă şi coborî pe trotuar. Privi în rigola unde se aduna apa de ploaie, scurgându-se în canal.

— N-avem prea mult de aşteptat până vine cineva, adăugă ea, îndepărtându-şi părul ud de pe faţă.

Şi-ntr-adevăr, în mai puţin de jumătate de minut în oraş începură să sune sirenele, un şuier profund, care stârnea ecouri printre clădiri. Un mic grup de oameni se adunase la un colţ

îndepărtat pentru a le scruta pe surori, păstrând însă distanţa.

Un vehicul trecu fâşâind pe strada udă, oprindu-se apoi cu un derapaj.

Era un camion militar şi, de cum oblonul din spate fu coborât, în stradă debarcă un detaşament de soldaţi cu puştile pregătite. Rebecca Doi estimă că erau vreo douăzeci. Un alt soldat sări din cabina camionului, apropiindu-se cu pistolul îndreptat spre ea.

— *Wer sind Sie?* lătră tânărul soldat la Rebecca Doi.

— Vrea să ştie cine suntem, murmură Rebecca Unu. Pare agitat.

— Da, ştiu, vorbesc germana ca şi tine, îi replică iute Rebecca Doi.

— *Wer sind Sie?* întrebă din nou soldatul, subliniind de această dată fiecare cuvânt cu un gest al mâinii.

Rebecca se întoarse să-l înfrunte pe soldat, care, bănuia ea, era ofiţerul comandant. Îi studie cu atenţie uniforma de culoarea nisipului care, udată de ploaie, căpătase o nuanţă mai închisă.

— *Meine Schwester braucbt einen Arztl* rosti ea într-o germană fără cusur.

— Da... am nevoie de un doctor, murmură Rebecca Unu.

Soldatul păru surprins de cererea Rebeccăi Doi. În loc de răspuns, strigă o comandă, iar subordonaţii săi se aliniară în spatele lui, cu puştile îndreptate spre fete. Apoi, în frunte cu ofiţerul, prinseră să se apropie încet în formaţie.

Se produse un fulger orbitor, urmat de mai multe tunete.

Apoi, pe neaşteptate, soldaţii se opriră.

Rebecca Doi îşi dădu seama că nu mai auzea acordurile slabe care veniseră din josul străzii.

Iar dacă mai înainte ofiţerul păruse agitat, acum distingea clar frica pe faţa lui. Ca şi pe feţele celorlalţi soldaţi.

O frică reală, nestăpânită.

— *Einen Arzt,* repetă ea, întrebându-se ce avusese un asemenea efect asupra lor.

Auzi un mârâit grav şi se răsuci spre strada din spatele ei. Apropiindu-se, oamenii păreau că se materializează din ploaia torenţială. Uniformele lor de camuflaj de un cafeniu-cenuşiu se potriveau perfect cu puhoiul de apă, facându-i să arate ca nişte umbre umane mişcătoare.

— O sincronizare impecabilă, spuse Rebecca Doi de cum brigada de Limitatori se opri în exact aceeaşi clipă.

Erau patruzeci, dispuşi pe toată lăţimea străzii, cu puştile îndreptate spre soldaţii germani. La intervale regulate, cei care se ocupau de câini se luptau să-i menţină sub control. Câinii de atac scoteau nişte sunete nepământeşti; scheunături grave le vibrau în gâtlej, în vreme ce buzele, care li se retrăseseră pentru a da la iveală colţii fioroşi, le tremurau de nerăbdare.

Dar tânărul ofiţer şi oamenii lui nu se uitau la câini. Erau hipnotizaţi de chipurile ca de cranii ale Limitatorilor, ai căror ochi erau atât de negri, de parcă nu rămăseseră decât găvanele goale.

Nu se înregistra nicio mişcare de nicio parte. Cu excepţia ploii care continua să cadă, era ca şi cum întreaga scenă ar fi încremenit.

Rebecca Doi păşi până în mijlocul drumului şi se opri între cele două rânduri.

— *Offizier?* îl întrebă ea pe soldatul german.

Era încrezătoare şi liniştită, ca şi cum ar fi cerut îndrumări de la un poliţist din Suprasol.

Bărbatul îşi desprinse privirea de Limitatori, se concentră asupra fetei zvelte îmbrăcate în zdrenţe şi dădu din cap în tăcere.

— *Ic*..., începu ea.

— Vorbesc foarte bine engleza, o întrerupse el, cu o urmă de accent.

— Bun, am nevoie..., continuă ea.

— Spune-le soldaţilor să se retragă, îi tăie el vorba.

Rebecca Doi nu-i răspunse, rămânând înfiptă în faţa lui, cu braţele încrucişate.

— Nici vorbă, zise ea ferm. Habar n-ai cu cine ai de-a face. Soldaţii aceia sunt Limitatori. Vor face tot ce le ordon eu. Şi, deşi nu-i poţi vedea, pe acoperişuri e şi un detaşament de lunetişti. Dacă tu sau oamenii tăi *vă gândiţi* măcar să deschideţi focul...

Nu se mai obosi să termine propoziţia, observând micul tremur al mâinii care ţinea pistolul îndreptat spre pieptul ei.

— Voi chema doi bărbaţi, continuă ea. Unul este un doctor de care are nevoie sora mea. Are o rană foarte gravă la stomac. Nu e vorba de un act de agresiune, aşa că spune-le soldaţilor tăi să nu deschidă focul.

Ofiţerul ezită, aruncând o privire spre Rebecca Unu, sprijinită de balustrada unde-o lăsase sora ei. Ofiţerul german era

întruchiparea sănătăţii înfloritoare, cu păr blond şi ochi de un albastru-deschis, iar pielea de pe faţă şi de pe braţele-i cu mânecile suflecate erau bronzate.

—E-n regulă, căzu el de acord, după care se adresă oamenilor săi, ordonându-le să nu tragă.

—Mulţumesc, spuse politicoasă Rebecca Doi şi, adăugând câteva cuvinte în limba Styx, îşi ridică mâna.

Din linie ieşiră doi Limitatori. Unul dintre ei se îndreptă direct spre Rebecca Unu, ridicând-o de pe trepte pentru a o putea examina. Al doilea se opri la câţiva paşi de Rebecca Doi, rămânând în aşteptare. Era un general, cel mai în vârstă şi cel mai mare în grad dintre Limitatorii prezenţi, cu o cicatrice de un alb-strălucitor în formă de S pe obraz şi cu tâmplele grizonante.

Fără să-l privească, Rebecca Doi se adresă din nou ofiţerului german:

—Spune-mi, cum se numeşte acest oraş?

—Noua Germanie, răspunse acesta, uitându-se la generalul Limitator.

—Şi în ce an aţi venit aici? întrebă ea.

Ofiţerul se încruntă înainte de a-i răspunde.

—Ultimul dintre noi s-a stabilit aici... În... *neunzehn... ăhm... vierzig...*, pronunţă el, în căutarea cuvintelor potrivite.

Unul dintre soldaţii din detaşamentul lui îi sări în ajutor:

—În o mie nouă sute patruzeci şi patru!

—Înainte de sfârşitul războiului. Aşa am presupus şi eu, zise Rebecca Doi. Ştim totul despre acele expediţii la poli ale celui de-al Treilea Reich pentru a cerceta teoria Pământului Gol. Dar nu ştiam că au reuşit.

—Noi nu suntem al Treilea Reich, spuse ferm ofiţerul german, zbârlindu-se în ciuda situaţiei în care se afla.

Rebecca Doi continuă fără să-l bage-n seamă:

—Păi, oricine aţi fi, presupun că aveţi un radio sau vreun mijloc de comunicaţie în camionul vostru. Şi dacă tu şi oamenii tăi vreţi să scăpaţi cu viaţă din impasul ăsta, du-te să vorbeşti cu comandantul tău. Întreabă-l dacă ştie ceva despre...

Abia acum i se adresă generalului Limitator, care stătea liniştit, ţinând puşca în mâini, ca să-i ceară părerea.

—Rezerva şaizeci şi şase din *Unternehmen Seeldwe* — Operaţiunea Leul-de-Mare. Era planul naziştilor de invazie a Angliei, pus la punct între 1938 şi 1940.

Ofiţerul german nu răspunse, privirea adăstându-i pe puşca lungă a generalului Limitator, prevăzută cu un dispozitiv de vedere în infraroşu.

—Numele marelui amiral Erich Raeder îţi spune ceva? întrebă generalul Limitator.

—Da, confirmă ofiţerul german.

—Şi se găseşte în oraş cineva din echipa lui sau care ar avea acces la registrele operaţiunilor desfăşurate de el în acele vremuri?

Ofiţerul german îşi şterse apa de ploaie de pe faţă, ca şi cum ar fi vrut să ascundă că întreaga situaţie îl copleşea.

—Ascultă-mă cu atenţie, este foarte important, izbucni generalul Limitator, vorbindu-i ofiţerului german ca şi cum ar fi fost unul dintre subordonaţii săi. Te vei consulta cu superiorii tăi în privinţa rezervei şaizeci şi şase a planului de invazie, în care referinţele la „Mefistofel” vor fi de maximă importanţă.

— Ăştia eram noi. Mefistofel este numele de cod pentru oamenii mei, Styx, explică Rebecca Doi. Styx din Anglia şi Germania luptau alături de voi — vezi tu, eram aliaţii Germaniei atunci, cum suntem şi acum.

Generalul Limitator îşi îndreptă mâna înmănuşată în direcţia camionului.

—Hai, omule, grăbeşte-te! Găseşte pe cineva care are cunoştinţă de Operaţiunea Leul-de-Mare şi de rezerva şaizeci şi şase.

—Trebuie să rezolvăm situaţia asta înainte ca tu şi oamenii tăi să muriţi inutil, spuse Rebecca Doi.

Aruncă o privire spre sora ei, întinsă pe o pătură pusă pe pavajul ud de doctorul Limitator. Acesta pusese deja o perfuzie în braţul rănit al fetei, dar Rebecca Doi ştia că trebuia dusă la un spital.

—Este esenţial să acţionezi repede. De dragul surorii mele.

Ofiţerul german dădu din cap cu bunăvoinţă. Înainte să alerge la camion, le zise ceva oamenilor săi.

Rebecca Doi zâmbi.

— Întotdeauna e bine să te reîntâlneşti cu vechi prieteni, nu-i aşa? se adresă ea generalului Limitator.

Chester nu apucase să doarmă prea mult când se trezi din pricina unor crampe stomacale violente. La început se mulţumi să zacă, amăgindu-se că vor trece, ceea ce nu se întâmplă.

Durerea deveni tot mai acută, forţându-l în cele din urmă să iasă din adăpost şi să fugă în pădurice, unde vomită. Şi continuă să verse până ce-şi goli complet stomacul, dar simţea în continuare nevoia să vomite, iar gâtul îi era rănit.

Când, în cele din urmă, se împletici înapoi la adăpostul lui, cu faţa cadaverică şi asudând, Martha îl aştepta.

—Probleme cu burtica? Şi eu la fel. Nu vrei să iei ceva? Şi, fără să mai aştepte vreun răspuns, adăugă: O să fierb nişte ceai, ar trebui să ajute.

Aşezându-se lângă foc, Chester se silea să soarbă din ceaiul călduţ când crampele izbucniră din nou. O luă iar la goană, dar de această dată, pe lângă vărsături, avea şi diaree.

Când se întoarse, abia mai având forţă să meargă, Martha era tot lângă foc.

—Mă simt mizerabil, îi spuse el.

—Du-te să dormi puţin, probabil că ai luat vreun microb, îi răspunse ea. Odihna şi lichidele fierbinţi vor rezolva problema.

Până la urmă, lui Chester îi trebuiră aproape două zile ca să-şi revină. Lăsase deoparte toate gândurile de evadare, căci în starea în care era nu ar fi ajuns oricum prea departe. Pendulând între un somn febril şi o stare de trezie cu ameţeli, deşi detesta să fie complet dependent de Martha, nu avea încotro. Când reuşi în cele din urmă să îngurgiteze hrană solidă şi simţi că-i revin puterile, se pregătiră să-şi reia hoinăreala fără ţintă.

—Martha, nu mai putem să rătăcim aşa. Ce ne facem? zise Chester. Şi m-am săturat să mănânc păsările alea mizerabile pe care le prinzi. De fapt, cred că de la ele mi s-a tras boala.

—Calul de dar nu se caută la dinţi, îi răspunse ea. Şi pe mine m-au îmbolnăvit.

Chester o privi chiorâş. Contrar afirmaţiei că fusese afectată în aceeaşi măsură, nu-şi amintea s-o fi văzut dispărând printre copaci sau măcar plângându-se de vreo durere de burtă. Dar, pe de altă parte, în ultimul timp el nici nu prea băgase de seamă ce se-ntâmpla în jur.

La căderea serii, plecară iarăşi la drum, însă Chester nu-şi revenise complet şi nu era în stare să meargă o noapte întreagă. Astfel, intrând într-o altă pădurice cu câteva ore înainte de a se crăpa de ziuă, îşi întinseră tabăra. Iar băiatului nu-i veni să creadă când, la nici o jumătate de oră după ce mâncaseră, stomacul începu iar să-i bolborosească şi avu iarăşi

crampe. De data asta era chiar mai rău, iar Martha trebui să-l ajute să se îndepărteze de foc până la un pâlc de copaci, unde avu parte de ceva intimitate când i se făcu din nou cumplit de rău.

În zilele următoare, femeia fix nevoită să-l hrănească cu linguriţa, căci mâinile băiatului tremurau atât de rău, încât nu reuşea s-o facă singur. Pierduse şirul zilelor, devenind apatic din pricina lipsei de hrană, până când Martha îl trezi pe neaşteptate într-o noapte. Vorbea fără sens, îngăimând că ar trebui să se mute de acolo. Băiatul încercă s-o întrebe care ar fi motivul, dar ea nu-l lămuri. Chester se întreba dacă nu cumva Martha auzise din nou fâlfâitul imaginar al unei străluciri.

Oricum, consideră că îşi revenise suficient ca să poată merge câteva ore. Îşi croiră drum prin burniţă, înaintând pe marginea câmpurilor, până ajunseră la un hambar dărăpănat. Cu toate că din acoperiş lipseau numeroase olane, iar înăuntru era plin de utilaje agricole ruginite, Martha pregăti un colţişor pentru ei. Cel puţin erau feriţi de vitregiile naturii şi puteau să-şi usuce hainele.

Pe lângă boala sa sâcâitoare, Chester se săturase să fie mereu leoarcă — picioarele i se iritaseră din cauza frecării de pantaloni, iar pielea dintre degetele de la picioare devenise de un alb de-a dreptul alarmant, desprinzându-se în bucăţi mari când trăgea de ea. Atât el, cât şi Martha aveau mare nevoie de haine curate şi de o baie bună — în ultimele zile, Chester remarcase că Martha nu mai mirosea chiar aşa de tare, probabil pentru că duhoarea propriului său trup o acoperea pe a ei.

Stând chirciţi în sacii lor de dormit în colţul hambarului, Chester simţi că se află la capătul puterilor.

— Mi-a ajuns până peste cap, îi spuse el, cu privirea goală, strângându-şi sacul de dormit în jurul gâtului cu mâinile murdare. N-am mai fost niciodată aşa de bolnav şi mi-e teamă să nu-mi fie şi mai rău. Martha, nu mai suport. Se opri pentru a-şi înghiţi lacrimile — spunea adevărul susţinând că nu mai putea continua aşa. Dacă am ceva grav şi am nevoie de un doctor? Mi-ai da voie să consult unul? Şi mergem aiurea, nu? Nu avem niciun plan.

Într-adevăr, Chester bănuia că se deplasaseră în cerc, deşi nu avea cum s-o dovedească.

După un moment de tăcere, femeia aprobă din cap. Uitându-

se la acoperişul deteriorat, în priviri i se citea hotărârea extremă.

— Mâine, spuse ea. Mâine vom vedea ce e de făcut.

Chester habar n-avea ce voia să zică, dar, după ce petrecură întreaga zi în hambar, plecară odată cu lăsarea unei seri blânde. De data asta ploaia se oprise, ceea ce-l mai înveseli pe Chester. Devenise convins că se apropiau de ţărm: aerul mirosea puternic a mare şi, la răstimpuri, pe deasupra capetelor le zburau pescăruşi care scoteau sunete ascuţite. Îi amintea cu intensitate de vacanţele la malul mării, petrecute împreună cu familia, iar asta îl făcu să se gândească şi mai mult la necesitatea de a se despărţi de Martha şi de a se întoarce la părinţii lui.

Cerul nopţii era complet senin. Chester tocmai se uita la coama unui deal şi la miile de stele care formau o magnifică tapiserie scânteietoare când intră direct într-un gard viu. O pierdu pe Martha din vedere până când o mână apăru şi-l apucă de braţ, trăgându-l prin gard.

Împleticindu-se câţiva paşi şi recâştigându-şi echilibrul, se arătă uimit de contrast. De săptămâni întregi nu văzuse decât câmpii cu lanuri nesfârşite şi păşuni necosite, iar acum se afla pe o peluză îngrijită. O simţea atât de bine sub tălpi, iar lumina lunii o făcea să pară un covor de fetru negru. Scrută împrejurimile, remarcând rondurile de flori şi plantele de cultură. Martha îi şuieră s-o urmeze şi se strecurară pe la marginea grădinii, trecând pe lângă o seră şi apoi pe lângă un şopron mare, în faţa căruia se găseau scaune şi o masă de lemn. Martha o apucă spre mijlocul grădinii, iar Chester observă că se aflau între două şiruri de conifere, cu o poartă mică la capătul aleii. Trecând prin ea şi aplecându-se pe sub ramurile unei sălcii plângătoare, Chester zări conturul întunecat al unei clădiri.

— E o căsuţă, şopti el, oprindu-se de partea cealaltă a sălciei.

Arăta bine întreţinută, deşi nu părea să fie locuită, înăuntru nu erau aprinse lumini, iar draperiile de la ferestre erau trase. Dând roată căsuţei spre partea din faţă, văzură un mic portic înaintea uşii, pe care creştea un trandafir căţărător, şi o alee de pietriş pe care nu era parcată nicio maşină.

Chester nu încercă să o oprească pe Martha când aceasta spuse că avea de gând să intre. Căsuţa era izolată şi nu părea

să aibă alarmă antiefracţie. Reveniră în spatele clădirii, unde Martha sparse un ochi de geam şi, ridicând ivărul, se strecură înăuntru. Căţărându-se după ea, Chester se simţi oarecum jenat de fapta comisă, dar timpul petrecut în aer liber îi ajunsese până peste cap. Şi, fie că-şi dădeau sau nu seama, încă resimţeau efectele forţei gravitaţionale normale — lucru care se vedea în special la Martha. Aveau nevoie de un loc unde să se odihnească aşa cum trebuie.

Descoperind în bucătărie o cămară şi un frigider bine garnisite, Chester refuză propunerea Marthei de a-i pregăti ceva de mâncare. În schimb, luă o conservă de iahnie de fasole, pe care o mâncă rece. Cum paturile aşternute cu cearşafuri albe din odăile de deasupra îi făceau cu ochiul, băiatul făcu un duş rapid după ce reuşi să dea drumul boilerului.

Nu-i venea să creadă cât de mult îl durea când apa înlătura murdăria strânsă luni de-a rândul. Apoi, când noua lui piele se obişnui să fie iar curată, rămase sub şuvoiul de apă, răsfăţându-se cu fierbinţeala lui. Începu să se relaxeze, simţind cum îi sunt îndepărtate nu doar murdăria, ci şi necazurile. După ce se şterse, cotrobăi printr-un dulap dintr-un dormitor, trăgând pe el o pereche de jeanşi şi un tricou, care nu-i veneau tocmai rău. Apoi se surprinse holbându-se într-un sertar din partea de jos a dulapului.

— Şosete. Sunt doar şosete, zise el, chicotind.

Aşezându-se pe pat ca să-şi pună o pereche nouă şi să-şi incalţe la loc bocancii, îşi mişcă degetele de la picioare, zâmbind cu gura până la urechi. Se simţea mult mai bine şi gata să înfrunte orice.

— Da! Şosete uscate! rosti el, sărind în picioare.

Coborî iar la parter ca să-i spună Marthei că intenţiona să tragă un pui de somn într-unul dintre paturi. Întrând în camera de zi, se opri deodată, văzând un telefon.

Asta era! Ocazia la care sperase!

Îl putea suna iar pe Drake sau chiar pe mama şi pe tatăl lui. Se gândi la părinţi. Trebuia să-i anunţe că era teafăr şi nevătămat — nu mai vorbise de luni de zile cu ei, de când, împreună cu Will, pătrunsese în tunelul de sub casa familiei Burrows în noaptea aceea fatidică.

Cu răsuflarea tăiată, ridică receptorul şi ascultă tonul. Abia-şi putea stăpâni emoţia când formă numărul de acasă. Aştepta cu

nerăbdare să stea de vorbă cu mama şi cu tatăl lui.

—Bună, tată, bună, mamă, repetă el încetişor, rugându-se ca părinţii lui să nu fie plecaţi sau, şi mai rău, să nu se fi mutat.

„Nu!” se mustră el.

„Gândeşte pozitiv!”

Reuşi să formeze doar câteva cifre când receptorul îi căzu din mână şi îşi pierdu cunoştinţa din cauza unei lovituri în cap.

Capitolul cinci

Ochii lui Drake se deschiseră şi, într-o clipită, se rostogoli din pat şi sări în picioare.

Se afla într-o încăpere întunecată şi complet necunoscută. Deşi obişnuit să se trezească în fiecare dimineaţă într-un loc nou, nu putea nicidecum să-şi aducă aminte cum ajunsese acolo. Aerul din încăpere era proaspăt şi răcoros, iar Drake distinse zumzetul aparatului de aer condiţionat.

Capul îi plesnea de durere. Îşi duse mâna la frunte şi se împletici înapoi, spre pat. În acel moment îşi dădu seama că, deşi era complet îmbrăcat, nu purta nici şosete şi nici pantofi. Iar sub tălpi simţea ceea ce părea a fi un covor gros şi luxos.

—Iisuse, unde mă aflu?

Era cu totul altceva faţă de casele nelocuite sau canalele în care dormea de obicei.

Bâjbâind orbeşte pe lângă pat, se izbi de o noptieră şi răsturnă o veioză. Îngenunche ca s-o găsească şi o pipăi, căutând întrerupătorul ca s-o poată aprinde. Când lumina îi căzu pe faţă, gemu şi clipi.

Will şi Elliott ar fi fost uluiţi de înfăţişarea lui — nu l-ar fi recunoscut. Avea barba nerasă de o săptămână, faţa umflată şi cearcăne întunecate sub ochii obosiţi. Părul său, de obicei tuns scurt, fusese lăsat să crească şi era lipit de cap pe partea pe care dormise.

Cu veioza în mână, găsi marginea patului şi se aşeză. Îşi plimbă limba prin gura uscată, simţind un gust amar de alcool.

—Votcă? croncăni el, aproape înecându-se. Ce-am făcut? Îşi

răspunse el cu o altă întrebare, încercând să pună cap la cap evenimentele din seara trecută.

Îşi amintea vag că intrase într-un bar, cel mai probabil în Soho, cu scopul clar de a bea tot alcoolul pe care-l găsea acolo. Era logic. Îşi simţea capul gata să-i explodeze.

Dar durerea provocată de mahmureală nu era nimic în comparaţie cu pustiul din el, cu deşertăciunea care era viaţa lui.

Pentru prima oară după foarte mult timp, era complet dezorientat. Nu avea nicio direcţie, niciun plan pe care să-l urmeze. Cu ani în urmă fusese recrutat de o organizaţie clandestină, al cărei scop era să lupte împotriva unei rase numite Styx, ce trăia sub Londra, într-un oraş subteran pe nume Colonia. Dar puterea acestor Styx se întindea mult dincolo de hotarele Coloniei, scopurile lor infame pătrunzând în Suprasol, aidoma filamentelor unei ciuperci otrăvitoare care ieşeau din sol. Vreme de secole, poporul Styx complotase să răstoarne ordinea în Suprasol, încercând s-o slăbească îndeajuns de mult pentru ca, într-o zi, să poată prelua frâiele.

Iar ultima intervenţie a lui Drake împotriva lor sfârşise cu o înfrângere totală. Pretinzând că deţine singura fiolă cu virusul mortal Dominion, încercase să ademenească unul dintre cei mai importanţi Styx în spaţiu deschis şi să pună mâna pe el. Returnarea virusului trebuia să aibă loc la Highfield Common, cu mama lui Will, doamna Burrows, pentru a-i oferi credibilitate. Dar, departe de a fi păcăliţi, Styx s-au aflat cu un pas înainte şi i-au scos din joc pe Drake, pe mâna sa dreaptă, Piele, şi pe restul oamenilor săi, folosind un soi de dispozitiv subsonic.

Drake se îndoia sincer că Piele sau vreunul dintre ceilalţi ar fi scăpat cu viaţă — Styx erau brutali şi neiertători când aveau de-a face cu cei care îndrăzneau să li se opună. În operaţiune fusese pierdută şi doamna Burrows — Drake nu putea decât să presupună că murise şi ea. După câte ştia, el era singurul supravieţuitor, fiind salvat de cea mai neaşteptată persoană.

— Ceva de băut... trebuie să beau ceva, bâigui el, încercând să-şi alunge acele gânduri.

Simţea că nu merita să trăiască. Pierderea cumplită a tuturor oamenilor săi, pentru care se simţea complet răspunzător, era prea mult pentru el. Plescăind din buze, puse veioza pe pat şi se îndreptă şovăitor spre fereastra din încăperea necunoscută.

— Ce naiba !? exclamă el, deschizând larg obloanele.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor, durerea de cap fiindu-i accentuată de lumina zilei, care umplu odaia. Era complet uluit de privelişte. De la înălţimea a trei sau patru etaje, vedea direct Tamisa, în vreme ce în depărtare soarele strălucea peste Canary Wharf.

Se întoarse pentru a cerceta odaia. Era spaţioasă, iar pereţii stacojii erau împodobiţi cu rame aurite în care erau fixate vechi gravuri militare, cele mai multe cu soldaţi din Războiul Crimeii. Pe lângă patul dublu, în încăpere se mai găseau un birou şi un dulap, toate din lemn închis la culoare, care ar fi putut fi mahon. Arăta ca o cameră de hotel, ba chiar dintr-unul costisitor.

— Am murit şi am ajuns la Hilton, şopti el, întrebându-se dacă exista un minibar înghesuit în vreun ungher al camerei.

Avea nevoie de o băutură ca să se anestezieze, să se oprească din autoacuzarea asta nesfârşită că dezamăgise atât de mulţi oameni. Privi uşa închisă, dar nu făcu niciun pas spre ea, întorcându-se în schimb cu faţa la fereastră şi sprijinindu-şi fruntea de geamul rece. Oftând din rărunchi, urmări cu ochii injectaţi înaintarea unei şalupe de poliţie care urca în aval, înspre locul în care ştia că se găseşte Tower Bridge.

Se auzi o bătaie în uşă.

Drake se îndreptă de spate.

Uşa se deschise şi în odaie intră salvatorul său de la Highfield Common, ţinând un pahar în mână. Îi spusese lui Drake că era un fost Limitator, unul dintre soldaţii regimentului Styx de elită, care avea reputaţia unei cruzimi fără limite.

Era ciudat să vezi unul dintre criminalii zvelţi şi cruzi scos complet din context şi îmbrăcat într-o jachetă cu pătrate cenuşii, cu pantaloni de flanel şi pantofi maro. În ciuda stării sale, Drake reuşi să zâmbească.

— Ah, chiar Styxul meu personal, spuse el, apoi arătă cu mâna prin cameră. Ai un locşor nemaipomenit.

Limitatorul vorbea pe nas, mai degrabă retezat şi învechit:

— Da, am câteva case prin Londra, dar prefer să-mi petrec zilele aici.

Drake se răsuci din nou spre fereastră.

— Pun pariu că celelalte nu oferă o asemenea privelişte. Rămase tăcut o secundă, apoi se întoarse spre Limitator. Deci aşa am ajuns aici. Seara trecută m-ai scos din bar. Te crezi îngerul meu păzitor sau ceva în genul ăsta?

Limitatorul nu răspunse, în schimb îi întinse paharul lui Drake. Acesta îl adulmecă.

— Suc de portocale? spuse el, cu o expresie fugară de dezamăgire pe chip, apoi luă o gură. Totuşi, e bun, recunoscu el de cum lichidul îi atinse papilele gustative epuizate.

— E proaspăt, adăugă Limitatorul.

Masându-se la baza nasului, Drake încercă să-şi pună ordine în gânduri.

— Ştiu că te simţi dator faţă de mine pentru că am avut grijă de Elliott, dar — crede-mă — suntem chit acum. Mi-ai salvat viaţa la Common. Ţi-ai făcut treaba, suntem chit.

Limitatorul dădu din cap.

— Da, îţi sunt recunoscător pentru ajutorul pe care l-ai acordat fiicei mele. N-ar fi rezistat mult de una singură. Adâncurile sunt un loc primejdios — ştiu asta prea bine din raidurile mele pe acolo, spuse el, aşezându-se la capătul patului. Dar...

— Dar ce? bubui Drake, răbdarea fiindu-i pusă la grea încercare pe măsură ce durerea continua să-i pulseze în cap.

— Dacă nu-ţi vii în fire, Drake, ai mei vor pune mâna pe tine. Te *vor* neutraliza, spuse sec Limitatorul, stingând veioza lăsată de Drake pe pat, ca şi cum ar fi vrut să-şi sublinieze cuvintele.

Drake îşi drese vocea, nelalocul lui.

— Nu-mi stă în obicei să mă îmbăt aşa... ca aseară. A fost o excepţie.

— Se pare că în ultima vreme ai avut parte de cam multe excepţii, comentă Limitatorul în şoaptă. Îţi aminteşti probabil că, după ce barmanul a refuzat să te mai servească, ai devenit violent. Ai strigat la el, i-ai zis că e un Styx. Toţi cei de acolo te-au auzit.

Drake se strâmbă, după care intră în defensivă.

— E treaba mea ce fac în timpul meu liber. Dacă vreau să..., continuă el, după care se opri, întrebându-se de ce se obosea să-i dea explicaţii acestui om. Oricum, ce-ţi pasă? Nu pricep.

— Datorită lui Elliott. Ai spus că se află undeva în Por. Am nevoie de ajutorul tău ca să o recapăt şi să ştiu că e în siguranţă. În schimb, te voi ajuta şi eu. Şi, în momentul de faţă, cred că ţi-ar prinde bine niscaiva ajutor.

Drake scrută faţa suptă a bărbatului, fixându-i pupilele negre, pătrunzătoare. Era chipul vrăjmaşului cu care se luptase din

răsputeri atât de mulţi ani, iar în acel moment se afla la doar câţiva metri de unul dintre ei, sorbind sucul proaspăt de portocale. Ba, în plus, omul îi mai şi cerea ajutorul. Asta era de ţinut minte.

Drake râse rece.

— Şi de ce naiba aş avea încredere în tine? Asta poate fi foarte bine unul dintre trucurile voastre Styx deosebit de isteţe. Voi sfârşi prin a fi folosit şi apoi înfulecat de îndată ce tu şi ai tăi veţi obţine tot ce-aţi vrut de la mine. Drake clătină din cap. Am mai trecut prin asta.

— Nu, ţi-am spus, nu mai fac parte dintre ei. Mi-am înscenat propria moarte pentru asta, răspunse Limitatorul.

— Ei, bravo ţie! Odihneşte-te în pace, replică ironic Drake. Prin urmare, ai dezertat din rândul megalomanilor ucigaşi. Îmi cer iertare, dar, chiar dacă spui adevărul, ce dovedeşte asta? Că eşti un trădător şi că nu eşti de încredere?

— Elliott e dovada supremă, răspunse Limitatorul cu răceală în voce, ceea ce dădea de înţeles că Drake îl înfuriase. Din momentul în care am avut un copil cu o locuitoare a Coloniei, am fost însemnat. În ochii alor mei eram un om mort.

— De ce?

— Din cele mai vechi timpuri menţionate de cărţile de istorie, am fost o rasă aparte. Chiar înainte de Imperiul Roman, ne infiltraserăm în clasele conducătoare, influenţând evenimentele în favoarea noastră, explică Limitatorul, vârându-şi mâinile în buzunarele jachetei.

Poate că făcuse la un moment dat parte din elita de ucigaşi Styx, dar avea un vag aer profesoral — atitudinea unui savant care-şi expune ultima descoperire.

— Poate că nu-ţi dai seama, dar nu ne-am ascuns întotdeauna în locuri cum ar fi Colonia. În anumite momente, am fost răspândiţi pe toate continentele, niciodată în grupuri atât de mari încât să atragem atenţia — niciodată strânşi laolaltă —, căci altfel am fi fost identificaţi şi persecutaţi. Dar chiar dacă ne-am ascuns la vedere, legea ne impune să nu ne încrucişăm niciodată — *niciodată* nu facem copii cu străinii. Aşa cum scrie în Cartea Catastrofelor, „Puritatea e sfântă”!

— Unde vrei să ajungi? îl întrerupse Drake.

— Încrucişarea duce la ceea ce noi numim Diluare — înseamnă că marginile devin neclare. Şi exact asta am făcut.

Am încălcat una dintre cele mai sacre legi. Dacă Molly — mama lui Elliott — şi cu mine am fi fost descoperiţi, am fi fost linşaţi fie de colonişti, fie de Styx. Şi, fireşte, asta e valabil şi pentru Elliott, fiind o corcitură. Molly a trebuit să se prefacă bolnavă pentru a-şi ascunde sarcina, iar după ce s-a născut, Elliott a fost adoptată de familia ei. Dar, crescând, devenea tot mai evident că era diferită.

Drake îl aprobă, iar Limitatorul continuă.

— Adevărul e că dacă Elliott n-ar fi fugit în Adâncuri, ar fi fost doar o chestiune de timp până să fie dată în vileag. În vinele ei curge sânge de Styx.

Ochii Limitatorului erau fixaţi asupra ferestrei, urmărind un avion ce se târa pe cerul de deasupra oraşului.

— A trebuit să fugă de acolo. În decursul anilor, s-au născut mai mulţi copii cu părinţi dintre semenii mei şi dintre colonişti. I-au botezat *Pruncii Canalului,* ştii...

— De ce Pruncii Canalului? întrebă Drake. N-am mai auzit aşa ceva.

— Pentru că cel mai adesea erau abandonaţi în conductele de scurgere din spatele Cavernei de Sud. Ei, ce spui?
Limitatorul îl privea acum pe Drake, aşteptând un răspuns. Vom... lucra împreună?

— Trebuie să-ţi spun, domnule Limitator, că am terminat cu toate astea, răspunse Drake cu o voce încordată. Umerii i se lăsară în jos şi păru dintr-odată obosit. Toate încercările mele au fost sabotate de gaşca alor tăi. Şi îţi răceşti gura de pomană dacă încerci să mă atragi într-unul dintre complicatele jocuri de-ale Gulerelor Albe.

— Totul depinde de *care* joc vorbeşti tu, zise Styx. Gândeşte-te ce ai putea realiza cu un Limitator alături. Cu cineva care cunoaşte toate secretele Styx, cu cineva din interior.

Pe faţa lui Drake apăru un mic surâs, ca şi cum nu ar fi luat nimic în serios.

— Aşadar, îmi spui că te-ai alătura luptei împotriva propriei rase? sugeră el. Că m-ai ajuta să-i distrug?

Limitatorul se ridică de pe pat şi făcu o mişcare cu piciorul pe covorul gros.

— Nu, doar pentru că nu sunt de acord cu direcţia aleasă de ei nu înseamnă că vreau să le fac rău. Nu voi încuraja nicio acţiune mortală îndreptată împotriva Styx. Şi nici nu voi îngădui

ca vreun colonist să fie rănit — şi aici o includ şi pe Molly.

— Nu, fireşte că nu, mârâi Drake. Ce fel de om crezi că sunt?

Limitatorul continuă, nebăgându-l în seamă.

— Nu mai trebuie să-ţi amintesc că cei din vârful ierarhiei Styx, din care fac parte şi gemenele cărora le spui Rebecca, şi-au făcut cunoscut programul, dar noi credem că e o abordare prea opresivă şi inutilă.

— Noi? făcu Drake.

— Sunt unul dintre mai mulţi Styx care nu aprobă acţiunile extreme împotriva suprasolilor, cum ar fi eliberarea unor reactivi biologici de tipul virusului Dominion. Noi credem că suprasolii îşi vor atrage singuri sfârşitul, fără să fie nevoie de intervenţia noastră. Atunci vom avea cale liberă.

— Aşadar, socoteşti că ne vom omorî cu toţii fără ajutorul vostru? spuse Drake. Dacă dezaprobi cu aşa vehemenţă acţiunile conducătorilor Styx, de ce nu iei atitudine publică împotriva lor?

Limitatorul îl privi pe Drake, iar expresia de pe faţa lui spunea totul.

— Mda, ar fi o idee proastă, murmură Drake.

Limitatorul îşi ridică braţul şi-şi încleştă pumnul.

— Amândoi vrem ca aceste acţiuni să înceteze, prin urmare, deşi e ciudat, scopurile noastre sunt identice. Putem conlucra pentru a le dejuca planurile.

Rumegând propunerea Limitatorului, ochii lipsiţi de vlagă ai lui Drake deveniră treptat tot mai luminoşi. Îşi trecu mâna prin păr, încercând să şi-l aranjeze, după care se uită la Limitator, aprobând din cap.

— Bine, se hotărî el. Aş minţi dac-aş spune că nu sunt interesat. Povesteşte-mi mai multe.

— Mai întâi fa-ţi toaleta. Va fi mai uşor dacă-ţi voi arăta pur şi simplu, spuse Limitatorul, îndreptându-se spre uşă.

Rămas singur în cameră, Drake intră în baia învecinată, unde se spălă şi se bărbieri. Bău pe nerăsuflate câteva pahare cu apă şi, punând paharul pe chiuvetă, îşi surprinse imaginea în oglindă şi se privi câteva secunde.

— Ajunge... e timpul să intru iar în joc, spuse el, întorcându-se în dormitor pentru a-şi căuta cizmele.

Când fu gata, ieşi pe uşă, străbătu un coridor mic şi pătrunse într-o încăpere mult mai mare. Printr-un luminator uriaş, aflat în

centrul tavanului, razele soarelui cădeau pe ceea ce, la prima vedere, părea a fi o masă de biliard. Dar în locul suprafeţei de postav neted şi verde pe care Drake se aştepta s-o vadă, întreaga tăblie a mesei era ocupată de o machetă a unei depresiuni înţesate de armate de mici soldaţi, aranjate în formaţiuni complicate. Limitatorul tocmai repoziţiona câţiva soldăţei de la un capăt al depresiunii, dar acum se depărtă de masă.

Drake privi rapid masa, urmărind micile armate, cu uniformele lor în culori strălucitoare ieşind în evidenţă pe fundalul verde al peisajului.

— Aşa... prin urmare, îi avem acolo, pe coastele Muntelui St Jean, pe englezi şi pe olandezi, spuse el, plimbându-se în jurul mesei, iar aici iată-i pe prusaci. Mai înaintă de-a lungul mesei şi apoi se opri. Iar pe versantul de aici... infanteriştii ăştia în uniforme albastre trebuie să fie francezii. Prin urmare, avem de-a face cu ajunul bătăliei de la Waterloo, din martie 1815, nu-i aşa?

Dacă Limitatorul fusese impresionat de rapiditatea cu care Drake identificase bătălia despre care era vorba, nu lăsă să se întrevadă nimic.

— Aşa e, se mărgini el să răspundă.

Drake rămăsese cu ochii la câmpul de bătălie.

— Îţi cunoşti lecţia, nu-i aşa? Dar de ce ar fi interesat un Styx de un eveniment petrecut aici, la suprafaţă, cu aproape două sute de ani în urmă?

— O parte a instructajului nostru desfăşurat în Citadelă presupunea familiarizarea cu tacticile militare de la Suprasol de-a lungul secolelor, răspunse Limitatorul. Iar bătălia de la Waterloo a fost întotdeauna preferata mea.

Drake încuviinţă.

— Şi a mea, pentru că rezultatul ei a depins de o mulţime de elemente schimbătoare — atât de mulţi factori trebuiau să fie întruniţi în acelaşi timp pentru ca Napoleon, cel mai mare strateg militar al timpurilor sale, să întâlnească în sfârşit un adversar pe măsura sa. A fost ca şi cum mâna destinului s-a întors în cele din urmă împotriva sa.

— Mâna destinului? repetă Limitatorul, clătinând din cap. Nu sunt de acord cu asta. Mişcarea magistrală a lui Wellington a fost câştigarea sprijinului forţelor olandeze şi prusace atunci

când şi-a gândit atacul — asta a dus la victoria zilei. Norocul — sau destinul, cum îi spui tu — nu a avut nimic de-a face cu asta. Wellington era un geniu militar, l-a depăşit net pe Napoleon.

Drake îi întoarse privirea.

— Aşadar, victoria celei de-a Şaptea Coaliţii s-a datorat iscusinţei generalului... sau a politicianului Wellington?

— Ce contează? răspunse Limitatorul.

Drake se încruntă ca şi cum ceva de pe câmpul de bătălie nu avea nicio logică.

— Îl pot vedea acolo pe Napoleon, zise el, arătând spre figurina înconjurată de generali. Dar unde este Wellington? Dând ocol mesei, Drake prinse să examineze mai îndeaproape trupele britanice. Nu-l văd nicăieri!

— Pentru că lucrez încă la el, răspunse Limitatorul, apropiindu-se de un birou cu oblon, de unde luă o figurină. Încă nu sunt pe deplin mulţumit.

— Îmi dai voie? întrebă Drake, întinzând mâna.

— Sigur.

Limitatorul îi dădu figurina.

— Ducele de fier, rosti Drake, studiind figurina care părea să schiţeze o hartă.

O ridică în lumină, privindu-i mantaua albastră şi cingătoarea roşie care-i cuprindea mijlocul.

— Spui că nu eşti mulţumit... dar detaliile astea îţi taie respiraţia, îl lăudă el pe Limitator, uitându-se apoi la biroul unde stătuse figurina.

Pe pupitru se găseau mai multe borcănele cu vopsea, pensule înfipte într-o cană, o lupă mare şi mai mulţi soldăţei neterminaţi.

— Nu-mi spune că-ţi vopseşti singur soldăţeii. Tu ai făcut *toate* figurinele astea?

— E un mod de a-mi petrece timpul, răspunse Limitatorul.

— Nu, e mult mai mult decât atât... e o muncă făcută cu dragoste, declară Drake. Aş putea să...? adăugă el, aplecându-se peste masă pe partea unde se aflau forţele britanice.

— Sigur, încuviinţă Limitatorul.

— Aşa e mai bine. Acum se află la locul lui, spuse Drake, punându-l cu grijă pe Wellington în faţa unui mic cort de campanie, alături de alţi generali britanici.

Apoi Drake mătură încăperea cu privirea. Pe lângă pereţi era

înşiruite rafturi cu cărţi şi mai multe vitrine în care se aflau coifuri militare britanice din timpul bătăliei de la Waterloo, din Războiul Crimeii şi din alte bătălii ale secolului al XIX-lea, cu embleme de alamă lustruită şi panaşuri. Luându-şi privirea de la ele, Drake îl surprinse pe Limitator cercetându-l şi se uită în ochii impenetrabili ai acestuia.

— Te sâcâie ceva? intui Styxul.

Drake voia să-i pună o mie de întrebări, dar hotărî să nu-l copleşească adresându-le pe toate odată.

— Da, ar fi ceva. Îmi cunoşti numele, dar eu ţie cum să-ţi spun? Ştiu că Styx nu au nume... mă rog, nu unele pe care să le poată pronunţa un suprasol, zise Drake cu oarecare stângăcie.

Limitatorul chibzui o vreme.

— Beneficiarul contractului acestui depozit este Edward James Green, răspunse el. Mai am şi alte identităţi, cum ar fi...

— Nu, e de-ajuns, îl întrerupse Drake. Edward... James... Green. Îşi masă fruntea, adâncit în gânduri. Atunci am să-ţi spun... Eddie... Eddie Styx.

Ideea de a te adresa unuia dintre soldaţii aceia fioroşi — chiar dacă în rezervă — cu un asemenea nume tipic pentru un suprasol i se păru atât de absurdă lui Drake, încât nu-şi putu reţine un chicot.

— Cum preferi, făcu noul botezat Eddie, uimit că Drake părea atât de amuzat.

Merseră în capătul îndepărtat al încăperii, spre un set de monitoare cu circuit închis care redau ce se petrecea pe strada de afară, precum şi alte cadre pe care Drake nu le recunoscu imediat — păreau să fie din interiorul unor tunele de cărămidă. Eddie observă interesul manifestat de Drake.

— Sunt canalele colectoare de sub această clădire. E o măsură de precauţie — niciodată nu eşti îndeajuns de prudent, spuse el.

— Aşa e, mai ales când e vorba de Styx, căzu de acord Drake.

La capătul unui hol micuţ se afla o uşă grea de oţel. Trecând dincolo de ea, coborâră o scară de fier forjat. Deodată, Drake se opri.

— Ce *este* locul ăsta? întrebă el.

Era cât se putea de diferit de apartamentul confortabil pe care abia îl părăsise.

De la înălţimea la care se afla, vedea ceea ce părea a fi un

depozit, un spaţiu lung cam de o sută de metri şi lat de cincizeci. Ferestrele înalte erau murdare, abia lăsând lumina să pătrundă, dar atâta câtă era dădea la iveală podeaua presărată cu diverse maşinării. Drake coborî şi treptele care mai rămăseseră, putând să vadă maşinile mai de aproape. Starea lor dădea de înţeles că nu mai fuseseră folosite de zeci de ani.

— Asta a fost o fabrică de îmbuteliere din epoca victoriană, o afacere de familie, explică Eddie. Atunci când concurenţa le-a furat segmentul de piaţă, au închis pur şi simplu taraba. Au pus la naftalină toate utilajele şi au sigilat uşile fabricii, lăsându-le să ruginească.

— Iar tu ai luat-o în concesiune şi ai construit dormitoare la mansardă, spuse Drake, aruncând o privire spre etajul de deasupra.

Când atinse în treacăt o curea de transmisie din cauciuc, din aceasta se desprinseră mici bucăţi.

Eddie îl conduse pe un culoar de o parte şi de alta a căruia se găseau maşini acoperite cu prelate putrezite.

— Acolo ce mai e? întrebă Drake, străduindu-se să vadă ce zăcea în umbra peretelui opus. Motociclete?

— Da, le folosesc să mă mişc de colo-colo, răspunse Eddie. Dar ceea ce vreau să-ţi arăt e pe-aici.

În apropierea colţului depozitului, se opri înaintea unui strung vechi, acoperit de o pudră de rugină portocalie.

— Prima etapă a dezarmării, îi spuse lui Drake, apăsând un buton roşu, murdar, de pe panou.

Apoi îşi urmă drumul prin spatele strungului spre o structură aflată chiar în colţul depozitului. Era făcută din ţevi de schelărie şi acoperită cu o prelată groasă de polietilenă. Ridică prelata, dând la iveală un chepeng de metal din podea, fixat în beton.

Drake nu se îndoia că era o adăugire recentă, căci suprafaţa chepengului nu avea niciun semn de rugină, iar betonul din jur nu era pătat de igrasie. Eddie se aplecă şi deschise un capac care acoperea o tastatură mică aflată într-o parte a chepengului. Începu să introducă un cod la jumătatea căruia se opri să vorbească:

— Dacă nu faci asta întocmai, întregul loc e programat să explodeze.

— Un om pe gustul meu, spuse Drake, după care Eddie introduse ultimele cifre şi uşa groasă se întredeschise cu un

sunet greoi.

Eddie o deschise de tot, iar Drake îl urmă îndeaproape, coborând câteva trepte.

— Cred că o să-ţi placă asta, zise omul uscăţiv.

Capitolul şase

Îţi spun, *a fost* un avion, insistă doctorul Burrows.

— Eu n-am auzit nimic, răspunse Will, strecurându-se de sub acoperământul uriaşilor copaci pentru a arunca o privire la cerul de un alb strălucitor. Tu ai auzit? o întrebă el pe Elliott, care venise lângă el să observe cerul.

Fata clătină din cap.

— Acum degeaba ne mai uităm după el, mormăi nemulţumit doctorul Burrows. A dispărut spre răsărit.

Will se întoarse spre tatăl lui.

— Şi tu *ce* crezi că era?

— Ţi-am mai spus, un Stuka, un bombardier german din cel de-al Doilea Război Mondial.

Will se încruntă.

— Eşti sigur?

— Bineînţeles că sunt sigur, ripostă doctorul Burrows.

— Tată, poate ai aţipit stând pe latura piramidei şi ai visat! Doar ai stat în soare destul de...

— Nu mă trata de sus, Will! strigă doctorul Burrows. Nu sunt obosit şi nici n-am făcut insolaţie. Îmi cunosc limitele şi ştiu ce am văzut. Am văzut un Stuka, limpede ca lumina zilei, zburând la vreun kilometru distanţă.

Will ridică din umeri. Acolo unde se aflau, în acea „lume din interiorul unei lumi”, în mijlocul planetei, cu soarele ei veşnic arzător, nu-l mai putea surprinde mare lucru.

Pe lângă faptul că forţa de gravitaţie scăzută însemna că el, Elliott şi doctorul Burrows aveau puteri aproape supraomeneşti, fiind capabili să sară pe distanţe imposibile şi să ridice greutăţi fenomenale, era gata să creadă aproape orice. Mare parte din teritoriul acestei lumi în aparenţă neexplorate era fie acoperită

de păduri tropicale, cu arbori înalţi cât nişte zgârie-nori, fie de păşuni cutreierate de turme libere. Will văzuse nişte cuaga, creaturi ciudate, jumătate zebră, jumătate cal, care în lumea de la suprafaţă dispăruseră de peste o sută de ani, şi doar cu câteva zile în urmă dăduse din întâmplare, împreună cu tatăl său, peste o turmă de cele mai mari vite pe care le văzuse vreodată.

— Bouri! susţinuse doctorul Burrows, spunându-i apoi cum ultimul dintre aceste exemplare magnifice se stinsese în Polonia, în secolul al XIII-lea.

Dar, şi mai uluitor, existau acolo şi smilodoni, dacă era să dai crezare celor văzute de Elliott.

Totuşi, aceste animale preistorice erau cu totul altceva decât ceea ce susţinea cu tărie doctorul Burrows că văzuse. Will trase adânc aer în piept şi se scărpină în cap.

— Bine, tată, un *Stuka** Eşti sigur? Cum arăta? Avea vreun însemn pe fuzelaj sau vreun camuflaj? întrebă el.

— Zbura prea departe ca să disting vreun detaliu, răspunse doctorul Burrows. Nu putem şti cum a ajuns în lumea asta şi ce caută aici. Ar trebui să ne gândim la tot ce implică asta — aeronava este numai vârful unui aisberg foarte interesant.

— Aisberg? repetă Elliott.

Îşi petrecuse întreaga viaţă sub pământ, iar cuvântul nu însemna nimic pentru ea.

— Da, aisberg, întări doctorul Burrows, fără să se mai ostenească să-i explice. Trebuie să existe o pistă de pe care avionul să decoleze şi pe care să aterizeze, combustibil care să-l alimenteze şi mecanici care să-l deservească şi să-l facă apt de zbor. Există o mulţime de alţi oameni în afara pilotului.

— Mecanici? murmură Will.

— Bineînţeles, Will. Stuka este un bombardier vechi de peste şaizeci de ani! Orice avion are nevoie de întreţinere, cu atât mai mult unul atât de vechi.

— Aşadar, e din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, spuse Will destul de uimit, încercând să accepte cele auzite. Aparţinând armatei germane.

— Da, Luftwaffe le folosea drept bombardiere de mică distanţă şi…, adăugă doctorul Burrows, dar nu-şi termină propoziţia.

Dintr-odată, faţa i se întunecă, căci prin minte îi trecură mai

multe explicaţii.

— Nu sună prea încurajator, comentă Will, străbătut de un fior în ciuda căldurii tropicale.

— Nu, deloc, murmură doctorul Burrows.

— Şi ce facem? întrebă Will. Mergem în altă parte? Plecăm de aici?

Elliott îşi drese glasul şi cei doi îi aruncară o privire.

— De ce-am face asta? spuse ea. Partea asta din junglă mi-e acum cunoscută şi apoi aici e adăpostul nostru.

Se uită peste umăr, la refugiul pe care-l amenajase în crengile de jos ale unuia dintre copacii uriaşi.

Will deschise gura ca s-o contrazică, dar fata continuă:

— Deja ştim că s-ar putea să nu fim singurii de pe-aici. Cum rămâne cu cele trei cranii pe care le-am descoperit înfipte în parii de lângă piramidă? Erau ele vechi, dar nu foarte mult. Ca să nu mai vorbim de baraca pe care am distrus-o atunci când am avut de-a face cu gemenele Rebecca şi cu Limitatorul. Cineva a construit-o.

Will încuviinţă încet, amintindu-şi de baraca făcută din tablă ondulată, din care nu mai rămăsese nimic după exploziile puse la cale de Elliott şi după ce focul distrusese întreaga zonă.

Elliott îi măsură pe rând din ochi pe Will şi pe doctorul Burrows.

— Dacă aici *mai sunt* şi alţi oameni, e doar o chestiune de timp până vom da peste ei.

— Da, aprobă doctorul Burrows.

— Ce alternativă avem? zise ea. Să ne afundăm şi mai mult în junglă?

— Nu, mai avem multe de făcut aici, spuse hotărât doctorul Burrows, întorcându-se spre piramidă. Abia dacă am zgâriat suprafaţa.

Elliott nu terminase.

— Sau să ne întoarcem prin centura de cristal, după care să încercăm să urcăm prin Afumata Jean spre Adâncuri, ca să ajungem în lumea voastră de afară? Ce şanse avem să răzbim până în Suprasol? Şi oare ce ne va aştepta acolo, chiar dacă vom reuşi?

— Styx, murmură Will.

Doctorul Burrows îşi încrucişă braţele şi-şi ridică provocator bărbia. Nu mai era nevoie să-l întrebi ce gândea — nu va pleca.

— Prin urmare, rămânem aici, trase concluzia Elliott, ridicându-şi sprâncenele ca şi cum ar fi vrut să spună „atunci la ce bun toată agitaţia asta”. Dar trebuie să fim prudenţi: să nu dăm buzna în sectoare neexplorate din junglă şi să fim cu ochii-n patru. Poate că va trebui să stăm de pază cu schimbul, dacă există vreun semn că e cineva prin apropiere, plus că trebuie să fim atenţi cu aprinderea focului. Se încruntă ca şi cum şi-ar fi dat seama de ceva. În caz că se întâmplă tot ce poate fi mai rău şi suntem nevoiţi să ne ascundem, poate că voi reuşi să găsesc o ascunzătoare în altă parte, unde să duc provizii şi...

— O idee excelentă, o întrerupse doctorul Burrows.

Din tonul vocii lui, Will îşi dădu seama că tatăl său era mai mult decât dispus să o lase pe Elliott să facă tot ce-i trecea prin cap, atât timp cât îi permitea să-şi vadă de munca lui.

Apăru Bartleby, mergând ţeapăn ca şi cum tocmai s-ar fi trezit din somn. Will observă că una dintre urechile lui era întoarsă pe dos şi avea frunze lipite de pielea lui fără blană — era limpede că-şi găsise un locşor confortabil unde să tragă un pui de somn şi că vocile lor ridicate îl treziseră. Se opri lângă Elliott, îşi scutură capul ca să-şi îndrepte urechea, apoi adulmecă de două ori aerul, ca şi cum ar fi vrut să-şi dea seama de ce erau oamenii atât de gravi. Date fiind dimensiunile motanului, Elliott nu era nevoită să se aplece ca să atingă capul chel, pe care începu să-l mângâie absentă.

— Eu voi continua să patrulez prin împrejurimi cu Bartleby. În felul ăsta, dacă apare vreun vrăjmaş, o să fim avertizaţi dinainte.

— Vrăjmaşi, repetă Will încet. Bănuiesc că ai dreptate. La urma urmei, dacă stăm cu ochii-n patru, cum ar putea să ne găsească?

* * *

Când Eddie închise uşa după ei, Drake o luase deja înainte. La capătul scărilor se afla o pivniţă mare, care părea să aibă lungimea şi lăţimea fabricii de deasupra. Peste tot în jurul lui, în pereţi, se găseau arcuri boltite clădite din cărămizi de un galben-murdar. Îşi miji ochii, încercând să vadă până în capătul opus al pivniţei, unde era o zonă luminată. Îndreptându-se într-acolo împreună cu Eddie, reuşi să distingă mai multe dulăpioare şi bănci. Dar, înainte de a ajunge la ele, Drake zări altceva.

Într-una dintre nişele din pereţii lateralii ai pivniţei se afla o

masă. În toate cele patru colţuri se ridicau nişte coloane de alamă pe care erau montate stele ce difuzau o slabă lumină verde. Era o lumină ce semăna cu cea emisă de globurile luminiscente de pe tot cuprinsul Coloniei, dar mult mai subtilă. Drake mai văzuse stelele astea: erau folosite de Styx în bisericile şi templele lor. Fără să-i acorde atenţie lui Eddie, Drake se apropie de masă, curios să vadă ce se găsea pe ea.

Titlul cărţii legate în piele era inscripţionat cu litere de aur. Drake nu avea nevoie să-l citească pentru a afla despre ce era vorba. O ştia deja prea bine.

— Cartea Catastrofelor, murmură, clătinând din cap cu dispreţ.

Eddie rămăsese tăcut.

Pentru Drake reprezenta tot ce era mai putred la Styx şi la regimul lor demagogic. Căci această carte conţinea o dogmă care-i condamnase pe colonişti la secole de recluziune şi la o viaţă de robie în oraşul lor subteran, promiţându-le că, într-o bună zi, suprafaţa va fi din nou a lor. Majoritatea acestei populaţii supuse reprimării urmase învăţătura cărţii fără crâcnire, pe deplin convinsă că Styx erau paznicii lor spirituali. În realitate, dogma religioasă pe care o respectau coloniştii nu urmărea altceva decât să-i ţină sub control. Un mecanism al cărui scop era să asigure totala şi deplina lor supunere.

Când Drake vorbi în cele din urmă, o făcu atât de virulent, încât nu-ţi puteai da seama dacă era o întrebare sau o afirmaţie.

— Ai respins metodele Styx, dar continui să păstrezi asta? Acest potir cu otravă!

— O păstrez pentru că mi-a fost dată de persoana pe care voi, suprasolii, o numiţi tată. Era un Limitator, aidoma mie, dar, aşa cum se întâmplă în societatea noastră, abia l-am cunoscut. Şi-a petrecut întreaga viaţă aplicând legile din carte.

— *Minciunile* din carte, izbucni Drake.

— Asta depinde de felul în care tălmăceşti Cartea, se împotrivi Eddie. Dacă tu crezi că, într-o bună zi, suprasolii îşi vor cauza propria dispariţie şi că noi, împreună cu coloniştii, vom fi acolo ca să îndreptăm totul şi să repopulăm Pământul, atunci vom fi salvatorii planetei şi ai omenirii.

— Styx... salvatori? spuse Drake, clătinând din cap.

Eddie oftă.

— Nu te-am adus aici ca să purtăm o discuţie în contradictoriu

despre convingerile mele. Înainte să mă judeci, stai să afli ce am să-ţi ofer.

Drake îl urmă până în celălalt capăt al pivniţei. Primul lucru pe care-l văzu fu un şir de uniforme agăţate în cuiere. Recunoscu salopetele de luptă verzi-cenuşii ale soldaţilor din Divizia Styx, iar lângă ele se aflau două uniforme cu dungi cafenii ale Limitatorilor.

— Galeria „ticăloşilor”, comentă Drake, apoi zări măşti de gaze, ba chiar şi o uniformă completă a unui coprolit. Ce caută asta aici? E un suvenir? întrebă el, dar atenţia îi fusese deja atrasă de altceva aflat pe una dintre bănci. Lumina întunecată! exclamă Drake, apropiindu-se.

Aducea cu o lampă veche de birou, cu un bec de un mov-închis prins într-un abajur fixat la capătul unei tije flexibile. Atingând cutiuţa din partea de jos a lămpii pe care se aflau cadrane, dădu tăcut din cap. Styx foloseau această Lumină întunecată pentru a interoga şi a le spăla creierul prizonierilor, iar Drake era stăpânit de o mare emoţie la gândul că avea posibilitatea să o deschidă şi să vadă cum funcţionează.

Apoi, pe podeaua de lângă laviţă distinse un obiect dreptunghiular, de mărimea unei maşini de spălat, dar fixat pe patru roţi.

— Este cumva...? începu el, bănuind că era vorba de o versiune mai mare a dispozitivului subsonic pe care Styx îl folosiseră asupra lui şi a oamenilor lui la Highfield Common.

— Un prototip de la început, îi răspunse Eddie. După cum ai văzut, e mai voluminos decât modelul actual.

Drake se lăsă pe vine în dreptul lui. Cel utilizat la Common fusese iniţial camuflat cu nişte panouri de material cafeniu-cenuşiu şi, în orice caz, se aflase prea departe ca să poată observa vreun detaliu. Modelul din faţa lui nu era mascat şi pe laturile sale mate putea remarca spaţii concave lucioase şi argintii.

— Prin urmare, e un soi de generator de sunete de mare intensitate? presupuse el.

Eddie încuviinţă.

— Şi emite semnale de foarte joasă frecvenţă pentru a perturba conexiunile creierului? îndrăzni să bănuiască Drake.

— Simplificând, da, confirmă Eddie. E o aplicaţie a tehnologiei Luminii întunecate, folosind doar aspectul auditiv.

Produce un grup de frecvenţe oscilante, reglate în aşa fel încât cele mai multe fiinţe vii să-şi piardă cunoştinţa.

— Mi-ar plăcea teribil să desfac în bucăţi dispozitivul ăsta... să aflu cu exactitate ce-l face să funcţioneze, spuse Drake, privind Lumina întunecată.

— E la dispoziţia ta, răspunse Eddie.

— Trebuie să-mi aduc câteva echipamente de testare..., începu Drake, atenţia fiindu-i distrasă de altceva.

Se ridică în picioare, apropiindu-se de un rastel fixat în perete. Scoase un fluierat de admiraţie văzând un sortiment vast de armament modern provenit de la Suprasol. Apoi ochii îi coborâră pe un lucru aflat la capătul rastelului.

— Hei, asta nu prea are ce căuta aici. O puşcă Styx cu una dintre lunetele mele cu infraroşii pe ea! spuse el, îndreptându-se spre puşca lungă care avea montată pe ea o lunetă umflată de alamă lustruită. Ştii, oamenii tăi m-au răpit...

— Ca să lucrezi la instrumentele noastre pentru vederea pe timp de noapte, sfârşi Eddie în locul lui.

— Da. Am cuplat un glob luminiscent la nişte amplificatoare electronice. Nu era cine ştie ce de complicat, rosti Drake, plimbându-şi degetele de-a lungul lunetei. Ştii, dacă aş fi brevetat proiectul globului luminiscent aici, la suprafaţă, ca sursă de energie sau de lumină, aş fi făcut o avere.

— Şi ai fi fost mort din momentul în care ai fi părăsit biroul de invenţii, spuse rece Eddie. Dar asta e meseria ta, nu-i aşa? Electronica?

— Da, m-am specializat în domeniul ăsta — în special în electronica optică —, deşi acum îmi pare că a fost într-o altă viaţă, răspunse rezervat Drake. Cu milioane de ani în urmă...

Chipul lui Eddie era lipsit de expresie, dar îşi înclină uşor capul, ceea ce Drake luă drept uimire.

— Asta am şi dorit de la tine, cunoştinţele tale de specialitate, explică Eddie. Dar şi *tu* ai vrut să fii răpit, nu-i aşa?

— Da, ăsta era planul. Pentru ca, în vreme ce eram deţinut în Colonie, să pot obţine informaţii despre cum lucrează Styx. Vezi tu, asta era problema — fiind o societate închisă, e aproape imposibil să te infiltrezi în Colonie, astfel încât orice nou-venit iese în evidenţă. Dar, în timp ce mă aflam sub pământ, ai tăi mi-au anihilat reţeaua, iar eu am sfârşit în Adâncuri, răspunse Drake, trăgând apoi aer în piept. Bun, destul despre mine.

Eddie, spune-mi, cum a ajuns echipamentul ăsta aici? întrebă el, nevrând să dezvăluie mai mult.

Nu ştia încă dacă se putea încrede cu adevărat în acest om şi nu voia să fie tras de limbă în privinţa felului în care funcţionase reţeaua lui în trecut. Tot ce-i oferea fostul Limitator părea un pic prea frumos ca să fie adevărat şi Drake nu avea de gând să lase garda jos.

— Ei nu ştiu nimic despre toate cele de aici. După operaţiunile de la Suprasol, nu le-am distrus, aşa cum ar fi trebuit să procedez. În loc de asta, le-am depozitat aici, răspunse Eddie.

— Pentru zile negre, chicoti Drake, scrutând impresionantul arsenal.

Se afla acolo tehnologie Styx pe care nu o mai văzuse niciodată şi abia aştepta să o cerceteze în amănunţime. Apropiindu-se de o bancă, prinse să răsfoiască planurile întinse pe ea. Descoperind tema celui aflat deasupra, trase fără să vrea aer în piept.

— *O schemă a sistemului de circulaţie a aerului în Caverna de Sud*, citi el, ridicând un colţ ca să vadă ce se afla sub schiţă.
Iată şi planul laboratoarelor, etaj cu etaj, şopti el, încercând să nu arate cât de entuziasmat era. Încruntându-se, îl privi pieziş pe Limitator. Încă ceva — de unde ai avut bani pentru locul ăsta? Nu cred că depozitul a fost ieftin şi zici că mai ai şi alte proprietăţi...

Tocurile lui Eddie răsunară pe podeaua de piatră când se îndreptă spre un dulap înalt şi trase uşor sertarul de sus. Conţinutul acestuia era acoperit de o bucată de catifea pe care-o dădu deoparte.

Apropiindu-se, Drake zări sute de pietricele strălucitoare.

— Diamante, rosti el.

— Rezultatul raidurilor mele în Adâncuri, îi explică Eddie.

— Dar astea sunt departe de pietrele brute pe care le găseşti pe-acolo, comentă Drake.

— Am pe cineva în Hatton Garden care le taie şi le şlefuieşte, după care, atunci când am nevoie de fonduri, le vinde fără să-mi pună nicio întrebare. Ia şi tu, dacă ai nevoie. Am mai multe decât îmi vor trebui vreodată. Eddie acoperi pietrele preţioase cu bucata de catifea, dar lăsă sertarul deschis. Trebuie să verific monitoarele de sus, dar tu poţi rămâne aici dacă vrei.

— Eşti dispus să faci asta? întrebă Drake. Să mă laşi singur

aici?

Eddie nu răspunse, în schimb băgă mâna în buzunar şi puse pe bancă două chei.

— Astea sunt de la depozit şi de la apartament. Scoase şi un creion. O să ai nevoie şi de cod ca să ieşi de aici şi să urci înapoi, continuă el şi începu să scrie o serie de cifre pe colţul planului care-l interesase atât de mult pe Drake. Dar ai grijă, dacă greşeşti codul, sistemul va face explozie şi...

— Nu-ţi face probleme. L-am reţinut când l-ai introdus, îi spuse Drake.

Eddie se îndepărtă.

— Mă gândeam eu, zise el, fără să se întoarcă.

Capitolul şapte

Aflat în spatele lui Elliott, Will se trăgea în sus, pe versantul vertical al stâncii, agăţându-se de liane. Deja parcurseseră o distanţă bunicică şi, deşi uneori mâinile le mai alunecau când de pe liane se desprindeau frunze, nu se îngrijorau prea tare. Traiul într-un mediu cu gravitaţie scăzută le devenise o a doua natură şi ştiau amândoi că, dacă era să cadă, nu ar fi fost la fel de dezastruos ca la suprafaţă.

— Am reuşit, anunţă Elliott, părând să dispară printre liane.

Will o urmă, împingându-se prin tulpinile groase şi lemnoase.

Privi locul în care se afla şi care măsura vreo zece metri în lăţime şi de câteva ori mai mult în lungime. O lumină verzuie pătrundea printre lianele de la intrare, iar aerul era răcoros.

— Cum naiba ai găsit asta? E o grotă! exclamă el.

— Iar începi — nu zici nimic nou, comentă ea, cu o plictiseală simulată.

Will oftă.

— La cât timp petreci cu tatăl meu, ai început să vorbeşti ca el.

Ea-i aruncă un zâmbet, iar el îi răspunse asemenea, apoi cercetă o grămadă de fructe pe care-o văzuse în fundul grotei. Era limpede că Elliott făcuse provizii pentru un eventual caz de

urgenţă.

—Ai fost tare ocupată, spuse el. Ai adus şi carne, adăugă, privind pulpa pe care fata o agăţase de tavan.

—Da, trag speranţă că furnicile n-o s-o găsească acolo sus, explică ea.

—Slabe şanse, ajung peste tot, observă Will.

Tatăl lui le numea furnici siafu sau safari şi erau o pacoste permanentă. Odată ce descopereau unde era depozitată mâncarea, formau convoaie roşii de câţiva centimetri grosime, care erau capabile să îndepărteze aproape toată carnea de pe carcasa unei tinere gazele sau a unui mamifer mai mic, într-o singură noapte.

—Nu ne-a mai rămas decât să ne asigurăm că avem îndeajuns de multă apă, spuse Elliott când Will se apropie de grămada de piei şi de lemne pe care fata le adusese în grotă. Şi să încropim nişte culcuşuri din chestiile astea, adăugă ea.

—Ştii doar că-mi poţi cere oricând să te ajut, se oferi Will, impresionat de cât de multe apucase să facă fata.

Ea clătină din cap, uitându-se în jos.

—Nu, nu-ţi face griji, ştiu că ai de muncit alături de doctor.

În vocea ei se distinse o foarte uşoară dezamăgire. În ciuda faptului că o găsea pe Elliott greu de citit, Will observă asta imediat.

În nenumărate dăţi se simţise sfâşiat între munca alături de tatăl său şi nevoia de a petrece timp cu Elliott, dar tiranicul doctor Burrows avea întotdeauna câştig de cauză. Şi ori de câte ori Will o observa pe Elliott îndepărtându-se, lăsându-l să-şi vadă de desenele sale după inscripţiile cioplite pe piramidă sau de îndepărtarea murdăriei de pe cine ştie ce vestigiu, o privea lung, tânjind s-o urmeze. Erau prilejuri, clipe, zile ce nu aveau să mai apară vreodată şi uneori avea impresia că toată nerăbdarea şi frustrarea lui îl vor face să explodeze. Dar rămânea tăcut de fiecare dată, aplecându-se asupra sarcinilor trasate de doctorul Burrows, mâniat pe sine şi nefericit cu soarta sa.

—Tatăl tău are întotdeauna o mulţime de făcut, adăugă Elliott, privindu-l în treacăt.

—Da, aprobă Will cu o voce tristă, încercând apoi să mai destindă atmosfera care se instaurase între ei. Nu avea de gând să-l lase pe tatăl său să le strice şi puţinul timp pe care-l petreceau împreună. Locul ăsta e o ascunzătoare perfectă în caz

de nevoie. Eşti genială!

Elliott ridică un sul de piele care căzuse din vârful grămezii şi-l puse la loc.

— Mulţumesc! Să nu uiţi să foloseşti aceeaşi cale de intrare şi ieşire. Altfel, vei lăsa o dâră de miros.

— Am ştiut eu! De aceea am mers prin pârâu, zise Will, ridicând un picior şi coborându-l din nou cu un plescăit. Dar n-ar trebui să fim mai departe de tabăra principală?
Gândi el cu voce tare, întorcându-se spre intrare. Dând la o parte lianele pentru a privi în jos, scrută pârâul puţin adânc de la baza stâncii. Suntem cam aproape aici, adăugă el, încruntându-se. Şi nu tu mi-ai spus că ne aşteaptă un drum lung? Abia dac-am mers un pic.

Elliott veni lângă el la gura grotei.

— Nu trebuie să fie prea departe, în caz că vom fi nevoiţi să ajungem aici pe nepregătite. Cât priveşte cea de-a doua întrebare, încă n-am terminat.

— Nu? se miră el, privind-o întrebător.

— Nu, întări ea. Trebuie să te întreb ceva, Will.

Băiatul se întoarse spre ea.

— Da? Ce anume?

— După ce ne-am ocupat de gemenele Rebecca, nu ţi-ai dat seama de ceva?

O vreme, Will rămase tăcut.

— Ca să fiu sincer, am încercat să uit întreaga tărăşenie. A fost groaznic, răspunse în cele din urmă.

Începu să se joace cu puşca Sten care-i atârna pe umăr, cu o căutătură tulbure în ochi.

— E-n regulă, spuse ea, punându-i o mână pe umăr pentru a-i stăvili mişcarea. Nu mă refer la *ce* am făcut — nu trebuie să te gândeşti la asta. Dar nu te-ai întrebat nici măcar o dată cum au ajuns aici cei trei Styx? Vreau să spun, care sunt şansele să sară de pe submarinul ăla şi să plutească până aici, cum am făcut noi? Bătu uşor cu degetele în ţeava puştii Sten. Şi, la urma urmei, cum s-au propulsat prin centura de gravitaţie zero? Din câte ştim, nu aveau nicio armă de foc cu ei.

Will se încruntă.

— Măi să fie, ai dreptate! Nu m-am gândit niciodată la asta. Deci *cum* au trecut?

— Hai! spuse ea, vorbind precum Drake, şi se răsuci

sprintenă, ieşind cu spatele prin deschizătură şi coborând pe liane.

Ajuns jos, Will traversă pârâul spre mal. Ieşind din apă, îşi recuperă rucsacul pe care-l lăsase în tufăriş. Dintr-o tufă din apropiere răsări pe neaşteptate capul lui Bartleby. Avea obrajii umflaţi, ca ai unui trompetist pe cale să sufle în instrumentul său.

— O, nu! îi iese o coadă din bot! îngăimă Will. Şi încă mai mişcă!

— A prins un şobolan de junglă, rosti Elliott cu admiraţie. E un vânător înnăscut.

Will ridică o sprânceană.

— Da, asta e perfect adevărat, *este* un Vânător. Iar începi — nu zici...

— Tacă-ţi fleanca, Will! râse ea, împingându-l uşor cu umărul înainte de a-şi relua drumul.

Will zâmbi în sinea lui, savurând momentul.

Urmară cursul pârâului câţiva kilometri, Elliott şi motanul deschizând drumul. Când apa le trecea de mijloc, iar Bartleby abia dacă reuşea să-şi ţină nasul deasupra apei, ieşeau pe mal. Dar pe uscat Elliott nu-i mai ducea prin junglă, ci-i purta de-a lungul malului pe care creşteau conifere. De acum, pârâul se mărise într-atât, încât Will hotărî că era mai degrabă un râu.

În câteva rânduri, ridicându-şi pumnul în aer, Elliott îi oprise în loc. Lăsându-se pe vine, folosise luneta pentru a cerceta zona din jurul lor, concentrându-se în special asupra malului opus. O dată, Will se strecură până lângă ea.

— Ce e? De ce te tot opreşti?

— Am o presimţire, şopti ea, continuând să se uite cu atenţie la malul opus. Ca şi cum ar fi cineva acolo.

— Nu văd pe nimeni, comentă Will.

— E ca şi cum... ca şi cum copacii ne-ar urmări cu privirea, răspunse ea, tot şoptit.

Will rămase perplex.

— Copacii?

Elliott aprobă din cap.

— Ştiu că pare o nebunie. Dar am mai avut presimţirea asta şi înainte... În alte zone din junglă.

Rămaseră amândoi tăcuţi, scrutând celălalt mal, pe care se înălţau conifere de câţiva metri înălţime, după care începea

jungla, cu arborii ei uriaşi. Într-acolo se uita Elliott. Will observă că fata privea din când în când spre Bartleby, să vadă dacă simţea şi el ceva. Dar motanul părea captivat întru totul de roiurile de libelule de un verde strălucitor, încercând în joacă să le atingă cu labele sale mari când treceau în zbor pe lângă el. Asta îl făcu pe Will să creadă că nu exista niciun motiv de alarmare. Dar ştia că instinctele lui Elliott nu trebuiau nesocotite.

— N-ar putea fi un animal care ne urmăreşte? sugeră el. În afara craniilor acelora vechi de la piramidă şi a avionului pe care tata pretinde că l-a văzut, nu cred că ar mai fi cineva în preajma noastră. Doar n-am văzut nici urmă de cineva prin partea noastră de junglă, nu-i aşa?

Fata nu-i răspunse, dar simţurile îi erau în alertă, iar trupul, încordat.

— Nu e nimeni, spuse ea în cele din urmă, luând-o iar din loc.

După scurtă vreme, Will auzi un bubuit îndepărtat. Privi de mai multe ori cerul, ca să vadă dacă se pregătea vreuna dintre furtunile acelea neaşteptate şi violente. Dar, deşi cerul era de albul său obişnuit şi nu se zărea niciun nor, sunetul crescu şi mai mult în intensitate. În plus, era neîntrerupt, aşa că Will îşi dădu seama că nu era vorba de tunete, cum presupusese la început. Abia după ce dădură un colţ al râului îşi explicară zgomotul: în faţa ochilor le apăru o faleză înaltă, dincolo de marginea căreia torente de apă albă se prăbuşeau într-o lagună înspumată.

— Asta chiar e o cascadă *adevărată,* spuse Will, privind spre vârful falezei înalte de două, trei sute de metri.

Observă că din lagună porneau două râuri: cel care-i adusese acolo şi un altul care ducea mai departe.

Apropiindu-se de lagună, Will şi Elliott ieşiră dintre conifere, păşind pe un strat de noroi bătucit. Will înţelese că noroiul era aşa de frământat întrucât laguna era loc de adăpare pentru fauna locală. Începu să caute urme interesante, însă Elliott nu domoli ritmul, ducându-i într-o parte a cascadei. Will nu-şi dădu seama încotro se îndrepta până nu o văzu păşind pe o margine de piatră care părea să ducă dincolo de cascadă. Merseră cu grijă, într-o parte având perdeaua de apă, iar în cealaltă, stânca abruptă. În scurt timp, pătrunseră într-o cavernă mare, complet mascată de cascadă, unde aerul era umed datorită ploii de

stropi.

—Ce mişto! strigă Will, vrăjit de căderea nesfârşită de apă.

Lumina soarelui pătrundea cu intermitenţe prin cascadă, proiectând modele în continuă schimbare. Dacă nu ar fi fost bubuitul, efectul ar fi fost hipnotic.

—Ce crezi despre locurile astea? întrebă Will, ştergându-şi stropii de pe faţă.

Luându-şi privirea de la cascadă, observă că Elliott ajunsese în celălalt capăt al cavernei, cu piciorul pe prima treaptă a unei scări cioplite în stâncă.

Împins de curiozitate, se îndreptă spre ea. După ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, remarcă arcada de deasupra treptelor. Apoi văzu că pe cheia de boltă era sculptat un simbol constând din trei linii simple dispuse radial. Era acelaşi simbol cu cel de pe pandantivul pe care i-l dăduse unchiul Tam şi pe care-l purta chiar atunci la gât. Era semnul lăsat de Antici, cum îi numea tatăl său, poporul care făcuse cel dintâi o călătorie din Adâncuri spre lumea aceasta interioară.

Entuziasmat, îşi dădu jos rucsacul şi scoase din el lanterna Styx. Urcând treptele împreună cu Elliott şi ajungând în galeria de la capătul acestora, lumină în jurul lor, cercetând suprafaţa stâncoasă care se vedea că fusese cioplită de mână omenească. Înaintând în galerie, bubuitul apei se atenuă, astfel încât puteau vorbi fără să-şi mai ridice vocile.

—Prin urmare, gemenele Rebecca au venit pe-aici? întrebă Will.

Elliott încuviinţă.

—Probabil că au găsit celălalt capăt al tunelului ăstuia după ce au părăsit submarinul. Şi au ajuns aici fără toate... Se opri pentru a-şi agita braţele în aer. Fără tot plutitul ăla cu care am avut noi de-a face.

—*Plutit?* repetă Will, gândindu-se deja la consecinţele descoperirii ei. Înseamnă că ăsta e drumul spre casă, spuse el. Cum l-ai găsit? Ne aflăm la kilometri distanţă de piramidă.

—După ce i-am luat prin surprindere pe Styx, am mers pe urmele lor până aici. Nu mi-aş fi făcut treaba dacă n-aş fi aflat pe unde au venit.

Will era tot încruntat.

—Deci ştiai de asta de săptămâni de zile şi nu mi-ai spus nimic?

Întorcându-se şi începând să meargă înapoi spre arcadă, vocea fetei abia se mai auzea.

— Eram speriată, admise ea.

— Ce-ai spus? Erai *speriată*? întrebă Will, urmând-o. De ce?

Deodată, fata se opri.

— Socoteam că, dacă v-aş fi spus ţie şi tatălui tău, aţi fi vrut să mergeţi acasă. Iar eu nu vreau să părăsesc lumea asta — nu am unde altundeva să mă duc. În plus, îmi place aici, cu...

Când raza lanternei lui Will lumină pământul de lângă picioarele ei, vocea îi pieri.

— Aici! Luminează din nou aici! îi porunci ea brusc, aşezându-se pe vine. Mai repede! îl grăbi ea, iar în voce i se simţea panica.

Arătă spre trei bucăţi de piatră aşezate în şir.

Will se arătă preocupat.

— Ce e?

Fata îi înhăţă lanterna şi o întoarse spre arcadă, luminând treptele. Într-o clipă, găsi ceea ce căutase pe marginea de piatră din spatele cascadei. Alte trei bucăţi de piatră fuseseră aranjate la baza peretelui.

— Ştiam eu! Priveşte! strigă ea.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Will.

Elliott clătină din cap.

— E o procedură a Limitatorilor. Aşa marchează drumul pentru ceilalţi soldaţi. Ca la manual.

— Dar în mod sigur gemenele Rebecca şi primul Limitator au putut să lase ast..., încercă Will să spună.

— Nici vorbă! Am cercetat fiecare centimetru pătrat din locul ăsta atunci când l-am găsit. L-am cercetat cu mare atenţie, ba chiar şi împrejurimile. Nu mi-ar fi scăpat aşa ceva. Îşi dădu puşca jos de pe umăr şi o armă. Will, ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa?

Băiatul chiar nu ar fi vrut să audă ce urma să spună fata.

— Înseamnă că există mai mulţi Limitatori în lumea asta. Încă nu s-a terminat.

* * *

Ducând o tavă, Eddie se apropie de capătul pivniţei unde lucra Drake. Cocoţat pe un scaun, Drake desfăcuse Lumina întunecată în bucăţi pe care le aranjase cu atenţie pe banca din faţa lui. După ce-şi petrecuse dimineaţa examinând obiectele adunate

de Eddie în pivniţă, Drake îşi concentrase eforturile pe dispozitivul de interogare Styx. Plecase să-şi aducă echipamentul de verificare pe care-l folosise ca să cerceteze fiecare element component pe măsură ce-l desfăcea. Asta îi ocupase cea mai mare parte din după-amiază.

— Mă gândeam că ţi-o fi foame, zise Eddie, punând tava pe bancă.

— Mda... mulţam, murmură Drake.

— Merge, merge? întrebă Eddie.

— Încet, dar sigur, răspunse Drake, ştergându-şi fruntea. E o maşinărie foarte isteaţă. N-am mai văzut ceva asemănător cu unele dintre componentele astea. Luă de pe bancă un cilindru mic de metal, cu margini rotunjite. La baza Luminii întunecate se găsesc patru astfel de piese. Ai idee la ce folosesc?

— Nu. Treaba mea era să utilizez Lumina întunecată pe subiecţi, nimic mai mult, spuse Eddie. Ai fost vreodată interogat cu chestia asta?

Dar Drake nu-i răspunse, complet absorbit de cilindri şi făcând abstracţie de orice altceva.

— Când trec un curent prin ele, tuburile astea ionizante emit diferite lungimi de undă. Spectrul fiecărui tub este incredibil de îngust şi de specific. Când toate tuburile sunt în plină acţiune, combinaţia celor patru spectre este unică şi socotesc că aş fi capabil să găsesc ceva cu care să le detectez.

— În ce scop? întrebă Eddie.

— Cât timp se află la suprafaţă, aş putea afla unde şi când este folosită Lumina întunecată.

Puse tubul de metal la loc pe bancă şi se îndreptă de spate, întinzându-şi braţele.

Eddie nu dădea niciun semn că ar intenţiona să plece, foindu-se la celălalt capăt al băncii. Drake îi aruncă o privire.

— Pari că ai vrea să mă întrebi ceva.

— Da, în legătură cu Elliott. Spuneai că există un drum spre zona de dincolo de Adâncuri şi aş vrea să aflu mai multe despre el şi despre cum vom proceda.

— E-n regulă, vorbim despre asta mai încolo, rosti Drake cu indiferenţă. Coborând de pe scaun, se apropie de o bancă alăturată. Eddie, zi-mi mai multe despre astea. Am găsit o cutie întreagă.

Ridică un pumn de fiole, ţinându-le de sforile cu care erau

legate. Erau identice cu cele două pe care gemenele Rebecca i le dăduseră lui Will, atâta că dopurile argintii nu erau vopsite.

— Sunt recipiente ale agenţilor virali, răspunse Eddie. Lichidul limpede pe care-l vezi în ele este un compus obţinut de savanţi. Ei îi spun *energie statică* — ţine virusul viu, chiar dacă se află în afara corpului gazdei.

— Da, am cercetat chestia asta când nu ne-am putut da seama cum au reuşit, spuse Drake, trecând repede la alte lucruri pe care le pusese la capătul băncii. Şi astea? întrebă el, arătându-i nişte sticluţe lungi de câţiva centimetri, cu dopuri sigilate şi înăuntrul cărora se găsea câte un mic obiect care plutea într-un lichid galben. Nu sunt zoolog, dar chestiile astea aduc suspect de mult cu nişte melci. La ce folosesc? întrebă Drake.

— Chiar sunt melci — *melci-plagă.* Habitatul lor natural este vegetaţia din jurul Oraşului Etern. Am intrat adesea în oraş cu patrule ale Diviziei. Şi în câteva rânduri ne aflam acolo să dăm o mână de ajutor, monitorizând grupurile de savanţi. Vezi tu, savanţii adunau melcii ca să izoleze virusul.

— Vrei să spui că ăştia reprezintă sursa de origine a virusului Dominion? Ei sunt vectorii? întrebă nerăbdător Drake.

— Nu chiar melcii *ăştia,* căci au murit cu mult timp în urmă. Dar, fireşte, specimenele proaspete poartă o grămadă de viruşi diferiţi, iar savanţii îi culegeau pentru cei mai mortali dintre ei. Odată ce izolau viruşii, îi modificau în laboratoare, obţinând agenţi infecţioşi mult mai eficienţi.

Drake aprobă din cap.

— Frumos ambalaţi şi gata să fie dezlănţuiţi asupra suprasolilor... bănuiesc.

— Aşa e, aprobă Eddie. Savanţii îi transformă în agenţi patogeni cu rang de arme.

Drake cerceta cu vădită emoţie sticluţa specimen din mâna sa.

— Prin urmare, aceşti mici distrugători... aceşti melci-plagă... ei sunt de vină. Ochii i se însufleţiră când îi veni o idee. Iar dacă ar fi să-i nimicim până la ultimul, Styx şi-ar pierde sursa de agenţi patogeni.

Eddie dădu sceptic din cap.

— Dar Oraşul Etern este un loc destul de întins. E o misiune imposibilă să-i distrugi pe toţi.

— Nu, nu imposibilă, răspunse Drake. Nu şi dacă, din întâmplare, cunoşti un biochimist de excepţie, care e preocupat de pesticide.

* * *

Scoţând gemete jalnice, Chester îşi încordă încheieturile legate cu frânghie, întinzându-şi degetele într-o încercare de a face sângele să-i circule prin mâini. Şi picioarele sufereau din cauză că gleznele îi fuseseră legate prea strâns. Rămase tăcut o vreme, neştiind dacă vrea să plângă sau să-şi reia tirada împotriva Marthei. Alese a doua variantă — măcar îl făcea să se simtă ceva mai bine.

— NEBUNĂ TÂMPITĂ VACĂ BĂTRÂNĂ *TÂMPITĂ* urlă el din toţi bojocii. MĂ ŢII AICI DE SĂPTĂMÂNI ÎNTREGI! DĂ-MI DRUMUL!

În spaţiul acela închis, răcnetele îi făceau urechile să-i ţiuie.

Aşteptă să vadă dacă vine vreun răspuns, dar era în continuare linişte.

— Dumnezeule! scânci el, privind lumina care se strecura pe lângă uşa debaralei altfel complet întunecate şi strâmte de sub scări, în care-l încuiase Martha. Harry Potter, acum îmi dau seama prin ce-ai trecut, spuse.

Amintirea traiului pe care-l dusese nu cu multă vreme în urmă... petrecându-şi timpul cu mama şi cu tatăl său... adâncindu-se în cărţile sale preferate... bucurându-se de casa sa minunată... jucându-se la PlayStation... fără teamă, frumos şi în siguranţă — toate îi reveniră în minte.

În ultimul an, străbătuse un drum foarte lung, o călătorie de sute, dacă nu de mii de kilometri în cele mai adânci cotloane ale Pământului, pentru ca, întorcându-se la suprafaţă, să i se întâmple una ca asta! îşi aminti când el şi Martha porniseră cu şalupa de la adăpostul atomic. În ciuda îndoielilor cu privire la ea, fusese plin de speranţă şi de optimism. „De ce au mers toate atât de mizerabil?”

Tânjea să se trezească din acest coşmar.

„De ce? De ce? De ce?”

Dar nu era un coşmar.

„Ce-am făcut să merit asta?”

Era real.

„Nu e nimeni care să mă salveze?” îşi strigă frustrarea.

Din momentul în care doctorul Burrows, Will şi Elliott se aruncaseră în Afumata Jean, ar fi trebuit să prevadă cum aveau

să evolueze lucrurile. În comportamentul Marthei se produsese o schimbare vizibilă. Aproape numaidecât începuse să se poarte foarte ciudat, urmându-l peste tot ca un balon umflat, agitându-se în jurul lui şi pisându-l să mănânce mâncarea preparată de ea în felul ei neigienic. Şi, cel mai rău dintre toate, încerca în mod constant să-l atingă într-un fel matern monstruos de exagerat.

— Babornıţă psihopată şi cocârjată, murmură Chester pentru sine, străbătut de un fior când se gândi la toate astea.

De cealaltă parte a uşii ajungea până la el un târşâit de picioare şi ştia prea bine că femeia stătea la pândă.

După ce-l surprinsese încercând să folosească telefonul şi-l lovise, făcându-l să-şi piardă cunoştinţa, îşi revenise în simţiri în debaraua de sub scări. Aici îl întemniţase, nici nu ştia de câte săptămâni, permiţându-i să iasă doar pentru scurt timp în fiecare zi, ca să se mişte puţin. Dar chiar şi atunci, deşi avea mâinile legate, era ameninţat cu cuţitul.

La început, încercase să discute raţional cu Martha, rugând-o să-l dezlege. Drept răspuns, femeia doar clătinase din cap. „E spre binele tău”, asta era tot ce repeta. Ticul nervos de la ochiul ei stâng devenise şi mai acut, de parcă i-ar fi făcut permanent cu ochiul, ca şi cum ar fi fost o glumă cunoscută doar de ei. Dar situaţia în care se afla nu era nici pe departe distractivă. De fapt, era pe deplin înspăimântat de femeie, crezând-o în stare să bage cuţitul în el, fireşte, „pentru binele său”.

Înghesuit în debara, asculta chiar şi cel mai mic zgomot. Auzi un alt foşnet venit de dincolo de uşă. Fără îndoială, femeia era acolo, cel mai probabil şezând pe podea, cu picioarele desfăcute, aşa cum făcea întotdeauna. O şi vedea cu arbaleta în poală, jucându-se cu pumnalul, asemenea unei mătuşi sonate dintr-un vechi film de groază. Dar ăsta nu era un film şi, în plus, era cât se poate de nedrept. Voia doar să meargă acasă. Toate aceste sentimente clocoteau iar înăuntrul său, până nu mai putu suporta şi începu să răcnească din toţi bojocii. Încă ţipând, se rostogoli pentru a lovi atât de tare cu capul în uşă, încât îşi făcea singur rău.

— HEI, DESCREIERATO, ŞTIU CĂ EŞTI ACOLO! DĂ-MI NAIBII DRUMUL!

Pe neaşteptate, cu un păcănit, uşa se deschise şi în faţa ochilor îi apăru o pereche de glezne solide. Îşi ridică privirea — iat-o acolo, o cucoană destul de grasă, cu păr ondulat şi roşu ca

focul şi înfofolită în obişnuitele straturi de haine soioase.

— Ei, ei, scumpete, nu te mai agita atât, spuse ea, muşchii din jurul ochiului începându-şi dansul nebunesc.

Dar Chester era aşa de furios, încât nu-i mai păsa de urmări. Când femeia se lăsă pe vine lângă el, Chester începu iar să urle şi încercă să o lovească în genunchi cu capul.

— VREAU SĂ-I VĂD PE MAMA ŞI PE TATA! urlă el. LASĂ-MĂ SĂ MERG ACASĂ! ASTA E TOTAL AIUREA!

— Prostuţule, nu-i nevoie de o asemenea tevatură, *eu* sunt familia ta acum, adăugă ea liniştită şi, apucându-l de cap, i-l împinse spre podeaua debaralei. De acum, Martha se va ocupa de tine, nu zănaticii de suprasoli.

Spunând acestea, scoase o cârpă de praf, pe care i-o îndesă în gură.

Mai întâi, băiatul crezu că voia să-l sufoce, drept pentru care se luptă şi mai abitir. Dar nu putea face prea multe — mâinile şi picioarele legate şi spaţiul îngust din debara îi restrângeau posibilităţile. Iar femeia era nebănuit de puternică.

— VRA... TOAR... O! strigă el prin cârpă, dând din cap în încercarea de a scăpa de ea.

Fără veste, femeia îl plesni sălbatic peste faţă. El ţipă, nu de durere, ci de surpriză. Se simţea foarte vulnerabil.

— Prostuţule! spuse ea cu răsuflarea tăiată, încă înfundându-i cârpa în gură. Nu e nimeni prin preajmă să te audă, nu ar trebui să te agiţi atât.

Suna ca şi cum i-ar fi făcut observaţie unui căţel neastâmpărat.

Tenacitatea îl părăsi pe Chester şi încetă să se mai zbată şi să ţipe. În liniştea care urmă, femeia îndepărtă cârpa. Băiatul o privi cu oroare crescândă când scoase cuţitul şi-l agită în faţa lui.

— Şi dacă vei continua să foloseşti limbajul ăsta, mă voi vedea silită să-ţi tai limba. Chiar vrei să-ţi fac asta?

Chester îşi strânse tare buzele şi clătină din cap, scoţând un „Mmmm” ca să-i arate că i se va supune. Pentru o clipă, femeia îşi miji ochii, iar chipul îi deveni inexpresiv, ca şi cum ar fi aşteptat instrucţiuni din partea cuiva. Doar că nu erau decât ei doi. Apoi femeia prinse din nou viaţă şi vorbi:

— Dacă ştii ce-i bine pentru tine, vei face exact ce-ţi spune bătrâna Martha.

Înţepenit de spaimă, băiatul continua s-o fixeze cu privirea, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi. Ea îi dădu la o parte părul care-i căzuse pe frunte, după care-i mângâie obrazul cu degetele ei scurte şi murdare. Băiatul nu îndrăzni să se opună atingerii.

Înclinându-şi capul spre el, îi zâmbi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar ochiul continua să i se zbată de parcă ar fi urmat să-i sară din orbită.

—Martha va avea grijă de tine. Martha va fi întotdeauna aici pentru tine... Întotdeauna şi pe veci, murmură ea, ştergând lacrimile băiatului cu degetul mare.

Capitolul opt

Doctorul fredona, iar acesta era singurul sunet care se auzea în încăpere, cu excepţia ticăitului pendulei din colţ. Aplecându-se deasupra doamnei Burrows, aprinse o luminiţă — un mic glob luminiscent instalat într-un tub de crom — direct într-unul dintre ochii ei. Expresia doctorului era grăitoare — nu părea prea încrezător. Dar pentru o clipă, în vreme ce mişca luminiţa dintr-o parte într-alta a feţei femeii, se opri din fredonat, arătându-se ceva mai optimist.

—Ah, da... o fi fost...? şopti el, însă, continuând examinarea preţ de alte câteva secunde, clătină din cap. Am crezut că văd o licărire... o reacţie, dar trebuie să mă fi înşelat, încheie el, dând drumul pleoapei doamnei Burrows, care îi acoperi din nou ochiul.

Apoi scoase un ac şi o prinse pe doamna Burrows de încheietură. Întorcându-i mâna, înfipse de câteva ori acul în palmă, după care trecu la vârful degetelor, procedând în acelaşi fel. Fiecare înţepătură producea mici picături de sânge. În tot acest timp, privea atent faţa femeii, încercând să surprindă vreun răspuns la stimuli.

—Nimic, murmură el, sfârşind prin a înfige acul adânc în dosul palmei ei, unde îl şi lăsă.

Locotenentului i se păru oarecum de prisos şi deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi.

Dându-se un pas înapoi, doctorul se strâmbă.

— Nu, e aşa cum m-am aşteptat — niciun semn de însănătoşire.

Bătrân şi zbârcit, cu o barbă căruntă, doctorul purta un halat negru peste vesta sa, care avea aproape aceeaşi culoare cu barba lui. Îmbrăcămintea îi era pătată de ceea ce putea fi foarte bine sânge uscat. Punând globul, termometrul şi un set de ciocănele pentru reflexe înapoi în valijoara sa, ţâţâia de zor. Era limpede că examinarea luase sfârşit.

Lângă doctor, locotenentul se legănă pe călcâie, podeaua de scânduri scârţâind sub greutatea sa deloc de neglijat. Îl urmărise pe doctor efectuându-şi controlul fără să înţeleagă nimic, aidoma unui câine care priveşte o jonglerie cu cărţi de joc.

— Dar nu mai poate fi făcut ceva pentru ea? se aventură el, uitându-se la trupul lipsit de viaţă al doamnei Burrows.

Încăperea, iniţial o cameră de zi, fusese dotată pentru îngrijirea ei, într-unul dintre colţuri fiind instalat un pat. Doamna Burrows fusese aşezată într-un scaun cu rotile, un model vechi, cu trei roţi.

Ticăitul regulat al pendulei se auzea în continuare, în vreme ce doctorul îşi plie stetoscopul şi-l puse la loc în valijoară. Închizând-o, continua să tacă, încuind pe rând cele două catarame. Terminând cu asta, îşi băgă mâna în buzunarul jachetei şi adoptă o atitudine de parcă urma să se adreseze unui auditoriu format din colegi de breaslă.

— Mai poate fi făcut ceva pentru pacientă? intonă el, întorcându-se spre doamna Burrows.

Saliva strânsă sub buza de jos, care ieşea uşor în afară, a femeii alese exact acel moment pentru a se revărsa, ieşindu-i din gură sub forma unui firicel lung, care îi coborî pe piept.

— Păi, am putea să ne asigurăm că pacienta beneficiază de tot confortul şi că i se administrează în continuare picături Pinkham de două ori pe zi, continuă doctorul, privind cum saliva se scurgea pe doamna Burrows, trecând prin ţesătura bluzei de bumbac, care îi era mult prea mare. Doctorul trase adânc aer în piept şi întoarse capul spre locotenent. Dacă mai ai nevoie de medicament de la farmacie, îţi pot scrie o reţetă.

— Nu e cazul, mai avem sticluţe, răspunse locotenentul.

— Foarte bine! Iată şi nota de plată pentru serviciile mele.

Plătiţi când puteţi, spuse doctorul, scoţând repede o hârtie împăturită din buzunarul vestei şi întinzându-i-o locotenentului.

Acesta vru să se uite la ea, dar o tuse puternică îl făcu să se întoarcă pe jumătate spre coridorul de unde mama şi sora sa ascultaseră controlul medical. Neputând fi observate de doctor, prinseră amândouă să gesticuleze de zor, îndemnându-l pe locotenent să pună odată întrebarea pe care o evitase până atunci. Bărbatul îşi drese glasul.

—Doctore, a supravieţuit atâta vreme, nu-i aşa, împotriva tuturor previziunilor. Nu credeţi că, în timp, şi-ar putea reveni?

Doctorul îşi mângâie gânditor barba.

—E o minune că pacienta e încă în viaţă, recunosc, răspunse el. Dar nu poţi contrazice faptele. Chiar dacă pacienta poate respira neasistată, nu există nici cea mai mică şansă să-şi recapete funcţiile cognitive. Nu are deloc reflexe — nici măcar unul —, iar pupilele nu-i reacţionează la lumină. Doctorul îşi închise un ochi, ca şi cum i-ar fi venit greu să continue. Presupun că te-ai gândit că faci un act de caritate aducând-o aici. Dar ar fi fost mai bine pentru ea ca, după interogatoriu, s-o fi lăsat să se stingă în pace.

— Nu puteam s-o las să moară în cală, rosti locotenentul. S-au petrecut mult prea multe acolo.

Doctorul dădu întristat din cap.

—Dar uneori natura trebuie lăsată să-şi urmeze cursul. Mi-ai spus că a trecut prin cele mai grele încercări la care ai asistat vreodată.

— Aşa e, aprobă locotenentul. Au folosit şapte Lumini întunecate asupra ei.

— Tu eşti cel mai în măsură să ştii ce consecinţe decurg de aici. Este clar că Luminile întunecate i-au făcut rău. E ca şi cum... cum să spun eu... Doctorul şovăi, căutând o comparaţie potrivită, apoi îşi ridică degetul arătător. E ca şi cum toate boabele de mazăre au fost scoase din păstaie.

Locotenentul se încruntă încurcat.

—Da, continuă mulţumit doctorul. Pacienta a fost pur şi simplu dezghiocată, nu i-a rămas mai nimic... doar coaja. Iar boabele nu mai cresc la loc, nu-i aşa? Nu contează cât de puternică a fost înainte, nu există nicio cale să-şi mai revină.

— Nicio boabă nouă, rosti locotenentul, înţelegând spusele doctorului şi privind-o pe doamna Burrows cu ochi plini de

tristeţe. Da, a avut o voinţă de fier. S-a opus din toate puterile, continuă el, punându-şi mâna pe braţul doctorului.
Dar, vă rog, doctore, am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Sunt disperat. Ce aţi face dacă aţi fi în locul meu?

—Aş duce-o înapoi la Styx, răspunse fără să ezite doctorul, trăgându-şi braţul.

Îşi luă valijoara şi pălăria de fetru şi se îndreptă spre hol cu o grabă exagerată. Înclină din cap spre doamna mai în vârstă şi spre tânără. Apoi, punându-şi pălăria, părăsi casa cât de repede îi permiseră picioarele subţiri, urmărit de privirile celor două femei rămase în hol.

—A tulit-o de ziceai c-a luat foc casa. Nu ştia cum să plece mai repede, remarcă bătrâna, închizând uşa după el. Crede că nu mai e nicio speranţă pentru femeia suprasol.

Locotenentul pătrunsese în hol.

—Mamă, ea..., începu, dar expresia de pe chipul mamei era într-atât de lipsită de înţelegere, încât se întoarse spre sora sa, căutând sprijin. Eliza, nu fac decât să...

—*Ce* faci? i-o tăie aceasta. E doctorul nostru de familie de când mă ştiu — a asistat chiar şi la naşterea noastră —, dar acum vrea pur şi simplu să se spele pe mâini de toată treaba, zise ea fără echivoc. Şi poţi să-l condamni? Ne facem de ruşine, pentru Dumnezeu! E o glumă proastă!

Blasfemia aruncată de Eliza avu efectul unei palme pentru locotenent. Bărbatul gemu.

Dar Eliza nu avea milă. Cu ochii ei de un albastru-deschis, cu faţa ei lată şi cu părul aproape alb legat la spate, era femeia tipică din Colonie. Iar locotenentul, cu părul său rar şi cărunt, cu faţa lui căzută şi cu trupul îndesat, era un reprezentat tipic al bărbaţilor de-acolo. Într-adevăr, erau amândoi din cale-afară de mândri de originea lor, fiind descendenţi din „Credincioşii” — supuşii loiali pe care Sir Gabriel Martineau îi invitase să trăiască în noul său regat de sub pământ cu aproape trei sute de ani în urmă.

Locotenentul şi familia sa se bucurau de un deosebit respect în comunitate, ascultând de Styx. Mai mult chiar, locotenentul lucra la secţia de poliţie, ceea ce însemna că avea de-a face aproape zilnic cu Styx, îndeplinindu-le ordinele, oricât de neplăcute ar fi fost. Or acum ciudata sa alegere de a ajuta un suprasol îi pusese în pericol poziţia şi-i înstrăinase pe toţi trei de

comunitatea bine închegată în care trăiau. Şi o ştiau prea bine.

— Eliza, doctorul este un om ocupat, spuse locotenentul. Poate că are o urgenţă, o altă vizită la domiciliu.

— Sigur că da, iar cel mai bun prieten al meu e o ciupercă, pufni ea în bătaie de joc.

— Ne-ai băgat pe toţi trei în bucluc, aşa-i, fiule? izbucni bătrâna. Se apropie împreună cu Eliza de locotenent, care făcu singurul lucru pe care-l putea face şi se retrase în camera de zi. Io-te! Femeia asta suprasol ne-a distrus casa şi căminu' şi oricum nu-şi mai revine vreodat'! La vârsta mea, nu mai po' să curăţ după ea şi să-i bag cu forţa pe gâtu' ei lacom mâncarea asta scumpă pe care cu greu ne-o mai permitem. Iar acu' tre' să ne scobim pentru altă notă de plată! Ce-o *fi fost* în capu' tău, fiule?

Eliza se alătură şi ea atacului.

— Iar lumea clevetește. Oamenii vor să ştie ce te-a făcut să ţii în casa familiei tale o păgână pe jumătate moartă, una despre care nu ştim absolut nimic. Ia zi!

— Eliza.. încercă să răspundă locotenentul, dar sora lui încă nu terminase.

— Ieri, la magazin, atât doamna Cayzer, cât şi doamna Jempson m-au ignorat total. Au traversat ca să mă evite, spuse ea cu indignare.

Locotenentul nu mai avea unde să se retragă — cele două femei îl obligaseră să dea înapoi până la scaunul cu rotile al doamnei Burrows. Şi voiau să meargă până în pânzele albe, ca nişte dulăi care urmăreau o vulpe şchioapă.

— Drept cine ne iei? Sfinţii protectori ai suprasolilor bolnavi? îl pisă Eliza. Pentru că... am ajuns de râsul Cavernei de Sud!

Încolţit, locotenentul scoase un mic geamăt chinuit. Îşi scărpină gâtul scurt, care-i susţinea capul mare pe umerii laţi, dar nu încercă să ofere nicio explicaţie.

Observând saliva de pe bluza doamnei Burrows, bătrâna îşi făcu loc pe lângă fiul ei. Îşi scoase batista şi prinse să o şteargă, vorbind în ritmul mişcărilor.

— Se mai zice prin târg că Styx ne-au luat la ochi... din cauza a ce-ai făcut! adăugă ea. Apoi, aruncând batista pe o măsuţă alăturată, îşi ridică vocea şi strigă: I-ai adus pe capul nostru!

Dinspre uşă veni un mieunat.

— Colly, spuse Eliza, întorcându-se.

Pisica venise să vadă ce era cu toată zarva aia. Era un Vânător, o pisică uriaşă proprie Coloniei, crescută pentru îndemnarea ei în prinderea şobolanilor. Se uită cu ochii ei arămii la cei trei oameni, amuşinând zgomotos în direcţia doamnei Burrows, după care se furişă spre vatră. Acolo, delectându-se cu căldura jăraticului, îşi înfipse ghearele în covor şi se întinse pe îndelete.

Văzând că pisica se pregăteşte să tragă un pui de somn, bătrâna îşi îndreptă un deget afectat de artrită spre uşă.

—Nici nu te gândi, Colly! Ieşi!

—Las-o-n pace, mamă! spuse Eliza cu o voce blajină, în vreme ce pendula începu să bată, sporind tensiunea din cameră.

—Chiar dacă noi am fost surghiunite în bucătărie, de ce nu s-ar bucura de foc, precum trândava asta de suprasol?

Colly era puţin mai mică decât Bartleby, Vânătorul aflat în acel moment în centrul Pământului, alături de Will şi Elliott, dar pielea-i fără păr era de un negru desăvârşit.

Găsindu-şi un loc confortabil alături de doamna Burrows, se încolăci cu un mieunat de mulţumire.

—Colly, spuse din nou bătrâna, dar felina continuă să nu-i acorde nici cea mai mică atenţie.

Pendula încă mai bătea, iar locotenentul profită de diversiunea creată de Colly.

—Mamă, las-o să stea aici. În schimb, ce-ai zice de o ceaşcă de ceai? o tentă el, strecurându-şi un braţ pe după umerii încovoiaţi ai mamei sale şi împingând-o uşor. Toată agitaţia asta nu-ţi face bine la inimă.

Eliza rămase în cameră, privind-o pe doamna Burrows, cufundată în comă. Nu putea înţelege ce-l apucase pe fratele ei. Oamenii ăştia reprezentau duşmanul, iar cea de faţă ascunsese ceva de Styx — de unde şi tratamentul la care o supuseseră. Eliza nu era nicidecum o femeie rea, dar amărăciunea-i se acumulase într-atât încât nu o mai putea stăpâni.

Făcu un pas înainte şi o plesni pe doamna Burrows peste faţă, o lovitură în plin, care lăsă o urmă roşie pe pielea palidă a femeii. Palma fusese atât de zgomotoasă, încât Colly sări surprinsă. Apoi, chiţăind efectiv din pricina frustrării, Eliza părăsi în grabă camera.

În vreme ce vocile ridicate se auzeau în continuare din bucătăria

aflată la capătul holului, răsună şi cel de-al douăzecilea dangăt al pendulei, iar ochii doamnei Burrows se deschiseră.

— Cea fără de speranţă trăieşte, spuse ea sfidător, apoi îşi mişcă falca, atingându-şi obrazul care fusese lovit. Calm, calm, Eliza! o admonestă ea fără patimă pe femeia absentă.

După ce îşi şterse saliva de pe buze, îşi aminti de acul care-i rămăsese înfipt în dosul mâinii. Pentru o clipă, chicoti, ţinându-şi mâna în faţă şi răsfirându-şi degetele în vreme ce examina acul, pe care nu se obosi să-l scoată.

Apoi simţi pata umedă de pe bluză.

— Ţi-a plăcut cum am procedat cu saliva, Colly? spuse ea, zâmbind către pisica ce o privea atentă. Cred că a dat bine.

Interogatoriul cu Luminile întunecate îi vătămase creierul doamnei Burrows, iar trupul ei mai că cedase complet. Nu murise deoarece sistemul ei nervos autonom era încă neatins. Din fericire, îi menţinuse majoritatea organelor în stare de funcţionare, astfel încât inima ei continuase să bată, iar plămânii să inspire aer. Şi, deşi săptămâni de-a rândul fusese în catatonie, cât pe ce să moară, fusese îngrijită de locotenent şi de familia sa. Hrănită regulat şi asistată permanent, mai câştigase niscaiva timp, iar atunci se întâmplase ceva ieşit din comun.

Săptămână după săptămână, legăturile neuronale din creierul ei, atât de grav vătămate, începuseră să se refacă şi să se reconecteze, asemenea unui computer care derulează un program de recuperare. Un mic colţişor din lobii ei frontali — locul memoriei şi al voinţei conştiente — se înhămase la uriaşa sarcină de a reconstrui restul materiei ei cenuşii.

Dar legăturile dintre neuroni nu se refăcuseră ca înainte. Vederea îi fusese afectată, aşa că acum mai zărea doar lumină şi întuneric. Totuşi, ca şi cum ar fi vrut să compenseze acest handicap, existau şi câteva câştiguri remarcabile pentru noua doamnă Burrows Numărul II.

Descoperi că îşi controla multiple aspecte ale corpului ca niciodată înainte. Deşi simţise fiecare împunsătură făcută de doctor, era capabilă să izoleze durerea şi să nu manifeste nicio reacţie. Dar asta era doar o fărâmă din ce era în stare — îşi putea reduce toate procesele fiziologice, inclusiv bătăile inimii, până la un nivel atât de scăzut, încât abia dacă mai avea nevoie să respire. Şi îşi putea ridica sau micşora temperatura corpului,

transpirând sau scoţând aburi pe gură. Îşi spunea că era ca şi cum ar fi depăşit nivelele de control despre care maestrul yoga îi spusese că numai cei mai avansaţi practicanţi puteau spera să le atingă.

Dar asta nu era tot. Mai exista ceva pur şi simplu inexplicabil. În vreme ce vederea îi era atât de slabă, în locul ei avea o altă înzestrare. Nu ştia dacă era vorba de un simţ olfactiv sporit sau de o însuşire animală de mult uitată, ascunsă adânc în circumvoluţiunile creierului ei, care se activase. Dar descoperise că poseda ceva asemănător unui sistem de avertizare pentru oameni. Îi putea pur şi simplu *mirosi.*

Era capabilă să facă diferenţa între cunoscuţi şi străini, chiar dacă doar treceau pe strada de lângă casă. Şi mai putea descrie şi în ce stare erau — supăraţi, trişti, plictisiţi, fericiţi, nu conta, putea detecta întreaga gamă de emoţii umane. Un biolog ar fi putut considera că-şi dezvoltase abilitatea de a citi feromonii pe care-i emiteau oamenii — semnale chimice trimise pe calea aerului care joacă un rol atât de important în viaţa altor specii de animale, fiind folosite pentru a comunica şi a-şi ghida comportamentul. Dar doamna Burrows nu era biolog şi nu avea cunoştinţă de aşa ceva; era doar mulţumită că putea să-şi dezvolte noul simţ, care părea să devină tot mai puternic pe zi ce trecea. Era sigură că, în cele din urmă, avea s-o ajute să evadeze din Colonie. Şi, după cum mergeau lucrurile în locuinţa locotenentului, ziua aceea nu părea prea îndepărtată.

Aşa că acum nu trebuia să tragă cu urechea la discuţia din bucătărie ca să ştie că cearta era în toi. Putea mirosi exasperarea şi frustrarea ce emanau dinspre mama şi sora locotenentului — erau atât de puternice, că o făceau să se cutremure. Şi mai putea să simtă şi indignarea locotenentului, ca şi un slab efluviu de teamă ce venea dinspre el pe când făcea o încercare curajoasă să se apere de atacul verbal.

Ridicându-se din scaunul cu rotile şi întinzându-şi pe rând mâinile şi picioarele, doamna Burrows suspină.

—Ah, aşa e mai bine, spuse ea, adăugând: Vino aici, Colly!

Vânătorul se apropie îndată de ea. Doamna Burrows petrecuse o mulţime de timp cu pisica asta, iar Colly părea să ştie că însuşirile unice ale acestei femei erau pe măsura celor proprii, ba chiar le întreceau — căci simţul mirosului de Vânător era incredibil de dezvoltat. Asta sau ceva la un nivel mult mai

animalic întărise legătura dintre ele; cert e că pisica execută întocmai ordinul doamnei Burrows.

Femeia întinse mâna până ce dădu de capul mare al felinei.

—Hai să facem o plimbărică prin cameră. Am nevoie de exerciţiu, adăugă ea.

Folosind-o pe Colly drept călăuză, doamna Burrows o urma, evitând piesele de mobilier şi vorbindu-i fără întrerupere. Căci doamna Burrows petrecuse multă vreme în tăcere, silită să simuleze că era tot în comă ori de câte ori avea un colonist prin preajmă.

Şi, fireşte, pisica nu putea spune nimănui despre schimbările uluitoare prin care trecuse noua femeie din casă.

Capitolul nouă

Chester îşi schimbă poziţia pentru a-şi destinde braţele şi picioarele. Era sigur că se făcuse timpul ca Martha să-i aducă mâncare şi apă. Nu ştia cât trecuse de când deschisese ultima oară uşa ca să-l verifice — orele abia se târau şi nimic în afara acceselor sale de disperare şi plâns nu le deosebea între ele.

Dar se petrecuse totuşi ceva.

Auzise zgomote pe care nu le putuse localiza — scrâşnetul pietrişului de afară, ca şi cum sosise o maşină, apoi un pocnet. Dar zgomotele se stinseseră repede şi fuseseră atât de înăbuşite, încât nu-i permiteau să-şi facă o idee despre ce se întâmpla în exteriorul micii sale temniţe. Bănui că monstruosul lui gardian punea la cale ceva care avea o logică în lumea-i nebunească. Gemând de foame şi sete, îşi scoase zgomotele din minte şi încercă să adoarmă din nou.

* * *

Drake dădu buzna în apartamentul de la etajul depozitului, repezindu-se spre dormitorul lui şi întorcându-se după numai câteva secunde cu o raniţă şi un rucsac. Văzând graba cu care se mişca, Eddie se ridică din scaun.

Drake răsturnă raniţa şi rucsacul, aruncând tot echipamentul din ele pe podea şi cotrobăind apoi prin el şi alegând ceea ce

avea nevoie.

—S-a întâmplat ceva? îl chestionă Eddie.

—Da, trebuie să plec la Norfolk. Tocmai am accesat serverul să văd dacă sunt mesaje — e un număr de Suprasol pe care i l-am dat lui Elliott ca să mă contacteze în caz de urgenţă, explică el.

—A dat de necaz? întrebă repede Eddie.

—Nu, mesajul este de la Chester şi nu aminteşte nimic de ea, răspunse Drake, punând înapoi în rucsac câteva obiecte. Nu e prea clar, dar, din câte mi-am dat seama, s-ar putea să se afle la suprafaţă. Clătină din cap, furios pe sine însuşi. Ce prost mai sunt! Nu am verificat serverul în mod regulat, mesajul e de-acum câteva săptămâni!

Luă un pistol şi câteva reviste, împachetându-l într-una dintre ele. Îl armă şi apoi îl îndesă în pantaloni, la spate, după care îi aruncă o privire lui Eddie.

—Sper că băiatului i-a dat prin cap să se ascundă şi să nu încerce să ajungă acasă. Dacă s-a întors în Highfield, tovarăşii tăi sigur au pus gheara pe el.

—Există totuşi posibilitatea ca Elliott să fie cu el, spuse Eddie, punându-şi jacheta. Caz în care vin cu tine!

— Am parcat câteva cvartale mai încolo, zise Drake, ieşind împreună cu Eddie din depozit şi uitându-se în direcţia în care-şi lăsase Range Rover-ul.

—Să mergem cu a mea, propuse Eddie, luând-o în sens opus.

Pentru o clipă, Drake nu dădu niciun semn că ar vrea să-l urmeze, ajustându-şi doar cureaua rucsacului pentru a-i sta mai bine pe umăr. Apoi zări farurile unui Aston Martin nou-nouţ clipind în josul străzii când Eddie apăsă butonul de deschidere a uşilor.

—O maşină de nota zece! comentă Drake, apropiindu-se de automobil şi admirând caroseria vopsită într-un negru strălucitor.

Eddie deschise portiera din dreptul şoferului, aşteptându-l pe Drake, care părea să şovăie.

—Deşi e cam ţipătoare, nu-i aşa? adăugă Drake. Doar dacă nu cumva eşti James Bond. N-ar fi mai bine să luăm Range Rover-ul?

Eddie nu-i răspunse.

Drake rezumă:

—OK, o s-o luăm pe a ta, dar conduc eu.

Era seara târziu şi traficul nu era o problemă. Drake goni în afara Londrei şi o luă către Norfolk. Drake nu încetini nici când autostrada cu două benzi se sfârşi, lăsând locul unui drum cu o singură bandă. O vreme, ascultară ştirile transmise la radio, iar când acestea se sfârşiră cei doi păstrară tăcerea. Razele soarelui se stinseră încet şi peisajul fu învăluit de lumina lunii. Se pornise un vânt puternic şi, la răstimpuri, farurile prindeau în raza lor ochii strălucitori ai unei căprioare dolofane care păştea pe marginea drumului.

Văzând un automobil care venea din direcţie opusă, Drake trecu pe faza scurtă. Aşa cum se aştepta, la fel făcu şi şoferul celeilalte maşini, dar când aproape că ajunse în dreptul lui Drake, aprinse din nou faza lungă, claxonând ca un nebun. O cutie goală de bere lovi Aston-ul.

— Idiotul naibii! exclamă Drake, orbit de luminile farurilor.

Eddie se aplecă într-o parte când Drake execută un viraj, rotind maşina şi aducând-o cu botul în direcţia opusă. Apăsă pedala de acceleraţie până la podea, făcând motorul cu opt cilindri să urle, după care porni în urmărirea celeilalte maşini.

—Ce faci? îl întrebă calm Eddie.

— Cineva trebuie să-i dea o lecţie tâmpitului ăluia! spuse Drake.

Prinzând maşina din urmă, o depăşi şi-i tăie faţa, obligând-o să oprească având o roată pe peluza de lângă drum.

— Nu cred că e o idee bu..., începu Eddie, dar Drake sărise deja din maşină.

Celălalt şofer coborâse şi el din automobil, privindu-l cu insolenţă pe Drake, şi se sprijini de portiera deschisă şi trase din ţigară. Avea douăzeci şi ceva de ani, cu părul lung şi cu un tricou negru fără mâneci, pe care era imprimată o pentagramă albă şi ştearsă. Aflată pe scaunul pasagerului, prietena lui sorbea dintr-o cutie cu cidru, chicotind uşor ameţită în vreme ce urmărea apropierea lui Drake.

— Te crezi poliţia sau ceva de genu’? îngână obraznic şoferul când Drake se opri în faţa lui. Şi ce-ai de gând să faci acu’?

Aruncă ţigara spre Drake, care făcu un pas în lături ca s-o evite. Când atinse pavajul, împrăştiind o ploaie de scântei, Drake o stinse cu piciorul.

Pe bancheta din spate se mai găseau doi bărbaţi cam de

aceeaşi vârstă cu şoferul, care se întreceau în zeflemele. Din când în când izbucneau într-un râs aspru, ca doi măgari care rag unul la celălalt. Drake îi auzi spunând: „E un sticlete” şi „Cară-te, copoiule”.

Apoi, văzând că maşina oprită în faţa lui era ultimul model de Aston Martin, şoferul se îndreptă brusc de spate, un rânjet dispreţuitor apărându-i pe faţă.

—Bogătaş împuţit! strigă el. Întoarce-te în oraşul de scursuri de unde vii!

Continuând să folosească portiera drept scut, îl ameninţă pe Drake cu pumnul.

Cât ai zice peşte, Drake străbătu spaţiul dintre el şi şofer şi, apucând braţul acestuia, i-l suci, făcându-l să se rotească în loc şi lipindu-l de caroseria maşinii. Şoferul încercă să atace cu cotul braţului liber, dar Drake îl lovi violent cu capul de plafonul automobilului. Se auzi un bufnet mulţumitor, iar prietena şoferului se opri din chicotit şi ţipă, scăpând cutia cu cidru în poală.

—Ei, amice! Nu poţi face asta! se opuse şoferul, ţintuit în continuare de Drake. E agresiune cu lovire!

Încercă din nou să-şi folosească braţul liber, de astă dată ca să-l pocnească. Drake răspunse izbindu-l din nou cu capul de capotă, mai tare decât prima oară. Ceilalţi pasageri nu mai scoteau o vorbă şi îşi întindeau gâturile să vadă ce se întâmplă. Drake îşi apropie gura de urechea şoferului şi şopti ameninţător:

—Mai vrei?

— Dar ce-am făcut? miorlăi el.

—Ştii foarte bine şi de acum înainte o să stau cu ochii pe tine. Dacă o mai iei pe arătură, o să te ucid, aşa să-mi ajute Cel de Sus, mârâi Drake. Faţa deja palidă a şoferului deveni şi mai palidă. Şi acum şterge-o! strigă Drake, facându-i vânt pe scaunul şoferului.

Urmări maşina, care porni încet, păstrând o viteză redusă.

Întorcându-se la Austin, Drake se aşeză la volan şi-l apucă atât de puternic, că una dintre încheieturile degetelor îi pocni. Uitându-se drept în faţă, părea transfigurat de ceea ce vedea prin parbriz. Luminate de faruri, crengile copacilor erau mişcate de vânt într-o vâltoare nebunească.

Stând unul lângă celălalt în maşină, Eddie nu putea să nu observe că Drake tremura de furie.

Eddie rupse tăcerea, dregându-şi glasul.

Drake continuă să privească fix înainte, vorbind cu o voce încordată.

—Hai, gata cu asta, Eddie! Spune-mi că am fost tâmpit să fac aşa ceva şi că ar putea ca tipii să anunţe poliţia. *Aston Martin implicat într-un incident violent*, intonă el, ca şi cum ar fi citit titlul articolului dintr-un ziar.

Eddie clătină din cap.

—Nu, nu mă îngrijorează asta. Aveam de gând să spun că avem mai multe în comun decât ţi-ar plăcea să recunoşti.

—Şi dacă ţi-aş mărturisi că nu vreau să ştiu te-aş împiedica să-mi explici de ce? răspunse răstit Drake.

Eddie continuă nepăsător:

—Suntem amândoi conduşi de acelaşi lucru — suntem incredibil de furioşi. Şi furia asta e mereu prezentă, hrănindu-se din noi.

—Nu te-am văzut niciodată pierzându-ţi controlul, interveni Drake.

— Fiecare dintre noi o controlează în felul lui. Sau măcar încearcă s-o facă, adăugă Eddie. Şi paradoxul este că aşa cum ne distruge, aşa ne şi defineşte, facându-ne ceea ce suntem. Făcu o pauză pentru a-şi găsi cuvintele potrivite. E ca şi cum ne-am afla permanent pe muchie de cuţit, mereu în mişcare, mereu puşi pe fapte, iar în acest timp muchia cuţitului ne taie tot mai adânc. Trase aer în piept. Tu ştii cum am ajuns aşa, dar despre tine nu mi-ai zis mare lucru. Ce s-a întâmplat de ai ajuns aşa?

—Voi, răspunse Drake. Voi, Styx!

Ascunsă în tufişurile din apropiere, o vulpe scoase un ţipăt aproape uman, dar Drake continua să privească fix înainte prin parbriz.

—Cu foarte mult timp în urmă, prinse glas Drake, după care înghiţi în sec... Eram student la Imperial... eram trei, Fina, Lake şi cu mine, şi nu ne prea amestecam cu ceilalţi studenţi. Nu aveam timp pentru ei. Ne botezaseră *Wunder kinder,* spuse el, închizând ochii preţ de o secundă. Locuiam împreună în acelaşi cămin, dar cea mai mare parte din timp o petreceam la universitate — facultatea ne dăduse frâu liber... aveam orice ne doream... experienţele din laboratoare. Nu-şi băgau nasul în variatele noastre proiecte de cercetare, căci, în cele din urmă, universitatea avea să beneficieze de pe urma muncii noastre.

— Cercetări în electronica optică?

— Acela era domeniul meu, da. Luke era matematician, iar Fiona, magiciana softurilor şi ne completam perfect unul pe altul. Dar dintre noi trei, Fiona era geniul — putea să scrie cod ca nimeni alta. În anul al doilea, a conceput un soft care aduna evenimentele prezentate la ştiri şi care se servea de algoritmi unici pentru a le analiza. De îndată ce comunitatea ştiinţifică şi serviciile de securitate au auzit la ce lucra, au încercat cu toţii s-o recruteze. Îşi doreau programul cu orice preţ. Dar ea i-a refuzat, continuând să lucreze la proiect. Şi de cum programul a primit date suficiente, atingând masa critică, a funcţionat mai bine decât şi-ar fi închipuit Fiona vreodată. Dar a descoperit ceva ciudat... ceva anormal. Începuse să evidenţieze evenimente care nu păreau să se potrivească. Modele de evenimente inadecvate chiar şi teoriei mersului aleator. Drake îşi lăsă mâinile mai jos pe volan. Presupun că ştii de ce.

— Era vorba de noi, Styx. Evenimentele evidenţiate reprezentau intervenţiile noastre? propuse Eddie.

— Ai ghicit, zise Drake. Şi în ultima săptămână dinaintea absolvirii, într-o dimineaţă, Fiona şi-a luat rămas-bun de la Luke şi de la mine şi — aşa cum făcea întotdeauna — a plecat cu bicicleta spre laboratoarele universităţii. A fost ultima oară când am văzut-o — nu a mai fost găsită nici ea, nici bicicleta. Şi nimeni nu a putut explica cum de întreaga ei muncă a dispărut odată cu ea — laptopul ei, CD-urile cu copii de rezervă pe care le ţinea în camera ei şi orice urmă din reţeaua de calculatoare a universităţii. Orice avusese o legătură cât de măruntă cu programul dispăruse fără urmă. Drake înghiţi în sec. Apoi prietenul meu a avut o cădere nervoasă.

— Te referi la Lukey? întrebă Eddie.

— Da, era unul dintre acei tineri incredibil de străluciţi, dar extrem de emotivi — după dispariţia Fionei, a clacat. A renunţat la universitate şi s-a întors să stea cu mama lui. A murit din cauza băuturii, în mai puţin de un an. Abia acum se întoarse Drake cu faţa spre Eddie. Din câte ştiu, tu făceai parte din detaşamentul de asalt. Ai fi putut fi unul dintre Limitatorii care au răpit-o pe Fiona.

Eddie clătină încet din cap. Ca de obicei, expresia lui nu lăsa să se vadă nimic din ce gândea.

— Nu, şi nu ştiu ce-aş putea să spun. Doar să-mi cer iertare

pentru ceea ce au făcut ai mei, dar lucrul ăsta nu ar însemna nimic pentru tine, nu-i aşa?

—Absolut deloc, zise Drake, răsucind cheia în contact.

Apoi întoarse maşina şi reluă drumul iniţial.

* * *

Uşa de la camera mea e închisă, iar de ea e agăţat halatul meu — e albastru-închis şi atât de gros de parcă aş purta un covor, însă e foarte călduros. Mi l-a cumpărat mama înainte de Crăciun, pentru că cel vechi îmi rămăsese mic. Chester îşi mişcă uşor capul. *Acolo, lângă uşă... posterele de pe perete... da, le pot vedea... sunt toate la locul lor. Le cunosc foarte bine pentru că uneori, când nu am somn, stau în pat şi mă uit pur şi simplu la ele. Cel cu pădurea de pini este preferatul meu. Unele dintre ele sunt strâmbe, pentru că le-am lipit pe când eram mic — pe cele mai multe le am de când mă ştiu şi mă gândeam să-mi iau unele noi.* Chester îşi mai întoarse puţin capul. *Da, mai este şi lampa cu braţ flexibile care mi-a dat-o tata — e portocalie; tatăl lui i-o dăduse, dar pe atunci era neagră şi-i sărise vopseaua, aşa că tata a vopsit-o în portocaliu când era de vârsta mea. Pot chiar să văd locul în care a dat cu prea multă vopsea şi aceasta s-a scurs, dar nu-mi pasă, pentru că a fost a tatei şi îmi place că arcurile fac ca lumina să rămână acolo unde doreşti. Uneori, când închid ochii pe jumătate, abajurul ei aduce cu naveta spaţială Apollo — odată am urmărit o emisiune nemaipomenită pe canalul Sky despre aselenizările navetei Apollo.* Chester îşi întoarse complet capul în lateral şi zâmbi. *Ah, da, iată şi cărţile mele. Cotoare de diferite culori. Îmi iubesc cărţile şi nu împrumut niciodată nimănui, ca să nu-mi strice copertele.. Pe majoritatea le-am citit de mai multe ori. Vreau mereu să cumpăr întreaga serie şi mă asigur absolut întotdeauna că le păstrez în ordinea exac...*

—Mâncarea ta, scumpete, spuse Martha cu o voce greţos de dulceagă, deschizând uşa debaralei.

Chester se trezi smuls cu brutalitate din lumea lui iluzorie şi aruncat în cea reală. Pentru a face să treacă lungile ore petrecute în întuneric şi a scăpa din groaznica situaţie în care era captiv, îşi petrecea perioade tot mai mari de timp imaginându-şi că se întorsese acasă la el, în Highfield. Era în stare să evoce diferitele camere ale casei cu mare exactitate, amintindu-şi şi cele mai neînsemnate detalii. Pe lângă camera sa, se preumbla adesea în încăperile de la parter sau în grădina însorită, unde totul era minunat şi exact aşa cum trebuia să fie.

—Vrei mâncare sau nu? îl pisă Martha, neprimind niciun răspuns.

Încă buimac, murmură un „da”. Silueta ei era conturată de o lumină pâlpâitoare care-i strălucea în spate. Chester se gândi întâi că femeia găsise nişte lumânări, dar fumul era prea dens ca să fie vorba de aşa ceva — era ca şi cum în apropiere fusese aprins un foc de tabără. Trebui să-şi amintească faptul că se găseau într-o casă destul de modernă, iar lumina mişcătoare şi norii de fum împrumutau locului o atmosferă primitivă. Prin fum putea distinge mirosul de carne prăjită.

—Martha, te rog, aş putea ieşi puţin? Nu mă dezlegi doar cât timp mănânc? propuse el supus. Mi-au amorţit picioarele. Promit că fac orice-mi ceri.

Femeia îl privi cu un rânjet îngheţat pe buze, ochiul ei cu probleme zbătându-se în orbită. Câteva secunde Chester îşi ţinu răsuflarea, apoi Martha întoarse capul pentru a privi în spate.

—Nu chiar acum... fac curăţenie... am de făcut curăţenie, murmură, întorcându-se iar spre Chester. Mănâncă, îi porunci ea pe un ton nesuferit.

—Da, da, mi-e tare foame, da, zise repede Chester, nevrând să-i provoace una dintre crizele ei nebuneşti.

Şi nici nu avea de gând să refuze ceva de mâncare, chiar dacă femeia o pregătise fără să ţină cont de igienă.

Martha îi sprijinea capul, ducându-i lingura la gură.

—Mmm, ce bun e! făcu el, înghiţind carnea aproape crudă. Are un gust minunat! Mulţume...

Dar nu reuşi să încheie, căci în gură îi fu îndesată o altă bucată destul de mare.

—Aşa, spuse ea când băiatul termină de mâncat şi îi lăsă capul jos pe podea. Bun băiat!

Aruncă pur şi simplu farfuria şi lingura pe podea, lângă ea, îşi şterse mâinile de fustă şi gemu când se ridică în picioare.

Chester gândea cu rapiditate. Trebuia să facă ceva. Trebuia să încerce să ia legătura cu cineva din afară.

Dar cum?

Apoi îi veni o idee.

—Martha..., începu el.

Ochiul bolnav al femeii îl privea fix, dar nu se lăsă descumpănit de asta.

—Martha, poţi să-mi dai, te rog, rucsacul?

Ochiul bolnav se miji puţin, privindu-l cu suspiciune.

—De ce? şuieră ea, abia mişcându-şi buzele.

După care repetă cuvintele mult mai strident.

—Păi... m-am obişnuit să-mi pun capul pe el... să stau aşa pe podea e foarte incomod, îi explică Chester. Cum femeia păstra tăcerea, băiatul se pregăti pentru ceea ce avea să spună mai departe: Mamă... *mămico,* te rog, mi-l dai... te rog? ceru el.

Efectul asupra Marthei fu instantaneu.

—Da, fireşte, spuse ea cu o voce aproape normală. Aşteaptă aici, dragul meu copil, mă duc să ţi-l aduc.

Femeia se îndepărtă cu greutate, iar Chester încercă să se târască afară din debara suficient cât să vadă ce era afară. Era sigur că putea să distingă un foc adevărat în camera de zi — şi nu fusese aprins în vatră, ci în mijlocul încăperii. Pe covorul cafeniu din hol se vedeau multe pete întunecate, ca şi cum pe el fusese târât ceva. „Noroi?” se întrebă el.

O auzi întorcându-se şi se retrase repede în temniţa sa.

—Mulţumesc mult, mămico, rosti el.

Femeia îi puse rucsacul sub cap, apoi se ridică în picioare şi-l privi.

—Fac orice pentru tine, băiatul meu minunat, gânguri ea, trântind uşa debaralei.

Băiatul aşteptă să se aştearnă liniştea, apoi, foarte încet, se rostogoli pe o parte, ducându-şi mâinile deasupra capului, astfel încât să poată cotrobăi în rucsac. Era dificil, încheieturile fiindu-i strânse laolaltă, dar, după un timp, găsi ceea ce sperase să se afle încă acolo.

—Am reuşit! murmură el, ţinând obiectul în lumina slabă care se strecura pe sub uşă.

Era o cutie mică de plastic, de mărimea unui pachet cu cărţi de joc, cu un fir atârnându-i la un capăt, pe post de antenă. Îşi fixă cutia în gură până găsea micro-întrerupătorul. Identificându-l, îl întoarse, apoi băgă repede cutia în fundul rucsacului, asigurându-se că este acoperită de hainele murdare.

Rostogolindu-se pe spate şi punându-şi capul pe rucsac, îşi duse mâinile în faţă.

—Te rog, Doamne, nu ţi-am cerut prea multe până azi, dar îţi cer acum. Te rog, fa ca cineva să-mi recepţioneze semnalul, se rugă el tensionat, în şoaptă. *Te rog!*

*****

După ce străbătură un sat cu un mic magazin universal şi un oficiu poştal, Drake încetini, căutând un loc în care să parcheze maşina. Zări un drumeag care ducea într-o pădurice şi opri sub copaci, acolo unde Aston Martin-ul nu se vedea din şoseaua principală.

—De aici vom merge pe jos, îi spuse lui Eddie. În tăcerea nopţii, aleseră echipamentul pe care urmau să-l ia cu ei. Eddie luă două pistoale semiautomate, dintre care unul cu amortizor, ca şi cum s-ar fi aşteptat să aibă probleme. Drake habar n-avea de ce considerase bărbatul că i-ar fi de folos, dar nici nu-i puse vreo întrebare.

În schimb îşi fixă pe cap dispozitivul optic, asigurându-se că banda îi este poziţionată corect peste frunte. Înainte de a activa alimentatorul pe care-l purta la centură, coborî unica lentilă peste ochiul său drept. Prin lentilă licări un soi de ninsoare portocalie, care dispăru după o secundă, lăsând loc unei privelişti a împrejurimilor care nu era departe de cea văzută la lumina zilei.

Săltându-şi rucsacul pe umeri şi pornind-o împreună prin iarba umedă, Drake se gândea la ce ar putea găsi odată ajunşi în portul subteran de sub aerodrom. Ultima oară fusese acolo ca să-i vadă pe Will şi pe doctorul Burrows plecând cu şalupa. Era o călătorie de mai multe sute de kilometri spre adăpostul atomic aflat la mare adâncime. De acolo trimisese Chester mesajul său acum mai bine de două săptămâni. Cu toate acestea, nu era exclus ca băiatul să se ascundă încă undeva prin apropierea aerodromului sau chiar să-l aştepte în port.

Continuând să meargă umăr la umăr pe micul drum de ţară, se strecurară pe lângă un lan de orz. Prin lentila lui, Drake îl vedea ca şi cum ar fi fost suprafaţa vălurită a unui mare lac, încreţit de vânt. Dar abia băgă de seamă acest lucru, căci se întreba cine l-a însoţit pe Chester în şalupă. Călătoria pe râu nu putea fi întreprinsă decât de două persoane — una care să manevreze motorul exterior şi alta care să-l realimenteze şi să o facă pe pilotul. Deşi mesajul suna destul de disperat, Chester nu dăduse nicio indicaţie suplimentară.

Începuse să cadă o burniţă slabă, iar Drake şi Eddie traversară un drum îngust, urcând pe povârnişul din cealaltă parte.

—Norfolk, chicoti Drake. Ploaie şi iar ploaie — în ţinutul ăsta

plouă mereu.

Deşi Eddie nu răspunse, Drake simţi că omului îi displăcea faptul că vorbise cu voce tare.

În scurt timp dădură peste o gaură în gardul aerodromului şi se strecurară prin ea, observând în depărtare o baracă luminată. Se furişară în spatele unui grup de căsuţe din anii 1960, ridicate într-un mic ţarc. Drake se gândi că, iniţial, clădirile fuseseră locuite de angajaţi şi familiile lor, dar acum erau goale şi pe cale să fie renovate, luând în calcul materialele de construcţie din jurul lor.

Îndreptându-se împreună cu Eddie spre una dintre clădirile mai mari, Drake îşi dădu seama că verifica întruna dacă însoţitorul său mai era încă alături de el. Deşi fostul Limitator susţinea că trecuseră ani de zile de când nu mai activa în domeniu, se mişca fără să facă absolut niciun zgomot. Era ca şi cum simţul auditiv al lui Drake nu mai funcţiona — îl putea vedea pe Eddie străbătând o suprafaţă acoperită de ferigi uscate sau croindu-şi drum printre tufişuri, dar bărbatul nu provoca nici cel mai mic sunet. La fel se petrecuseră lucrurile şi cu fiica lui, Elliott.

Trecură prin câţiva rugi de mure, iar Drake dădu deoparte mai multe scânduri putrezite care acopereau o deschizătură, scoţând la iveală o groapă cu pereţi de beton de vreo doi metri pătraţi. Coborâră pe nişte trepte ruginite fixate într-un perete şi înaintară într-o încăpere plină cu dulăpioare, inundată de o apă cafenie şi murdară, îndeajuns de adâncă pentru a le trece de bocanci.

După ce Drake deschise o uşă aflată în partea opusă, străbătură iute un coridor unde pluteau butoaie goale de tablă şi mai multe scânduri mucegăite. Se aflau acum în faţa zidului din BCA prin care Will făcuse o spărtură.

Strecurându-se prin gaură, Eddie îşi scoase unul dintre pistoale. Se lăsară amândoi pe vine, ascultând şi cercetând portul. Nu era nimeni. Drake îi făcu lui Eddie un semn cu mâna să controleze un capăt al cheiului, iar el se îndreptă spre celălalt.

Drake ajunse în dreptul şalupei, care fusese scoasă din apă, şi, în apropierea ei, observă o raniţă şi doi saci. Trecea în revistă conţinutul unuia dintre ei, dând peste spray-urile pe care i le oferise lui Will ca să se păzească de păianjenii-maimuţă, peste

câteva conserve militare şi peste un snop de rachete de semnalizare, când realiză că Eddie se afla în spatele lui.

—Nu e nimeni, anunţă acesta, aruncând o privire peste umăr, la râul care curgea cu repeziciune în întuneric. Aşadar, drumul ăsta duce la Elliott?

Drake nu-i răspunse Limitatorului, ridicând doar sacul, ca acesta să-l poată vedea.

—Oricine a ieşit din adăpost a lăsat în urmă o mulţime de materiale. Dar unde-i Chester? se întrebă Drake.

—Undeva unde se simte în siguranţă? sugeră Eddie. Presupuneai că va pleca la Londra, aşa că poate e pe drum înspre acolo.

—E posibil, dar sigur ştie că ai tăi îl vor aştepta de îndată ce-şi va face apariţia. Şi nu are altă cale de a lua legătura cu mine decât mesajele de pe calculator.

—Tu îl cunoşti mai bine, fu de părere Eddie.

—Aşa e, dar depinde şi de cine este cu el. Dacă e vorba de Will, atunci ar fi putut încerca să se întoarcă împreună în Highfiled. De unul singur, Chester ar fi mult mai precaut. Nu, presupun că se află undeva nu foarte departe de-aici.

Eddie arătă în sus cu unul dintre degetele sale subţiri şi albe.

—Deci ar fi bine să cercetăm clădirile, sugeră el, şi să căutăm orice fel de urmă.

Drake încuviinţă cu o expresie preocupată pe chip.

— Dar dacă a plecat de aici acum o săptămână sau două, ploaia a îndepărtat orice urmă, zise el.

Capitolul zece

Ah, aici erai! Vino să vezi asta! strigă doctorul Burrows. Will tocmai ieşise din umbra copacilor, grăbindu-se spre locul unde lucra tatăl său, la o masă pusă pe două capre la baza piramidei.

Ridicându-şi ochii de la craniul pe care-l ţinea în mână, doctorul Burrows se uită la fiul său când acesta aproape că ajunsese în dreptul mesei.

—Ce s-a întâmplat cu părul tău? întrebă el. A încercat cineva să te scalpeze?

— Mi l-a tăiat Elliott, zise supărat Will. Îşi trecu degetele prin părul scurt şi în mână îi rămaseră câteva smocuri. A fost destul de dureros, căci cuţitul nu e prea ascuţit. Privi înapoi la copaci. Acum şi-l tunde pe-al ei — o fi ceva legat de locul ăsta sau de soare sau aşa ceva, dar părul ei creşte mult mai repede decât al meu. Jur că e mai lung cu un centimetru pe zi. O fi o chestie Styx...

—Fascinant! îl întrerupse doctorul Burrows, ca şi cum nu ar fi auzit niciun cuvânt din ce-i povestise fiul său.

Îi făcu loc craniului pe masa plină de lucruri. Will observă că erau trei cranii în total, aşezate în şir.

—De unde ai astea? îl întrebă Will.

Doctorul Burrows îşi întinse degetele astfel încât să poată atinge atât ţeasta pe care tocmai o studiase, cât şi pe cea alăturată.

—Astea două se găseau într-un mic compartiment aflat aproape de vârful piramidei. Am dat deoparte o lespede cu o inscripţie care în traducere brută ar însemna *Origini.* Erau amândouă acolo.

—Într-un mic compartiment? repetă Will. Nu mi-ai spus de asta. Unde eram când le-ai descoperit?

—Erai plecat cu frizeriţa ta, răspunse ironic doctorul Burrows.

—Chiar aşa? se încruntă Will.

Ştia la care zi se referea tatăl său, dar nu-i convenea că acesta încerca să-l facă să se simtă vinovat. Will îşi dedica aproape tot timpul tatălui său şi muncii lui şi considera că, din când în când, avea şi el dreptul la o pauză.

—Da, îţi arăta locul ei de taină sau ceva de genul ăsta. Ţii minte, a fost cu prilejul ăla remarcabil când a pretins că toţi copacii o urmăreau cu privirea, continuă nepăsător doctorul Burrows.

Apoi, coborându-şi mâna pe cel de-al treilea craniu, îşi schimbă dintr-odată atitudinea. Tigva era arsă de soare şi foarte albă.

—Iar tipul ăsta face parte din cei trei traşi în ţeapă.

—Tată! N-ar fi trebuit să-l iei de-acolo! exclamă Will. Se aflau acolo dintr-un motiv anume. Nu e corect să-ţi faci de lucru cu ei.

— Termină cu superstiţiile! ripostă doctorul.

Will observă că ochii tatălui său scânteiau de entuziasm şi hotărî să nu mai insiste. Era clar că doctorul Burrows credea că

a descoperit ceva, iar Will ştia că nu avea prea mult de aşteptat ca să afle ce anume. Şi nu se înşela.

—Nu există niciun dubiu că ţeasta care a fost înfiptă în par este umană. *Homo sapiens,* la fel ca noi, îl anunţă doctorul Burrows. Şi la fel şi asta, care face parte din perechea găsită în micul compartiment.

— Are o culoare mai închisă, remarcă Will.

—N-are importanţă — priveşte craniul mai mic de lângă el, pe care Anticii l-au considerat îndeajuns de important pentru a-l păstra în piramidă. Ia spune-mi, ce observi? îl întrebă doctorul, apucând craniul şi îndesându-l în mâinile fiului său.

— E greu. E fosilizat, fără doar şi poate, observă Will, cântărindu-i greutatea. Şi arată diferit de un craniu uma...

—Mie-mi zici, îl întrerupse doctorul Burrows. Ce spui de arcadele proeminente şi de felul în care falca îi iese în afară mult mai mult decât la celelalte?

—Nu aparţine unui om? presupuse Will.

— Am urmat doar două cursuri de antropologie, prin urmare nu sunt un expert. Cu toate astea, după aprecierea mea, are trăsături care nu sunt nici umane şi nici pe de-a-ntregul de maimuţă, se entuziasmă doctorul.

— Nu? se miră Will. Aşadar, nu e vorba de o maimuţă?

—După părerea mea, nu, întrucât... Doctorul Burrows se întrerupse, dând exaltat din mâini. Iţi aminteşti cum în Highfield, când erai mai mic, ţi-am vorbit de veriga lipsă sau Omul lui Leakey?

—Poveşti înainte de culcare despre Omul lui Leakey, îşi aminti chicotind Will. Da, ţin minte... craniul dezgropat dintr-un râu din Africa.

— Exact! Dovada de netăgăduit a existenţei unui strămoş îndepărtat al omului. Dar, în vreme ce craniile din epoca lui *Homo erectus* şi din alte epoci anterioare au fost descoperite, nu există nimic care să demonstreze paşii de trecere de la maimuţă la om. Absolut nimic. Până acum nu a fost găsită nicio fosilă din perioada aşa-zisei verigi lipsă, care a durat milioane de ani. Nu crezi că e ciudat?

—Da, foarte ciudat, răspunse Will.

—Sigur că e! Misterul ăsta neexplicat despre motivul verigii lipsă din evoluţia umană a tot persistat.

—Şi...? îl îndemnă Will să continue.

Doctorul Burrows luă craniul din mâinile fiului său şi-l puse iar pe masă.

—Poate că o să pară absurd… dar dacă nu a fost găsit nimic la suprafaţă pentru că…

În acel moment ridică degetul în aer, îndemnându-l pe Will să-i sfârşească presupunerea.

Cum Will nu răspunse îndeajuns de repede, doctorul continuă nerăbdător:

—… totul s-a petrecut aici, sub pământ.

—Ah! exclamă Will, dar tatăl său era acum de neoprit.

—Dacă lumea asta interioară a fost creuzetul evoluţiei umane şi chiar al evoluţiei nenumărator alte specii de animale? Doctorul Burrows îşi deschise larg braţele, cuprinzând jungla care-i înconjura. Toate plantele şi copacii pe care-i vedem în faţa noastră sunt adaptaţi să trăiască fără a fi vreodată noapte, în vreme ce toată flora de la suprafaţă are nevoie de întuneric pentru fotosinteză şi pentru schimbările datorate expunerii la lumina zilei.

—Ce schimbări? întrebă Will.

Dar doctorul Burrows îi ignoră întrebarea, continuând să vorbească repede:

—Prin urmare, teoria mea e că lumina asta permanentă din acest ecosistem închis asigură de fapt o evoluţie accelerată. Şi a asigurat şi evoluţia *noastră* accelerată.

—Vrei să spui că maimuţele au evoluat în oameni aici, în această lume interioară, după care, într-un fel sau altul, au revenit la suprafaţă? întrebă Will.

— Exact! exclamă din nou doctorul Burrows. Ceea ce este uluitor… iar Anticii, poporul care a locuit aici, descoperiseră destul ca să fie interesaţi de problemă. Dacă e să ne luăm după ce e scris pe piramida lor, erau aproape de descifrarea misterului. Doctorul trase aer adânc în piept. Şi asta înseamnă şi că am făcut probabil cea mai mare descoperire a secolului.

—Încă una? şopti Will, clătinând din cap spre craniile vechi.

* * *

Drake se uită la ceas şi se lăsă pe vine lângă şalupa de pe chei.

—Răsăritul va avea loc pe la şase, spuse el.

Deşi şi-ar fi putut folosi sistemul optic pentru a cerceta fostul aerodrom în căutarea unor eventuale urme lăsate de Chester, el şi cu Eddie hotărâseră că era mai bine să aştepte zorile. Pentru

a-şi trece timpul, Drake făcea inventarul lucrurilor din saci. Sub mai multe pachete, găsi un obiect pe care-l scoase cu mare precauţie.

Aducea cu un pistol rudimentar.

—Armă? întrebă Eddie, brusc interesat.

Drake clătină din cap.

—Nu, este un prototip de detector de joasă frecvenţă, încă nu a fost supus probei, dar, cu lentile potrivite, ar putea funcţiona ca un sistem de urmărire, chiar şi la mari distanţe sub pământ.

Eddie era curios.

—Prin crusta Pământului? întrebă el.

Drake cerceta cadranul din vârful dispozitivului.

—Da, prin piatră, indiferent cât de gros ar fi stratul.

—Folositor, comentă Eddie.

—Mda, şi i-am dat lui Will două din astea, plus câteva antene radio, ca să ne poată găsi...

Dar Drake nu-şi mai termină fraza. Sări în picioare şi porni dispozitivul.

Îndreptându-l în josul râului, se auzi un păcănit foarte slab, iar acul de pe cadran se mişcă aproape imperceptibil.

—Probabil că e adăpostul atomic, asta dacă nu a marcat unul dintre popasuri.

Apoi, întorcându-se spre locul din care apărea râul, în cealaltă parte a portului, detectorul scoase un păcănit şi mai sonor, iar acul se agită frenetic.

—Ciudat, zise el.

Urmări direcţia semnalului, descoperind că ducea spre spărtura din zid.

— E şi mai puternic aici, observă el, cu o privire gânditoare. Mă întreb...

* * *

Rebecca Doi şi generalul Limitator se aflau într-o limuzină neagră, mare, încadrată în faţă şi în spate de vehicule militare şi cu două motociclete care le deschideau drumul.

— Drept cine mă iau? mormăi Rebecca Doi, privindu-şi poalele rochiei de bumbac alb, împodobite cu panglici crem, pe care o primise. Bine măcar că nu arăţi şi tu ca o zână din poveşti, îi spuse fata generalului taciturn de lângă ea.

S-ar fi simţit mult mai bine într-o uniformă militară gri-închis

cum purta însoţitorul ei.

Coloana se înscrise pe faleza docurilor, iar cei doi puteau vedea când şi când oceanul. Apoi şirul de vehicule o luă spre centrul metropolei. Prin geamurile din spate ale limuzinei, Rebecca Doi se uita la oamenii de pe străzi şi la diversele privelişti. Trecând pe lângă o şcoală, văzu un şir de elevi ieşind pe poartă, purtând cu toţii pălării cu boruri largi care să-i apere de soare. Rebecca Doi era uimită de dimensiunile oraşului: locuinţele se întindeau la nesfârşit, întretăiate de bulevarde cu magazine. Acestea lăsau în cele din urmă locul clădirilor de mărimea unor hangare: construcţii impozante în stil neoclasic, ridicate din granit sau dintr-o piatră mai uşoară, asemănătoare calcarului, având înscrise pe faţade titulaturi de genul *Institut der Geologie* şi *Zentrum fur Medi zinische Forschung.*

Apoi coloana trecu printr-un pasaj subteran şi ieşi pe un bulevard flancat de copaci. Rebecca Doi văzu că dincolo de aceşti copaci şi drept în faţă se întindea o piaţă imensă. Acest uriaş spaţiu deschis era traversat de o mulţime de drumuri ce se intersectau şi pe care se desfăşura un trafic intens. Dar privirile ei erau atrase de statuile dintre arborii de pe marginea bulevardului — oameni mândri, aşezaţi pe socluri de granit.

— Frederick cel Mare, citi ea.

— Iar la loc de onoare, Albert Speer, spuse generalul Limitator.

Rebecca Doi îşi întinse gâtul pentru a vedea personajul îmbrăcat într-un costum, ţinând în mâini câteva planuri desfăcute. Era ultima statuie din şir şi, spre deosebire de celelalte, nu se uita la statuia de pe partea opusă a bulevardului, ci privea uriaşul arc de care limuzina se apropia în viteză, în întreaga piaţă erau staţionate vehicule blindate, iar generalul Limitator era interesat în special de o coloană de tancuri, unele vopsite într-un cenuşiu neutru, altele, în camuflaj cu nuanţe de verde.

— Panzere? se întrebă el.

— Ei, am mai văzut arcul ăsta, îl puteam zări din munţi, spuse Rebecca Doi, dându-şi seama de ce îi era aşa de cunoscut.

Coloana trase în dreptul unuia dintre cele două picioare monolitice ale arcului, iar portierele limuzinei fură deschise pentru ea şi general. Soldaţii din escorta militară coborâră iute şi-i înconjurară, formând un cordon protector. Arcul era construit

pe un scuar mare, în mijlocul pieţei, în jurul lui desfășurându-se traficul, iar soldaţii se postară astfel încât feţele curioase din automobile să vadă cât mai puţin din cei doi Styx.

Străbătând caldarâmul, Rebecca Doi îl recunoscu pe unul dintre soldaţii din escortă — era tânărul ofiţer care comandase detaşamentul de la porţile oraşului. În vreme ce controla dacă escorta era poziţionată corect, ofiţerul părea mult mai liniştit decât fusese cu prilejul precedent.

—Ne întâlnim din nou, îi spuse Rebecca Doi.

Adresându-i un zâmbet, ofiţerul îi răspunse dând scurt din cap. Era limpede că dorea ca fata să se îndrepte în continuare spre arc, însă aceasta rămase pe loc.

—Vreau să-ţi mulţumesc că ţi-ai ţinut soldaţii în frâu, adăugă ea. Totul ar fi putut să se transforme uşor într-o luptă ca-n Vestul Sălbatic, dar ţi-ai păstrat calmul şi ai salvat vieţile oamenilor tăi. Şi, cel mai important, ai dat o mână de ajutor la salvarea surorii mele. E ceva ce nu voi uita *niciodată.*

El dădu din nou din cap, apoi arătă că fata şi generalul Limitator trebuiau să meargă spre intrarea din cel mai apropiat picior al arcului. Privind până în vârful uriaşei construcţii, fata zări şiruri nesfârşite de ferestre la fiecare etaj al acesteia. Se îndreptă într-acolo, apoi se opri.

—Ce e locul ăsta? îl întrebă ea pe ofiţer.

—*Dos Kanzleramt...* Cred că voi i-aţi spune Cancelariatul, răspunse el.

—Aha, făcu ea.

De îndată ce Rebecca Doi şi generalul Limitator trecură de uşile rotative făcute din sticlă şi alamă, fură conduşi către lift printr-un hol de marmură. Acolo, escorta militară rămase pe loc, iar cei doi Styx urcară singuri până la etajul treizeci, de unde fură preluaţi de o femeie îmbrăcată într-un costum închis la culoare. Rebecca Doi strâmbă din nas când simţi parfumul cu care femeia se dăduse în exces. Deşi tânără, avea un machiaj încărcat, iar părul platinat îi era atât de ţeapăn, de parcă ar fi fost dat cu lac.

—Bine aţi venit! spuse femeia, cu o voce prietenoasă, întorcându-se spre Rebecca Doi. Ce drăguţă eşti în rochia asta încântătoare! comentă ea, zâmbind prosteşte.

O complimentase ca şi cum ar fi fost fiica vreunui demnitar aflat în vizită, dar nu primi răspunsul pe care-l aştepta.

—E scârboasă! pufni Rebecca Doi, mişcându-şi deranjată umerii sub ţesătura uşoară de bumbac. Cu prima ocazie, o voi rupe în bucăţi şi-i voi da foc.

—O! exclamă femeia, cu ochi măriţi. Pe... pe-aici, vă rog, se bâlbâi ea, ducându-i pe un alt hol şi mergând un pic prea repede, în vreme ce tocurile înalte îi păcăneau pe podeaua de piatră lustruită.

Evita cu grijă să se uite la Rebecca Doi. Ciocăni la nişte uşi mari de lemn, după care le împinse, deschizându-le.

—Intraţi, îi invită o voce.

Cu generalul Limitator la câţiva paşi în urma ei, Rebecca Doi pătrunse în încăpere. Privirea îi zăbovi asupra unei mese lungi, dintr-un lemn închis la culoare şi bine lăcuit, în jurul căreia erau aşezate mai multe scaune. În centrul mesei se afla un vultur uriaş, arătând fioros, care ieşea dintr-un glob de bronz sfarâmat şi pe care, uitându-se mai atent, Rebecca îl identifică drept globul pământesc.

—Bună!

Din capătul îndepărtat al mesei se ridică un bărbat care se apropie de ei. Încercând să nu se holbeze la mustaţa lui mică, Rebecca Doi nu putea să-i aprecieze vârsta, dar consideră că mergea pe şaizeci de ani. Era corpolent şi respira cu greutate când păşea. Părul negru îi era dat pe spate şi purta o uniformă bej, cu epoleţi cu împletitură de aur.

—Eu sunt Herr Friedrich, cancelarul Noii Germanii, se prezentă el.

Vocea îi era caldă şi, cu excepţia unui uşor accent, vorbea impecabil limba engleză. Întinzând o palmă moale, strânse mâna Rebeccăi Doi şi pe cea a generalului Limitator, apoi făcu un semn spre capătul mesei, unde fusese aşezat. Ajunsă însă în dreptul unei ferestre lungi, Rebecca Doi îşi încetini paşii. De la înălţimea la care se aflau, priveliştea oraşului îţi tăia răsuflarea, iar fata şi generalul se opriră pentru a o admira.

—E ceva, nu-i aşa? spuse cu mândrie cancelarul. Arătă spre o fotografie alb-negru agăţată pe peretele de lângă fereastră. Când am ajuns în această nouă lume, acum ceva mai bine de şaizeci de ani, aici nu era decât o limbă de pământ între mare şi munţi, cu ceva copaci şi ruine pe întinsul ei.

Fotografia înfăţişă o zonă a junglei pe cale să fie despădurită — echipe de muncitori dezbrăcaţi până la brâu mânuiau topoare

şi conduceau camioane cu buşteni, în vreme ce în jurul lor ardeau numeroase focuri. În planul doi Rebecca distinse nişte corturi lângă care se aflau câteva elicoptere neobişnuite.

—Şaizeci de ani, repetă Rebecca Doi, întorcându-şi privirea spre metropola care se vedea prin fereastră.

—Totul a început în anii 1930, când Himmler a trimis câteva expediţii în colţurile îndepărtate ale lumii, în Tibet şi la ambii poli. Era în căutarea unei vechi învăţături care să călăuzească Partidul Nazist în câştigarea puterii. Printre altele, Himmler credea în teoria Pământului Gol. Faptul că ne aflăm aici, într-un oraş cu o populaţie de aproape cinci sute de mii de oameni, se datorează lui Hitler, care a vrut să se asigure că cel de-al Treilea Reich va dura acei o mie de ani promişi naţiunii noastre. Noua Germanie urma să fie refugiul său în caz că ar fi pierdut războiul.

—Dar nu a mai ajuns niciodată aici, jos, comentă Rebecca Doi. A murit în buncărul său.

Cancelarul era pe cale să răspundă când pe o uşiţă dintr-un colţ al camerei apăru un servitor, ceea ce-l făcu să zâmbească şi să bată din palme.

—M-am gândit că ar fi bine să luăm o gustare. Cum întâlnirea noastră e de bun augur, vom mânca plesiozaur, spuse el, îndreptându-se spre masa unde fuseseră pregătite trei locuri.

—Plesiozaur? repetă Rebecca Doi, încruntându-se.

De îndată ce rosti cuvântul, îşi dădu seama de ce îi era aşa de cunoscut — Will şi doctorul Burrows flecăreau la nesfârşit despre rămăşiţele fosile pe care visau să le găsească în excursiile lor. Plesiozaurul şi ihtiozaurul erau două dintre acestea.

— Este cumva un dinozaur dispărut şi care aduce cu o şopârlă uriaşă, cu gâtul lung?

— Mă impresionezi. Da, este cât se poate de corect, o lăudă cancelarul, cu excepţia unui singur lucru. Creatura nu a dispărut din oceanele noastre, iar cea mai gustoasă parte e pulpa. Bucătarul meu e cel mai bun din oraş — pârleşte foarte puţin fiecare friptură şi o serveşte pe un pat de pilaf de mango. Cancelarul îşi linse buzele lucioase. Veţi avea parte de un deliciu rar, vă promit!

Se aşezară cu toţii, iar servitorul le umplu paharele cu apă rece dintr-un urcior de argint.

— Înveţi repede că, dacă vrei să te adaptezi în lumea asta cu temperaturi ridicate, trebuie să bei îndeajuns de multe lichide şi să te hrăneşti bine, declară cancelarul, luând o chiflă şi rupând-o deasupra unei farfurioare. Nu suntem obişnuiţi să primim oaspeţi de la suprafaţă, dar sper că aţi fost bine trataţi. Totul s-a ridicat la înălţimea aşteptărilor?

Fusese evident informat că tânăra fată era şefa, dar probabil că nu-i venea a crede, aşa că-i adresă întrebarea şi generalului Limitator.

— Foarte satisfăcuţi, mulţumesc, răspunse politicos Rebecca Doi. Trebuie să recunosc că toate duşurile pe care medicii voştri au insistat să le fac şi interminabilele doze de iod pe care le-am înghiţit devin destul de agasante după o vreme.

Cancelarul dădu din cap cu înţelegere.

—Într-adevăr! Din păcate, aţi ajuns la noi prin minele de uraniu, dar am fost informat că expunerea la radiaţii nu a fost exagerată. Mi-e teamă că duşurile şi iodul sunt măsuri de precauţie absolut necesare. Sunt sigur că vi s-a spus că timpul pe care-l petrecem în acei munţi şi în anumite zone din junglă este limitat din cauza radiaţiilor emise în acele regiuni.

Rebecca Doi încuviinţă.

—Şi sora ta? Se însănătoşeşte? întrebă cancelarul.

—Doctorii voştri au făcut minuni, răspunse Rebecca. Pierduse atât de mult sânge, încât la început nu se ştia dacă va supravieţui. Dar a reuşit, iar acum e în convalescenţă şi vă sunt foarte recunoscătoare pentru asta. Şi este nespus de încântată că i-a fost trimis un dentist care să-i repare dinţii sparţi.

Cancelarul îşi flutură mâna a nepăsare.

—E un ajutor la care te aştepţi din partea unor aliaţi vechi ca noi, zise el. Aruncă o privire unui dosar aflat pe un birou din spatele generalului Limitator. Aşadar... Mefistofel. Am citit dosarele despre voi, sunt doar fotografii şi mi-a luat ceva timp să le localizez, dar acum lucrez cu viteza obişnuită. Şi-mi cer scuze că nu v-am întâlnit până acum, dar am ţinut legătura direct cu oamenii mei tot timpul cât ne-aţi fost oaspeţi.

—Oaspeţi? spuse apăsat Rebecca Doi în vreme ce cancelarul sorbea din paharul cu apă.

Pentru o clipă, bărbatul înghiţi zgomotos — nu era obişnuit să i se vorbească în felul acesta. Puse paharul pe masă cu mare precizie, apoi se lăsă pe spate în scaunul său, aşteptând ca

Rebecca Doi să continue.
—Oaspeţi sau *prizonieri!* Am fost închişi într-un ţarc, sub pază armată. Cu excepţia vizitei de acum, nu ni s-a permis să mergem nicăieri, îi spuse Rebecca Doi fără ocolişuri.
Cancelarul îşi împleti degetele.
—Aţi fost păziţi pentru binele vostru. Nu dorim să-i alarmăm pe civilii din oraş, care nu sunt obişnuiţi cu prezenţa celor din afară. Sunteţi liberi să plecaţi din oraş oricând veţi dori — dar cât timp vă aflaţi între zidurile lui, insistăm să rămâneţi sub supravegherea noastră.
—Chiar aşa? Ne vei da voie să plecăm? Nu te temi că am putea dezvălui lumii exterioare existenţa voastră atunci când ne vom întoarce acolo? întrebă Rebecca Doi.
—Nu cred că o veţi face, răspunse cancelarul fără să şovăie. Am impresia că Styx apreciază discreţia la fel de mult ca noi. În orice caz, fisura din Antarctica prin care am pătruns a fost închisă prin explozii de către inginerii noştri. Deşi nu cunoaştem calea pe care aţi urmat-o pentru a ajunge în lumea noastră, o vom găsi dacă ne vom propune asta şi o vom închide şi pe aceea.
—Nu e nevoie de asta, îl asigură Rebecca Doi. Secretul vostru e în siguranţă. Fără să-şi tragă răsuflarea, continuă: Dar am nevoie de o mână de ajutor din partea voastră.
—Depinde de..., începu cancelarul.
—Nu, nu *depinde* de nimic, îl întrerupse Rebecca Doi. Înainte de invazia Poloniei, am încheiat o înţelegere cu înaltul comandament German. V-am oferit informaţii care s-au dovedit de nepreţuit în atingerea unui număr de obiective militare din campania voastră europeană. Informaţiile acelea au fost plătite scump — mulţi Styx şi-au pierdut viaţa pentru a le obţine. Iar înţelegerea era — cum să zic — reciprocă. Noi ne ţineam promisiunea, iar în schimb ni s-a promis un loc de frunte la masa învingătorilor dacă aţi fi câştigat războiul. Deşi nu aţi învins, solicit răsplata chiar în acest moment.
Luând cuvântul, cancelarul se străduia să citească în ochii negri ai fetei.
—Îmi cer iertare, dar asta s-a întâmplat cu mult timp înaintea mea şi nimeni din înaltul Comandament nu a ajuns în lumea asta, se opuse el.
În acel moment intră servitorul, care împingea un cărucior cu

mâncare, dar cancelarul îi făcu semn să iasă.

Rebecca Doi îl privi cu răceală pe cancelar.

— Nu încerca să te speli pe mâini de înţelegere. Nu-ţi cer prea mult. Doar să ne ajuţi să căutăm ceva pe care vrem să-l recuperăm... ceva care ne-a fost furat. Le sunteţi dator Styx. Iar când e să ne primim răsplata, nu ne aşteptăm să fim dezamăgiţi. Nu o să mă cobor într-atât încât să vă ameninţ, dar *chiar* nu vă doriţi să ne înfuriaţi.

Cât timp vorbise fata, sprâncenele cancelarului se ridicaseră un pic, iar bărbatul îşi păstră această expresie.

— Mă tem că generalii cu care aţi încheiat târgul sunt de mult dispăruţi, zise el. Au fost ucişi la sfârşitul războiului sau au fost duşi la Tribunalul de la Nurenberg. Deşi apelăm la tradiţia militară prusacă pentru a menţine ordinea în Noua Germanie, noi suntem cu totul altceva. Nu persecutăm acele rase pe care le-am prigonit înainte. Nu instigăm la război. *Nu* suntem nazişti.

Rebecca Doi înclină din cap spre vulturul de bronz care ţâşnea din globul spart aflat în centrul mesei.

— Şi atunci ăla ce e? Un bibelou? Aţi găsit un loc frumos şi confortabil ca să vă ascundeţi atunci când ţara voastră a fost învinsă şi v-aţi înmuiat? spuse ea cu dispreţ.

Câteva secunde, în încăpere domni tăcerea.

— Da, dacă ţii neapărat s-o iei aşa, confirmă cancelarul. Am auzit care au fost consecinţele războiului pentru patria noastră şi nu ne mai interesează ce se petrece acolo, în lumea exterioară. În primele luni de existenţă a acestui avanpost, membrii de partid nazişti care au însoţit convoaiele de elicoptere din Antarctica au fost... cum să spun... pierduţi *pe drum.* Ofiţerii SS şi personalul tehnic care au fost transportaţi aici pe cale aeriană împreună cu familiile lor vor să uite trecutul şi să-şi ia viaţa de la capăt. Mulţi dintre ei au fost la Stalingrad şi pe Frontul de Răsărit şi, după cinci ani de masacre inutile, au avut suficientă parte de moarte şi distrugere.

— Leul care încetează să ragă..., zâmbi amar Rebecca Doi. Aşadar, asta e, aţi fugit de răspundere şi aţi lăsat totul pe umerii naţiei voastre. Sunteţi slabi şi jalnici. Aţi fi putut să vă numiţi Noua *Germinaţie.*

Cancelarul se foi în scaun de parcă n-ar fi ştiut cum să răspundă unei asemenea afirmaţii.

— Ei bine, noi nu am renunţat. Şi dacă nu vă onoraţi

obligaţiile faţă de noi, vor fi consecinţe grave, continuă Rebecca Doi.

În acel moment luă cuvântul şi generalul Limitator, pe un ton degajat, ca şi cum ar fi purtat o conversaţie oarecare.

—Acceptaţi-ne cererea sau mai multe mii de Limitatori asemenea mie vor fi trimise aici pentru a ucide fiecare bărbat, femeie sau copil din oraş.

Cancelarul ridicase atât de mult din sprâncene, încât părea că nu va mai avea niciodată o expresie normală pe chip.

Rebecca Doi îşi strânse tare pumnul şi-l lăsă încet pe masă, apoi inspiră adânc şi-şi fixă pupilele negre pe cancelar.

— Prin urmare, ne vei da oameni din cel mai bun regiment al tău şi nişte mijloace de transport. Şi, de îndată ce vom obţine ceea ce căutăm, vă vom lăsa în pace. Ai priceput?

După o pauză, cancelarul încuviinţă.

Fata Styx şi generalul Limitator se ridicară de la masă în exact acelaşi moment.

— Plecaţi deja? Şi gustarea? întrebă încet cancelarul.

—Ne întoarcem în ţarc. Eu mănânc cu oamenii mei, zise Rebecca Doi. Se uită la căruciorul lăsat de servitor şi zâmbi trufaş. Dar nu te sfii de noi şi mănâncă-ţi fundul de şopârlă!

Capitolul unsprezece

Vrei să duc ceva din astea în ascunzătoare? se oferi Elliott, gata să ia rucsacul cu ea. Ar putea să fie mai în siguranţă acolo.

Îl urmărea pe Will, care-şi răscolea cam fără rost prin lucruri, din baza de observaţie pe care şi-o construise în copac. Băiatul nu avea un motiv întemeiat să se afle acolo, voia doar să fie alături de Elliott.

Neprimind răspuns, fata se ridică şi se apropie de el.

— Ar trebui să păstrezi câteva arme şi ceva muniţie, restul doar ocupă loc degeaba, îl sfătui ea.

— Da, sigur, de acord, răspunse el. Adună câteva lucruri, apoi se opri şi o privi. Nu i-am spus nimic tatei despre tunel, îi mărturisi băiatul.

—Nu? făcu ea.

Deşi doctorul Burrows nu se arătase interesat de ascunzătoare, Will ştia că ar fi insistat să vadă tunelul din spatele cascadei. După modul în care fusese cioplită intrarea, acesta fusese construit de Antici şi tatăl lui ar fi vrut, fără îndoială, să-l exploreze în amănunt.

— Ar trebui să-i spui, îşi dădu ea cu părerea, îngenunchind alături de băiat şi alegând câteva lucruri pe care să le ia cu ea, de parcă Will n-ar fi putut face şi singur asta. Dacă tunelul duce înapoi la nivelul Marthei, ceea ce e foarte posibil, atunci e şi drumul către casa ta. Şi asta e foarte important.

Will dădu din cap.

— Da, dar, ca şi tine, eu nu vreau să plec de aici. Într-una din zilele astea, tata se va întoarce ca să povestească lumii despre descoperirile sale. Vrea recunoaştere, vorbeşte tot timpul despre asta. Încruntându-se, pe chipul băiatului se citea dilema în care se afla. Şi mă va obliga să merg cu el, căci o să aibă nevoie de ajutor să-şi care craniile, pietrele şi celelalte vestigii cu care să-şi susţină teoria.

— Poate va dori să mergi cu el ca să te poată supraveghea şi să se asigure că nu ţi se întâmplă nimic rău, sugeră Elliott.

Will răspunse imediat:

— Nu, ştii că nu e aşa. Îşi frecă faţa şi oftă. „Unele idei sunt pur şi simplu prea importante pentru a se poticni de persoane”, declamă el, repetând spusele tatălui său înainte de a se arunca în Afumata Jean, o credinţă care-i condusese în cele din urmă în această lume secretă. Will o privi în ochi pe fata aşezată alături de el. E limpede că munca lui e pe primul plan. Chiar şi înaintea mea.

Elliott dădu din cap.

Will se prefăcu a-şi cerceta o unghie ruptă.

— Şi nu o să te las aici... nu de una singură, spuse el cu o voce tremurătoare.

—Vom vedea, replică vag Elliott. Umplându-şi braţele cu câteva dintre lucrurile lui Will, se ridică în picioare. Priveşte partea plină a paharului — poate că ne va ucide ceva înainte de a lua vreo decizie, zise ea, întorcându-se la rucsacul ei.

Will era tulburat. Încercase s-o facă pe Elliott să priceapă ce simţea pentru ea în singurul mod pe care-l ştia, fără ca niciunul dintre ei să se simtă jenat, dar ea nu răspunsese aşa cum sperase că avea s-o facă. De fapt, Will simţea că răspunsul ei

aducea cu o respingere.

Poate că totul se reducea la un lucru foarte simplu: poate că nu îl plăcea chiar atât de mult. Poate că nu era suficient de *special* pentru ea. Îl putea vedea exact cum era — nu-l învăluia nicio aură de mister, căci trăiseră atât de aproape unul de altul. Şi nici nu putea face prea multe ca s-o impresioneze — ea era cea înzestrată cu tot felul de abilităţi incredibile, care o ajutaseră să supravieţuiască în acest mediu. Nu exista nimic cu care s-o impresioneze şi pe care ea să nu-l facă de zece ori mai bine.

Se aflau amândoi în această situaţie ireală ca urmare a unor împrejurări ieşite din comun şi cam asta era totul. Dacă s-ar fi oferit ocazia, probabil că ea ar fi preferat să fie alături de altcineva.

—Chester, oftă încet Will.

Şi chiar dacă nu era cazul, Will nu se putea împiedica să considere că doctorul Burrows strica totul în ceea ce-l privea cu egoismul şi setea lui năprasnică de cunoaştere. Will întoarse capul în direcţia piramidei. Prin frunziş, îl putea vedea pe tatăl lui alergând de-a lungul unui nivel, cu picioarele sale uscăţive, care-l purtau ca pe un păianjen rătăcitor, continuându-şi studiul său istovitor asupra inscripţiilor cioplite. Un păianjen ţesând o plasă în care, cu sau fără voia lui, Will fusese prins.

* * *

De cum primul dangăt de clopot umplu Caverna de Sud cu sunetul său jos şi trist, doamna Burrows începu să iasă din ungherul întunecat al minţii ei în care-şi petrecea zilele. Dar, deşi se reîntorcea în corpul ei aşa cum o mână se strecoară într-o mănuşă, nu-şi mişca niciun muşchi. În schimb, trăgea cu urechea la agitaţia din hol, unde Eliza şi mama ei îşi puneau pardesiule şi pălăriile, aranjându-se una pe alta.

—E bine, îi spuse deodată Eliza mamei sale, băgând capul pe uşă pentru a o controla pe doamna Burrows.

Apoi cele două ieşiră din casă, cotcodăcind una la alta ca două găini bătrâne.

Era ora la care se ţinea slujba de vecernie, o slujbă religioasă care avea loc în fiecare seară pe tot cuprinsul Coloniei şi la care nu se făcea să întârzii. În acea noapte, locotenentul era încă de serviciu în Cartier şi nu-şi putea însoţi mama şi sora, ducându-se în schimb la o biserică din apropierea secţiei de poliţiei. Asta

dacă nu trebuia să supravegheze vreun nenorocit din temniţă.

Când clopotul bătu pentru a şaptea şi ultima oară, cineva cu pasul greu alergă pe caldarâmul de afară, după care se lăsă liniştea. Cu excepţia celor infirmi şi a celor care erau prea bolnavi ca să se poată deplasa, toţi cei care nu aveau îndatoriri oficiale trebuiau să participe la vecernie. Slujbele acestea prezentau locuitorilor Coloniei învăţături religioase din Cartea Catastrofelor, oferind Styx un prilej perfect de a monitoriza congregaţia. Se spunea că perechile de Styx care se aflau la intrările tuturor bisericilor ştiau exact cine trebuia să fie prezent şi îi ţineau sub observaţie pe cei despre care credeau că pot provoca necazuri.

La început, când locotenentul o adusese pe doamna Burrows acasă, Eliza insistase să-şi facă datoria şi s-o ducă la slujba religioasă cu scaunul ei cu rotile. Dar când Eliza se apropiase de biserică, un mic grup de colonişti nesupuşi se învârtea pe trotuar, făcând tot posibilul s-o împiedice să înainteze. Ignorând apelativele de „ticăloasă de suprasol” şi „păgână” care-i erau aruncate, Eliza renunţase să mai facă slalom printre oameni şi coborâse pe carosabil. Dar când, în cele din urmă, ajunsese la intrare, un cordon ad-hoc de colonişti refuză cu încăpăţânare să o lase să intre. Privind în altă parte, cei doi Styx de la intrarea în biserică nu făcuseră nimic ca s-o ajute.

Deşi creierul doamnei Burrows era în continuare grav afectat de Lumina întunecată şi oricine ar fi văzut-o ar fi considerat că se află în stare de inconştienţă, percepuse totuşi valurile de ură venite dinspre gloata furioasă. Simţindu-şi capul pe cale să explodeze, din nas prinsese să-i curgă deodată sânge. Nu era o sângerare oarecare — atât de mult sânge i se scurgea pe faţă şi pe piept, de parcă i se rupsese o arteră.

În vreme ce Eliza încercase să oprească hemoragia, gloata încântată intona: „Sângerează, suprasolule, sângerează!” şi „Sângerează porcul, sângerează porcul!” Renunţând la orice intenţie de a mai participa la slujbă, Eliza împinsese în cele din urmă scaunul cu rotile înapoi acasă, ovaţiile mulţimii însoţind-o până în josul străzii.

Ca urmare a acelui incident, doamna Burrows era uşurată că Eliza o lăsase singură în casa pustie. În zilele scurse de atunci, sensibilitatea doamnei Burrows în a percepe stările celor din jurul ei devenise şi mai ascuţită şi nu credea că ar fi reuşit să

înfrunte din nou furia mulţimii de colonişti clevetitori. Iar asta putea fi dezastruos. Doamna Burrows ştia că dacă va lăsa deoparte prefăcătoria şi va reacţiona în vreun fel — oricât de mărunt —, jocul se va sfârşi. Într-o clipă, se va trezi înapoi în temniţă şi, după toate probabilităţile, Styx o vor supune unor noi serii de interogatorii cu Lumina întunecată.

Prin urmare, acum, în casa pustie, fără a avea pe nimeni în jur, doamna Burrows deschise ochii şi se ridică în capul oaselor. Aruncă prosopul care-i fusese pus pe piept ca să absoarbă dârele de salivă şi se săltă în picioare.

— Altă viaţă, spuse ea, deschizând larg braţele în rochia ei voluminoasă şi căscând cu poftă, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc.

Se lăsă pe podea şi execută un scurt exerciţiu yoga pentru a-şi dezmorţi mâinile şi picioarele înţepenite, după care sări iar în picioare.

— Colly! strigă ea blând. Unde eşti?

Vânătorul se furişă înăuntru, iar doamna Burrows îi mângâie pielea netedă şi neagră de pe cap.

— Fată bună! zise ea, apoi ieşi în hol, cu pisica alături.

În ciuda faptului că vederea doamnei Burrows era încă grav afectată, nu mai era silită să o folosească pe Colly pe post de călăuză. În timpul nopţii, când toţi cei din casă erau adormiţi, ea îşi exersase şi-şi ascuţise cel de-al şaselea simţ, punându-i limitele la încercare. Şi părea să devină tot mai puternic cu fiecare zi.

Doamna Burrows putea vedea, dar într-o altă manieră decât restul oamenilor.

Se apropie de uşa din faţă şi o deschise. Strada era pustie. Femeia îşi puse la treabă percepţia extrasenzorială. Era ca şi cum ar fi trimis tentacule invizibile, care-i aduceau informaţii la fel de exacte de parcă ar fi văzut sau atins lucrurile întâlnite de aceste tentacule. Se răspândeau în toate direcţiile, spre clădirile de pe cealaltă parte a drumului, spre capetele străzii şi dincolo de ele, pipăind şi simţind. Nu erau oameni prin apropiere — femeia îşi dădea seama de asta — şi abia când îşi întinse un tentacul până departe percepu sala plină de lume unde se desfăşura vecernia. Dinspre grupul de oameni din interior veneau până la ea stări amestecate — plictiseală, oboseală şi accese de teamă. Preotul Styx îşi ţinea probabil predica sa

obişnuită, plină de înfierări şi ameninţări. Dar pe când îşi retrăgea iute tentaculul, acesta îi mai relevă ceva.

—Nu! exclamă femeia, ieşind din casă şi păşind încet pe aleea grădinii, cu nasul ridicat în aer.

Nu se putea stăpâni să urmeze dâra de miros pe care-o descoperise, aidoma unei molii atrase de lumină. Colly mieună jalnic, ca şi cum era de părere că doamna Burrows făcea o greşeală părăsind casa.

—E-n regulă, o asigură femeia. Uită-te şi tu, nu e nimeni prin preajmă.

Ajungând la capătul străzii, doamna Burrows luă colţul şi trecu prin mai multe intersecţii până ce descoperi locul perceput mai înainte. Era o casă în mijlocul unei terase. Adulmecând pentru a se asigura că era ceea ce căuta, merse la uşa principală şi o împinse. Era încuiată, drept pentru care încercă ferestrele aflate de o parte şi de alta a uşii, descoperind că putea împinge în sus canatul uneia dintre ele.

Încălecând pervazul, intră în casă. Se găsea în camera de zi, în a cărei vatră mai pâlpâia jarul unui foc, iar pe masă fuseseră lăsate farfurii pline pe jumătate cu mâncare. Dar femeia nu luă în seamă nimic din toate astea, ridicând capul pentru a adulmeca din nou. Se duse direct în fundul casei. Acolo, sprijinit de peretele uşii din spate, se afla obiectul care-o adusese până aici.

—Will, spuse ea, atingând cazmaua atât de dragă fiului ei.

Nu putea pricepe cum de ajunsese acolo, dar trebuia să o aibă. O înhăţă, plimbându-şi palma pe lama de oţel şi amintindu-şi cât de mult o îngrijise Will. La sfârşitul fiecărei zile, după săpăturile lui în Highfield, nu uita niciodată să o cureţe şi să o lustruiască înainte de a merge la culcare. Dar nu lama metalică şi nici coada de lemn nu o atrăseseră aici. Chiar şi după atâtea luni petrecute în Colonie, mirosul care dăinuia pe cazma îi aducea în minte imaginea vie a fiului ei. Femeia zâmbi, dar numai în treacăt. Pe măsură ce creierul ei se înzdrăvenise treptat, refăcându-și legăturile, îşi dădea seama că se detaşase de motivul pentru care ajunsese în Colonie.

Încercase să-l ajute pe Will în lupta lui împotriva Styx, iar în acel moment nu ştia unde se găsea băiatul sau dacă mai era măcar în viaţă. Ultima oară îl văzuse într-un bistrou, pe drumul spre Norfolk, şi se întreba cum de sfârşise în măruntaiele Pământului

în expediţia în care-l trimisese Drake.

—Nu mai pot rămâne aici, trebuie să părăsesc Colonia, murmură ea către Vânător, care o urmase înăuntru şi o privea fix. Trebuie să plecăm chiar acum din casa asta! adăugă ea grăbită, căci unul dintre tentaculele ei olfactive o avertiză asupra unor mişcări precipitate în biserica aflată câteva străzi mai încolo.

Doamna Burrows se întoarse la fereastră, sărind în stradă, dar scăpând cazmaua.

—Drace! afurisi ea, recuperând-o şi începând să alerge. Ţine pasul, Colly! şuieră femeia.

Putea percepe prezenţa oamenilor peste tot în jur, în vreme ce aceştia umplură din nou străzile. Nu departe de casa locotenentului îşi dădu seama că cineva se apropia foarte repede din direcţia opusă şi urma să se ciocnească de ea. Simţea că e vorba de o pereche de colonişti. Nu-şi putea permite să se lase văzută. Trăgându-l pe Vânător după ea, se ascunse pe o alee dintre două case. Deşi lipsa vederii nu-i îngăduia să fie absolut sigură, spera că nu era dată la iveală de razele aruncate de globurile pentru iluminatul stradal. Coloniştii care se apropiau erau doi copii, un băiat şi o fată, şi trecură alergând pe lângă ea, râzând şi ţipând.

De cum dispărură, doamna Burrows ieşi de pe alee şi ţâşni spre casă. Odată intrată, ascunse cazmaua în spatele unui bufet din odaia în care dormea. Colly bântuia prin preajmă, înfierbântată de goana nebună la care participase.

— Linişteşte-te, porunci doamna Burrows. Du-te la coşul tău!

Ascultător, Vânătorul se furişă afară din încăpere, iar doamna Burrows îşi reluase locul în scaunul cu rotile când se auzi uşa din faţă. Îşi aminti de prosopul pe care-l avusese pe piept. „O, nu!” gândi ea. „Ce proastă sunt!” întinzându-se să-l ia de pe podea, şi-l aranjă la loc exact înainte ca Eliza şi mama ei să intre în cameră.

Cu pardesiele pe ele şi pălăriile pe cap, se uitară cu dezaprobare, timp de câteva secunde, la doamna Burrows.

— Tot colo ’şa zaci, povară afurisită? spuse în cele din urmă bătrâna, cu vocea mustindu-i de duşmănie.

— Sigur că da. Nu pleacă nicăieri, zise Eliza, apoi şovăi. Dar nu pare prea sănătoasă, nu-i aşa? E cam îmbujorată. Să

aibă cumva febră? adăugă ea cu speranţă în glas, apropiindu-se de doamna Burrows şi punându-i mâna pe frunte.

Doamna Burrows îşi reduse dintr-odată ritmul respiraţiei şi temperatura corpului — nu o putea lăsa să vadă că respira greu şi era înfierbântată din pricina recentelor eforturi.

— Nu, n-are febră, hotărî Eliza, vădit dezamăgită.

Bătrâna îşi coborî vocea:

— Poa’ că n-ar fi rău să-i dăm noi ghes să se ducă de tot, sugeră ea. Tot nu se mai face bine vreodat’, aşa că ar fi ca şi cum am stinge un muc de lumânare de seu.

— N-o mai putem duce mult aşa, aprobă Eliza.

—Nu, nu putem, situaţiile *disparate* cer măsuri *disperate,* şopti bătrâna, scoţându-şi pălăria. Oare să nu-i mai dăm de mâncare? Sau să-i amestecăm în hrană otravă pentru melci?

Stând în continuare în faţa doamnei Burrows, Eliza nu răspunse, dar tăcerea ei deplină spunea multe.

„Mai vedem noi”, îşi zise doamna Burrows, retrăgându-se în ungherul întunecat al creierului ei şi preţuind încă imaginea lui Will pe care i-o invocase cazmaua. „încercaţi voi ce vă trece prin cap, vrăjitoare bătrâne!”

Capitolul doisprezece

Eddie conducea prin ţinutul Norfolk.

Cu detectorul în mână, Drake urmărea semnalul emis de antena radio, în acelaşi timp cercetând GPS-ul maşinii pentru a găsi cel mai scurt traseu.

—Fă stânga, îi spuse el lui Eddie, apoi, privind harta prin satelit, adăugă: Nu, sari peste asta, mai mergi şi faci a doua la stânga. Privi drumul din faţa sa şi observă un indicator. *Walshingham,* citi el. Dac-o ţinem tot aşa, o să ajungem pe coastă.

După zece minute, semnalul deveni atât de puternic, încât păcănitul detectorului era aproape continuu. Drake închise sonorul.

—E-n regulă, e îndeajuns de aproape. Hai să lăsăm maşina şi să pornim în cercetare pe jos.

Eddie găsi un loc în care să parcheze maşina şi coborâră. Luând ce aveau nevoie din portbagaj, Drake îşi fixă bine în minte direcţia din care venea semnalul, apoi îşi puse dispozitivul optic şi îl porni. Traversară câmpul spre un lan de rapiţă, grăbind pasul pe poteca de la marginea acestuia.

Prin lentilă, lanul de rapiţă îi apărea lui Drake ca o mare de aur alb, ondulată de valuri molcome atunci când era mângâiată de vânt. Eddie îl prinse din urmă, înaintând fără zgomot, cu paşi uşori şi mari. Îmbrăcat în salopeta lui de Limitator şi cu puşca Styx în mână, silueta întunecată a soldatului profilată pe fundalul mării de aur avea în ea ceva nemuritor. Era aidoma unui erou războinic dintr-o poveste, „întotdeauna să fie el cel mai bun, să fie deosebit de restul”, îşi spuse Drake, amintindu-şi versul din Homer.

Drake îşi dădu seama cât de recunoscător îi era Styxului pentru că-l însoţea. Îşi petrecuse mare parte din viaţă izolat şi singur în aparent imposibila luptă împotriva inamicului său, iar acum, în sfârşit, avea un aliat, ba chiar, îndrăznea să creadă, un *prieten.* Această înfrăţire cu cineva care fusese în tabăra opusă îi părea ciudată, dar Drake trebuia să recunoască faptul că Eddie avusese dreptate când îi spusese în maşină că ei doi semănau în multe privinţe.

După încă un kilometru, apropiindu-se de un gard viu aflat la capătul pajiştii, în faţă le apăru un deluşor. Eddie îşi ridică pumnul, indicându-i lui Drake să se oprească. Se lăsară amândoi pe vine.

Cercetând gardul prin lentila sa şi încercând să înţeleagă motivul îngrijorării lui Eddie, Drake observă că Styxul se arăta mai interesat de terenul aflat chiar înaintea sa. Drake îşi scoase pistolul şi văzu că Eddie culege nişte rămurele şi câteva smocuri de iarbă uscată. Drake nu înţelegea ce anume făcea. Apoi pricepu. Eddie înlăturase îndeajuns de multe rămurele şi iarbă pentru a da la iveală un grătar făcut din beţe sub care se afla o groapă. Drake zări pe fundul gropii adânci un şir de pari înfipţi în pământul proaspăt săpat. Pari bine ascuţiţi.

Îi întâlni privirea lui Eddie. Era o *groapă-capcană* — nu te-ai fi aşteptat să găseşti aşa ceva în zona rurală a Norfolk-ului. Nu scoaseră un cuvânt, dar întrebarea care le apăru amândurora în minte era dacă groapa fusese pregătită pentru un animal — unul destul de mare — sau pentru o fiinţă umană. Dimensiunile

şi locul ales înclinau către a doua variantă.

La un semn al lui Eddie, dădură ocol gropii, cercetând de două ori fiecare palmă de sol, până ajunseră la gardul viu. Găsind un loc în gard în care împletitura era mai puţin deasă, Drake începu să pipăie. Dădu peste o funie bine întinsă, aflată cam la înălţimea umărului, şi avu grijă să n-o atingă. Ar fi putut fi complet inofensivă, dar nu avea de gând să-şi asume vreun risc.

Rămânând aproape de gard, înaintară spre stânga, observând acoperişul unui şopron aflat de partea cealaltă. Când ajunseră la un unghi drept făcut de gard, deluşorul se profilă chiar în faţa lor. Eddie arătă spre puşca sa şi apoi spre vârful dealului — Drake înţelese că voia să ocupe un punct de observaţie la înălţime, de unde-şi putea folosi luneta cu vedere în infraroşu.

În acest timp, Drake continuă să înainteze de-a lungul gardului, dând peste un alt loc prin care ar fi putut trece. Se trezi într-un rond de flori şi, pentru moment, rămase acolo, neieşind în evidenţă în vreme ce scruta grădina. Totul părea inofensiv — un copac, câteva scaune, o banchetă şi o masă pentru păsărele —, nimic ieşit din comun, doar excesiv de dulceag. Ideea unui orăşean despre cum trebuie să arate o grădină de ţară.

Dar cine săpase groapa aceea intenţionase să descurajeze vizitatorii, nefiind deranjat dacă i-ar fi şi omorât. Nu părea a fi vorba de Styx — capcana era prea primitivă pentru ei. Mintea lui Drake trecea în revistă alternativele. Se gândi la renegaţi, dar era doar o presupunere forţată. Începuse să se întrebe dacă-l va găsi pe Chester la sfârşitul acestei expediţii — din câte ştia Drake, cineva ar fi putut să ia una dintre antenele radio şi să o fi dus aici.

Înaintă, simţind un miros neplăcut. Acesta creştea în intensitate pe măsură ce se apropia de şopronul din grădină. Ajuns lângă el, aşteptă un timp, ascultând şi asigurându-se că nu era nicio mişcare în grădină, după care băgă un deget pe după uşă şi o trase uşurel.

Un roi de muşte îşi luă zborul, iar duhoarea deveni de nesuportat.

Drake icni îngrozit.

Numără patru corpuri întinse pe podeaua şopronului, pe

jumătate dezbrăcate. O femeie şi trei bărbaţi şi, judecând după pantalonii albastru-închis şi cămaşa albastru-deschis, cadavrul de deasupra şi cel mai recent aparţinea probabil unui poştaş. Una era să vezi soldaţi ucişi în luptă — cu asta învăţase să se obişnuiască. Aceştia erau însă civili aflaţi într-o stare avansată de descompunere.

Apoi remarcă altceva.

— O, Iisuse! gemu el.

Îşi duse mâna la gură şi încercă să-şi oprească pe tăcute reflexul de a voma.

Nu era vorba doar de duhoarea caldă de putreziciune care stăruia în aerul din şopron şi de spectacolul masacrului.

Lipseau părţi din corpuri; carnea fusese desprinsă de pe oase.

Se retrase repede, trăgând uşa după el, şi se îndreptă spre aleea de pomi care se întindea dincolo de mobilierul de grădină. Se mişcase cam în pripă, dar nu mai putea suporta miasmele.

Acum era limpede că avea de-a face cu cineva care întrecuse orice limită, cu un sălbatic. Măcar niciunul dintre cadavre nu era al lui Chester, dar cine ştie în ce situaţie se afla! Dacă mai era încă în viaţă, Drake trebuia să-l găsească cât mai repede cu putinţă.

Drake îşi recăpătă controlul asupra respiraţiei, ascuţindu-şi simţurile. Prin lentilă putea vedea clar căsuţa, dar nu-şi continuă drumul pe aleea mărginită de pomi — atât aceasta, cât şi mica portiţă de la capătul ei erau un loc potrivit pentru o ambuscadă sau pentru o capcană.

În loc de asta, traversă peluza din stânga sa, îndreptându-se spre căsuţă din lateral. Ajuns acolo, nu o apucă pe potecă, păşind cu atenţie pe pământul moale de pe margine, şi sări un gard scund de nuiele. Pe aleea din faţa căsuţei era parcată neglijent o maşină, de parcă ar fi fost părăsită în grabă. În spatele automobilului, pe pământ, se găseau două valize. Una dintre ele fusese deschisă şi câteva articole de îmbrăcăminte fuseseră aruncate afară. Drake nu se aventură mai aproape — nu voia ca scrâşnetul făcut de bocancii săi pe pietriş să-l dea de gol.

Mergând aplecat, se strecură spre partea din faţă a căsuţei şi se ghemui sub o fereastră, ridicându-se încet pentru a privi peste pervaz. În încăpere se vedea strălucirea unui foc, dar nu

reuşi să zărească pe nimeni prin preajmă. Drake îşi dorea ca el şi Eddie să fi avut staţii de emisie-recepţie. Ezita între a intra în casă chiar în acel moment şi a se duce să-l ia pe Eddie, care probabil era încă pe vârful dealului, scrutând împrejurimile cu luneta. Deşi Drake era profund îngrijorat din pricina lui Chester şi primul său impuls fix să ia cu asalt căsuţa, ştia că cel mai bine era să-l implice şi pe Eddie. Dacă voiau să atace clădirea, atunci era mai bine să intre amândoi în acelaşi timp prin faţă şi prin spate, ca să-l prindă nepregătit pe cel sau pe cei dinăuntru. Prin urmare, se întoarse pe acelaşi drum, îndreptându-se spre spărtura din gard.

Aproape că ajunsese în dreptul ei când surprinse ceva cu coada ochiului — o persoană, mai precis, o femeie. Avea părul ciufulit şi ondulat, iar faţa cărnoasă îi era scăldată în sudoare. În mâini ţinea o armă.

Auzi un fâşâit.

Nu mai avu timp să reacţioneze: proiectilul lovi lentila care-i acoperea ochiul. Era de-ajuns pentru a-l arunca pe spate şi nu opuse rezistenţă, rostogolindu-se pe pământ şi ridicându-se câţiva metri mai încolo. Deja avea pistolul în mână, dar priveliştea din lentila dispozitivului său străluci într-un portocaliu intens, apoi dispăru. Pe faţă îi căzură cioburi de sticlă. De orice tip o fi fost proiectilul, îl lovise cu suficientă putere pentru a sparge lentila.

Şi fără vederea de noapte nu avea nicio şansă să o zărească pe femeia cufundată în umbre. Auzi un clinchet venind din tufişurile aflate în stânga sa.

„O arbaletă?”

Fusese lovit de o săgeată? îşi aminti ce-i spusese Will despre fosta renegată care-i luase sub aripa sa pe Elliott şi pe băieţi. Era sigur că Will menţionase că folosea o arbaletă.

— Martha? strigă el.

Un pocnet puternic se auzi dinspre deal şi Drake distinse vocea guturală a unei femei blestemând de zor. Urmă un alt pocnet când Eddie trase din nou, detunătura armei stârnind ecoul.

Drake se aruncă în spatele unui tufiş şi rămase ascuns un timp care i se păru o veşnicie, trăgând cu urechea la orice mişcare. Apoi ţâşni către căsuţă. Alerga orbeşte prin întuneric, dorindu-şi ca în spatele lui să se afle ceva care să-l apere de un

atac. Ajungând la clădire, se lipi de ea, cu urechile ciulite. În acel moment auzi ţipete de groază venind dinăuntru. Găsi intrarea din spate şi apăsă pe clanţă, dar uşa era încuiată.

Auzi alte ţipete.

— Chester! spuse Drake, recunoscând vocea.

Sparse uşa lovind-o cu piciorul şi dădu peste băiatul care zăcea în hol.

— STYX! AJUTOR! ţipa Chester, încă legat, chircindu-se şi zbătându-se pe covor ca un vierme pe o plită încinsă.

Îl văzuse pe Eddie strecurându-se prin uşa din faţă.

— Spune-i că sunt un prieten, zise Eddie.

— Chester, e-n regulă! E de partea noastră. Şi slavă Domnului că eşti bine! strigă Drake.

Ochii uimiţi ai lui Chester îl zăriră pe Drake şi se umplură de lacrimi de recunoştinţă.

— Eşti în siguranţă acum, adăugă Drake, tăind legăturile băiatului cu cuţitul său.

Chester nu-i mai dădea drumul lui Drake, agăţându-se de braţul acestuia. Încă plângea, încercând să lege două cuvinte, dar vorbea în dodii.

— Femeia? îl întrebă Drake pe Eddie.

— Am lovit-o, dar n-am avut ţintă suficient de bună ca s-o ucid. A dispărut pe după casă, spre drum. Nu mai era nici urmă de ea când am ajuns acolo, dar am găsit asta, răspunse Eddie.

Ridică arbaleta, iar Drake observă că era acoperită de sânge. Eddie se apropie de uşa din faţă pentru a arunca o privire pe alee.

— E o renegată, fără doar şi poate. Am văzut cadavrele oamenilor din şopron, din care s-a înfruptat. Am mai întâlnit genul ăsta de canibalism atunci când...

— Nu... taci! strigă Drake, dar era prea târziu.

Înţelegând ce spusese Eddie, Chester înlemni. Îşi aduse aminte de nenumăratele farfurii şi linguri pe care Martha le aruncase pe covorul din hol, pe unele dintre ele mai găsindu-se încă bucăţi de carne uscată.

— Corpuri... oameni...? şopti el, începând să tremure. Nu păsări? Nu erau păsări?

Îşi dădu atunci seama cu ce-l hrănise Martha. Se simţi cuprins brusc de un rău cumplit.

— Ah, Chester, îmi pare rău, încercă Drake să-l consoleze.

* * *

— Asta am vrut să-ţi arăt, îi spuse doctorul Burrows lui Will, care se căţărase până la nivelul la care-l aştepta tatăl lui.

La înălţimea capului său, sub o ieşitură din zid, se găsea un şir de zece pietre, cam de cinci centimetri pătraţi fiecare, cu simboluri încrustate pe suprafaţa lor. Erau puţin ieşite în afară, iar când doctorul Burrows o împinse pe cea mai apropiată, aceasta se mişcă.

—Uau! exclamă Will. Poate că e ceva ascuns în spatele lor, cum au fost craniile acelea pe care le-ai descoperit?

—Aşa am crezut şi eu la început, dar există ceva care le ţine în loc. Doctorul Burrows îi arătă lui Will că bucata de piatră ieşea doar puţin în afară, după care o împinse înapoi. Şi toate fac la fel.

Procedă la fel şi cu următoarea piatră din şir, apăsând-o şi apoi scoţând-o iar afară.

—Ce scrie pe ele? întrebă Will, privind cu atenţie hieroglifa de pe cea mai apropiată piatră. Litere?

—Da, fiecare are o singură literă şi dacă le citeşti de la dreapta la stânga, aşa cum se procedează cu toate documentele Anticilor, n-are nicio noimă. Am încercat şi să amestec literele, ca să-mi dau seama dacă e vorba de o anagramă, dar tot degeaba, răspunse doctorul Burrows. Nu înseamnă nimic.

Aplecându-se pentru a-şi recupera jurnalul, începu să fluiere printre dinţi, deschizându-l la pagina pe care desenase literele.

—O să trebuiască să-ţi iei unul nou, aprecie Will, observând cât de puţine pagini mai rămăseseră goale.

— O să mă ocup de asta la timpul potrivit, murmură nerăbdător doctorul Burrows, parcurgând secvenţa de zece litere. Nu, nu pricep o iotă. Tot ce am văzut pe această piramidă îmi spune că Anticii aveau o inteligenţă superioară şi, mai presus de orice, erau o rasă ***logică.*** Ceea ce au lăsat în urma lor este un sumar al cunoştinţelor lor în domeniul filosofiei, medicinii şi matematicii şi pot să-ţi spun că erau mult mai avansaţi chiar şi decât grecii, care i-au urmat la distanţă de secole.

—Dar cunoştinţele astronomice? interveni Will.

—Da, sunt cât se poate de importante, întrucât demonstrează că au călătorit în lumea exterioară şi încă un timp

suficient de îndelungat pentru a face o documentare minuţioasă a cerului nopţii. Şi dacă ei ***au putut*** să iasă la suprafaţă şi să se întoarcă, atunci înseamnă că posedau mijloace mai bune de a călători decât trecerea noastră la întâmplare prin centura de cristale.

Covârşit de vinovăţie, Will îşi coborî privirea. Încă nu-i spusese tatălui său despre intrarea în tunel pe care-o descoperise Elliott şi se simţea groaznic că ascundea o informaţie care-ar fi putut fi vitală pentru cercetările tatălui său. Respirând adânc, era pe punctul să o dezvăluie când doctorul Burrows îşi ridică pe neaşteptate capul spre cerul alb, cu o expresie pierdută pe chip.

—Will, dacă ai vrea să laşi ceva posterităţii, ceva care să le vorbească generaţiilor viitoare despre tine, cum ai face asta?

—Ce vrei să spui? întrebă Will, uşurat că tatăl lui abordase alt subiect şi că nevoia de a divulga taina tunelului nu mai era aşa presantă.

Dacă ar fi dat cărţile pe faţă, ar fi simţit că o trădează pe Elliott.

—Priviţi lucrarea mea, voi, cei puternici, şi speranţa v-o pierdeţi! declamă doctorul Burrows cu o voce dramatică, întinzând mâna în faţă cu un gest teatral.

—Poftim? făcu Will, întrebându-se dacă tatăl său nu stătuse prea mult în soare.

—E dintr-un poem intitulat ***Ozymandias***[x]**,** explică doctorul Burrows. Mă refer la vanitatea neamurilor puternice, adăugă el, uitându-se la fiul său, fără însă să-l vadă cu adevărat. Cum poţi lăsa un testament, un înscris care să reziste probei timpului? Hârtia nu e bună de nimic — cu excepţia cazurilor precum manuscrisele de la Marea Moartă, nu rezistă. Bibliotecile iau foc. De fapt, nici clădirile nu rezistă, nu-i aşa? Sunt distruse de dezastrele naturale sau prădate de hoţi. De timp.

Will ridică din umeri.

—Nu ştiu. Cum faci?

—Stăm pe aşa ceva, Will, zise doctorul Burrows. Construieşti un edificiu atât de mare, atât de voluminos, încât nimic să nu-l poată şterge de pe faţa Pământului. Clătină din cap, corectându-se: sau din intestinele Pământului Interior, în cazul nostru. Lăsând la o parte vitregiile vremii, această piramidă va rezista ere, la fel ca şi cele din Egipt, care, cronologic vorbind, sunt mici

copii prin comparaţie.

Dintr-odată, expresia de pe faţa doctorului se schimbă, arătând frustrarea.

—Şi abia dacă am înţeles o treime din întreg. Încă nu am văzut celelalte două piramide, nu-i aşa? Cine ştie ce pot descoperi acolo şi dacă voi găsi soluţia ăstora, adăugă, arătând cu capul spre şirul de pietre. Poate e un soi de cod, iar cheia e pe celelalte...

Will îi tăie vorba.

—Dar nu putem merge la celelalte piramide, nu acum, când Limitatorii pot fi în zonă. Elliott a spus că ar fi...

Doctorul Burrows se înfurie pe fiul său.

—Nu asculta ce spune fata aia. Nu cred că a dat din întâmplare peste semnul ăla lăsat de Limitatori în mijlocul junglei. Nu, asta e mult mai important. Şi e de-a dreptul o nebunie că n-am făcut încă efortul de a cerceta şi celelalte piramide. Închise jurnalul cu un pocnet. De fapt, nici că ar fi un moment mai potrivit. Fugi în tabără şi împachetează ce avem nevoie! Vom pleca la drum — chiar acum!

Will şovăi. Doctorul Burrows nu se aştepta la acest fel de răspuns.

—Grăbeşte-te, cea mai apropiată dintre ele nu e prea departe. Călătoria va fi o nimica toată, adăugă el.

—Bine, acceptă Will.

Deşi nu-i ardea de o expediţie lungă prin junglă, ştia că era inutil să se opună. Tocmai cobora pe o latură a piramidei când doctorul Burrows strigă după el:

—Şi nu uita busola mea!

—Da, da, îşi şopti Will, târându-şi picioarele prin luminiş către adăpostul lor din copac.

***

— Hai să plecăm de aici, zise Drake, ducându-l pe Chester afară, de-a lungul aleii, către drum.

Era îngrozit de înfăţişarea băiatului. Ştergându-i de pe faţă murdăria strânsă săptămâni de-a rândul, rămăsese uluit atât de pierderea în greutate pe care-o suferise, cât şi de eczema care nu fusese niciodată atât de roşie şi de inflamată.

—Uşurel, îl îndemnă blând Drake, ajutându-l să păşească.

Luase o pătură dintr-unul dintre dormitoare şi îl înfăşurase in ea pe băiat, care îşi sprijinea întreaga greutate pe el.

—E frig, spuse Chester printre dinţii care-i clănţăneau.

Era în stare de şoc şi tremura din toate încheieturile, în vreme ce Drake îi vorbea cu blândeţe, încurajându-l să meargă mai departe. Dar Chester nu părea să-i bage de seamă cuvintele.

—Ştii, înainte de a veni aici, am fost bolnav săptămâni de-a rândul... grav bolnav, povesti el, opunându-se încercărilor lui Drake de a-l trage către drum şi oprindu-se pentru a privi o clipă căsuţa. M-am gândit foarte mult la asta cât timp am stat în debara... şi mi-am dat seama că mă otrăvea... cu ciuperci din pădure. Ca să nu o pot părăsi.

— Încearcă să nu te mai gândeşti la toate astea acum, îl sfătui Drake, reuşind să-l facă pe Chester să-şi reia înaintarea.

După ce străbătură încă o bucată de drum, băiatul îşi lăsă capul pe spate şi adulmecă.

—E cumva marea? Pot auzi valurile.

—Da, e ceva mai departe, răspunse Drake când începură să urce povârnişul aflat de cealaltă parte a drumului.

—Aşadar, acum lucrezi cu un Styx? întrebă Chester, încercând să înţeleagă ce se întâmplase.

—E un fost Limitator, răspunse Drake. Şi tatăl lui Elliott.

—Chiar aşa? murmură Chester în timp ce coborau malul cu pietriş.

Deşi Marea Nordului era acoperită de ceaţă, soarele se ridicase deasupra liniei orizontului.

—Ne-am îndepărtat destul, zise Drake, aşezându-se alături de Chester pe plajă.

Băiatul privea valurile, iar faţa îi era inexpresivă.

—Uneori văd lucruri care-mi amintesc de cum era... de vechea mea viaţă şi încerc să mă conving că nu s-a schimbat nimic, spuse el. Dar nu e aşa şi m-am schimbat şi eu, nu? Toate întâmplările astea prin care am trecut m-au transformat în altcineva. Sunt... îşi duse mâna la gură şi Drake abia auzi ce şoptea printre degete ... un soi de monstru care a mâncat...

Chester nu mai sfârşi, sprijinindu-şi capul pe genunchi.

—Am găsit-o, anunţă Eddie, făcându-l pe Chester să tresară.

Nu-l auzise pe Styx apropiindu-se şi acum vedea că bărbatul zvelt urmărea ceva prin luneta puştii.

—E tocmai în josul plajei, lângă promontoriu, adăugă Eddie.

—Să văd şi eu, ceru Chester, aruncând deoparte pătura şi

ridicându-se în picioare.

Eddie îi întinse puşca şi băiatul privi prin lunetă pentru a localiza silueta micuţă din depărtare.

—Da, ea este... şi se mişcă de parcă ar fi rănită, întări Chester, observând silueta care se bălăbănea în mers. Strânse din dinţi şi vocea îi deveni aspră şi intransigentă: Merită să moară. Crezi că aş putea-o nimeri de aici? întrebă el, armând puşca.

—Nu, distanţa e prea mare, răspunse Eddie. Vântul va abate glonţul.

—Nu-mi pasă! Tot o să încerc, hârâi Chester.

După un moment de tăcere, începu să scoată nişte chicote stranii.

—Ce e, Chester? întrebă Drake, temându-se ca băiatul să nu-şi fi ieşit din minţi după toate prin care trecuse de curând.

—Nu-mi vine să cred! răspunse Chester, continuând să chicotească. Văzuse ceva deasupra Marthei, care fugea acum în zigzag, ca un iepure îngrozit. Nu era chiar nebună. O strălucire a urmărit-o ***într-adevăr*** până aici.

Putea distinge creatura uriaşă asemănătoare unei molii trecând pe deasupra capului femeii, deşi se mişca mult mai încet decât dacă s-ar fi găsit în mediul ei obişnuit. Chester ştia că asta era din cauza forţei gravitaţionale ridicate de aici, de la suprafaţă.

În timp ce o urmărea, strălucirea îşi desfăcu larg aripile, iar solzii îi sclipiră în soarele dimineţii. Fluturară într-un alb orbitor, făcând creatura să semene cu o lebădă enormă, în plin zbor. Apoi strălucirea şi le strânse din nou pe lângă corp şi se lansă într-un picaj direct, îndreptându-se spre Martha. Femeia se aruncă pe plajă, reuşind să o evite în ultima clipă. Apoi, ridicându-se, începu iar să fugă.

—Nu are nimic cu care să se apere. N-are nicio şansă, zise Chester, delectându-se cu spectacolul, în vreme ce strălucirea se angaja într-un nou picaj. Şi-a fixat-o drept ţintă pentru că sângerează. Îi cunoaşte mirosul sângelui. O să-i vină de hac.

— Dacă vrei, pot să mă duc acolo şi să mă asigur că treaba e dusă la bun sfârşit, propuse Eddie cu atâta naturaleţe, de parcă i-ar fi oferit lui Chester o ceaşcă de ceai.

Chester lăsă puşca în jos şi se întoarse spre Styx.

— Mulţumesc, refuză politicos băiatul. Privirea îi era

neîndurătoare când adăugă: dar se teme de străluciri mai mult decât orice pe lume... şi nu vreau să moară repede. Vreau să se chinuiască.

— E-n regulă, Chester... ce-ar fi să-i înapoiezi puşca lui Eddie şi să te aşezi la loc, îl îndemnă Drake cu blândeţe.

Chester îşi mută privirea de la Drake la Eddie şi înapoi la Drake.

— Nu ştiu ce e mai supărător: încercările la care m-a supus babornița aia... sau faptul că cel mai bun prieten al tău e un Styx... pe care-l cheamă ***Eddie.***

Capitolul treisprezece

Will luă cu el ceva apă şi alimente şi era pe punctul de a se întoarce la tatăl lui când apăru Elliott. Căra în braţe nişte lemne de foc, în vreme ce Bartleby ţopăia în spatele ei.

—Pleci undeva? întrebă ea, văzându-l pe Will cu rucsacul în spinare şi cu puşca Sten în mână.

Will o privi, iar resemnarea din ochii lui spunea totul.

—Ţi-am lăsat un bileţel. Tata crede că a cercetat tot ce se putea la piramida asta şi este chitit să vadă şi una dintre celelalte. Ştii cum e el — s-a hotărât că trebuie să facem asta numaidecât.

Elliott ţâţâi dezaprobator.

—Asta după ce am tot încercat să-l avertizez.

—Da, ştiu, oftă Will.

Fata dădu drumul surcelelor.

—Bine, vin şi eu în expediţia asta.

Will era încântat.

—Serios?

Dar doctorul Burrows nu era nici pe departe la fel de încântat când o văzu pe Elliott alături de Will. Nu scoase însă o vorbă, căci ştia că nu ţinuse cont de sfatul ei cum că nu ar trebui să se depărteze de tabără.

Pentru toţi trei această expediţie împreună era un eveniment neobişnuit. De fapt, în afara câte unei incursiuni la ruinele

oraşului din junglă, doctorul Burrows nu mai fusese nicăieri de ceva vreme, preferând să-şi concentreze întreaga energie asupra piramidei de lângă tabără.

Urmau un traseu stabilit de el spre cea mai apropiată dintre cele două piramide, străbătând jungla în şir indian. Cum era de aşteptat, doctorul alesese să meargă în frunte, urmat de Will. Elliott şi Bartleby asigurau ariergarda. Îi reamintea lui Will de momentul în care pătrunseseră pentru prima oară în lumea secretă, fără să ştie ce vor găsi sau încotro se îndreptau. I se părea că trecuse un secol de atunci.

Cu excepţia unor ciripeli sau croncăniturі de păsări şi a trosnetelor produse de vreascurile călcate în picioare, era o tăcere deplină. Străbăteau pătura de frunze moarte aşternute pe solul junglei. Curând, din cauza umidităţii aerului, transpirau cu toţii, uriaşa greutate a frunzişului menţinând o atmosferă de seră, în care abia dacă se simţea o briză uşoară.

Observară apoi că solul devenea tot mai umed şi că arborii enormi nu le mai ţineau atâta umbră. Pătrunseseră într-o rarişte de chiparoşi nu prea înalţi, cu trunchiurile disproporţionat de groase, de parcă ar fi fost umflaţi cu pompa. Şi totul, până la o înălţime de aproximativ patru metri, era acoperit de mâl şi înţesat de buruieni uscate.

—Lac de acumulare, sugeră doctorul Burrows când se opriră toţi trei pentru a privi în jur.

— Ce-i aia de acolo? întrebă Elliott, arătând în faţa sa, spre o zonă cu apă agitată, la suprafaţa căreia se zăreau alge de un verde-aprins.

—O mlaştină? îşi dădu cu părerea Will.

—Hai să vedem, zise doctorul Burrows, îndreptându-se direct într-acolo.

—Ştiam că asta o să spună, gemu Will.

Înaintară prin apa care le venea până la coapse, cu ochii după vreun şarpe sau crocodil. Locul părea să fie însă populat numai de şopârle, de la mici gecko la iguane lungi de un metru. Pielea cu reflexe irizate a şopârlelor care se încălzeau la soare strălucea în albastru, roşu şi verde. Aproape fără să se mişte, deschideau gurile pentru a şuiera atunci când Will sau ceilalţi doi se apropiau prea mult sau pentru a prinde cu limba lor lungă libelulele din jur. Bartleby părea tulburat de prezenţa lor, stând aproape de Elliott.

Înaintând cu plescăituri, doctorul Burrows avea o expresie visătoare.

—Îţi poţi imagina cu uşurinţă începutul întregii vieţi într-o mlaştină ca asta, spuse, fluturând din mână. Soarele oferă mereu raze ultraviolete, iar apa are temperatura potrivită. Ia gândiţi-vă... poate chiar mlaştina asta a fost supa originară — locul unde a apărut şi a evoluat primul organism unicelular.

—Şi eu aş fi evoluat al naibii de repede ca să scap de-aici, comentă Will, plesnind un ţânţar de pe ceafa.

Părăsind smârcul şi ieşind pe uscat, pătrunseră într-o pădurice de acacia plini de spini. Printre ei se formase un tufăriş care le îngreuna mersul. Când trecură în sfârşit de acesta, ajunseră la ceea ce părea să fie un şleau.

Îndeajuns de lat pentru a putea merge pe el un automobil, drumul era nefiresc de drept. Privind iarba scurtă care-l acoperea, Will se încruntă.

—Nu e făcut de mâna omului, aşa-i? Să fie albia unui râu secat? întrebă el, scrutând precaut împrejurimile, în vreme ce Elliott îl ajunse din urmă.

— Aş spune că... nici una, nici alta, răspunse doctorul Burrows.

Lui Will tot nu-i plăcea situaţia. O privi pe Elliott, care părea complet liniştită.

—Ah! exclamă doctorul Burrows, observând ceva în josul şleaului şi pornind într-acolo.

Când Will şi Elliott i se alăturară, putură să vadă că era vorba de o grămadă de baligă care, judecând după aburii care se ridicau din ea, părea să fie de dată recentă.

—E limpede că avem de-a face cu o potecă principală folosită de fauna locală, decise doctorul Burrows. Un drum intens folosit de animale.

—Aşa e. Vedeţi semnele acelea de pe trunchiul copacului, arătă Elliott, unde scoarţa a fost îndepărtată?

Will şi doctorul Burrows îşi îndreptară atenţia de la baligă la trunchi. O scrijelitură în diagonală lăsa să se vadă albul lemnului, iar seva se scursese pe scoarţă, întărindu-se în picături chihlimbarii. Dar doctorul Burrows se arătă mai interesat de monstruoasa grămadă de băligar, la care se şi întorsese.

—Cine ar fi putut-o lăsa? îl întrebă Will pe tatăl său, care se

lăsase pe vine şi scurma baliga cu un vreasc. O vită foarte mare? Un zimbru?

—Nu un carnivor, se pot vedea cojile unui fruct şi celuloză... bucăţi nedigerate de plante, răspunse doctorul Burrows. Trebuie să cercetăm mai îndeaproape.

—Ce? Adică să căutăm alte mormane de fecale? întrebă Will în glumă.

Elliott abia îşi înăbuşi un chicot.

—Nu te prosti! Vreau să spun că trebuie să căutăm ***însuşi*** animalul, răspunse tăios doctorul. Ridicându-se, deschise capacul busolei cu o putere mai mare decât era necesar şi verifică direcţia. Întâmplător, asta e aproximativ calea pe care trebuie s-o urmăm, anunţă el.

Doctorul Burrows evită cu bună-ştiinţă să-i privească, după care o porni pe potecă, iar Will şi Elliott îşi zâmbiră.

Bartleby fu primul care zări animalul ce se mişca încet, la oarecare distanţă în faţa lor. Cu un mieunat de teamă, se opri şi se tupilă la pământ. Will, doctorul Burrows şi Elliott ieşiră de pe potecă, ascunzându-se în tufişuri.

Se auzi un trâmbiţat şi un animal mare, cu pielea cenuşie apăru pe potecă, îndreptându-se spre ei. Văzându-i membrele masive şi mersul greoi, Will se gândi numaidecât că era vorba de un soi de elefant. În urma acestuia veneau mai multe exemplare de acelaşi fel, într-o adevărată procesiune.

Will şi doctorul Burrows schimbară priviri uluite.

—Probabil e o familie, şopti doctorul. Cei din spate sunt mai tineri.

— Dar urechile lor arată ciudat şi e ceva în neregulă cu trompele lor, zise Will. Au jumătate din lungimea celei a unui elefant.

—Nu e nimic în neregulă, aşa trebuie să arate. Nu vezi cele două perechi de colţi? spuse doctorul Burrows, cu respiraţia tăiată de emoţie. Will, chiar nu ai habar ce sunt aceste creaturi şi cât e de important? Sunt mamuţi fie din specia ***Gomphoterium,*** fie din ***Palaeomastodon.*** Mda, cred că din cea din urmă — strămoşii elefanţilor din Oligocenul timpuriu. Alte fosile vii!

—Oare sunt prietenoşi? întrebă Will când cel mai apropiat palaeomastodon, care era şi cel mai masiv, continuă să se apropie de ei, ridicându-şi trompa scurtă ca şi cum ar fi testat

aerul.

—Ne poate simţi mirosul, şopti Elliott, ridicându-şi puşca.

Animalul uriaş se tot îndrepta spre ei şi, dintr-odată, oprindu-se la vreo douăzeci de metri distanţă, alese un buştean pentru a face o demonstraţie a forţei sale. Cu un muget, îşi înclină iute capul într-o parte, lovind buşteanul putrezit cu perechea mai mare de colţi din partea de sus şi răsturnându-l cu un bufnet.

Trăgând cu ochiul din spatele lui Elliott, Bartleby scoase un mârâit prelung din fundul gâtlejului.

—Ssst! făcu fata.

Poate pentru că era înfricoşat de vederea bestiei, pe neaşteptate, Vânătorul făcu ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat cineva. Ţâşni din tufişuri şi ateriză drept în mijlocul potecii. Spatele îi era arcuit, iar muşchii umerilor, încordaţi. Şuieră cu putere la palaeomastodon.

—Bartleby! strigă Will.

Deşi părea foarte mic pe lângă uriaşul patruped, Bartleby îl privi preţ de o clipă fix în ochi. Palaeomastodonul scoase un muget şi, mişcându-se mai repede decât îl văzuse Will înainte, îşi lăsă capul pe spate şi începu să dea înapoi.

—Instinctul de apărare, râse doctorul Burrows. Presupun că cel mai apropiat animal cu care ai putea să-l compari pe Bartleby este un jaguar sau un smilodon, iar animalul nu vrea să aibă de-a face cu el! Crede că e o ameninţare prea mare.

Will nu era la fel de amuzat.

—Vino aici imediat, pisică tâmpită! îl afurisi el pe Vânător.

Restul călătoriei s-a desfăşurat fără alte păţanii. Răzbind dincolo de copaci, în faţa lor apăru piramida. Erau cu toţii foarte înfierbântaţi şi istoviţi. Pentru un moment, se uitară pur şi simplu la construcţia gigantică ce arăta aidoma celei lângă care îşi stabiliseră tabăra.

Will îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

—Aşadar... piramida numărul doi. Parcă susţineai că drumul până aici va fi o joacă de copil, mormăi el spre tatăl său.

Dar doctorul Burrows nu avea de gând să se lase răpus de oboseală. În ochi avea privirea aceea scormonitoare care arăta că un singur lucru îi capta atenţia. Se repezi spre piramidă şi, odată ajuns la ea, îşi scoase jurnalul şi începu să cerceteze primul nivel.

—Aşa face când e fericit, spuse Elliott, lăsându-se la pământ

odată cu Will şi desfăcându-şi rucsacul. Am adus nişte mâncare, dacă ţi-e foame.

—Mor de foame, întări Will.

Elliott scoase un pacheţel bine învelit în cârpe, astfel încât să-i acopere mirosul şi să nu fie detectat de un animal prea curios.

—E o reţetă a mea, explică ea, îndepărtând cârpa şi dând la iveală câteva boţuri verzi. Am gătit carnea în frunze de palmier şi cred că a ieşit destul de bine.

Will luă una dintre grămăjoare şi, în vreme ce îndepărta nerăbdător frunzele, dinspre copaci răsună un strigăt.

—Will! Aici! Am nevoie de tine! îl chemă tatăl său. Acum!

Will pretinse că nu auzise nimic, muşcând din bucata de carne.

—Mmm! Delicios! făcu el.

—Will! Will! se auzi din nou strigătul.

—E carne de antilopă, nu-i aşa? Te-ai întrecut pe tine însăţi de astă dată, o complimentă Will pe Elliott, mestecând încet pentru a savura îmbucătura.

—Te strigă doctorul, îi atrase atenţia fata, amuzată de modul în care Will ignora complet chemarea.

—Ştii ceva?! murmură el, clătinând din cap cu o expresie de gravitate prefăcută.

—Ce? răspunse ea, fără să poată să-şi păstreze o mină serioasă, căci doctorul Burrows continua să ţipe din toţi bojocii, de parcă s-ar fi sfârşit lumea.

—Pe vremuri, în Highfield, tot ce-mi doream era să merg cu el la săpături. Nu aveam nimic altceva în cap.

— Şi? îl îmboldi ea, în vreme ce Will îşi îndesa în gură altă bucată de carne.

— Cred că pe atunci eram cam retras. Nu-i de mirare că nu aveam prieteni.

Gemu când se ridică în picioare şi, mestecând în continuare, prinse să tropăie către piramidă. Îl văzu pe tatăl său pe unul dintre cele mai înalte nivele, ţopăind de entuziasm.

—Ce este? întrebă Will fără interes, odată ajuns lângă tatăl său.

— Uită-te singur! izbucni doctorul, dând din mână spre peretele din faţa lor.

Pe pietrele expuse se găseau obişnuitele frize şi inscripţii, numai că era ceva diferit în legătură cu ele. Will nu-şi putea însă

da seama ce anume.

Doctorul Burrows îşi îndreptă degetul spre un şir de litere cioplite la baza zidului.

— ***Spre grădina celui de-al doilea soare veni un popor de războinici, cu...*** Ajuns aici, şovăi. Nu înţeleg cuvântul ăsta, dar în continuare se spune că... ***aidoma păsărilor care zboară şi...*** Ezită din nou, apoi urmă ***... căruţe sau cărucioare care merg singure. Poporul acesta a luat viaţa de pe tărâmul nostru şi a adus în loc foc şi fum.*** Doctorul întoarse capul şi se uită fix la Will. Priveşte! Priveşte inscripţia!

Scobindu-şi o bucăţică de carne dintre dinţi, Will ridică din umeri.

—Anticii tăi erau înfricoşaţi pentru că alţii, vreun alt trib, încercau să se mute pe răzorul lor?

—Nu, cap pătrat! lătră doctorul. Am spus să te uiţi la ***inscripţii.*** Nu vezi că piatra abia dacă a fost atinsă de intemperii?

Will tot nu pricepea ce înseamnă asta.

—Nu e veche? Nu a fost sculptată cu mii de ani în urmă?

— Nu, pare că are doar câteva zeci de ani, spuse doctorul Burrows. Am putea afla despre momentul în care au ajuns aici primele avioane şi alte vehicule. Începu să fluiere aiurea, după care se opri, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva. Ba mai mult! Ia spune-mi cum interpretezi asta!

Doctorul se grăbi de-a lungul nivelului şi, găsind locul, arătă spre zid.

Will contemplă imaginile, concentrându-se asupra uneia dintre ele.

—Fără îndoială că e vorba de un avion, zise el.

— Da, şi seamănă al naibii de mult cu un Stuka, anunţă doctorul Burrows pe un ton de genul „ţi-am spus eu”.

Will cercetă şi celelalte inscripţii — redări schematice ale unor aeronave cu aspect ciudat, cu două elice.

—Şi elicoptere? adăugă el.

— Exact asta ziceam şi eu! Şi acum uită-te la nivelul de deasupra noastră, îi ceru doctorul Burrows.

—Uau! exclamă Will. Este neatins!

Unele dintre pietre crăpaseră, roase de soarele şi ploile ce se abătuseră secole de-a rândul asupra lor, dar pe ele nu era inscripţionat nimic.

— Prin urmare, putem presupune că la această piramidă se lucrează încă, aşa cum jurnalul meu are pagini albe pe care urmează să le umplu, presupuse doctorul. Ceea ce înseamnă că, dacă aceşti oameni au fost martorii apariţiei tehnologiei suprasolilor în lumea lor... şi au redat-o pe piramida asta... poate că ei mai trăiesc chiar şi în ziua de astăzi.

—Ce nebunie! făcu Will. Dar dacă ăsta e adevărul, unde se află ei acum? Şi mai ales unde sunt ceilalţi, cei cu avioanele Stuka şi... ***elicopterele***?

* * *

Deşi nu putea citi firma pe care scria „Buttock & File” şi nici nu-şi dădea seama ce arăta indicatorul de deasupra inscripţiei — o caricatură ciudată a unui diavol cu pielea roşie, rânjind în cabina unei locomotive cu aburi —, doamna Burrows nu avea nicio îndoială asupra destinaţiei locului. Taverna goală duhnea îngrozitor a bere clocită şi a urină stătută, iar caldarâmul din faţa ferestrelor vopsite în negru pe care înainta grăbită femeia era lipicios.

—Stai pe-aproape, Colly, îndemnă ea pisica ce se oprise să adulmece uşile localului. Nu mai e mult.

Încă de prima oară când doamna Burrows ieşise din casa locotenentului şi-şi activase super-simţul ei olfactiv, nu îndrăznise să se aventureze pe străzile Coloniei decât arareori. Dar la limita la care putea ajunge noua ei însuşire simţise un loc care-o buimăcise. Imaginea pe care şi-o formase despre acest loc după ce-l sondase o îngrozise. Deşi se afla la o distanţă bună de casă, iar ea îşi calculase precis timpul pentru a ajunge acolo şi a se înapoia înainte de terminarea vecerniei, se simţea impulsionată să-l cerceteze.

Era uriaş, ştia asta.

Şi mirosea ca puţul iadului.

Acum, trecând în goană pe lângă mai multe străzi late, evitând cu uşurinţă băltoacele şi ferindu-se când mici şuvoaie de apă cădeau din tavanul peşterii, se apropia de destinaţie.

Traversă, oprindu-se în faţa unui zid înalt — judecând după mirosul tencuielii, îşi dădea seama că fusese ridicat de curând. Începu să cerceteze suprafaţa zidului, folosindu-şi simţul pipăitului.

— Prea înalt ca să-l sar, spuse ea, mergând de-a lungul lui.

Ajungând la o porţiune neterminată încă, trecu pe sub o

barieră de lemn şi păşi peste un şanţ săpat pentru fundaţia zidului. Nu se opri acolo, parcurgând o zonă plină de moloz, până când simţi sub tălpi pietrele din caldarâm.

Rămase complet nemişcată, activându-şi însuşirea ei extrasenzorială. Mirosul predominant era cel al cenuşii — o cantitate mare — provenite de la grinzi şi duşumele arse, dar simţea şi cărbune. Pe lângă toate astea, stăruia mirosul morţii şi al unei cruzimi nemăsurate. Concentrându-se, era de parcă auzea voci slabe ce o chemau de la mare distanţă, cerşindu-i atenţia. Îşi întoarse capul într-o parte şi-n alta până când găsi locul unde pieriseră, oase de tineri şi de bătrâni lăsate acolo, în moloz, unde căzuseră corpurile. Şi unde fuseseră incineraţi oameni.

—O, Dumnezeule! gemu ea, covârşită de numărul lor.

Era ca şi cum locul acela era un mormânt uriaş pentru cei care muriseră acolo arşi de vii. Imaginaţia ei îşi depăşise limitele: aproape că putea distinge ţipetele de groază ale victimelor, care nu aveau unde să fugă sau cum să scape.

Dintr-odată, ştiu exact unde se afla.

Drake îi menţionase în treacăt un fapt. Nu se arătase prea bucuros s-o facă, de parcă amintirea a ceea ce văzuse era încă dureroasă. Oricum, zilele ei alături de Drake se reduseseră la cele care pregăteau operaţiunea de la Highfield Common, când plănuiseră să-i atace pe Styx.

Dar doamna Burrows ştia că acum era în districtul la care el se referise ca fiind Cartierul: locuinţe supraaglomerate care găzduiau cele mai decăzute elemente din Colonie, cei aflaţi chiar la marginea micii societăţii. Aici asistase Drake la masacrarea lor sistematică.

—Cartierul, murmură ea, de parcă morţii ar fi putut-o auzi, apoi făcu un pas în faţă.

Pantoful lovi ceva acoperit de cenuşă. Se aplecă să ridice obiectul, pe care-l cercetă cu degetele. Era capul de porţelan al unei păpuşi mici. Restul păpuşii — corpul de cârpă şi hăinuţele — nu rezistase flăcărilor. Îndepărtând praful de pe obiect şi ducându-l la nas, doamna Burrows simţi ceva care stăruia în el — un vag indiciu al generaţiilor de copii care se jucaseră cu el. Erau oameni săraci, iar jucăria fusese probabil transmisă de la părinţi la copii secole de-a rândul, până când ultimul proprietar îşi pierduse viaţa în groaznicul carnagiu.

Şi, în slujbele religioase de pe tot cuprinsul Coloniei, cei responsabili de aceste crime tocmai le ţineau coloniştilor predici despre cum să-şi ducă viaţa. Styx!

Doamna Burrows lăsă cu blândeţe capul păpuşii pe o grămadă de dărâmături şi se întoarse spre deschizătura din zid.

* * *

După ce îşi încheiară temporar cercetările la noua piramidă, se întoarseră la tabără. Ajungând din nou pe drumul pe care crescuse iarbă, doctorul Burrows rămânea întruna în urma lui Will şi a lui Elliott. Fluierând printre dinţi, încerca să citească din jurnalul lui în timp ce mergea. Will şi Elliott văzură cum piciorul îi intră într-o groapă şi doctorul se împletici câţiva paşi. Dar după ce-şi recăpătă echilibrul, se întoarse la jurnalul său ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

—Ia priveşte la taică-tău, ar putea să dea drept peste un smilodon şi nu şi-ar da seama că era acolo, remarcă Elliott cu un aer dezaprobator. Trăieşte doar în lumea lui.

— Aşa e, răspunse Will, întorcându-se spre fată. Dar asta face cel mai bine... e cel mai fericit când dă peste o problemă şi încearcă s-o rezolve.

Un stol de păsări trecu într-un zbor leneş pe deasupra lor şi se opri în copacii de la marginea drumului.

—Bleah! făcu Elliott.

Corpurile păsărilor erau grase şi flasce — asemenea unor oameni foarte bătrâni, cu burţi umflate de bere. Capetele şi gâturile lor golaşe nu făceau decât să accentueze şi mai mult această impresie, căci nu aveau pene, pielea lor zbârcită fiind acoperită în schimb cu un puf pestriţ. Fixându-şi ochii ca nişte mărgele asupra lui Will şi a lui Elliott, păsările nu scoteau niciun sunet cu excepţia câte unui cârâit, de parcă nu ar fi ştiut ce să creadă despre aceşti intruşi umani în jungla lor şi se sfătuiau.

—Urâte mai sunt! Ce-or fi? întrebă Elliott.

— Poate un fel de vulturi, presupuse Will.

Când Bardeby ieşi în câmp deschis, păsările începură să-şi fâlfâie aripile uscăţive, iar cârâitul deveni şi mai sonor, dar nu-şi luară totuşi zborul. Era limpede că aveau un comportament prudent faţă de Vânător, a cărui falcă începuse să tremure în vreme ce patrula încolo şi-ncoace, sorbindu-le din ochii lui mari, chihlimbarii. Scoase un mieunat de nemulţumire, întrucât păsările erau prea sus ca să le poată ajunge.

—Mda, arată de-a dreptul înfiorător, întări Will, alungându-şi păsările din minte.

Băiatul şi Elliott îşi continuară sporovăind drumul. Will îşi dădu seama că nu numai doctorul Burrows era fericit — săptămânile petrecute în această lume interioară fuseseră printre cele mai bune din viaţa lui. Se uită la Elliott. Şi ea părea să se simtă foarte bine în junglă, mulţumită de soarta ei.

În Adâncuri, expresia ei fusese tot timpul cea a unui animal vânat, iar pielea ei palidă — care purta cicatricele căpătate de-a lungul timpului în acel mediu extrem de sălbatic — o făcuse să arate ca o fantomă rătăcită. Dar acum, cu excepţia celei de pe braţ, cicatricele abia dacă se mai vedeau, iar faţa ei bronzată şi păru-i negru şi lucios o făceau să arate strălucitoare şi transformată. Deodată, Will îşi dădu seama cât de frumoasă era şi cât de norocos era să-i fie prietenă.

Fata îi spusese ceva, dar el n-o auzise.

—A fost o zi pur şi simplu minunată, zise el dintr-odată.

—Hm? făcu ea, surprinsă de ieşirea lui.

—Vreau să spun că ne-am distrat pe cinste... dacă mergem amândoi în expediţiile astea ale tatei, petrecem niscaiva timp împreună, nu-i aşa? încercând să explice, Will se îmbujoră. Adică, fără să ne întrerupă la fiecare zece minute, adăugă, dându-şi seama că se înroşise.

Băiatul întoarse capul şi se strâmbă, profund nemulţumit de sine. Îşi dădea seama că nu era în stare să exprime ce voia cu adevărat să-i spună — ce simţea pentru ea. În vocabularul lui de băiat de cincisprezece ani nu se găseau cuvintele potrivite. Strânse din dinţi, lipsindu-i încrederea de a mai spune ceva, în caz că sentimentele nu erau reciproce. În caz că se făcea pe de-a-ntregul de râs.

Dar, drept răspuns, Elliott dădu din cap şi apoi îi zâmbi larg. Cum fata părea să fi priceput ceea ce voia el să-i zică, Will se simţi puternic uşurat. Se priveau, dar clipa trecu repede, căci doctorul Burrows rupse vraja.

—La naiba! strigă el. Mizerie împuţită!

Will şi Elliott se răsuciră. Doctorul Burrows sărea într-un picior. Era limpede că tocmai călcase într-o baligă. Will şi Elliott nu se putură stăpâni să izbucnească în râs, în vreme ce doctorul încerca să-şi cureţe bocancul ştergându-l de iarbă.

—Măcar a fost un exemplar ca lumea de rahat de

palaeomastodon? chicoti Will, apropiindu-se de tatăl său, care redevenise tăcut, distras de un alt gând.

— Mă întreb..., începu el, scoţându-şi jurnalul de sub braţ şi răsfoindu-l până la ultimele pagini. Pietrele acelea... pietrele acelea..., murmură el.

Will habar n-avea la ce se referea.

— Care pietre, tată? întrebă el.

— Am găsit alte pietre care se mişcă — ştii, ca şirul acela de la piramida noastră.

— Nu mi-ai spus nimic de asta, se plânse Will.

— Am încercat, dar, ca întotdeauna, erai prea absorbit de prietena ta, continuă doctorul Burrows, scărpinându-şi gânditor bărbia. Această a doua serie de pietre este evident de dată mai recentă şi toate literele sunt diferite... mă străduiesc să aflu dacă pot fi combinate cu prima secvenţă şi să aibă astfel un înţeles.

— Ar putea fi şi altele pe cea de-a treia piramidă, sugeră Will. Când o vom vedea, s-ar putea să aflăm şi răspunsul.

— S-ar putea, repetă doctorul de câteva ori.

Studia o pagină din jurnal şi, făcând un pas în lături, îşi înfundă piciorul într-o baligă şi mai mare, de astă dată până la jumătatea pulpei. În ciuda plescăitului şi a mirosului înţepător, doctorul părea total absent.

— Tată, nici măcar să nu te apropii de tabără în noaptea asta, râse Will. Elliott o să te facă...

Se opri la mijlocul frazei, băgând de seamă că fata nu era lângă ei. O căută cu privirea şi văzu că rămăsese exact în locul în care o lăsase, ţintind copacii din josul drumului cu puşca.

— A văzut ceva, şopti el, grăbindu-se spre ea.

Când se apropie, fata îi făcu semn din priviri să păstreze tăcerea şi continuă să scruteze copacii prin luneta puştii.

Li se alătură şi doctorul Burrows şi începu să cerceteze tufărişul care părea să fi stârnit interesul fetei.

— Iar se uită la noi copacii ăia băgăcioşi? întrebă el, luând-o pe fată peste picior.

— Nu pricep... am impresia că... e ceva acolo, zise ea încet, încruntându-se. Dar nu ***văd*** nimic... absolut nimic.

— Singurele forme de viaţă din împrejurimi sunt animalele alea scârboase care se hrănesc cu hoituri, spuse doctorul Burrows, arătând spre vulturi. Şi corectează-mă dacă greşesc,

dar nu suntem încă stârvuri, aşadar nu reprezintă o ameninţare pentru noi.

Se apleca să ridice un băţ şi îl aruncă în direcţia păsărilor. Le rată cu mult, aterizând în tufişurile de sub crengi. Bartleby fu singurul care băgă de seamă.

Doi ochi străluciră speriaţi şi ceea ce părea a fi un copac micuţ se feri uşor într-o parte de băţul care cădea. Dar Bartleby nu reacţionă, pentru că pentru el n-avea nicio logică. Deşi surprinsese mişcarea, nu distingea niciun miros. Nimic care să miroasă măcar vag ca un animal — sau ca un om.

Partea a doua
Contact

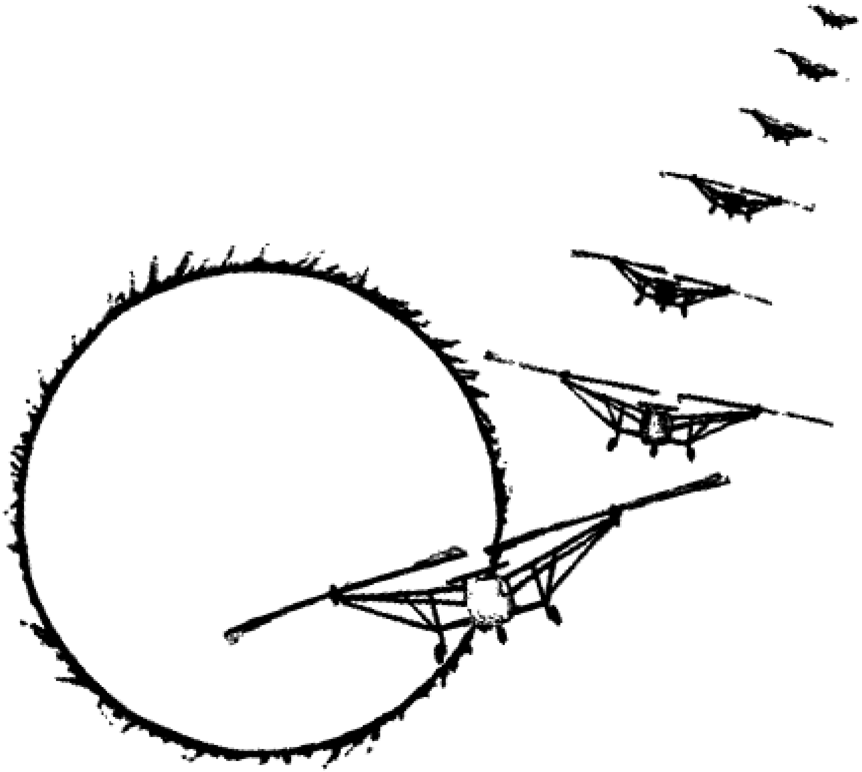

Capitolul paisprezece

Un cort scund fusese ridicat pe marginea drumului, acolo unde rafalele de vânt stârneau vârtejuri de praf. Un mic convoi de trăsuri colţuroase, cu ferestre negre se opri în faţa lui, portierele se deschiseră şi din vehicule coborî o brigadă de Limitatori. Lăsându-şi rucsacurile şi echipamentul la intrarea în cort, pătrunseră unul câte unul. Hăitaşii cu dulăi îşi struniră patrupedele care mârâiau şi care, în mod clar, preferau priveliştea unui spaţiu deschis, după ce fuseseră ţinute închise un timp atât de îndelungat.

Fără vreun ordin din partea superiorilor, Limitatorii se aşezară pe locurile de pe o parte a cortului. Cele de pe cealaltă parte erau deja ocupate de soldaţii Noii Germanii. Sub pânza care flutura se lăsă o tăcere duşmănoasă, tinerii soldaţi blonzi cu tunsori scurte şi uniforme nou-nouţe fixându-i cu privirile pe cei din faţa lor. Limitatorii cu păr grizonant, mulţi dintre ei veterani purtând cicatrice care le dovedeau experienţa, nu manifestau un asemenea interes, uitându-se drept înainte şi aşteptând să înceapă instructajul.

În faţa cortului opri cu un scârţâit de roţi o limuzină neagră, cu escortă militară. Îmbrăcate în uniformă, din ea coborâră gemenele Rebecca. Erau urmate de generalul Limitator, care, pentru o clipă, rămase în urmă, spre a distinge clasa elicopterelor de pe drum.

—Fa 223! Cunoscute şi sub numele de Drache Achgelis, spuse el, observându-l pe cel mai apropiat şi cercetând poziţionarea specifică a celor două rotoare montate de o parte şi de alta a ceea ce părea să fie fuzelajul obişnuit al unui avion.

Apoi generalul Limitator scrută hangarele din spatele elicopterelor, în care se distingeau diferite aeronave. Pe multe dintre ele nu le recunoştea, dar privirea îi zăbovi pe o pereche de avioane vopsite într-un maro-gălbui.

—ME 263! exclamă el când îşi dădu seama ce erau avioanele butucănoase, cu aripile trase înapoi.

Ajungând tocmai atunci cu o altă limuzină, cancelarul auzi

ultimele cuvinte ale generalului.

—Da, avioanele noastre de vânătoare. Sunt cu reacţie, declară el cu mândrie. Am continuat să le dezvoltăm după ce am ajuns aici. Cele mai iuţi şi mai uşor de condus avioane care străbat cerurile, se lăudă el.

—Poate aici. În lumea reală, lucrurile au progresat, răspunse generalul Limitator.

Apoi îşi continuă drumul către cort, lăsându-l în urmă pe cancelarul care arăta tare nefericit.

Generalul Limitator luă un loc alături de oamenii săi, în primul rând, iar gemenele Rebecca rămaseră la intrare, unde fuseseră instalate o masă de campanie şi un şevalet.

Cancelarul intră nesigur pe el. Aruncând o privire fugară Limitatorilor adunaţi acolo, se opri în faţa fetelor Styx. Nefiind în stare să-şi dea seama pe care dintre gemene o întâlnise mai înainte, şovăi, înclinând din cap spre amândouă. Apoi, pentru a nu se face de râs de faţă cu toţi, jucă totul pe o carte şi se adresă uneia dintre ele, alegând-o în mod corect pe Rebecca Unu.

—Mă bucur să te cunosc, tânără domnişoară. Cum te simţi astăzi? întrebă el cu o voioşie forţată.

Fata clătină foarte uşor din cap, arătând astfel că formula de adresare nu o mulţumise deloc.

—Trebuie să recunosc că i-ai uimit pe doctorii mei, adăugă repede cancelarul, dându-şi seama că o zbârcise. Te-ai însănătoşit mult mai repede decât se aşteptaseră — mai repede decât cei mai mulţi oameni.

Rebecca Unu zâmbi sec.

—Sunt Styx, spuse ea. Noi nu suntem ***cei mai mulţi oameni.***

—Nu, nu, desigur, bolborosi cancelarul.

Se vedea cu ochiul liber că nu se simţea deloc în largul său în prezenţa fetei şi că urmărea să părăsească scena cu prima ocazie.

—Aş vrea să-ţi prezint..., începu el.

Pe neaşteptate, în spatele cortului se auzi zarva unei încăierări şi apărură patru soldaţi ai Noii Germanii, ţinând între ei o siluetă întunecată. O legaseră cu funii, ca pe un animal sălbatic.

—Ah, da, o patrulă de gardă a prins acest... acest... Înainte

de a continua, cancelarul şovăi. Acest ***bărbat.*** Vagabonda pe la periferiile oraşului şi fura mâncare.

Când soldaţii încercară s-o tragă înapoi, forma întunecată — înfofolită din cap până-n picioare — se aruncă înainte, încordându-se în funiile cu care era legată. Apoi întinse un braţ fusiform şi-şi îndepărtă de pe cap un material soios, dând la iveală o faţă grav deformată, acoperită de nişte excrescenţe de mărimea unui grepfrut şi cu ochii ca ouăle decojite.

— Pretinde că v-ar cunoaşte, zise cancelarul.

— Coxy! exclamă Rebecca Unu. Ce naiba cauţi aici?

Tom Cox pufni zgomotos şi, înainte de a vorbi, strânse din buzele strâmbe.

— Ah, prietenii mei, ştiam eu că sunteţi încă în viaţă. Am fost trimis să vă apăr.

— Să ne aperi? repetă neîncrezătoare Rebecca Doi.

Rebecca Unu se încruntă.

— Ai coborât pe Por şi ai străbătut mii de kilometri din proprie voinţă?

— Fireşte. I-am urmat pe Limitatori, întări Cox.

Rebecca Doi clătină din cap, deloc convinsă.

— Şi ai traversat tot ţinutul până în oraşul ăsta?

— Şi nu te-ai topit la lumina soarelui? adăugă ironic sora ei.

— Mda... şi nu-mi prea place. Nu-mi place soarele, murmură Cox. E ca şi cel al supraso...

— Aşadar, chiar ***cunoşti*** această persoană, interveni cancelarul, ştergându-şi palmele de batistă ca şi cum simpla vedere a lui Cox îl făcea să se simtă murdar.

— Da, într-un fel, confirmă Rebecca Doi. Şi nu e nevoie să-l păziţi. Lăsaţi-l liber.

Smulgând frânghiile din mâinile celor care-l ţineau, Cox ţâşni dintr-odată înainte, asemenea unui juncan năbădăios. Trăgând funiile după el, păşi pe culoarul dintre soldaţii care stăteau jos.

— Noi camarazi? zise cu o voce aspră, umflându-şi nările ulceroase spre soldaţii cu feţe proaspete.

Furişându-se spre gemene, îşi întoarse ochii lipsiţi de vedere către cancelar, care continua să se uite la el cu un dezgust nedisimulat. Încercând să reia procedurile de unde fuseseră întrerupte, cancelarul era pe punctul să se adreseze gemenelor Rebecca, dar Cox croncăni:

— Bună, băiete!

Apoi îi trimise o bezea spumoasă printre buzele înnegrite.

—Acesta... acesta... acesta este colonelul Bismarck, se bâlbâi cancelarul.

Toate capetele se întoarseră spre bărbatul care se ridicase din primul rând de soldaţi ai Noii Germanii. Purta o mustaţă falnică, era înalt şi în curs de a cheli şi avea o ţinută dreaptă. Se înclină în mod formal spre gemenele Rebecca, pocnind din călcâiele cizmelor sale de călărie lustruite.

—Vă las pe mâinile lui bune, adăugă cancelarul, ţâşnind din cort cât de repede îl duceau picioarele.

—Sunt legătura voastră pe plan militar, anunţă colonelul Bismarck, înaintând spre şevalet. Aşteptă apoi ca unul dintre soldaţi să desfăşoare o hartă şi să o ţintuiască. Înainte de a vorbi de reguli şi de felul în care vor coopera oamenii noştri în operaţiunea de căutare, aş dori să revedem împreună terenul. Adresându-se gemenelor Rebecca, bătu uşor cu degetul un marcaj de pe hartă. Aceasta este fosta intrare de mină — ducea spre exploatările de uraniu scoase din uz unde aţi fost atacate.

Mutându-şi degetul de-a lungul hărţii, era pe cale să continue când Rebecca Doi interveni.

—Acolo, în junglă... ce sunt alea? întrebă ea, arătând spre cele trei triunghiuri aurite.

—Sunt monumente uriaşe, vizibile de la mare distanţă, răspunse el. Piramide antice... dar noi nu...

— Piramide! exclamă Rebecca Doi, schimbând o privire cu sora sa. Mai există ceva de mărimea asta în junglă?

—Nimic care să poată fi văzut pe deasupra copacilor, preciză colonelul Bismarck.

—Dacă le-am fi văzut, am fi mers direct într-acolo, căci îl vor atrage pe doctorul Burrows ca un şoarece momit cu o bucată de brânză, spuse Rebecca Unu.

— Acolo îi vom găsi pe cei pe care-i căutăm, îi dezvălui Rebecca Doi colonelului, foarte sigură pe ea. De acolo ar trebui să ne începem căutările.

Soldaţii Noii Germanii fură cuprinşi de agitaţie.

Colonelul Bismarck privi harta.

—Aşa cum eram pe cale să spun, nu ne aventurăm în acel sector. E o zonă cu radiaţii puternice şi nu are nicio valoare strategică. Colonelul trase aer în piept şi continuă: Şi mai e ceva.

—Ce? întrebară într-un glas gemenele Rebecca.

Colonelul îşi netezi mustaţa, răspunzând fără tragere de inimă.

—Am pierdut oameni acolo. Deşi nu am văzut pe nimeni, se crede că populaţia indigenă încă dăinuie în acel ţinut, ascunzându-se cumva.

—Ah, un mister! îmi plac misterele, cârâi Cox, fluturându-şi mâinile diforme pe sub şal.

Colonelul Bismarck se încruntă.

—Nu e de râs. Având în vedere numărul celor dispăruţi de-a lungul anilor, ca şi faptul că erau instruiţi pentru luptă şi bine echipaţi, băştinaşii ăia trebuie consideraţi a fi deosebit de primejdioşi. Din când în când, trimitem câte un avion pentru a cerceta sectorul. Nu au surprins niciodată nimic. O fixă pe Rebecca Doi cu ochii săi cenuşii. Aşa că, după toate probabilităţile, prada voastră a pierit deja.

— Dar cine sunt mai exact băştinaşii ăştia, cum îi numeşti tu? întrebă Rebecca Unu. Luptători de gherilă?

—Nu, dimpotrivă, dacă au arme, atunci sunt unele foarte primitive. Arheologii noştri cred că sunt descendenţii unei rase străvechi care, cu multe secole în urmă, locuia în oraşe imense pe toate continentele din această lume. De altfel, arheologii cred că această societate a stat la obârşia mitului Atlantidei.

Rebecca Unu pufni.

—Dacă află de asta, bătrânul şi plictisitorul doctor va fi în al nouălea cer.

— Al nouălea? făcu colonelul Bismarck, neînţelegând expresia.

—Las-o baltă.

Cu o înfăţişare hotărâtă, Rebecca Doi se apropie de hartă pentru a cerceta unde erau marcate piramidele.

—Orice-ai spune despre riscuri, trebuie să ne începem căutările chiar de aici, insistă ea. Aici se vor găsi cei care ne-au furat virusul.

—Şi dacă Will Burrows nu e deja mort, atunci nici mult nu mai are, adăugă Rebecca Unu, punându-şi o mână pe burtă când îşi aminti de durerea provocată de împuşcătură. Căci îi voi scoate maţele!

* * *

Eliza umplu o lingură cu terci şi, cu cealaltă mână, îi desfăcu

doamnei Burrows maxilarele, ca să-i caşte gura. Privind conţinutul lingurii, Eliza păru să ezite o clipă. Apoi, dând aprobator din cap ca pentru sine, puse terciul la rădăcina limbii femeii inconştiente.

—Poate că eşti la fel de proastă ca un coprolit, dar asta nu te împiedică să ne înfuleci mâncarea, nu-i aşa? spuse Eliza.

Dar ceva părea în neregulă cu reflexul de înghiţire al doamnei Burrows, căci gâtlejul i se încordă, iar terciul îi ţâşni afară din gură.

—Pentru numele lui Dumnezeu, vacă împuţită! se oţărî Eliza. M-ai împroşcat toată!

Sărind în picioare, îşi şterse repede picăturile care-i aterizaseră pe faţă şi pe bluză.

—A doua oară o să fie cu noroc, adăugă ea, aşezându-se iar şi încercând să-i dea cu forţa o altă lingură doamnei Burrows.

Dar şi aceasta fu refuzată. Eliza încercă iar şi iar, dar rezultatul se dovedi neschimbat — doamna Burrows scuipa terciul cu un spasm care părea să vină din adâncul pieptului, învinsă, Eliza aruncă lingura în castron şi-l puse pe marginea mesei.

—Păi, dacă nu te hrăneşti, chiar o să intri în belea, îi spuse ea doamnei Burrows, a cărei faţă rămase inertă.

Îi şterse în treacăt bărbia, luă castronul şi se îndreptă spre uşă.

—Ştie, zise bătrâna, apărând din hol.

Era agitată, frângându-şi mâinile atinse de artrită.

—Te-ai scrântit. Uită-te la ea, cum să ştie? răspunse Eliza.

—A înghiţit totul până azi, de ce nu o face şi acum? Ştie, îţi spun eu, insistă bătrâna, pe deplin convinsă.

—Prostii! Are un acces de tuse din pricina febrei, asta e tot! zise Eliza. Dar dacă nu mănâncă, nu o mai duce mult şi tot acolo ajungem. Privi castronul pe care-l ţinea în mâini. Mai bine am scăpa de ăsta, n-am vrea să guste careva din el. O să-l arunc la canal.

Eliza se îndreptă spre bucătărie ca să scape de terciul pe care fusese presărată otrava pentru melci, în vreme ce bătrâna rămase în pragul uşii.

—Ascunzi mai multe decât laşi să se vadă, o acuză ea pe doamna Burrows, care zăcea în scaunul cu rotile.

Poate că începuse să se ramolească, dar intuiţia bătrânei nu

fusese atenuată de vârstă. Pe faţa ei zbârcită se citea teama — mai că fusese complice la o crimă care era împotriva principiilor ei.

—Ştii ce pusesem la cale... ştii că voiam să te otrăvim, nu-i aşa?

Scâncind, bătrâna se îndepărtă.

„Fireşte că ştiu”, gândi doamna Burrows pe când se retrăgea în spaţiul întunecat din creierul ei. „Şi dacă veţi mai încerca o dată, voi fi şi eu pregătită.”

În ciuda tuturor previziunilor, supravieţuise şi nu avea de gând să le lase pe cele două femei să o împiedice să ajungă în Suprasol.

* * *

În liniştea pivniţei de sub depozit, Drake lucra la computerul pe care-l instalase pe una dintre bănci. În vreme ce degetele i se mişcau cu repeziciune pe tastatură, vorbi fără să-şi desprindă privirea de pe ecran.

—Cum e? întrebă el.

Eddie pătrunse în lumină.

—Nu e într-o formă prea bună, aşa cum te-ai şi aştepta, spuse el, apropiindu-se de bancă. A trebuit să-i dau ceva ca să poată adormi.

— Nu mă miră. Bietul băiat nu prea s-a bucurat de odihnă în ultimul timp, răspunse Drake, tot cu ochii în monitor. I-ar fi fost ceva mai uşor daca nu te-ai fi apucat să-i spui de mesele pregătite de Martha în şopronul din grădină.

Eddie ridică uşor din umeri.

—Ironia sorţii, având în vedere că vechea ta bandă — aşa-numita Brigadă Hobb — avea reputaţia de a fi mâncători de cadavre. Continuând să bată la tastatură, Drake îşi păstră o expresie neutră. Şi faţă de tine cum s-a manifestat? Presupun că a păstrat o ranchiună după toate prin care a trecut din pricina Styx.

— S-a mai înmuiat când i-am spus că-i voi cumpăra un PlayStation şi că o să-i aduc un cheeseburger şi nişte cartofi prăjiţi când o să se trezească.

—Cel puţin nu i-a pierit complet pofta de mâncare, murmură Drake, preocupat de ceea ce făcea.

—Te deranjează dacă arunc şi eu o privire? întrebă Eddie, ocolind deja banca pentru a vedea mai bine.

— Te rog, răspunse Drake. Scriu şi ultima linie de cod şi... ***voila,*** e gata! exclamă el, apăsând tasta Enter cu un gest teatral.

Pe monitor se scurse rapid o serie întreagă de caractere, care dispăru pentru a lăsa locul unui cursor şi unui rând de text care preciza că programul „Localiza...”

—A trecut ceva timp de când am scris ultima dată un cod ca ăsta, dar... vom vedea ce şi cum, spuse Drake în şoaptă, aşteptând să se iniţieze programul. Aha, gata! Într-o fereastră nouă apăruse o hartă. Nordul Londrei, pe undeva prin Highgate, observă el. Apoi o altă hartă se deschise deasupra primeia. Centrul Londrei, West End. Hai să ne uităm mai îndeaproape la asta, da? propuse el, mărind fereastra şi locul unde pulsa un punct roşu. Te-am prins! strigă el când apăru numele străzii — punctul se găsea într-o anume clădire. Ia te uită, e Wigmore Street.

— Pot să te întreb ce faci? rosti Eddie.

— Îţi mai aduci aminte ce-ţi spuneam despre tuburile pe care le-am scos din Lumina întunecată? Cum fiecare dintre ele emite pe o anumită lungime de undă şi cum semnalele reunite din cele patru oferă o semnătură unică? Ei bine, în dimineaţa asta m-am conectat la mai multe antene pe care le-am instalat pe clădirile din jur, astfel încât să stabilesc coordonatele oricărei emisii pe frecvenţa asta. Drake bătu în lateralul monitorului. Cu echipamentul ăsta pot să o localizez oriunde în zona Londrei.

— Vrei să spui că o Lumină întunecată este folosită acolo chiar în acest moment? rezumă Eddie, arătând spre punctul care pulsa.

— Da, şi mă întreb cine o fi victima, zise gânditor Drake.

* * *

Maşina opri pe linia dublă galbenă în văzul unui poliţist, dar şoferului nici că-i păsa — pasagerul din spate era mult prea important şi prea influent pentru a fi preocupat de ceva atât de neînsemnat ca o amendă.

— Porniţi staţiile! murmură ofiţerul vânjos însărcinat cu protecţia de pe scaunul din dreapta şoferului, coborând din autovehicul.

După ce verifică ambele sensuri ale străzii, îi făcu semn şoferului că totul e în regulă, apoi se apropie de portiera din spate şi o deschise.

—Aăă... am ajuns, domnule, spuse el ezitând.

Prim-ministrul îşi ridică privirea din hârtiile lui.

—Aşa de repede? Bine, e-n regulă, aprecie el. Mă gândeam la altceva.

Închizând dosarul pe care-l ţinea în poală, se strecură afară din maşină. Îşi netezi haina, trăgând de una dintre mâneci. Era mare cât un urs şi părea mereu uşor stângaci în costumul lui, ca şi cum ar fi uitat să scoată umeraşul.

—Pur şi simplu nu am timp de asta, murmură el nemulţumit, trecându-şi mâna peste frunte pentru a-şi da deoparte bretonul.

Ofiţerul îl însoţi pe prim-ministru până la scările care duceau în clădire.

—Scuzaţi întârzierea, am fost reţinut la Camera Comunelor, o anunţă el pe recepţioneră, fără să nicio undă de părere de rău în glas.

— Bună dimineaţa, domnule! îl salută aceasta, afişând cel mai strălucitor surâs.

Nu o mira că prim-ministrul nu respecta programul — aşa făcea mereu, drept pentru care îşi luase libertatea de a anula următoarea programare, ca să fie sigură că ceilalţi pacienţi nu vor fi deranjaţi.

—Aici? întrebă prim-ministrul, întorcându-se spre sala de aşteptare.

—Nu, nu e nevoie, domnule. Doctorul Christopher vă va primi de îndată.

Apăsă un buton de pe telefonul ei, iar asistentul doctorului cobora deja scara înainte ca ea să lase jos receptorul.

—Urmaţi-mă, vă rog, domnule, spuse asistentul, întorcându-se pe călcâie ca să urce la loc scara.

Ofiţerul însărcinat cu protecţia nu l-a mai însoţit, rămânând în holul de intrare, de unde îi putea observa pe toţi cei care intrau în clădire. Îşi scoase staţia de emisie-recepţie pentru a stabili legătura cu şoferul care aştepta afară, în maşină.

—Şefu' cel mare tocmai a urcat pentru consult. Ora de plecare va fi probabil...

Auzind o uşă deschizându-se în spatele său, se opri. Se răsuci şi văzu o femeie care ieşise dintr-o încăpere aflată la capătul holului. Era foarte slabă şi purta un costum negru, din material lucios, peste o cămaşă albă cu guler mare.

—Te ascult, douăzeci şi trei, păcăni staţia, dar ofiţerul nu era

atent.

Fascinat de femeie, abia dacă mai respira. Trăsăturile ei — pometţii neobişnuit de înalţi — o făceau să pară aproape neomenească, semănând mai degrabă cu o pisică, dar fiind deopotrivă feminină şi seducătoare. Când ochii ei negri şi uluitor de frumoşi se aţintiră în ai bărbatului, acesta le percepu pe deplin forţa, corpul fiindu-i străbătut de un fior rece. Se cutremură. Femeia avea o privire autoritară — o autoritate de care ofiţerul se simţi copleşit.

Şi, deşi nu avea de unde să ştie, ofiţerul era unul dintre foarte puţinii suprasoli care întâlnise o femeie Styx matură.

—Douăzeci şi trei, repetă! bolborosi iar staţia.

Când femeia Styx se întoarse şi începu să urce scările, ofiţerul trase în sfârşit aer în piept.

—Douăzeci şi trei, insistă staţia, e vreo problemă?

—Nu, totul e-n regulă... doar că am văzut o... ăăă... doamnă, zise ofiţerul însărcinat cu protecţia fără să se gândească.

—O doamnă, ai !? Te distrezi bine, este? spuse glumeţ şoferul.

Ajuns la primul etaj, asistentul ciocăni încet la uşa sălii de consultaţii şi o deschise pentru ca prim-ministrul să poată intra, apoi se dădu la o parte.

—Gordy, ce mai faci? întrebă doctorul Christopher, ridicându-se din spatele biroului.

—Ah, nu prea rău. Aceleaşi vechi bazaconii, ştii tu, răspunse prim-ministrul strângându-i mâna. Mă bucur să te reîntâlnesc, Edward. Sper că ai tăi sunt bine.

—Foarte bine, mulţumesc! Ştiu că ai un program foarte strict, aşa că hai să mergem direct în sala de examinare.

— Sigur, mormăi prim-ministrul — dăduse să se aşeze pe scaunul de lângă birou, dar acum îşi schimbă direcţia şi se îndreptă iar de spate.

—Probleme cu vederea? întrebă doctorul Christopher.

—Spre seară nu e mai aşa de bună, dar presupun că e din cauza oboselii. Prea multe hârţoage citite la lumina lumânării, râse prim-ministrul, urmându-l pe doctor pe coridor şi apoi într-o altă încăpere, plină cu aparate.

—Ia să vedem! Ia un loc aici, îl invită doctorul, arătând spre un scaun din spatele dispozitivului de examinare a retinei, şi scoate-ţi, te rog, lentila de contact, ai în stânga ta o cutiuţă în

care s-o pui. Bun, acum sprijină-ţi bărbia pe suport şi o să vedem ce-i cu ochiul tău.

—Da, nu-i nevoie să-ţi baţi capul cu celălalt, nu-i aşa? spuse prim-ministrul.

Se referea la ochiul său stâng, cu care nu vedea deloc. Doctorul Christopher se pregăti pentru gluma obişnuită, iar prim-ministrul nu-l dezamăgi.

—Ar trebui să-mi ceri doar jumătate din onorariul obişnuit, mai ales având în vedere toate criticile referitoare la cheltuielile crescute! adăugă prim-ministrul.

— Taman aşa, chicoti respectuos doctorul. Acum aş vrea să priveşti direct înainte, te rog.

Stătea exact în faţa prim-ministrului, privindu-i ochiul printr-un dispozitiv ce părea a face parte dintr-un microscop.

—Ce tehnică avansată, comentă prim-ministrul în vreme ce doctorul mânuia dispozitivul.

—Da, tot ce e mai bun pentru pacienţii mei, răspunse el. O să aprind o lumină, probabil că la început o să ţi se pară prea puternică.

Apăsă un comutator, iar ochiul prim-ministrului fu invadat de o rază de un mov-întunecat. Trupul îi deveni rigid.

Examinându-l cu atenţie, doctorul Christopher se ridică în picioare.

—E vremea de culcare, nu-i aşa, grăsanule? zise. Dădu roată şi îl ciupi pe prim-ministru de obraz, ca să se asigure că nu mai era conştient. Măcar o vreme nu mai trebuie să-ţi suport glumele nesărate.

În cameră se strecură femeia Styx.

—E sub acţiunea Luminii întunecate — e uluitor ce repede acţionează asupra lui în ultima vreme, comentă doctorul Christopher. Nu opune nici cea mai mică rezistenţă.

— În asta şi constă frumuseţea revenirilor frecvente, răspunse ea, în vreme ce amândoi îl contemplau pe prim-ministru.

Doctorul bătu din palme şi se îndreptă spre uşă.

—Îţi aparţine. Când e să-l readuc în simţiri, mă găseşti în camera de la capătul coridorului.

— Ştiu de unde să te iau, îl asigură femeia cu un zâmbet insinuant, închizând şi încuind uşa după doctor.

* * *

— Aşadar, dacă tu ai dreptate şi ai mei folosesc Lumina întunecată asupra cuiva, ce-am putea face? Să alergăm în Wigmore Street şi să-i prindem asupra faptului? întrebă Eddie. Şi după aia?

Drake chibzui o vreme.

— Când o să ajungem noi, probabil că totul se va fi terminat. Nu ne rămâne decât să sperăm că sărmanul pe care-l spală pe creier nu va da colţul pe parcurs. Am auzit că se întâmplă des, mai ales dacă subiectul are o inimă slabă sau vreo boală cronică despre care Styx nu au cunoştinţă.

— Sau dacă e însărcinată, ca prietena ta de la universitate, sugeră Eddie.

Drake clătină din cap şi, amintindu-şi, se întristă.

— Da, Fiona, spuse el încet.

Pentru un moment, privi punctul roşu care continua să pulseze pe hartă, după care apăsă brusc tasta Escape pentru a închide programul.

— Nu, nu-i timp de asta acum, avem destule pe cap. Oricum, cel mai probabil e vreun funcţionar modest, căruia i se înfrânge voinţa.

* * *

Gemenele Rebecca erau aşezate faţă-n faţă pe banchetele de aluminiu aflate de o parte şi de alta a elicopterului. Erau însoţite de generalul Limitator şi de încă opt soldaţi Styx. Tom Cox stătea înghesuit în celălalt capăt al aeronavei. Având la bord şi echipajul, şi echipamentele necesare, nu mai rămăsese prea mult spaţiu.

— Mitraliorul, preciză generalul Limitator când un soldat al Noii Germanii îşi ocupă locul pe scaunul aflat în spatele unei arme cu ţeava groasă, lângă uşa principală. Se pare că-s pregătiţi pentru orice.

— Sunt nişte tipi precauţi, căzu de acord Rebecca Unu. Credeam că întâlnirea aia nu avea să se mai termine vreodată.

— Puneţi-vă centurile! strigă pilotul din cabină, mânuind o serie de comutatoare pe care le lăsa în jos unul câte unul.

Îşi strânseră cu toţii centurile de siguranţă, iar odată acţionat şi ultimul întrerupător, rotoarele începură să se învârtă încet. Apoi prinseră viteză şi aeronava vibră asemenea unei vechi maşini de spălat.

— Îi dăm drumul, zise Rebecca Doi, dar după un minut tot nu

se ridicaseră în aer. Uitându-se prin hubloul din dreptul ei, observă că niciunul dintre celelalte douăsprezece elicoptere nu se ridicase de la pământ.

— E vreo problemă? întrebă ea în cele din urmă, strigând ca să poată fi auzită de generalul Limitator.

— E nevoie de timp ca să se încălzească motorul, răspunse bărbatul.

—Ce rablă învechită! râse ea.

Când motorul Bramo atinse temperatura necesară, elicopterul trepidă şi se ridicară în sfârşit în aer. Gemenele priveau celelalte elicoptere, care-şi luau şi ele zborul.

— Am decolat, anunţă generalul Limitator, iar botul elicopterului coborî uşor.

Înaintau, zburând peste metropola întinsă.

Exact când Rebecca Doi îi făcea semn surorii ei, arătându-i că survolau Cancelaria, un avion trecu pe lângă ei din direcţia opusă. Arăta ca un liliac lucios şi negru.

—Uite cum zboară chestia aia! strigă Rebecca Unu.

Nu văzuseră aşa ceva pe aerodrom. Era construit ca o aripă mare, fără fuzelaj sau coadă, şi, judecând după flăcările care ieşeau din eşapament, era limpede că se deplasa cu ajutorul unei perechi de motoare cu reacţie. Singurul lucru cu care îl puteau compara gemenele erau avioanele de spionaj ale Statelor Unite — unele dintre cele mai avansate tehnologic avioane folosite în Suprasol. Aripa asta zburătoare se deplasa cu o asemenea viteză, încât, în mai puţin de o secundă, nu mai era decât un punctuleţ deasupra oceanului.

—Ce naiba a fost asta? întrebă Rebecca Doi.

Gemenele se uitară la generalul Limitator, aşteptând un răspuns. Acesta dădu din cap.

—Presupun că e un Horten 229, construit de fraţii Horten pentru nazişti în anii 1930, cu cel puţin trei decenii înainte ca americanii să înceapă lucrul la bombardierele cu tehnologie ***stealth,*** spuse el. Deşi nu zâmbea, ridurile din jurul ochilor i se încreţiseră ca şi cum ar fi fost amuzat. Cred că am rănit mândria cancelarului când i-am pus la îndoială flota aeriană, aşa că acum încearcă să ne impresioneze cu aparatele sale de zbor.

Motorul elicopterului continua să ţăcănească ritmic. Depăşiră spaţiul aerian de deasupra metropolei şi se ridicară deasupra lanţului muntos ce se întindea dincolo de oraş.

Rebecca Doi se uita la celelalte elicoptere care îi urmau într-o formaţiune strânsă, în vreme ce sora ei era mai interesată de direcţia în care se îndreptau. Privea dincolo de pilotul care mânuia manşa, făcând elicopterul să se încline şi să schimbe direcţia. Prin parbrizul mare de plexiglas al cabinei se zărea incredibila privelişte a întregii jungle — o mare de verde, care părea să se întindă la nesfârşit.

„O lume virgină”, îşi spuse ea. „Ce-am putea face cu ea...”

Rebecca Doi deveni interesată de ce făcea navigatorul aflat în cealaltă parte a cabinei. Înghesuit în spatele pilotului, era în legătură directă cu acesta prin intermediul căştii, cercetând în acelaşi timp un ecran circular dispus într-un pupitru de comandă. Desfăcându-şi centura, fata se ajută de balustradă pentru a se apropia de el.

Bătându-l pe braţ ca să-i atragă atenţia, arătă spre monitor.

—Ce sunt petele alea negre? strigă ea.

Bărbatul păru surprins să o vadă acolo, dar îşi scoase căştile ca să poată auzi ce îi spune.

—Ce sunt petele alea negre? strigă ea din nou.

— ***Ein Sturm ist im Kommen,*** răspunse el.

Fata ridică din umeri — deşi ştia bine germana, zgomotul motorului o împiedica să înţeleagă răspunsul.

— Front de furtună, traduse el. Trebuie să le ocolim cu elicopterele, căci curenţii de aer şi descărcările electrice... sunt foarte puternice. E un aparat de...

— E un radar pentru prognoză meteo, presupuse Rebecca Doi, dând din cap. Dar atunci ce e asta? mai întrebă ea, arătând spre un mic punct luminos abia vizibil, care slăbea şi creştea în intensitate pe ecranul alb-negru.

Rebecca Unu se apropiase şi ea, ascultând discuţia.

—***Wir wissen nicht***... nu ştim. Acum câteva săptămâni am trimis un avion în recunoaştere, dar nu a găsit nimic. Poate fi un câmp magnetic... cum se spune... ***eine Abweichung von der...***

— Un soi de anomalie, tălmăci Rebecca Unu, întâlnind privirea surorii sale.

Rebecca Doi se încruntă.

—Oare ar putea fi unul dintre aparatele lui Drake? presupuse ea, întorcându-se din nou către navigator. Se află în apropierea vreunui punct cunoscut sau a unui reper?

Navigatorul se roti în scaun pentru a consulta o hartă de pe un raft metalic aflat într-o parte a ecranului, suprapunând pe aceasta un echer de navigaţie.

— Cel mai apropiat reper este a treia piramidă... cea mai îndepărtată faţă de poziţia noastră actuală.

— E lângă o piramidă! De ce nu ni s-a spus asta? întrebă Rebecca Unu.

Navigatorul ridică din umeri.

— Oricum, veţi studia zona, căci este ultimul loc în care vom ateriza în această operaţiune, răspunse el.

Gemenele nu mai aveau nevoie să se privească — se gândeau amândouă exact la acelaşi lucru.

— Nu, nu va fi aşa, zise fără echivoc Rebecca Doi.

— Vom merge mai întâi acolo, ordonă Rebecca Unu. Spune-i pilotului să schimbe ruta... chiar acum!

Capitolul cincisprezece

Voi fi aici, în maşină, dacă ai nevoie de mine. Trebuie doar să vorbeşti în asta, spuse Drake, asigurându-se că microfonul era bine prins în interiorul mânecii lui Chester.

Chester se afla pe bancheta din spate, alături de Drake, în vreme ce Eddie era la volan.

— Iar Eddie îţi va asigura spatele, continuă Drake.

— Cum... la mine în grădină? zise neîncrezător Chester.

Aţintea cu privirea casa din josul străzii prin geamul lateral al Range Rover-ului. Se uită apoi la microfonul din mânecă şi la arma din poala lui Drake.

— Chiar e nevoie de toate astea? întrebă el.

Eddie se întoarse spre Chester.

— Da, e nevoie. Fii pregătit pentru orice, îl avertiză el pe un ton sumbru. Cercetă strada în oglinda retrovizoare şi adăugă: Nu putem zăbovi prea mult pe-aici. Nu e un loc sigur.

— Fii atent, Chester, înţeleg pe deplin de ce vrei să faci asta, începu Drake, apoi oftă. Vrei să-ţi linişteşti părinţii, să ştie că nu

ai păţit nimic. Dar, aşa cum tot încerc să-ţi spun, nu e deloc o idee bună.

Chester scrâşni hotărât din dinţi, dar nu răspunse.

Neliniştea lui Drake era vizibilă — îşi strângea pumnul, după care îşi desfăcea iar palma.

—Ai parte de maxim zece minute cu ei — nu poţi rămâne sub nicio formă mai mult. Vor apărea Styx şi nu te vor prinde numai pe tine, ci şi pe părinţii tăi. Oricine — şi subliniez asta — intră în contact cu tine se află în primejdie.

—Înţeleg, murmură Chester. Mă voi asigura că înţeleg şi ei.

Clătinând din cap, Drake făcu un ultim efort pentru a-l abate pe băiat de la hotărârea luată.

—Trebuie să ştii cum se vor desfăşura lucrurile. Părinţii tăi nu te vor lăsa pur şi simplu să apari şi să dispari. Vor vrea să afle unde-ai fost în tot acest timp şi cu cine — vor cere explicaţii. Dar tu nu le poţi spune. Apoi, când vei încerca să pleci, vor face un scandal de pomină şi probabil vor contacta autorităţile, iar asta e ca şi cum i-ar suna direct pe Styx.

Chester dădu să spună ceva, dar Drake continuă să vorbească.

—Şi apoi, după ce alarma va fi dată, iar tu vei dispărea iar la orizont, Styx îţi vor prinde părinţii şi-i vor interoga ca să afle tot ce ştiu aceştia.

— Nu! îi voi face pe părinţii mei să mă asculte, replică Chester cu o voce răguşită. Vor face ce le cer, pentru că au încredere în mine.

— Va fi nevoie de mai mult decât de încredere, zise Drake. Vorbim aici despre părinţii tăi. Se vor împotrivi din răsputeri să pleci încă o dată.

Chester expiră tremurat.

— Nu, trebuie să afle că sunt bine. Le datorez măcar atât, nu?

Se uită implorator la Drake, care se mulţumi să clatine iar din cap.

— E mai bine ca unele lucruri să fie lăsate aşa cum sunt, răspunse el, dar Chester se uita din nou la casa lui.

—Pun pariu că acum tata îşi bea ceaşca de cafea în faţa televizorului, urmărind ştirile de seară. Mama e în bucătărie, unde pregăteşte cina, ascultând radio. Dar orice ar face, probabil că se gândesc la mine. Vezi tu, ei sunt tot ce am. Sora

mea, Annie, a murit într-un accident când era mică şi nu am mai rămas decât eu. Nu-i mai pot lăsa să sufere, să creadă că şi mie mi s-a întâmplat ceva groaznic. Nimic nu poate fi mai rău decât... decât să ***nu*** ştii.

Drake îşi armă pistolul.

—E-n regulă, să nu spui că n-am încercat să te avertizez.

Eddie porni maşina şi o luă în josul străzii. La câteva case de locuinţa lui Chester, opri.

— Să mergem, îi îndemnă el şi coborâră cu toţii în acelaşi timp.

Drake se sui la volan în locul lui Eddie, care îl escorta pe Chester pe trotuar.

— Aici e, spuse Chester când ajunseră în dreptul casei lui.

—Baftă! îi şopti Eddie, apoi dispăru după colţul casei.

Făcând câţiva paşi pe aleea pietruită, Chester se opri şi privi fix uşa de la intrare. Apoi observă că jaluzeaua de la bucătărie era trasă şi că în spatele ei se mişca cineva.

—Mamă, spuse el zâmbind larg.

Străbătu încet şi restul aleii scurte. Totul arăta exact ca înainte — micile zone acoperite de iarbă de pe o parte şi de alta a aleii fuseseră tunse recent. Vara, tatăl său folosea maşina de tuns iarba în fiecare duminică, pe seară, când era mai răcoare.

Chester căută din priviri broasca bondoacă de ciment ce fusese fixată pe bordură, cu limba scoasă, ca şi cum ar aştepta să treacă în zbor o muscă de ciment. Culoarea cenuşie a broaştei, pătată cu licheni uscaţi, era destul de mohorâtă în comparaţie cu răzoarele de flori care înconjurau statuia. Florile erau opera mamei sale — mergea deseori la magazinul local de grădinărit şi planta noi răsaduri la fiecare două luni, fie că era sau nu nevoie, alegând cele mai strălucitoare şi uimitoare flori. „Mă fac fericită”, îi spunea ea tatălui lui Chester când acesta o întreba invariabil cât costaseră. Atunci el nu mai zicea nimic, pentru că, dacă ea era fericită, şi el era fericit.

„Nimic nu s-a oprit în loc. Totul a continuat ca de obicei în lipsa mea”, îşi dădu dintr-odată seama Chester. Ritualurile specifice familiei Rawls, toate obiceiurile şi evenimentele care umpluseră timpul copilăriei lui continuau în acelaşi fel, deşi el nu mai era prezent. Aceste repere din viaţa lui au continuat să existe, chiar dacă el nu fusese acolo, să se bucure de ele. O parte din el simţea că, într-un anume fel, ar fi trebuit să înceteze sau să fie

măcar suspendate până ce el avea să revină acasă, pentru că erau şi ritualurile ***lui.***

Aceste gânduri îl făcură şi mai nerăbdător să-şi vadă părinţii. Voia ca ei să afle că încă făcea parte din familie, chiar dacă nu mai fusese acolo.

Intră pe verandă şi, înainte de suna la sonerie, îşi trecu mâna prin păr, ca să nu arate prea ciufulit.

Ţârâitul îi făcu inima să-i bată mai repede. Cunoştea atât de bine clinchetul acesta.

Auzi voci.

— M-am întors acasă! spuse el tare, cu un zâmbet până la urechi. Chiar m-am întors! adăugă încă şi mai tare.

Văzu pe cineva în spatele geamului mat al uşii de la intrare — conturul unei siluete umane.

Simţea că-i vine să explodeze.

Uşa se deschise şi în pragul ei stătea mama lui, ştergându-şi mâinile pe un şervet.

Chester o privea fără să poată scoate vreun cuvânt, copleşit de emoţie.

—Da, pot să te ajut cu ceva? întrebă doamna Rawls, privindu-l degajată.

— Ma..., reuşi el să rostească printre buzele tremurătoare, iar ochii i se umplură de lacrimi.

Arăta la fel — părul negru tuns foarte scurt şi ochelarii de citit, pe care-i purta tot timpul pe creştetul capului.

— Ma..., încercă din nou Chester să spună, sorbindu-i din priviri chipul, care arăta exact aşa cum şi-l imaginase în toate săptămânile şi lunile petrecute în subteran. Poate că era un pic mai îmbătrânit decât ultima oară când îl văzuse, cu riduri de îngrijorare apărute de curând în jurul ochilor, dar Chester nu observă asta, întrucât era chipul celei pe care o iubea ca pe nimeni alta. Îşi ridică braţele, gata să o îmbrăţişeze.

Dar ea nu vădea nicio reacţie, cu excepţia sprâncenelor, care se încruntară uşor.

—Da? repetă doamna Rawls, privindu-l chiorâş, aşa cum o văzuse că făcea cu cei care-i cereau bani pe stradă.

Apoi, şi mai de necrezut, făcu un pas înapoi.

—Ah, am înţeles, ai venit după haine, nu-i aşa? zise ea sec. Sunt pregătite, poţi să le iei.

Arătă spre o sacoşă albă de plastic aflată lângă sticlele de

lapte, într-un colţ al verandei.

Era plină şi avea un nume inscripţionat pe ea, dar Chester nu-l putu citi, căci ochii îi erau plini de lacrimi.

—Cine e? întrebă dinăuntru domnul Rawls.

—Tată, şopti Chester.

Atenţia doamnei Rawls fusese distrasă, aşa că nu-l auzi.

—Cineva de la o societate caritabilă care a venit după hainele noastre vechi, strigă ea spre hol.

—Sper că nu încerci să scapi iar de puloverul meu preferat, veni răspunsul, urmat de un chicot răsunător, care fu acoperit imediat de o muzică puternică. Chester avusese dreptate: tatăl său, sclav al obişnuinţelor, se uita la televizor în sufragerie. Şi, în mod ironic, muzica suna ca aceea a unei fanfare ce intona un cântec de întoarcere acasă.

Doamna Rawls observă abia acum că Chester plângea. Băiatul făcu o jumătate de pas spre ea, dar femeia se retrase în spatele uşii de la intrare şi începu s-o închidă.

—Chiar ***eşti*** de la organizaţia de caritate, nu-i aşa? întrebă doamna Rawls, devenind suspicioasă.

Chester îşi regăsi vocea.

—Mamă!

Cuvântul sunase mai degrabă ca un croncănit.

—Eu sunt!

Dar femeia continua să nu dea niciun semn că l-ar recunoaşte. Ba chiar îngrijorarea care i se citea pe chip se accentuă şi mai mult.

—N-ai venit să aduni haine, nu-i aşa? se hotărî ea, gata să închidă uşa.

Neştiind ce altceva să facă, Chester întinse un picior ca să o blocheze.

—Ce s-a întâmplat, mamă? Nu mă mai recunoşti?

—Jeff! rosti doamna Rawls cu o voce gâtuită din pricina spaimei.

—Dar sunt ***eu,*** Chester! zise el implorator.

Pentru un moment, furia luă locul spaimei, iar faţa doamnei Rawls se îmbujoră.

—Pleacă! strigă ea.

Se lăsă pe uşă cu toată greutatea, dar Chester împinse la rândul lui, împiedicând-o s-o închidă.

—Mamă, doar nu m-am schimbat chiar atât de mult! scânci

el. Nu vezi cine sunt? Sunt eu, fiul tău!

Doamna Rawls îl ocărî, moment în care Chester nu mai putu suporta întreaga nebunie a situaţiei şi în capul său se produse o ruptură.

—Lasă-mă să intru, mârâi el, deschizând uşa cu umărul.

Mama sa fu aruncată în spate până la intrarea în bucătărie, unde se prinse de tocul uşii ca să-şi recapete echilibrul.

Chester pătrunse în hol şi împunse cu degetul o fotografie mare, agăţată pe perete. N-o mai văzuse înainte — fusese făcută chiar cu ocazia ultimei ieşiri în familie, în săptămânile dinaintea dispariţiei lui.

În fotografie erau împreună într-o alveolă din London Eye, marea roată de observaţie, în spatele lor văzându-se şi Big Ben. Îşi aminti că un turist japonez le făcuse fotografia folosind aparatul tatălui său. Ieşirea fusese un eveniment special pentru el; părinţii îl luaseră chiar la terminarea orelor de şcoală. Şi iată-l acolo în poză, îmbrăcat în uniformă.

—Priveşte, sunt eu! Cu tine şi cu tata! ţipă Chester. Ce e cu tine?

— Ieşi... afară... din... casa... mea! făcu doamna Rawls, subliniind fiecare cuvânt şi dând drumul unui râs ciudat, înăbuşit. Tu nu eşti fiul meu!

Îl strigă iarăşi pe soţul ei, dar de această dată îi urlă numele din toţi bojocii. Chester nu o mai văzuse niciodată aşa. Nu-i venea să creadă ce se petrecea.

Se auzi o bufnitură când domnul Rawls dădu buzna din sufragerie, cu o pată întunecată pe cămaşa sa albă, căci îşi vărsase cafeaua pe el. Auzise strigătul femeii distingându-se pe lângă sonorul televizorului.

—Ce se-ntâmplă aici? lătra domnul Rawls.

— Băiatul ăsta e ţăcănit! Pretinde că e Chester, explică doamna Rawls, în vreme ce domnul Rawls se apropia de băiat.

— Că e cine? rosti domnul Rawls, aruncându-i o privire soţiei sale.

Femeia mototolea nervoasă şervetul în mâini.

—Pretinde că e fiul nostru, întări ea.

Domnul Rawls se întoarse către Chester. În mod normal, era un om timid, abia uitându-se în ochii celor pe care nu-i cunoştea prea bine, dar acum, furios, îl străpunse cu privirea pe Chester.

— Cum îndrăzneşti? Eşti... eşti bolnav! izbucni el. Cum

îndrăzneşti să vii aici şi să zici aşa ceva? Fiul nostru a dispărut şi tu nu-i semeni deloc.

—Dar, tată..., se rugă Chester. Intimidat de furia tatălui său, îndreptă din nou un deget spre fotografie. Sunt eu... ăla sunt eu! Nu vezi cine sunt?

— Pleacă imediat de pe proprietatea mea sau voi chema poliţia! De fapt, Emily, ia du-te şi cheamă-i! Spune-le că în cartier bântuie un nebun.

Doamna Rawls dispăru în bucătărie, iar domnul Rawls înhăţă o umbrelă sprijinită de perete şi o flutură ameninţător spre băiat.

—Derbedeule! mârâi el. Umbli după bani pentru droguri sau mai ştiu eu ce, aşa-i?

— Tată, tată! spuse rugător Chester, cu braţele întinse spre el.

—Ieşi afară sau, aşa să-mi ajute Dumnezeu, voi ***folosi*** asta împotriva ta! strigă domnul Rawls.

Dar Chester nu se mişcă.

—Bine, tu ai vrut-o!

Exact când domnul Rawls începu să învârtă umbrela în direcţia lui Chester, Drake îl împinse pe băiat într-o parte. Prinzându-l pe domnul Rawls de încheietură, Drake îi răsuci braţul, forţându-l să cadă în genunchi.

—Iau eu asta, spuse el, smulgându-i umbrela din mână şi întorcându-se spre Chester.

Băiatul îl privea prostit pe tatăl său, care striga ameninţător, incapabil însă să se ridice, întrucât Drake îl imobilizase.

—Revino-ţi, Chester! spuse Drake, dar, cum băiatul nu reacţionă, ridică vocea. Înapoi în maşină, acum! ordonă el.

Eddie apăru pe neaşteptate şi îl trase pe Chester.

Drake îl lăsă pe domnul Rawls pe spate şi aruncă umbrela în lungul holului.

—Regret că te-am deranjat. Am greşit casa, adăugă, plecând şi trântind uşa de la intrare după el.

Îndepărtându-se în viteză, Chester se lăsă moale pe portieră. Tremura şi murmura întruna:

—Nu pricep...

Drake îi puse o mână pe umăr, făcându-l să tresară.

—Nu ştiu ce fac, Chester. Părinţii tăi au fost victimele Luminii întunecate, de-asta nu te-au recunoscut. Nu-i aşa, Eddie?

— Da, aşa este, răspunse Limitatorul iară să ezite.

— Tiparele lor comportamentale au fost modificate — resetate, dacă vrei — şi pun pariu că au fost programaţi să ia legătura cu un agent Styx în clipa în care apari, explică Drake. Ei cred că sună la poliţie, dar numărul de telefon e altul. Nu controlează conştient ceea ce fac. Mă tem că Styx au trecut deja pe la tine pe-acasă, Chester.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să ne facem nevăzuţi, interveni Eddie, accelerând şi trecând pe culoarea roşie a semaforului.

Capitolul şaisprezece

Deşi avea ochii închişi, Will distinse fulgerul. Când copacul se cutremură din rădăcini din cauza tunetului ce-i urmă îndeaproape, Will şi doctorul Burrows fură treziţi brusc din somn.

— Asta a fost foarte puternic, declară doctorul, ridicându-se şi întinzându-şi braţele.

— Da, încă o vijelie de proporţii, confirmă Will.

Privind dincolo de crengile copacului, acolo unde se aştepta să vadă cerul acoperit de nori negri, constată, spre surprinderea lui, că era mai senin ca niciodată.

— Pare să fi trecut însă de tot, probabil că am dormit cât a fost în punctul culminant.

În ciuda incredibilului volum al frunzişului din copacul gigantic ce umbrea tabăra, câte-o picătură de ploaie se strecura şi cădea lângă Will. Băiatul rămase nemişcat, în vreme ce picăturile îşi sfârşeau călătoria demnă de un maraton căzând pe podea şi lăsând pete întunecate pe măsură ce pătrundeau în scândură.

— E cazul să trecem la treabă, anunţă doctorul Burrows. Dar mai întâi n-ar strica un mic dejun.

Deşi Will ar fi vrut să mai doarmă, foamea se dovedi mai puternică. Urmând îndemnul tatălui său, merse împleticit până la rucsacul lui, pe care Elliott îl agăţase de o singură bretea de o creangă, încercând să ferească mâncarea de invazia furnicilor.

Will şi doctorul Burrows luară fiecare câte un mango din cele culese de Elliott cu o zi înainte. Fata nu se vedea pe nicăieri, şi nici Bartleby, iar Will presupuse că plecase să vâneze ceva.

Stând cu picioarele încrucişate lângă masă, doctorul Burrows scria ceva în jurnalul său, muşcând din mango. Conştient că nu va primi niciun răspuns dacă-l va întreba pe tatăl său la ce lucrează, Will se aşeză chiar pe marginea platformei. Privi printre crengile copacului către piramidă. În lumina puternică a soarelui, atât piramida, cât şi pajiştea care-o înconjura străluceau, dovadă a recentului muson. Deja căldura acţiona asupra umezelii, transformând-o în vapori de apă alungaţi de adierile brizei.

— E nostim cum nimic nu se schimbă aici, nu-i aşa? zise Will, încă somnoros şi transpirând deja din pricina arşiţei. Vreau să spun, e mereu senin... mereu aceeaşi vreme, cu excepţia acestor furtuni, fără ierni sau anotimpuri. Ca un ceas oprit într-o lungă vară fierbinte.

Cu gura plină, doctorul Burrows îngână ceva de neînţeles drept răspuns.

Will îşi lăsă picioarele peste margine, bălăngănindu-le pe rând. Îi amintea foarte bine de excursiile într-un parc de aventuri destul de rudimentar din Highfield, când era mult mai mic. Dat cu loţiune împotriva soarelui, se îndrepta direct către leagăne, sperând că nu erau stricate. Dar, chiar dacă funcţionau, doamna Burrows se oferea arareori să-l împingă, preferând să răsfoiască revistele ei lucioase de cinema şi TV pe o bancă din apropiere. Aşa că Will nu avea de ales şi trebuia să înveţe cum să se dea singur sau să stea pur şi simplu pe leagăn, în vreme ce ceilalţi copii erau împinşi de mamele sau taţii lor.

— Mă întreb cum mai e mama, spuse Will, aducându-şi aminte de ultima oară când o văzuse în bistroul de pe autostradă. Mă întreb cum se înţelege cu Drake. Sper că e...

— Ah, mai taci din gură, izbucni doctorul Burrows.

Faţa îi devenise purpurie, iar Will observă că storcise felia de mango pe care o mânca în pumnul strâns. Sucul i se prelingea pe degete când se ridică în picioare.

— Nu poţi trăi în prezent? Nu poţi să profiţi de nemaipomenita ocazie care ţi se oferă aici? Mereu te întorci în trecut, ceea ce nu e deloc sănătos, mai ales pentru cineva de vârsta ta! Păşi apăsat spre trunchiul uriaşului copac de care se

foloseau pentru a intra şi a ieşi din tabără, apoi se opri. În lumea asta, niciunul dintre noi nu are umbră, adăugă el, după care coborî pe pământ.

— Asta ce-nseamnă? rosti Will spre locul în care stătuse doctorul Burrows, dar ştia că atinsese un punct sensibil atunci când pomenise de doamna Burrows.

Era dureros pentru tatăl lui să-şi amintească de soţia care-l respinsese atunci când revenise în Suprasol împreună cu Will. Dar Will nu-i va întoarce în niciun caz spatele mamei sale — îi surprinsese o nouă latură şi era permanent în gândurile sale. Puţinul timp pe care-l petrecuseră împreună îl făcuse să-şi dea seama cât de mult o iubea în adâncul sufletului.

Deşi în ultimele zile nu se mai dusese acolo pe cât de des i-ar fi plăcut, Will îşi găsise un loc izolat lângă un mic izvor unde înfipsese cruci pentru a-i cinsti pe membrii familiei pe care-i pierduse. Stând acolo întins în iarbă şi amintindu-şi de unchiul Tam, de Sarah Jerome şi de Cal, gândul îi zbura şi la mama lui, rugându-se să fie în siguranţă şi să n-o fi găsit Styx. Ceva îi aducea întruna aminte de ei, căci îngropase de cealaltă parte a izvorului fiolele cu virusul şi vaccinul Dominion, închise într-un borcănel vechi de medicamente pentru a le proteja de umiditate.

Prin urmare, acest izvor era, pentru el, un loc al contradicţiilor — pe de o parte, tot ce fusese bun în viaţa lui, iar pe de alta, virusul mortal pe care ucigaşii Styx îl pregătiseră pentru a comite un genocid, decimând populaţia de la Suprasol.

Spre deosebire de tatăl său, Will nu voia să dea uitării trecutul. Simţea că le este dator oamenilor care-şi pierduseră viaţa, poate şi ca rezultat al şirului de evenimente pe care le declanşase el atunci când pătrunsese pentru prima oară prin uşa Coloniei, avându-l alături pe Chester. Will chibzui dacă să meargă la izvor chiar în acel moment, dar se hotărî că era mai bine să-i dea o mână de ajutor tatălui său. Dacă-l supărase, trebuia să îndrepte lucrurile între ei şi cea mai bună cale de a face asta era să-şi ofere ajutorul. Prin urmare, Will se spălă pe faţă cu apă dintr-un bidon, îşi aruncă puşca Sten pe umăr şi se îndreptă spre trunchiul copacului, ca să coboare.

Traversă pajiştea şi tocmai urca pe o latură a piramidei când auzi pentru prima oară un sunet care-i zbârli părul pe ceafa. Convins că distinsese duduitul îndepărtat al unui motor, se opri

pentru o clipă. Ascultă cu mai multă atenţie şi apoi clătină din cap. Chiar dacă se auzise ceva, acum încetase. Mări totuşi pasul, suind nivelurile şi încercând cu disperare să dea de tatăl său. Ajuns la jumătatea piramidei, alergă de-a lungul nivelului, scrutând luminişul de jos în cazul în care doctorul Burrows ar fi studiat acolo ultimele lor descoperiri. Dând colţul de la capătul nivelului, Will îl văzu în sfârşit pe tatăl lui. Se afla pe partea îndepărtată a piramidei, examinând pietrele mişcătoare.

Doctorul părea să nu mai fie nervos pe fiul lui când îl zări.

—Ah, iată-te! strigă, cu mâna pe o piatră pe care o trăsese în afară atât cât se putea. Încerc să văd dacă...

—Tată, ai auzit? ţipă Will, arătând insistent spre cer.

—Stai o clipă, spuse doctorul Burrows, luând gestul fiului său drept un salut şi răspunzându-i cu o mică fluturare de mână.

Când Will ajunse lângă el, doctorul puse mâna pe o altă piatră din şir, schimbându-i poziţia.

—Încerc o nouă abor...

Taman în acel moment, adus de o rafală de vânt, sunetul se distinse din nou pentru câteva secunde. De această dată Will nu se mai îndoi că-l auzise, cu toate că doctorul Burrows părea absorbit doar de pietrele sale mişcătoare.

—Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-le un pic! N-ai auzit asta? insistă Will.

—Ce să aud? răspunse doctorul Burrows, retrăgându-şi mâna de pe pietre şi înclinându-şi capul.

Nu trebui să se străduiască prea mult ca să audă.

În faţa lor apăru un elicopter care zbura atât de jos, încât scutura stropii de ploaie de pe vârfurile copacilor. Apoi luă altitudine şi se opri direct deasupra piramidei. Cu puterea unei mici tornade, suflul provenit de la rotoare lovi feţele celor doi, ridicând nisipul şi praful umed de pe piramidă. Încercând să evite să fie măturaţi de pe nivelul pe care se aflau, tatăl şi fiul se ghemuiră.

—Cine e? strigă doctorul Burrows, străduindu-se să se târască mai aproape de margine, ca să vadă mai bine.

— Nu, prostule! strigă Will, smucindu-l înapoi pe tatăl său buimăcit şi lipindu-l de piramidă, încercând astfel să se ascundă.

—Dar cine e în elicopter? întrebă doctorul Burrows.

— Taci! îi ordonă Will.

Se tupilaseră, devenind mai greu de observat de cineva aflat

deasupra lor. Will nu vedea elicopterul şi nici nu-i prea păsa cine era în el — nu se îndoia că avea de-a face cu o aeronavă militară. Şi, adăugându-se avionului Stuka văzut de doctorul Burrows, era greu de crezut că sosirea elicopterului ar fi însemnat ceva de bine.

Cu toate astea, Will riscă să se îndepărteze puţin de zid. Clipind din pricina prafului şi a suflului produs de rotoare, băiatul îl întrezări pe pilot, care purta o cască şi ochelari fumurii. Apoi, când elicopterul se roti încet, Will observă că uşa laterală a aeronavei era deschisă. În ea stătea un soldat care mânuia o armă masivă.

De pe o parte şi de alta a elicopterului fură aruncaţi câţiva colaci de frânghie, care se desfășurară pe întreaga lungime.

Apoi Will văzu ceva care-i făcu inima să-i tresară. În spatele mitraliorului distinse feţele osoase ale Limitatorilor îmbrăcaţi în uniforma lor obişnuită de camuflaj. Îl surprinse pe unul dintre ei ţintind cu puşca — era îndreptată exact în direcţia lui.

—Styx! Elicopterul e plin cu Styx! bâigui Will, lipindu-se iar de zid, luându-şi puşca Sten de pe umăr şi armând-o.

„Trebuie să dispărem de-aici!”

Will scrută la repezeală jungla aflată de partea cealaltă. În vreme ce calcula dacă avea vreo şansă să străbată luminişul ca să ajungă la ea, i se năzări că o vede pe Elliott. Părea să se arate din spatele unuia dintre uriaşii copaci.

Băiatul nu avea timp să privească mai mult de-atât.

În acel moment, deasupra copacilor apăru un cârd de elicoptere care se opriră în cerc în jurul primului. Rămăseseră la o altitudine scăzută, chiar deasupra vârfului copacilor, elicele lor agitând crengile şi producând un vârtej de frunze împrăştiate.

Pe lângă duduitul motoarelor, Will auzi zgomotul de neconfundat al împuşcăturilor. Fragmente de piatră îl împroşcară pe el şi pe tatăl lui. Erau ţintuiţi locului de focuri precise de armă. Ştiu atunci că Styx îi voiau vii — Limitatorii nu-şi greşeau ţinta.

Will aruncă din nou o privire spre junglă. N-aveau cum să ajungă acolo, chiar dacă el şi tatăl său ar fi profitat de gravitaţia scăzută şi s-ar fi aruncat de pe piramidă. Distanţa era prea mare — trăgătorii de elită Styx ar fi avut suficient timp să ia la ochi pe oricine ar fi străbătut luminişul. Nu reprezenta o opţiune.

Doctorul Burrows părea complet pierdut, lipindu-se de perete

şi ţinându-şi jurnalul cu ambele mâini, ca şi cum nu l-ar fi interesat altceva decât să-l protejeze. Will se uită din nou la elicopterul care staţiona exact deasupra lor. Îşi dori să nu o fi făcut, căci desluşi formele întunecate ale Limitatorilor pe albul cerului, coborând în rapel. Erau şase, alunecând cu toţii în viteză spre vârful piramidei.

Acţionând impulsiv, Will îndreptă puşca Sten spre soldaţii Styx, dar asupra lui se abătu o ploaie de gloanţe. Focurile fuseseră trase de Limitatorii din celelalte elicoptere, lovind marginea nivelului la doar câţiva metri de el. Băiatul lăsă puşca în jos, lipindu-se iar de zid. N-ar fi avut niciun sens să se opună atâtor soldaţi înarmaţi.

—Nu mai putem face nimic, îi şopti Will tatălui său.

Nu mai exista scăpare, iar băiatul se simţi indiferent, ca si cum i se scursese toată energia din corp.

Auzi un strigăt dinspre vârful piramidei. Era un Styx care-i direcţiona pe ceilalţi soldaţi spre marginea unde el şi cu tatăl lui erau prinşi în cursă.

Limitatorii aterizară.

Erau foarte aproape.

—S-a terminat, tată!

Will îşi acoperi faţa cu braţul şi închise ochii, aşteptând să se producă inevitabilul.

Aşteptând să fie prins.

Apoi se petrecu ceva inexplicabil.

Zidul de care se lipiseră şi podeaua de piatră de sub ei se retraseră.

—Aaah! ţipă doctorul Burrows.

Plonjară amândoi în întuneric.

— Hei! exclamă Rebecca Doi, în vreme ce continuau să plutească deasupra piramidei. Unde-au dispărut?

—Ce? făcu Rebecca Unu, aflată ceva mai departe în elicopter, de unde nu putea observa la fel de multe ca sora ei.

Se strecură între mitraliorul care stătea în uşă şi sora ei, ca să vadă mai bine.

—Să nu-mi spui că i-am pierdut! Cum se poate aşa ceva?

Primul val de Limitatori coborâţi pe platoul din vârful piramidei cerceta deja nivelul pe care se aflaseră Will şi tatăl său. Alte elicoptere aterizau în luminiş, soldaţii sărind din ele de îndată ce pământul se afla îndeajuns de aproape.

Lătrăturile dulăilor răsunau printre copaci, căci hăitaşii identificaseră nenumărate urme de miros.

—N-o să ajungă departe, spuse Rebecca Doi.

În întunericul de nepătruns, Will se rostogolea întruna, dându-se de-a dura pe o pantă. Încercă să nu ţipe când coatele şi genunchii i se loviră de nenumărate colţuri — îşi dădu seama că erau marginile unor trepte şi, din fericire, fiecare părea destul de mică în înălţime, altfel durerea ar fi fost mult mai mare.

Aterizând cu faţa în jos pe o podea de piatră, i se tăie răsuflarea. Reuşind să-şi pună din nou plămânii la lucru, îşi căută puşca Sten, pe care o scăpase în cădere. Păstrând încă pe retină imaginea Limitatorilor coborând pe funii, Will ştia cât de important era să-şi recupereze arma.

Dar ce se întâmplase?

Soldaţii Styx aproape că-i capturaseră, dar, printr-un noroc incredibil, reuşise să scape.

Dar unde se afla acum? ***Şi unde era tatăl lup.***

Recăpătându-şi suflul, se rostogoli pe o parte şi începu să strige:

— Tată, tată, eşti acolo?

Se auzi un geamăt şi ceva îl lovi pe Will în creştetul capului. Ridică mâna şi-l prinse. Descoperi că era laba piciorului doctorului Burrows.

—Fii atent, tată, îl avertiză el, pipăind piciorul de deasupra lui şi trăgându-se apoi alături de tatăl său, care zăcea pe spate, vădit uluit. Eşti teafăr? întrebă Will, scuturându-l de braţ.

— Au! făcu, după o clipă, doctorul Burrows, rostind pe un ton nervos: Te rog, ia mâna de pe mine, Will, mă doare al naibii de tare braţul ăsta.

Uşurat că tatăl său nu părea să fie grav rănit, Will îi dădu drumul şi încercă să-şi pună ordine în gânduri.

— A fost cât pe ce, credeam că s-a zis cu noi.

Scăpaseră printr-un adevărat miracol, iar băiatul tot nu-şi putea da seama cum se întâmplase.

— Ne-ai băgat în piramidă, tată! Cum ai descifrat codul de pe pietrele alea?

— N-am făcut nimic, mărturisi tatăl său, ridicându-se în capul oaselor şi pipăindu-şi grijuliu piciorul. Sunt prea bătrân pentru asta. Bieţii mei genunchi.

— Dacă nu ai fost tu, atunci... atunci cum am ajuns aici?

întrebă Will, încercând să distingă ceva în bezna care-i înconjura.

— Habar n-am, răspunse doctorul Burrows, gemând în timp ce se ridica în picioare, şi începu să scotocească prin buzunare.

Instinctele pe care Will şi le ascuţise de-a lungul lunilor petrecute în adâncul Pământului renăşteau. Băiatul bătu din palme, apreciind distanţa de la care se auzea ecoul.

— E un loc spaţios, remarcă el.

Doctorul Burrows continua să caute ceva în buzunare.

— Da, dar trebuie să ne dăm seama mai bine unde ne aflăm şi pentru asta am avea nevoie de lumină. Ai ceva la tine?

— Păi... nu prea cred, zise Will, ridicându-se ca să caute şi el în buzunarele pantalonilor, deşi ştia că nu va găsi nimic — pentru că era mereu zi, nu mai avusese nevoie să poarte cu el un glob luminiscent.

— Aha! exclamă doctorul Burrows, dând peste o cutie cu chibrituri pe care o luase dintr-un depozit din adăpostul atomic. Chibrituri rezistente la vânt. Un vechi articol militar. Ia să vedem! adăugă el, luând un băţ şi frecându-l de partea de jos a cutiei.

Will observă că se aflau într-o cameră al cărei tavan era la vreo zece metri înălţime. La lumina pâlpâitoare a chibritului erau vizibili doar doi pereţi, şi în cel aflat exact în spatele lui putu remarca treptele pe care se rostogoliseră.

—Podeaua, şopti doctorul Burrows. Priveşte-o!

Stăteau amândoi pe ceea ce păreau să fie forme cioplite în pardoseală şi care, spre deosebire de inscripţiile simple de pe exteriorul piramidei, erau colorate.

Doctorul Burrows începu să le cerceteze, făcând câţiva paşi şi coborând flacăra chibritului.

— Cred că e o hartă. Are detalii care pot reprezenta râuri şi munţi şi ceea ce ar putea fi oraşe. Priveşte, sigur e o hartă! Una a lumii exterioare! Uite Asia! Şi aici — Europa! încercând să vadă mai mult din hartă, păşea într-o parte şi-n alta aşa de repede, că aproape îşi pierdu echilibrul. Toate aceste continente sunt prezentate atât de amănunţit! Cum e posibil? Se repezi şi mai departe. Iată şi America de Nord! Fluieră entuziasmat. Nu! Asta înseamnă că aceşti oameni — Anticii — au ajuns acolo cu mii de ani înaintea lui Columb!

— Înaintea lui Columb? repetă Will, prea preocupat ca să

înţeleagă pe deplin spusele tatălui său.

— Da, şi au ajuns pe toate aceste continente pentru că nu trebuiau să navigheze pe oceane, căci veneau ***dinăuntrul*** globului. Aveau întreaga lume la picioare!

— Tată, aş avea nevoie de ceva lumină aici, îl rugă Will, începând să-şi piardă răbdarea la auzul bolboroselilor entuziaste ale tatălui său.

În acel moment, prioritatea era să-şi găsească puşca Sten, pe care nu o vedea nicăieri.

—La naiba! exclamă doctorul Burrows când chibritul îi arse degetele şi se stinse.

Bezna îi înghiţi din nou şi Will îl auzi scotocind iar în cutie.

După ce aprinse un nou chibrit, doctorul Burrows se deplasă pe hartă în direcţia peretelui opus. Ceea ce se afla acolo îi atrase numaidecât atenţia. Erau alte basoreliefuri pictate, care însă nu întruchipau o hartă.

Redau un alai întins. Siluetele erau cel puţin de două ori mai mari decât cele reale şi, judecând după podoabe şi coroanele complicate pe care le purtau pe cap, trebuia să fi fost monarhi. În spatele regelui — dacă era într-adevăr un rege — se afla regina, purtată într-o lectică. Apoi urmau soldaţii sau, probabil, garda regală, unii dintre ei în care trase de câte patru armăsari albi.

Noua descoperire îl făcu chiar şi pe Will să uite pentru o secundă că era în căutarea puştii Sten. Admirând scena, remarcă un lucru.

—Tată, şopti el, uite iar simbolul de pe pandantivul meu.

—Da, pe cartuşul conducătorului, aprobă doctorul Burrows, arătând spre chenarul de sub silueta regească unde, alături de alte pictograme, se regăsea simbolul aurit în formă de trident.

—Nu numai acolo, e pretutindeni, îl corectă Will, zărindu-l pe coroanele regelui şi reginei şi pe sceptrul ţinut de rege.

De fapt, simbolul tridentului împodobea şi scuturile, şi platoşele majorităţii celor din garda regală, poleiala lor reflectând ultimele licăriri de lumină ale chibritului pe care doctorul îl ţinea în mână.

—Încântător! şopti acesta, dar, deplasându-se şi mai mult de-a lungul peretelui, flacăra tremură şi se stinse.

—La naiba! Trebuie să văd mai mult! spuse el, bâjbâind după un alt chibrit.

Cuprinşi din nou de beznă, Will realiză iarăşi în ce situaţie se aflau.

— Tată, asta-i o adevărată nebunie! Nu avem timp de aşa ceva. Limitatorii sunt pe-aproape şi se străduiesc să afle unde-am dispărut. Nu se vor ***opri*** pur şi simplu. Vor face tot ce le stă în putinţă să ajungă aici, la noi. Şi Elliott e şi ea de una singură. Trebuie să ajungem cumva la ea. Întorcându-se pentru a scruta întunericul din spatele lui, vocea i se estompă. Trebuie să-mi găsesc puşca Sten. E singura noastră armă.

— Scuteşte-mă de predică, Will, răspunse doctorul. Am o cutie întreagă de chibrituri şi nu strică să mai aruncăm o privire rapidă desenelor ăstora. Apoi vom încerca să găsim o ieşire. Bine?

Will nu spuse nimic, iar tatăl său încercă să aprindă un alt chibrit. Însă nu reuşi nici la prima şi nici la a doua încercare.

— Ei, hai! făcu el.

Dar când, în cele din urmă, izbuti, camera se umplu de mai multă lumină decât cea care ar fi putut proveni de la un singur chibrit.

Will şi doctorul Burrows erau înconjuraţi de torţe aprinse. Iar în spatele acestor torţe se aflau ceea ce, la prima vedere, păreau a fi copaci acoperiţi cu o scoarţă aspră.

Dintr-odată însă, Will observă că au braţe şi picioare care aduceau cu cele umane. Şi, deşi aproape complet acoperite de scoarţa lemnoasă şi solzoasă, li se puteau distinge şi feţele. Will le întrezărea gurile şi ochii mici, cu pupile căprui, care luceau la lumina torţelor.

Foşnind, siluetele se apropiară de Will şi de doctorul Burrows.

— Co... co... copacii lui Elliott, bâigui Will, teribil de înspăimântat.

***

Mai multe patrule de Limitatori se postaseră de-a lungul celor patru laturi ale platoului din vârful piramidei, în vreme ce gemenele Rebecca se plimbau în spatele lor, supraveghind activitatea de la nivelul pământului. Urcând pe platou, generalul Limitator ţinu un sfat scurt cu unul dintre oamenii lui, care-i dădu ceva, apoi se îndreptă direct spre fete.

Ajungând în dreptul lor, le întinse o cutie mică şi neagră.

—Mai întâi, acesta este emiţătorul radio care a fost depistat de sistemul de radar meteo. Era ascuns acolo, băgat într-o

crăpătură, explică el, privind în spatele gemenelor.
Rebecca Doi îl luă şi examină firul care ieşea din el.

—Nu l-am deschis ca să evaluăm tehnologia, pentru că nu doream să întrerupem semnalul, adăugă generalul Limitator.

—Corect, lasă-l să funcţioneze, căzu de acord Rebecca Unu. Pun pariu că e al lui Drake, l-o fi luat de la unul dintre tehnicienii săi.

— Ce mai ai? îl îmboldi Rebecca Doi pe generalul Limitator.

—Am analizat urmele găsite primprejur. Sunt patru: trei umane, dintre care una de adult şi celelalte două de tineri, şi sunt însoţiţi uneori de un animal care e, cel mai probabil, Vânătorul, răspunse el.

— Mda, logic... avem deci de-a face cu doctorul Cap-Pătrat, cu Will şi cu Elliott, concluzionă Rebecca Doi.

Generalul Limitator încuviinţă, apoi reluă:

—Copoii au depistat pretutindeni numeroase urme de miros. Flutură din mână spre jungla înconjurătoare. Am dat peste tabăra aflată într-un copac din apropiere, la marginea luminişului. Se întoarse pe sfert, pentru a le arăta gemenelor direcţia. Se găseşte încolo, spre sud.

—Şi ce-i acolo? îl întrebă Rebecca Doi.

— Hrană, apă, haine de schimb şi o cantitate mică de muniţie, dar cercetările continuă. Am mai dat peste un dispozitiv exploziv improvizat, cu un fir declanşator întins de-a curmezişul drumului principal, pe care l-am dezactivat. Explozibilul utilizat în dispozitiv era C4, puternicul exploziv de la Suprasol.

—După cum era de aşteptat. Procurat tot de Drake, fără îndoială, presupuse Rebecca Unu.

— Şi asta înseamnă că Elliott se ocupă tot de vechile ei şmecherii, adăugă sora ei. Cât de previzibil!

Generalul Limitator îşi continuă raportul:

— Am găsit numeroase obiecte — oase, monede, bucăţi de lut şi sticlă — care par să fi fost scoase recent din pământ.

—Doctorul Cap-Pătrat, pufni Rebecca Unu. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Şi am mai dat şi peste nişte cranii umane, dintre care trei sunt de dată destul de recentă. Par să fi fost trase în ţeapă, iar unul prezintă o plagă la tâmplă care ar putea proveni de la o împuşcătură de la mică distanţă. Generalul Limitator îl privi pe colonelul Bismarck, care se afla la o distanţă de la care nu putea

auzi nimic. Probabil aparţin soldaţilor Noii Germanii dispăruţi în misiune.

— Să-i lăsăm pe prietenii noştri să descopere singuri asta. Nu-i problema noastră, decise Rebecca Unu, dând nerăbdătoare din cap. Vorbeşte-ne de doctorul Cap-Pătrat şi de Will. Unde sunt acum? întrebă ea.

— Urmaţi-mă, le îndemnă generalul Limitator, conducându-le din vârful piramidei spre următorul nivel. Ţintele au fost văzute pentru ultima oară aici, la acest nivel. Praful ridicat de elicoptere a redus vizibilitatea, dar, după câteva mişcări rapide, au dispărut pur şi simplu din vedere, raportă el. Iar dulăii nu au găsit nicio urmă proaspătă care să pornească de-aici.

Mergând de-a lungul nivelului, gemenele chibzuiau asupra celor auzite.

— Prin urmare, ne erau serviţi pe tavă — au fost surprinşi în câmp deschis — şi totuşi i-am pierdut, zise Rebecca Unu, cu ranchiună în glas.

Sora ei şuieră, clătinând din cap cu reproş.

— Du-ne în locul unde se găseau, ordonă ea. Locul ***exact*** când generalul Limitator li-l arătă, patrula formată din patru soldaţi desemnată să le protejeze pe fetele Styx se dădu în grabă la o parte din drumul lor.

Rebecca Doi examina zidul, în vreme ce sora ei îngenunche, plimbându-şi vârful degetelor de-a lungul unei crăpături înguste dintre două blocuri de piatră ce alcătuiau nivelul. Pocni din degete spre cel mai apropiat Limitator, făcându-i semn să-i dea cuţitul de luptă pe care-l ţinea la brâu. Bărbatul îl scoase şi i-l întinse.

— Crezi că oamenii tăi ar fi putut fi neatenţi şi să nu-i fi văzut pe cei doi prieteni ai noştri ştergând-o pe piramidă, până jos? întrebă Rebecca Unu, încercând cu vârful pumnalului diferite puncte ale crăpăturii, fără însă să-l poată înfige prea adânc. Gravitaţia joasă i-ar fi putut ajuta să dispară rapid.

— Şi în mormanul ăsta de pietre nu există niciun semn al vreunei trape ascunse, remarcă Rebecca Doi, urmărind-o pe sora ei.

Aflat în spatele gemenelor, generalul Limitator se agită nervos. Nu-i plăcea că integritatea raportului său fusese pusă la îndoială.

— Ei, ce spui? i se adresă Rebecca Unu, privind în altă parte şi

arătându-şi astfel nemulţumirea.

Bărbatul îşi îndreptă umerii, sigur pe el.

—Din trei puncte diferite de observaţie aflate în trei elicoptere, oamenii mei au fixat fără greş ţintele. După cum ştii, au şi deschis focul ca să-i ţină pe cei doi în loc, asigurându-se astfel că vor rămâne în aceeaşi poziţie. Nimeni nu i-a văzut dispărând în junglă, declară el ferm. Şi eu nu am nicio îndoială că aici s-au aflat ultima dată.

Apărut ca din senin, Cox se strecură printre ei, oprindu-se lângă perete. Ridicându-şi şalul de pe faţă, îşi înclină capul diform şi prinse să-şi facă vânt cu mâna spre nas. Amuşinând zgomotos, făcu mai mulţi paşi de-a lungul nivelului şi adulmecă din nou aerul, repetând gestul până ce ajunse exact sub pietrele mişcătoare ale doctorului Burrows. Dar Cox nu era interesat de pietre. Adulmecă adânc pentru ultima oară, ca şi cum ar fi vrut să fie sigur de ceva.

—Taman aci, fetelor, anunţă el, târşâindu-şi picioarele pe loc aşa cum ar scurma o găină care se pregăteşte să facă bucăţi un vierme ghinionist.

Cox nimerise exact locul prin care Will şi doctorul trecuseră prin zid când încercaseră să se ascundă de elicopter.

—Taman aci miros frică... aci a intrat prada în pământ.

—Priviţi-l pe Tom Cox..., anunţă teatral Rebecca Unu, fluturându-şi braţul... Mai bun decât orice copoi.

Sora ei se întoarse spre generalul Limitator, care îşi înclină capul la comanda nerostită a fetei.

—Vom aduce explozibil, zise el. O să-i scoatem din găoace, chiar dacă ar fi să facem bucăţi întreaga piramidă.

* * *

Ciudatele siluete îi înconjuraseră complet pe Will şi pe doctorul Burrows.

—Tată, copacii... au arme... şi nu par prea prietenoşi, îl avertiză Will pe un ton bănuitor, văzând că aceştia îşi scoseseră spadele şi că unii dintre ei purtau suliţe.

Fierul armelor strălucea slab în mâinile stranii ale arătărilor pe care Will continua să le cerceteze în timp ce se apropiau. Părea că pielea le crescuse din abundenţă, depăşindu-le degetele şi ridicându-se în spirale ce le făceau să pară umflate şi neîndemânatice.

—Nu intra în panică... nu face nimic care să-i enerveze pe

aceşti... ăăă..., şopti doctorul Burrows, şovăind când găsi un nume pentru ciudatele fiinţe. Aceşti oameni-tufiş.

— Să-i enervez? răspunse Will, observând ceva care-l făcu să verifice de două ori. Tată, unul dintre ei are puşca mea Sten şi pare să ştie cum s-o folosească!

Will avea dreptate — omul-tufiş ţinea corect Stenul în mâinile sale stângace, îndreptându-l direct spre băiat şi spre doctor.

—Hm, făcu doctorul Burrows, încercând să-i dea fiului său impresia că era calm. Mda, par să fie umanoizi — s-ar putea ca înfăţişarea lor să fie cauzată de un soi de mutaţie a pielii. Şi sunt de acord cu tine că par în mod neîndoios inteligenţi. O să încerc să comunic cu ei.

Doctorul Burrows îşi deschise încet jurnalul, pentru a nu-i speria, şi, după câteva secunde, începu să vorbească într-un limbaj pe care Will nu-l mai auzise până atunci. Cuvintele sunau aspru şi gutural.

Oamenii-tufiş foşniră pentru o clipă, dar fără să reacţioneze în vreun alt fel.

—S-ar putea să pronunţ greşit, dacă sunt cu adevărat capabili să aibă un limbaj, remarcă doctorul.

—Orice ai de gând să faci, fa-o odată! îl grăbi Will.

Doctorul Burrows mai încercă o dată. De astă dată nu se mai auzi niciun foşnet, dar de undeva din cercul făcut de oamenii-tufiş se auzi un răspuns în aceeaşi limbă pocită.

—Da, da, da! Doctorul Burrows era copleşit de emoţie, îşi scoase pixul şi notă repede ceva în jurnal. Ai văzut care dintre ei a vorbit? îi şopti el lui Will în vreme ce traducea răspunsul. El sau ea a spus că... noi am... Încălcat proprietatea şi dacă nu părăsim templul... străjerii... — Sau, şi mai corect, gardienii — vor... Doctorul Burrows îşi ridică privirea îngrijorată spre Will. Ne vor ***ucide!*** Iisuse, Will, au de gând să ne omoare!

Oamenii-tufiş începură să înainteze greoi, strângând cercul în jurul celor doi.

—Acum pot să intru în panică? întrebă Will, scrutând disperat cercul de oameni-tufiş ca să vadă dacă îl poate străpunge pe undeva.

În loc să răspundă, doctorul Burrows înghiţi zgomotos în sec.
Lui Will îi veni deodată o idee.
— Simbolurile de pe zid... o să încerc ceva, şopti el repede, îşi vârî mâna în cămaşă şi-şi scoase pandantivul pe care i-l dăduse

unchiul Tam. Apoi îl flutură prin faţa oamenilor-tufiş, arătându-l câtor mai mulţi posibil, de parcă ar fi ţinut la distanţă nişte vampiri însetaţi de sânge folosind un crucifix.

—Repede, spune-le ceva, tată... spune-le că eu sunt conducătorul, regele lor sau ceva în genul ăsta şi că vor trebui să ni se supună şi să ne lase să stăm aici.

Dar doctorul Burrows nu era de niciun ajutor.

—Aăă..., abia reuşi el să bâiguie când unul dintre gardieni se repezi şi-i dădu lui Will peste mână, făcând pandantivul să zboare învârtindu-se prin aer.

Un altul spuse ceva care sună foarte dur, chiar şi în limba lor pocită.

—Ah! apucă să mai rostească Will, observând că ochii oamenilor-tufiş deveniseră şi mai duşmănoşi şi-şi ridicaseră ameninţători armele.

—Chestia aia nu ne-a ajutat cu nimic, zise doctorul Burrows. Tocmai te-a ocărât, te-a făcut hoţ. Acum nu ne vor lăsa în niciun caz să mai rămânem aici.

— Mulţumesc din suflet, unchiule Tam, murmură Will. Când unul dintre copaci făcu un pas înainte şi ridică sabia, se auzi un bufnet puternic, care-l făcu pe Will să clănţăne din dinţi. Întreaga încăpere păru să se cutremure, o ploaie de praf acoperindu-i pe cei doi Burrows şi pe oamenii-tufiş.

— Ce naiba a fost asta? întrebă doctorul Burrows. Câteva bucăţi de tencuială căzură pe podea. Apoi din tavan se desprinse un bloc mare de piatră, lovindu-l în cap pe un om-tufiş ceva mai scund. Acesta se prăbuşi pur şi simplu pe spate. Cei de lângă el se întoarseră să-l privească, dar niciunul nu-i sări în ajutor.

—Atenţie, cade? rânji Will.

Situaţia fără ieşire în care se găseau începuse să-l copleşească — încă nu-i venea să creadă că el şi tatăl său scăpaseră de Limitatori şi de o moarte aproape sigură numai ca să intre într-o situaţie la fel de deznădăjduită. Vorba aia, din lac în puţ! Şi, chiar dacă în acel moment oamenii-tufiş păreau a bate în retragere, schimbând replici rapide, nu-şi putea da seama cum vor reuşi să scape şi să i se alăture lui Elliott.

—Ce-a mai fost şi ***asta ?*** repetă doctorul Burrows, cu ochii-n tavan. O explozie?

—Da, tată, răspunse resemnat Will. Sunt Limitatorii...

Încearcă să facă o gaură ca să ajungă la noi. Oftă. Aşa că dacă aceşti copaci bizari nu ne vor veni primii de hac, o vor face Styx. Minunat! Al naibii de minunat!

Gravitaţia fiind scăzută, explozia aruncă bucăţi de piramidă aşa de departe spre cer, încât părea că nu vor mai reveni niciodată pe pământ. Şi chiar înainte ca fumul şi praful să se risipească, gemenele Rebecca urcau în salturi nivelurile piramidei, urmate îndeaproape de generalul Limitator. Ajungând la nivelul superior, cercetară efectele produse de explozie. Pietrele inscripţionate de la suprafaţă fuseseră complet distruse, dar cele de sub ele rămăseseră neatinse.

Generalul Limitator era netulburat.

— Se vede conturul unei deschizături, sublinie el. Tom Cox a avut dreptate. Acum, că ştim că e aici, vom da câteva găuri în zidul ăsta şi vom pune şi mai mult explozibil. Le făcu semn oamenilor săi să treacă la treabă. Încă una şi vom pune mâna pe doctorul Burrows şi pe băiat.

De la liziera copacilor, Elliott urmărea elicopterul care se rotea deasupra piramidei. Se afla în junglă când auzise pentru prima oară zgomotul motorului şi se întorsese în goană. Rămânând la adăpostul copacilor, îi localizase în cele din urmă pe Will şi pe doctorul Burrows ghemuiţi pe nivelul superior.

— O, nu! spuse ea.

Nici că puteau fi într-un loc mai periculos, prinşi în câmp deschis. Iar ea se afla prea departe ca să le vină în ajutor. Ştia că, dacă s-ar fi aventurat dincolo de copaci, cei din elicopter ar fi observat-o imediat.

Îl văzu pe Will uitându-se în direcţia ei şi făcu un mic pas înainte, fluturând din mâini pentru a-i atrage atenţia. Dar băiatul era prea preocupat de aeronava care duduia deasupra lui şi nu păru s-o fi observat. Fata se retrase înapoi în junglă, asigurându-se că Bartleby o aştepta acolo unde-i spusese — nu-şi permitea să-l lase să ţâşnească în luminiş. Motanul mieună, dându-i de înţeles că ar fi vrut s-o însoţească, dar fata clătină din cap.

— Ia să doborâm chestia aia de pe cer, spuse ea, dându-şi jos carabina de pe umăr şi înfăşurând cureaua armei în jurul braţului, ca să o stabilizeze pentru a putea trage.

Luă elicopterul în vizorul lunetei. Deşi până atunci nu mai văzuse un astfel de aparat de zbor, în vizor îi apăru prima oară pilotul. Nu-şi dădea seama dacă el făcea aparatul să zboare,

dar, cel puţin, avea o ţintă umană. Şi era ca şi mort, căci îl ţintise perfect.

Trăgând adânc aer în piept şi ţinându-şi respiraţia, fata era pe punctul de a apăsa trăgaciul când elicopterul se răsuci. Prin lunetă, zări înăuntru un Limitator. Sângele îi îngheţă în vine. Se strâmbă, gândindu-se să tragă în soldatul Styx în loc de pilot. Apoi distinse altceva care o făcu cu adevărat să îngheţe. Lângă Limitator se vedea o siluetă micuţă. Elliott o putea observa atât de limpede, încât nu mai avea nicio îndoială.

— Rebecca! pufni ea, nevenindu-i să creadă că una dintre fetele Styx supravieţuise ambuscadei. Nu se poate!

În vreme ce încerca să accepte acest lucru, apăru huruind un al doilea elicopter. În câteva secunde, în jurul lui Will şi al doctorului Burrows cădea o ploaie de gloanţe care-i împiedica să facă cel mai mic pas în lături. Apoi, din primul elicopter fură desfăşurate funii pe care Limitatorii prinseră să coboare spre vârful piramidei.

— Nu pot să-i dobor pe toţi! Ce să fac? se întrebă, lăsând în jos carabina.

Ştia că şansele de a-i face scăpaţi pe Will şi pe doctorul Burrows erau aproape nule şi că trebuia să ajungă într-un loc sigur, de unde să-şi poată plănui următoarea mişcare. Ordonându-i lui Bartleby s-o urmeze, o luă prin junglă, pe lângă marginea luminişului, în direcţia taberei.

Alergând printre trunchiurile uriaşilor copaci, înaintă până ajunse la tabără. Auzi strigăte venind dinspre piramidă, dar nu se opri să vadă ce se întâmpla, înşfăcând câteva lucruri pe care să le ia cu ea şi instalând o mină-capcană înainte de a părăsi locul. Elliott nu înceta să se asigure că luase cea mai înţeleaptă decizie când hotărâse să se retragă din zonă şi, auzind lătrăturile copoilor în spatele ei, din minte îi dispărură şi ultimele rămăşiţe de îndoială. Merse pe vechile urme de câteva ori pentru a lăsa piste false, după care o apucă direct spre pârâu şi intră în el, astfel ca dulăii să nu-i mai poată lua urma.

Ajunsă la refugiu, înşfăcă în grabă două pistoale Browning şi muniţia de rezervă pe care o depozitase acolo. Mai vârî în rucsac ce rămăsese din explozibilul lui Drake, ca şi hrană şi apă suficientă pentru o zi, căci, dacă avea să fie pe teren, trebuia să-şi păstreze forţele.

Coborî din refugiu pe liane, în pârâul de jos. Bartleby o

aştepta acolo unde-l lăsase, arătând tare nefericit. Fata îl duse în tufişurile de lângă mal.

—Îmi cer iertare, îi spuse ea. Tu rămâi aici.

Repetă: „Stai aici!” de câteva ori, arătând pământul cu degetul. În silă, motanul se lăsă pe labele din spate, fluturându-şi nervos coada. Ştia că dăduseră de necaz, dar nu pricepea de ce era exclus din afacere. Când Elliott îl mângâie cu blândeţe pe cap, motanul o fixă cu privirea.

—Nu te pot lăsa să te baţi cu un dulău. Şi tot nu ştiu dacă pot avea încredere în tine când sunt şi Styx prin preajmă. Ai fost expus la Lumina întunecată — îţi mai aduci aminte ce s-a întâmplat ultima oară?

În vreme ce fata se afunda iar în pârâu, auzi mieunatul trist al Vânătorului. Se opri. Se simţea tare singură. Mai ieri viaţa ei păruse perfectă, iar acum era nevoită să înfrunte sorţii potrivnici de izbândă pentru a-şi salva prietenul. Totul părea lipsit de speranţă — o cauză pierdută.

Privi în jur, la copacii înalţi de pe ambele maluri ale pârâului. Nimic nu se schimbase — jungla era la fel ca şi cu o zi înainte, vegetaţia abundentă gemând de viaţă —, dar pentru ea era diferită. Reprezenta acum un teatru de război, un loc al vieţii şi al morţii.

Îşi îngădui să-şi imagineze prin ce trecea în acel moment prietenul ei... prins... torturat... ucis.

— Will, gemu ea, încercând să nu izbucnească în plâns, căci şi-l închipuia în ghearele Limitatorilor. Nu, spuse fata, nu pot să cedez acum... ***trebuie*** să existe o soluţie! îşi îndreptă umerii şi adăugă: Trebuie să gândesc ca tine, Drake!

Capitolul şaptesprezece

Vor să mergem cu ei, spuse doctorul Burrows, observând comportamentul oamenilor-tufiş. Ştiu ce se petrece afară şi ne vor duce într-un loc unde vom fi în siguranţă!

Will putea distinge optimismul din glasul tatălui său în vreme ce creaturile ciudate care-i înconjurau prinseră să foşnească. Le

privi peste umăr cum se apropie băţoase de el şi de doctorul Burrows, aidoma unui gard viu însufleţit, târşâindu-şi picioarele pe podeaua de piatră. În acelaşi timp, se mişca şi omul-tufiş aflat în fruntea lor. Prinşi în mijlocul cercului, cei doi Burrows erau îndemnaţi în mod limpede să-i urmeze.

—Da, şopti Will. Dar unde ne duc?

Falanga îi înconjurase complet. Ajunşi în colţul opus al încăperii, lumina torţelor dădu la iveală un pasaj. Ducea la nişte trepte pe care începură să le coboare.

După o vreme, doctorul Burrows rosti:

—Treptele astea continuă la nesfârşit. Am senzaţia că vom ajunge undeva ***sub*** piramidă, presupuse el cu uimire.

Will nu-şi dădea seama dacă era adevărat sau nu, iar peste câteva minute el şi tatăl său ajunseră la ultimele trepte, unde podeaua era din nou dreaptă.

La lumina torţelor care pâlpâiau, Will observă că se aflau la un soi de răscruce. Nu rămaseră însă acolo prea mult, căci oamenii-tufiş îi duseră într-un alt pasaj, ai cărui pereţi erau împodobiţi cu şi mai multe basoreliefuri în culori vii. Will şi tatăl său observară că era zugrăvit un oraş de coastă, având în mijloc un palat măreţ. Amintea vag de Taj Mahal, cu acoperişul sub formă de cupolă şi cu minarete zvelte în cele patru colţuri, în golf se găsea o statuie imensă a unui om îmbrăcat în robă care privea spre mare, având în mâini ceea ce părea un telescop.

— Uite ce mari sunt — suficient pentru a o socoti a opta minune a lumii! De un lucru sunt sigur, Will, zise doctorul Burrows, întorcându-se spre fiul său.

—De care?

—Când toate astea se vor termina şi vom fi în afara oricărui pericol, continuă doctorul Burrows, va trebui să ne întoarcem aici!

— Bineînţeles, tată, răspunse Will, dar fără niciun strop de entuziasm.

Nu reuşea să se gândească decât la următoarele câteva secunde în viitor. Avea o presimţire nefastă în legătură cu situaţia în care se găseau. Iar teama i se accentuă când, fără veste, torţele din jurul lor fură stinse şi bezna îi înghiţi din nou.

— De ce ne-am oprit aici? îl întrebă Will în şoaptă pe tatăl său. Nu se mai mişcă.

Într-adevăr, în jurul lor nu se mai auzea niciun foşnet.

Oamenii-tufiş stăteau complet nemişcaţi.

—O să fim în regulă, o să vezi, îl linişti doctorul Burrows pe fiul său. Sunt descendenţii unei civilizaţii cândva măreţe. Ne iau drept ceea ce şi suntem — camarazi însetaţi de cunoaştere. Ne vor trata cu respect. Nu reprezentăm o ameninţare pentru ei şi nu le-am făcut niciun rău. Doctorul nu părea deloc preocupat de situaţia lor. După un moment de tăcere, vorbi iar: Ştii... stând aşa în întuneric, mi-am amintit că voiam să te întreb ceva.

—Ce anume, tată? răspunse Will fără interes, neacordându-i prea mare atenţie.

—Aminteşte-ţi de perioada când te aflai în Adâncuri... În Câmpia Mare... ai dat cumva peste o barjă coprolită navigând pe canale? Cu trei coproliţi în ea?

—***Ce***? Nu cred că e momentul sau lo..., începu Will să protesteze.

—Nu, ascultă-mă, la început aţi fost trei, nu? Tu, Chester şi... cum îl cheamă... Col... Colin?

—Cal, îl corectă Will pe un ton destul de tăios, căci tatăl său nu avea nicio scuză să nu-şi aducă aminte corect numele fratelui lui mort. Da, eram împreună când am văzut o barjă coprolită, răspunse cu un oftat.

—Ştiam! Ştiam eu! exclamă doctorul Burrows, ridicându-şi vocea din pricina entuziasmului. Mă aflam pe acea navă, îmbrăcat într-o uniformă coprolită de culoarea nisipului. Gândindu-mă acum la acel moment, sunt sigur că v-am văzut pe toţi trei! Te-am văzut!

—Cum? făcu Will, cu o uimire neprefăcută, amintindu-şi întâmplarea. Cal remarcase că unul dintre coproliţi se purta complet neobişnuit. Nu cred! Să fi fost atât de aproape şi să nu ne fi dat seama! E atât de ciudat! Dacă am fi ştiut!

Doctorul Burrows izbucni în râs.

—Da, dar acum suntem împreună şi asta e important. Will, pot spune cu mâna pe inimă că timpul petrecut lucrând alături de tine în această lume incredibilă a fost una dintre perioadele cele mai fericite din viaţa mea. Dacă nu chiar ***cea*** mai fericită. Sunt atât de mândru de tine!

—Tată, reuşi să rostească Will, copleşit de emoţie la auzul spuselor tatălui său. Nu prea ştia cum să răspundă acestei manifestări evidente de afecţiune. Da, a fost... aşa..., începu el, dar se opri, căci, dintr-odată, în jurul lor se stârni un foşnet de

agitaţie.

Will dădu numaidecât uitării discuţia cu tatăl lui, frica cuprinzându-l din nou.

—De ce fac asta? întrebă el în şoaptă. Aprinde un chibrit, să vedem.

—Mai bine nu, aş putea da foc unuia dintre ei. Păstrează-ţi calmul, Will, îl îndemnă doctorul Burrows. Îmi pun reputaţia în joc că există o reţea subpământeană care leagă toate aceste piramide şi acolo ne vor duce într-un minut. Undeva departe de Styx.

Dar, auzind cum foşnetele îşi sporesc intensitatea, Will deveni şi mai neliniştit.

—Nu, nu voi sta aici cu mâinile în sân. Dă-mi imediat chibriturile, tată, insistă el.

Dar nu mai primi vreun răspuns din partea tatălui său. În apropierea lui se auzi un scrâşnet şi se treziră învăluiţi într-o lumină orbitoare. În acelaşi timp, fură aruncaţi înainte cu o asemenea forţă, încât amândoi îşi pierdură echilibrul, dându-se peste cap. Dar în loc să aterizeze pe o suprafaţă dură, aşa cum se aşteptase Will, se rostogoliră pe un teren moale şi băiatul simţi iarba sub mâini.

—Prea luminos! gemu el, încercând să deschidă ochii.

Distinse marginea junglei, aflată la o oarecare distanţă.

—Piramida! strigă alarmat tatăl său. Suntem iarăşi în afara piramidei!

Will întoarse capul în toate părţile. Tatăl său avea dreptate. Se aflau la baza piramidei, pe care putea distinge vagi siluete umane — bărbaţi care se îndreptau spre ei. Apoi auzi o voce pe care o cunoştea prea bine şi inima aproape că i se opri în loc.

O voce pe care credea că nu o va mai auzi niciodată.

—De unde aţi mai apărut şi voi? strigă aceasta.

— Rebecca! gemu Will.

Apoi se auzi o altă voce, aidoma primeia, dar venind dinspre altă parte a piramidei.

— Ah, ia te uită, aş zice că-i cuplul minune!

— NU! ţipă Will când reieşi că nu doar una, ci amândouă surorile erau încă în viaţă.

Încercând să se îndepărteze târâş, dădu în iarbă peste puşca sa Sten. Oamenii-tufiş o azvârliseră afară odată cu ei. Înhăţând-o, Will se roti şi apăsă trăgaciul. Reuşi să tragă orbeşte câteva

rafale spre piramidă, sperând să o nimerească pe una dintre cele două Rebecca. Gloanţele ricoşară din piatră în toate direcţiile.

Golise jumătate din încărcător când un Limitator îl lovi în ceafa cu pistolul.

Şi lumina orbitoare dispăru.

***

— Trebuie s-o iau uşurel! spuse Elliott, silindu-se să se mişte mai cu grijă.

Lătrăturile dulăilor se auzeau de peste tot. Fata nu voia să dea din întâmplare peste unul dintre câinii de atac sau peste o patrulă de Limitatori. Prea multe depindeau de ea. Nu se îndreptase direct către piramidă, căci trebuia să facă mai întâi câteva pregătiri. Dar acum, mergând într-acolo, auzi o rafală scurtă a unei arme automate.

Se opri.

—E un Sten... Să fie puşca lui Will? spuse ea cu voce tare, întrebându-se dacă despre asta era vorba sau dacă Limitatorii foloseau şi ei acelaşi tip de armă, ceea ce ar fi fost însă din cale-afară de neobişnuit.

Dar nici să fi fost Will nu avea vreun sens — dacă el şi doctorul Burrows fuseseră deja prinşi, de ce ar mai avea acum loc un schimb de focuri? Trebuia să se apropie ca să afle exact care era situaţia. Dar cum să facă asta cu atât de mulţi soldaţi Styx prin preajmă? Exact în acel moment privi din întâmplare crengile de deasupra capului.

„Copacii! Foloseşte-te de copaci!” îşi spuse ea. Alese unul şi începu să se caţere.

După o vreme, se opri şi se deplasă paralel cu pământul, sărind de pe o creangă pe alta, în direcţia piramidei. Ideea ei dădea roade: ştia că se afla la o înălţime la care un dulău, chiar şi cu mirosul său dezvoltat, n-ar fi avut cum s-o descopere.

Aterizând pe creanga noduroasă a unui copac mai solid, începu să se caţere din nou, tot mai sus, până când soarele pătrunse prin frunzişul de deasupra ei. Urcând şi mai mult, rămase uimită să vadă fluturi cât cărţile dând din aripile lor viu colorate şi omizi de mărimea unui penar îndopându-se cu fructele care se găseau mereu din abundenţă.

Deodată, aburcându-se pe o creangă, se trezi faţă-n faţă cu o

arătare acoperită cu o blană maronie, lăţoasă. Trei ochi clipiră în acelaşi timp spre ea, iar animalul, luat la rândul lui prin surprindere, îşi căscă încet gura. Doctorul Burrows ar fi recunoscut în el un specimen de leneş, judecând după ghearele ca nişte cârlige de care se folosea acum pentru a se îndepărta greoi de fată.

Deşi nu avea timp să se minuneze de incredibila faună pe care o descoperise, Elliott îşi dădu seama că la nivelul solului văzuse doar o mică parte a ecosistemului. Deasupra exista o întreagă altă lume.

După încă douăzeci de minute de căţărat, se afla la o asemenea înălţime, încât putea privi peste întinderea junglei. Ancorându-se pe o creangă, îşi îndreptă luneta carabinei spre vârful piramidei.

* * *

Nu-i plăcu ceea ce văzu.

Will îşi reveni. Ridicându-şi capul, descoperi că era susţinut de braţe de doi Limitatori.

—Salut, rataaaatule! îşi bătu joc de el Rebecca Unu, legănându-şi şoldurile când îi apăru în faţă.

—Tată? rosti buimac băiatul.

— Tăticul e acolo, zise fata Styx, fluturând din mână.

Will încercă să se uite în direcţia arătată — Limitatorii îi purtaseră chiar în vârful piramidei, iar în cealaltă parte a platoului putea distinge mai multe siluete. Capul îl durea în locul în care fusese lovit şi îşi dădu seama că putea simţi din plin arşiţa soarelui pe braţe şi pe umeri. Îşi coborî privirea de-a lungul trupului.

—Da, m-am gândit că ai vrea să faci o baie de soare, rânji Rebecca Unu. Ţi-am scos cămaşa. Nu mai e la modă să fii palid.

Will începea să simtă că-l arde pielea — fata Styx ştia prea bine că nu avea nicio protecţie naturală împotriva ultravioletelor.

—Nenorocită mică! gemu el.

—Absolut! căzu de acord fata. Dar recunosc că voi deveni Nenorocita Mare atunci când voi termina cu tine. Nici nu-ţi pot spune cât m-a durut glonţul pe care l-ai tras.

Felul în care vorbea fata îl făcea pe Will să-i îngheţe sângele în vine. Ştia mai bine decât oricine cât de răzbunătoare era. Îi pregătea ceva groaznic. Totuşi, băiatul nu avea de gând s-o lase

să vadă cât de înspăimântat era.

—Plictisitor, plictisitor, plictisitor, replică el, căscând teatral.

Dar fata nu-i luă în seamă ironia.

—Will, cum probabil ţi-ai dat seama până acum, felul în care noi, Styx, tratăm lucrurile seamănă foarte mult cu ***Vechiul Testament.***

Fata îşi îndoi genunchii într-un ***demi-plie*** aproape perfect, după care şi-i îndreptă, amintindu-i lui Will de orele de exerciţii de balet pe care le făcea în casa lor din Highfield, desfăşurate în grădină, căci înăuntru nu era suficient spaţiu.

—Credem în ochi-pentru-ochi, dinte-pentru-dinte şi toate chestiile alea, adăugă ea, trăgând aer în piept ca şi cum ar fi fost din cale-afară de entuziasmată de un lucru şi n-ar fi vrut să se termine prea repede.

— Ce tot bolboroseşti acolo? întrebă Will, zbătându-se în strânsoarea Limitatorilor şi încercând să-şi elibereze un braţ ca să o înfrunte pe fata dinaintea sa.

—Îţi spun asta ca să nu te ia prin surprindere că te voi face să plăteşti acum cu vârf şi îndesat, continuă ea.

—Cum ziceam, plictisitor, murmură Will.

—Arată-te, Coxy! strigă ea pe neaşteptate, după care-i zâmbi lui Will.

Băiatul văzu pe cineva apărând lângă ea. Mai întâlnise şi înainte, în Adâncuri, faţa aceea înspăimântătoare, cu ochi lipsiţi de pupile şi plină de diformităţi.

—Tom Cox? gemu el.

—Chiar el, recunoscu vocea stâlcită.

Apoi Cox se strecură spre Will, trecând o coasă pe o parte a abdomenului descoperit al băiatului.

Chiar dacă era o rană superficială, făcută tocmai pentru a nu produce o vătămare prea mare, durerea era cumplită. Will ţipă până nu mai avu aer.

—O mică mostră din ceea ce te aşteaptă, dragă frate, râse Rebecca Unu, aplecându-se peste el. A durut? Sper. Închipuie-ţi durerea asta de un milion de ori mai mare şi vei afla prin ce am trecut când m-ai împuşcat.

Limitatorii continuau să-l ţină strâns, iar chipul lui Will era scăldat în transpiraţie.

—Tu... tu..., bâigui el, dar, negăsind un cuvânt îndeajuns de puternic pentru a-i exprima ura, se mulţumi s-o scuipe în faţă pe

fosta sa soră.

—E vioi tipu', nu? rosti Cox, lingând sângele lui Will de pe tăişul foarte ascuţit al coasei. Câţiva stropi curseră pe buzele sale înnegrite şi crăpate, picăturile stacojii strălucind în lumina intensă a soarelui. Vrei să-i tai limba pentru asta? propuse el.

Ştergându-şi cu mâneca saliva lui Will de pe faţă, Rebecca Unu chibzui o vreme.

—Nu, poate mai târziu. Deocamdată trebuie să vorbească, răspunse ea, după care îi făcu semn surorii sale să-l aducă pe doctorul Burrows.

—Will, sângerezi! Ce ţi-au făcut? izbucni el când i se îngădui să se apropie de fiul său.

Spre deosebire de Will, nu era ţinut de Limitatori, dar se afla sub ameninţarea armei, căci cealaltă fată Styx ţinea aţintit asupra lui un pistol făcut de Noua Germanie.

Will observă că tatăl său îşi ţinea în continuare strâns jurnalul, ca şi cum viaţa lui ar fi depins de asta.

—Sunt bine, tată, răspunse el sumbru.

—Bună, frate, îl salută Rebecca Doi, ocolindu-l pe doctorul Burrows. N-ai vrea să ne faci viaţa mai uşoară şi să ne spui ce-ai făcut cu fiolele noastre de Dominion? Doctorul Cap-Pătrat aici de faţă jură că nu ştie nimic de ele — şi, cum nu ştie să mintă, chiar cred că spune adevărul. Prin urmare, sunt la Elliott?

—Care Elliott? ricană Will.

—Înapoiază-ne fiolele şi vă vom lăsa în pace, cu pietrele voastre vechi şi cu oamenii-tufiş care, după cum se vede, nu vă vor nici ei!

Doctorul Burrows deschise gura ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar Will i-o luă înainte.

—Mda. Deci o să ne dai drumul. ***Chiar*** crezi că o să înghit asta? încă o minciună? rosti, dându-şi ochii peste cap.

—Bine, atunci o s-o facem la modul dur. Îmi convine, spuse rece Rebecca Unu. O să mă bucur de fiecare minuţel.

Cântărind coasa în mâna-i uscată, Cox se apropie şi mai mult de Will.

—Nu chiar acum, Cox, îi zise Rebecca Unu. Apropo, am veşti pentru tine. Camaradul tău Drake a încercat să ne întindă o capcană în Highfield Common. Aşa că i-am nimicit întreaga echipă.

—E mort? întrebă Will cu voce joasă. Nu, iar minţi!

—Oare ***Piele*** îţi spune ceva? replică Rebecca Unu, privindu-l pe Will. Şi ni s-a spus că şi Colonia s-a mărit cu o varză desfoiată.

—Celia Varza, interveni Rebecca Doi.

—Mama? făcu Will.

—Soţia mea? murmură doctorul Burrows, înţelegând cu greu despre cine se vorbea. Ce s-a întâmplat cu ea?

—De parcă ai da doi bani, comentă rece Rebecca Doi. Ni s-a spus că a depus rezistenţă în timpul interogatoriilor. Lumina întunecată a dat-o rău peste cap.

—Rău de tot, chicoti Rebecca Unu. De fapt, varză ***tocată*** ar fi o descriere mai potrivită — mai ştii, Will, ca cea din chebapurile alea scârboase pe care le cumpăram de la fast-food şi ţi le dădeam la cină, în frumoasele zile petrecute în Highfield?

— Cu ***sauerkraut*** îşi aminti Rebecca Doi.

[1] Varză murată (cuvânt preluat ca atare din limba germană) (n. trad.).

—Mai bine abţine-te, o sfătui sora ei. Soldaţii Noii Germinaţii ar putea crede că vorbeşti despre ei.

—Noua Germinaţie? întrebă doctorul Burrows, uitându-se în jos, la elicopterele şi la soldaţii care roiau în jurul lor. Cine sunt ăia? Nu sunt Styx, aşa-i?

Văzându-l pe generalul Limitator venind spre ei, fetele păstrară tăcerea. Generalul era însoţit de colonelul Bismarck şi de unul dintre oamenii acestuia, care ducea un echipament voluminos.

—Cred că e nevoie de noi, spuse Rebecca Unu. Coxy, ţine prizonierii calzi.

—Frumoşi şi gustoşi, aprobă el, mijindu-şi ochii la soare şi lăsându-se nerăbdător de pe un picior pe altul.

După ce colonelul Bismarck şi soldatul Noii Germanii se retraseră, generalul Limitator le puse la curent pe gemene.

—Trebuie să vedeţi asta, zise el încet, pentru a nu fi auzit de Will sau de doctorul Burrows.

Scoase o pungă pe care o răsturnă în mâna înmănuşată. Erau cioburi dintr-o fiolă şi dintr-o altă sticlă de culoare cafenie, alături de câteva fire uscate de iarbă.

—Dopul alb, observă Rebecca Doi, schimbând o privire cu sora sa. Dar asta ce e?

Luă cu grijă o etichetă încă lipită pe un ciob de sticlă cafenie şi o ridică.

—Scrie în rusă; probabil că provine din trusa medicală a submarinului pe care l-aţi descoperit voi, explică generalul Limitator. M-aş hazarda să spun că ambele fiole au fost ţinute în sticlă, înfăşurate în iarbă, pentru a le proteja.

Rebecca Unu luă propunerea în considerare.

—Prin urmare, dacă asta-i tot ce a mai rămas din fiola cu dop alb, mai avem un singur antidot. Şi nici urmă de virusul nostru?

Generalul Limitator îşi continuă raportul.

—Nu. Dulăii noştri au descoperit repede locul în care a fost îngropată asta. Cineva fusese acolo cu foarte puţin timp în urmă — o oră sau două, credem noi. Pământul era proaspăt săpat şi acoperit la repezeală cu iarbă, ca să nu vedem noi.

—Aşadar, putem socoti că Elliott a încercat să ia ambele fiole şi, din greşeală, tâmpită a spart una. Fie din întâmplare, fie intenţionat. Şi probabil că, în acest moment, are asupra ei virusul Dominion, concluzionă Rebecca Unu. Privi dopul alb din mâna generalului Limitator. Păcat de el, dar nu prea contează — putem produce oricând alte antidoturi când ne vom recupera virusul. Apoi se uită la un soldat al Noii Germanii care fixa un difuzor uriaş, de culoare kaki, pe un trepied, în vreme ce un camarad al său conecta o cutie cu cadrane la o baterie mare.

—E gata sistemul de comunicaţie? îl întrebă ea pe colonelul Bismarck.

—Aproape gata, confirmă acesta. Aducem imediat şi celelalte difuzoare.

***

Elliott urmărea scena din postul ei de observaţie aflat în vârful copacului când auzi vocea amplificată.

—Elliott, fie că ne vezi sau nu, ştim că ne auzi.

Era atât de tare, încât sperie un stol de păsări care-şi luă zborul dintr-un copac apropiat. Elliott focaliză pe geamăna care ţinea microfonul. Pe vârful piramidei, nu departe de locul unde erau ţintuiţi Will şi doctorul Burrows, fuseseră instalate mai multe difuzoare de mare capacitate.

Elliott îl văzuse pe Cox crestându-l pe Will cu coasa şi-şi încordase degetul pe trăgaci. Dar nu trăsese, ştiind că trebuia să lase lucrurile să meargă mai departe o vreme, căci putea să

apară oricând un prilej favorabil. Dacă îi mutau pe Will şi pe doctorul Burrows, ar fi putut încerca să-i salveze. Ştia că Styx nu-i vor lua de acolo cu elicopterul, cel puţin până nu vor pune mâna pe virusul Dominion. Socotea că, în acest timp, nu li se va face prea mult rău. Nu atâta vreme cât gemenele Rebecca vor încerca să negocieze, fapt pentru care aveau nevoie de cei doi ostatici ca monedă de schimb. Iar instinctul îi spunea lui Elliott că nu va trebui să aştepte mult până să audă care era târgul. Când venea vorba de cele două fete Styx, mereu implicate într-un complot, întotdeauna era şi câte-un târg.

Auzind-o pe una dintre gemene vorbind, Elliott dădu din cap.

—Adu-ne virusul Dominion şi toţi trei veţi fi cruţaţi. Ai cinci minute ca să ne dai un semn că eşti de acord cu propunerea... tot ce ai de făcut este să tragi două focuri de armă.
După care ne vei aduce virusul aici, la piramidă, într-un ceas. Asta e tot.

—Da, cum să nu! murmură Elliott.

—Ca să-ţi arătăm că nu glumim, prietenul tău de aici, cu un bronz atât de atrăgător, va executa un karaoke... special pentru tine, adăugă geamăna Rebecca.

Elliott o văzu pe fată astupând microfonul cu mâna pentru a discuta ceva cu Cox, după care se apropiară amândoi de locul în care se găsea Will. Oprindu-se în faţa lui, vocea fetei Styx se auzi iar din difuzoare.

—Elliott, aş vrea să asculţi asta. Se numeşte ***Rapul celor nouă degete.***

Fata chicoti şi apoi apropie microfonul de gura lui Will.

—Nu te arăta, Eli..., reuşi băiatul să strige înainte ca unul dintre Limitatori să-şi treacă braţul pe după gâtul său.

„Ce-or avea de gând?” se întrebă Elliott. Putea vedea că doctorul Burrows schiţa gesturi nebuneşti, încercând să le facă pe gemenele Rebecca să se răzgândească, dar niciuna dintre fete nu-i acordă vreo atenţie. Unul dintre gardienii Limitatori îl prinse pe Will de un braţ şi i-l întinse. Băiatul se străduia să şi-l smulgă din strânsoare, dar în zadar — Limitatorul era prea puternic.

—Dacă încă nu te-ai prins, avem de gând să-i tăiem un deget, anunţă geamăna Rebecca. Şi la fiecare zece minute, până când te vei arăta aici, va mai pierde unul.

—O Doamne, rosti Elliott.

Nu putea să stea şi să asiste la chinul lui Will. Ştia că gemenele Rebecca nu aveau nici cea mai mică intenţie să-l lase liber pe vreunul dintre ei — nu era stilul Styx. Îşi aduse aminte de momentul de cumpănă din Câmpia Mare, din Adâncuri, când ea şi cu Will crezuseră că-l scutesc de suferinţă pe Drake, împuşcându-l. Nu fusese în stare s-o facă atunci, dar acum se simţea pregătită. Ţinti capul lui Will, cu degetul pe trăgaci.

Cox apucă mâna lui Will şi poziţionă coasa la rădăcina degetului arătător.

—Nu! Nu pot! strigă Elliott, văzând cum faţa lui Will se schimonoseşte de groază.

Când băiatul deschise gura pentru a răcni, fata îşi modifică ţinta şi apăsă pe trăgaci.

Capitolul optsprezece

Toată lumea aflată pe piramidă auzi detunătura îndepărtată a unui foc de armă. Doar o fracţiune de secundă mai zăbovi glonţul până să-şi atingă ţinta.

Faţa lui Cox explodă cu zgomotul pe care l-ar fi scos un pepene răscopt, crăpându-se. Şalul soios de pe cap se umflă de parcă asupra lui s-ar fi abătut brusc o pală de vânt. Se clătină pe picioare pentru o clipă, după care se răsturnă pe spate, scăpând coasa din mână.

Toţi cei cu pregătire militară fie se azvârliseră la pământ, fie se ghemuiseră. Doar gemenele Rebecca şi consternatul doctor Burrows rămăseseră în poziţie verticală.

—Mă bucur că ai dat un semn, Elliott, rosti Rebecca Doi în microfon în timp ce privea cadavrul aflat la câţiva metri distanţă de ea. Geamăna era perfect stăpână pe sine pe când se apropia de el şi se apleca să ridice coasa. Bietul Coxy, zise. Nu merita. Şi sunt dezamăgită şi de tine, Elliott, fiindcă eram convinsă că vom putea ajunge la un soi de înţelegere. Amândouă ne dorim să...

Rebecca Doi fu întreruptă de un al doilea foc de armă venit dinspre junglă. Contingentul militar reacţionă identic, iar dinspre Limitatorii care înconjurau baza piramidei se auziră strigăte.

—A doborât pe cineva? A fost cineva rănit? strigă generalul Limitator de câteva ori, însă toată lumea răspunse prezent.

Privirile fetelor Styx se întâlniră, iar Rebecca Unu izbucni in ras.

—Cred că a fost cel de-al doilea foc de armă pe care-l aşteptam. Cred că Elliott tocmai ne-a dat semnalul că ***avem*** o înţelegere.

Rebecca Doi i se alătură surorii ei, hohotind.

—Se pare că da. E destul de amuzant, însă lipsa de maniere nu poate să rămână nepedepsită.

Îşi luă mâna de pe microfon şi vorbi în el.

—Bine, ne-am înţeles, dar ai fost tare nepoliticoasă. Ne-ai ucis unul dintre prieteni fără permisiune... aşa că ai schimbat condiţiile înţelegerii. Şi te previn: dacă te gândeşti să mai împuşti pe cineva de pe-aici, îi vom executa atât pe Will, cât şi pe doctorul Cap-Pătrat, zise fata, trăgând aer în piept. Bun: noua înţelegere prevede că vom face schimbul pentru ***unul*** dintre ostatici, repet — ***unul*** dintre ostatici—, şi pariez l-ai prefera pe Băiatul-Cârtiţă de-aici, dacă nu cumva au început să-ţi fie pe plac bărbaţii mai în vârstă? îţi dăm cuvântul nostru că vom respecta noua înţelegere. Tu doar vino încoace cu virusul, bine?

Doctorul Burrows părea să-şi fi revenit după şocul împuşcării lui Cox.

—Toate acestea sunt atât de inutile, le strigă el gemenelor Rebecca. N-am putea să dezbatem problema înainte să-şi mai piardă şi altcineva viaţa?

Îşi privi fiul, care era ţinut în genunchi: ochii lui Will se măriseră de frică.

—Vrei să vorbim? replică Rebecca Unu cu o voce care suna ca a unui personaj de desene animate, în timp ce-şi desfăcea şi strângea degetele de la o mână, imitând un clămpănit. Apoi, coborându-şi braţul, reveni la vocea ei normală. Avea privirea rece şi lipsită de orice amuzament. Dar poate că eu nu vreau să stau de vorbă cu tine, zise. Fiindcă eşti atât de bătrân şi de plicticos.

—Nu, vorbesc serios: sunt convins că putem să cădem la un acord. Dă-mi microfonul şi-o s-o conving pe Elliott să vă aducă fiola, se oferi doctorul Burrows.

Will îşi regăsi glasul.

—Nu face asta, tată. Te rog. Nu ştii cu cine ai de-a face.

Doctorul Burrows era deja hotărât, îndreptându-se spre Will şi aşezându-şi jurnalul pe jos, în faţa lui.

—Ai tu grijă de el, îl rugă. Apoi luă microfonul de la Rebecca Doi şi vorbi. E deschis? întrebă, iar vocea îi răsună prin întreaga junglă.

—E deschis, îi răspunse plictisită Rebecca Doi.

Doctorul Burrows continuă:

—Bun. Elliott, eu sunt. Vreau să faci exact ce-ţi spun.

Se încurcă însă, neştiind precis cum să continue.

—Mai zi-i o dată că o să executăm pe unul dintre voi, rosti nepăsătoare Rebecca Unu, examinându-şi unghiile.

— Nu fac aşa ceva! se răsti doctorul Burrows drept în microfon. Este pur şi simplu ridicol. Ce speraţi că veţi obţine prin asta?

—Răzbunare. Ne cerem dreptul la răzbunare din cauza a ceea ce a făcut ***ea.*** Dacă n-ai observat, Elliott l-a făcut praf pe bietul Cox. I-a făcut rău unuia dintre amicii noştri, ceea ce chiar nu ne face plăcere, continuă Rebecca Unu cu duritate în glas. Haide... transmite-i lui Elliott ce ţi-am spus acum.

Doctorul Burrows pufni neîncrezător.

— A, bine, dacă vrei neapărat să asasinezi pe cineva, atunci eu voi fi acela, se oferi, neluând ameninţarea în serios.

Văzând că mâna în care Rebecca Unu ţinea pistolul începe să se mişte, Will strigă la tatăl său:

— Tată, pentru numele lui Dumnezeu, dă-le înapoi microfonul şi termină cu...

—Nu, băiete, m-am săturat de situaţia asta. Ele nu vorbesc serios. Elliott va aduce încoace virusul, iar noi ne vom vedea de vieţile noastre. Munca pe care-o facem noi doi este mult prea importantă ca să-i stea în cale toate caraghioslâcurile astea.

Îşi ridică din nou microfonul în dreptul gurii.

—Elliott, tocmai le-am spus că pot să mă omoare pe mine dacă tot trebuie să ucidă pe unul dintre noi. Ştiu că joacă la cacealma, aşa că...

—Ba nu, îl contrazise Rebecca Doi.

Îşi înălţă pistolul şi, fără să clipească, îi goli încărcătorul în spinarea doctorului Burrows.

Multiplele împuşcături fură transmise prin intermediul staţiei de amplificare, reverberând prin junglă ca şi cum un colos ar fi bubuit într-un timpan.

Pentru o clipă, doctorul Burrows rămase pe loc, clătinându-se.

—Will? icni el.

Apoi genunchii i se înmuiară şi se prăbuşi cu faţa în jos.

— O, nu! Tată! TATĂ! urlă Will, smulgându-se din strânsoarea Limitatorilor şi căzând peste jurnalul tatălui său. Întinse mâna spre locul în care doctorul Burrows zăcea fără viaţă. NU!

Capitolul nouăsprezece

Will nu mai era în stare să observe ce se petrecea în jurul lui. Rămăsese prăbuşit lângă trupul tatălui său, lăsat acolo unde căzuse. Deşi tot nu avea cămaşă pe el, nu părea să-l deranjeze soarele care-i ardea umerii. O singură dată se urnise Will de lângă doctorul Burrows, când se dusese să recupereze ochelarii tatălui său din locul în care se rostogoliseră, după seria de împuşcături. Acum îi ţinea într-o mână, mult iubitul jurnal al doctorului Bellows fiind în cealaltă.

Din când în când, clătina din cap. Pur şi simplu nu putea să accepte ce se întâmplase. Cu mai puţin de o oră în urmă, se aflau înăuntrul piramidei, iar tatăl lui clocotea de entuziasm, vorbind despre cum se vor întoarce acolo, pentru a examina mai bine picturile murale pe care le descoperiseră.

Poate fusese unul nesigur, dar, oricum, existase un viitor în care tatăl lui n-ar fi jucat un rol neînsemnat. Toate acestea se duseseră odată cu moartea doctorului Burrows. Tot acel devotament, toată pasiunea şi energia pe care le demonstrase tatăl lui în această căutare unică a cunoaşterii, adesea fără să se preocupe de propria siguranţă, fuseseră retezate în milisecunda în care fata Styx apăsase pe trăgaci.

Privind pieziş cerul, Will îşi dădu brusc seama că totul îşi urma cursul şi fără prezenţa tatălui său: timpul îşi vedea neobosit de drumul lui şi fără ca el să-i fie martor.

Nu se schimbase nimic.

Ba se schimbase totul.

La început, plânsese, însă acum nu mai avea nici lacrimi, nici interes faţă de ce urma să se întâmple mai departe. Un singur Limitator fusese lăsat să-l păzească, în timp ce gemenele Rebecca se mutaseră pe un nivel mai de jos al piramidei.

Auzi paşii fermi ai cuiva care se apropia din spate, dar nu întoarse capul să vadă cine era. În cazul în care gemenele ar fi revenit să-l tortureze sau să-l omoare, oricum n-avea ce să mai facă. Nu se îndoia că îl vor supune la aşa ceva atunci când le va conveni.

—Ar fi bine să-ţi pui ăsta, rosti o voce bărbătească şi un prosop verde îi fu aşternut lui Will pe umeri. Altfel o să faci insolaţie.

Un al doilea prosop ateriză lângă el, împreună cu o gamelă din aluminiu care produse un asemenea zgomot căzând peste prosop, de parcă ar fi fost plină cu apă.

—Rana îţi sângerează încă... ar fi bine să ţi-o cureţi şi să ţi-o pansezi cu ăsta, altfel ***die Fliegen***... muştele... o să ţi se aşeze pe ea.

Vocea suna competentă, cu un accent oarecum prea îngrijit şi demodat, asemănător cu înregistrările din arhiva BBC pe care obişnuia să le asculte doctorul Burrows pe când era în Highfield. Pur şi simplu nu-i suna cum trebuie lui Will. Abia acum se întoarse să vadă cine era. Ducându-şi palma streaşină la ochi, îl privi drept în faţă pe colonelul Bismarck, studiindu-i mustaţa milităroasă şi ochii cenuşii, blânzi.

—Şi eu mi-am văzut tatăl murind, îi zise colonelul, îndreptându-şi umerii în timp ce trăgea aer adânc în piept. Eram cam de vârsta ta. Ne aflam într-un orăşel îngrădit cu palisadă, dincolo de ocean, când a fost invadat de piraţi. Cei mai mulţi localnici au fost măcelăriţi, iar eu n-am scăpat decât ascunzându-mă printre grinzile din podul casei.

Se opri brusc, ca şi cum ar fi spus prea multe, după care-şi pocni tocurile cizmelor de călărie din piele maro, însoţind mişcarea cu o uşoară înclinare a capului.

—Condoleanţele mele.

Will îl privi îndepărtându-se pe vârful piramidei, după care se întoarse spre tatăl său.

La insistenţele generalului Limitator, gemenele Rebecca se adăpostiseră cu un nivel mai jos. Bărbatul îşi exprimase îngrijorarea cu privire la siguranţa lor în cazul în care rămâneau

chiar în vârf, unde puteau fi văzute de Elliott.

Unul câte unul, grupurile de cercetare ale armatei Styx veneau să-i dea raportul generalului Limitator. Patrulele alcătuite din câte patru oameni, majoritatea întrebuinţând câini de vânătoare, respectau tiparele precise ale cercetării prin junglă, dar se întorceau fără vreo informaţie despre poziţia lui Elliott.

Gemenele Rebecca ascultau într-o doară rapoartele despre desfăşurarea acţiunii în clipa în care colonelul Bismarck veni spre ele.

— Forţele mele sunt pregătite, dacă doriţi să le desfăşurăm: doar să-mi daţi ordinul, îi zise el Rebeccăi Unu, arătând cu un semn din cap spre soldaţii din luminişul de dedesubt.

Până atunci, Limitatorii se ocupaseră de toată alergătura, în timp ce soldaţii Noii Germanii, aflaţi sub comanda lui, stătuseră degeaba deoparte. Rebecca Unu aruncă o privire spre locul indicat de el. O mână de soldaţi fusese însărcinată cu paza elicopterelor, însă ceilalţi doar se fereau de soare la adăpostul copacilor de la marginea junglei, jucând cărţi sau fumând.

— Mulţumesc. Să vedem cum merg treburile, răspunse fata Styx, însă nu-şi întoarse faţa de la colonel, simţind că mai vrea să-i spună ceva.

El se încruntă.

— V-ar deranja dacă aş vrea să vă zic ceva?

—Dă-i bătaie, replică ea.

—Din punctul meu de vedere, aţi acţionat precipitat împuşcându-l pe tată. V-aţi angajat să faceţi schimbul, dar apoi v-aţi retras cuvântul.

Rebecca Unu îşi netezi cu palma părul negru şi lucios. Îl respecta pe omul acesta şi era pregătită să-i explice cu răbdare.

—Nu, ca să fim exacţi, Elliott a modificat coordonatele atunci când a luat viaţa cuiva din tabăra noastră. Ceea ce i-a făcut ea lui Coxy nu poate fi trecut cu vederea, nu fără represalii.

Tonul colonelului fu sincer şi înflăcărat atunci când îi dădu replica. Evident, considera că era o chestiune de principii.

—Noi nu ne-am fi comportat astfel. Aparţinem de Ordinul Bayard şi suntem mândri de rădăcinile noastre prusace. Noi aderăm la un cod moral strict, fie pe câmpul de război, fie în afara lui. ***Ehre vor Aliem***: onoarea înainte de toate. Atunci când fata aceea din junglă v-a împuşcat camaradul, a fost din

cauză că eraţi pe cale să-i vătămaţi partenerul. I-aţi oferit un motiv întemeiat pentru ceea ce a făcut.

O muscă îi bâzâi prin apropierea feţei, iar colonelul o alungă fluturând din mână, apoi continuă:

— Prin urmare, de ce consideraţi că acum va crede ce spuneţi?

Rebecca Unu încuviinţă.

— Fata pe nume Elliott nu trebuie subestimată. A trăit într-unul dintre cele mai primejdioase medii imaginabile: e tânără, dar e o supravieţuitoare şi o luptătoare plină de imaginaţie şi de dibăcie. Ca s-o aducem acolo unde vrem, trebuia să ridicăm miza... trebuia să ameninţăm pe cineva care contează cu adevărat pentru ea. Avem nevoie s-o încolţim ca pe un şobolan înfometat, fiindcă atunci va începe să acţioneze previzibil. Când va crede că nu mai are de ales, fie se va ascunde în junglă, fie va ticlui un soi de plan. În prima eventualitate, am hăitui-o, iar în cea de-a doua, va trebui să ia legătura cu noi... şi-atunci vom începe jocul direct. În orice caz, tot noi câştigăm partida, zise Rebecca Unu.

Colonelul se pregătea să mai spună ceva, însă ea se răsuci spre generalul Limitator.

— Nu cumva ne apropiem de momentul magic? întrebă ea. Termenul limită probabil că e foarte curând.

— Mai sunt cinci minute, îi răspunse el, consultându-şi ceasul.

— Şi-atunci, s-a zis cu Will Burrows, declară Rebecca Unu, frecându-şi mâinile. Apoi se întoarse din nou spre colonel. Când vine vorba despre cei care ni se împotrivesc, explică ea, mergem pe ideea de toleranţă zero. Nu facem concesii, pen...

Se auzi o explozie ca un bubuit de tunet dinspre junglă, de cealaltă parte a piramidei. Frunze şi crengi se desprinseră din copaci, zburând prin aer.

— Ce se-ntâmplă? strigă Rebecca Doi. Fir-ar să fie! Nu pot să văd nimic de-aici!

— Deplasaţi-vă pe latura de nord! zbieră generalul Limitator către două patrule de Limitatori ce apăruseră dinspre lizieră.

— Haide. O să vedem mai bine de sus, zise Rebecca Unu.

Ambele gemene se întoarseră de parcă ar fi vrut să se caţere la loc în vârful piramidei.

— Nu, nu e o idee bună, le povăţui generalul Limitator. Ar putea fi un şiretlic prin care să vă atragă din nou într-un spaţiu

deschis. E mai bine să rămâneţi la nivelul acesta.

Gemenele îi urmară sfatul, dar începură să alerge de-a lungul acelui nivel al piramidei. Tocmai trecuseră de colţ şi se aflau la jumătatea drumului spre următoarea latură când se auzi o a doua explozie. Alte frunze fură aruncate prin aer, urmate de scrâşnetul unui copac prăbuşindu-se în luminiş. De data aceasta, fusese mult mai aproape de latura sudică a piramidei, cea pe care gemenele Rebecca tocmai o părăsiseră.

— E ca un joc de-a scaunele muzicale, constată Rebecca Unu, încruntându-se în timp ce se opreau brusc şi făceau stânga-mprejur.

În timp ce Limitatorii alergau dedesubt în direcţii diferite, gemenele Rebecca se întoarseră pe propriile urme. Generalul Limitator era încă în acelaşi loc când ajunseră.

— Fără îndoială că este Elliott, le zise el. Se joacă de-a focurile de artificii cu explozibilul ei C4.

— Un pic cam ostentativ. Oare ce-o spera să obţină cu tot teatrul ei? zise Rebecca Unu.

— De ce n-o întrebi pe ea? replică Rebecca Doi, arătând spre mărunta siluetă care se apropia cu paşi hotărâţi de piramidă, dinspre sud. Iată că vine adevăratul Copil al Canalelor în persoană.

Elliott părea să fie neînarmată. Avea un rucsac în spate şi ţinea o mână întinsă în faţă, strângând ceva în pumn.

— Ce drăguţ din partea ta să ni te alături! strigă veselă Rebecca Unu, după care schimbă tonul, adoptând unul glacial. Opreşte-te imediat!

— Nu-mi spui tu mie ce să fac! ripostă Elliott, în timp ce Limitatorii din luminiş se regrupau, începând să se strângă în jurul ei, cu puştile îndreptate spre ea. Şi zi-le caraghioşilor ăstora ai tăi că, dacă se apropie vreunul prea mult, dau drumul la asta. Şi...

Îşi ridică pumnul strâns până la nivelul capului.

—Şi... bang! adăugă, cu un zâmbet strâmb pe buze. Încărcătura din rucsacul meu explodează, iar voi vă luaţi adio de la virus. Am legat vreo zece kilograme bune de explozibil în jurul fiolei.

— Ce ne sfătuiţi? îl întrebă Rebecca Doi, din colţul gurii, pe generalul Limitator. S-o doborâm cu un glonţ în cap?

— Dacă procedăm astfel, iar ea întrebuinţează declanşatorul

mortului, C4 va exploda în momentul în care degetul i se va destinde. Şi, aşa cum a spus, virusul nostru va fi incinerat, răspunse el.

—Declanşatorul mortului? repetă Rebecca Unu.

— Este un mecanism ***sinucigaş***, îi explică generalul Limitator. Dacă pierde controlul motor fie şi numai pentru o secundă, mâna ei se desprinde de pe comutator şi se realizează contactul. Este preferatul atentatorilor sinucigaşi.

— Aşadar, trebuie să aflăm ce vrea, concluzionă Rebecca Doi. Urcă încoace! îi strigă ea fetei.

Elliott se apropie în pas de voie de latura estică a piramidei, după care folosi treptele pentru urcuş: nu voia să rişte să sară de pe un nivel pe altul, ca nu cumva să alunece şi să elibereze declanşatorul mortului.

Gemenele Rebecca, generalul Limitator şi colonelul Bismarck o aşteptau în vârful piramidei. Când ajunse acolo, abia dacă-i învrednici cu o privire fugară, îndreptându-se direct spre Will.

— Îmi pare foarte rău, rosti ea pe un ton domolit, oprindu-se lângă el.

Will îşi smuci capul ca să se uite în sus la ea, clipind de parcă ar fi fost trezit dintr-un somn adânc.

— Elliott! Ce cauţi aici? Ar fi trebuit să fugi, zise el cu glas răguşit. Ştii că n-avem cum să învingem.

Văzând că Elliott nu-i răspunde, ridică uşor din umeri, apoi îşi întoarse capul.

Pentru o clipă, fata rămase lângă el, privindu-l pe doctorul Burrows, care zăcea cu faţa în jos într-o baltă de sânge din ce în ce mai mare. Apoi se răsuci, pe chip apărându-i o expresie hotărâtă. Le privi în treacăt pe gemene, apoi pe generalul Limitator şi se opri în cele din urmă asupra colonelului Bismarck.

— Tu cine naiba mai eşti? îl întrebă.

—Sunt colonel în armata Noii Germanii, explică el.

— Aşadar, astea sunt maşinile voastre zburătoare. Cum de-ai ajuns să te amesteci cu asemenea măcelari... cu aceşti asasini? îl luă la rost Elliott. Nu-i lăsă timp să răspundă, continuând: Vreau să chemi un om care să aducă pansamente şi să se ocupe de rana lui, îi zise, înclinându-şi capul în direcţia lui Will.

— Voi convoca un medic, încuviinţă colonelul Bismarck, pornind deja spre marginea piramidei.

— Nici gând! interveni Rebecca Unu. Stai pe loc, colonele.

—O, nu zău, ripostă Elliott. Tu nu eşti în măsură să...

— Nimic — repet — ***nimic*** nu se întâmplă până nu cădem de acord asupra a ce se va petrece în continuare, o întrerupse Rebecca Unu.

Elliott urmări cu privirea cele două duzini de Limitatori răspândindu-se de-a lungul acelei laturi a platoului, aşteptând cu toţii ordinul de a o ataca. Erau asemenea unor arcuri încordate, pregătite să ţâşnească în acţiune. Efectivul lor sporea fără întrerupere, pe măsură ce şi alţi soldaţi ai armatei Styx escaladau lateralele piramidei. În ciuda faptului că feţele acelea supte, atât de pline de violenţă, erau destul de înfricoşătoare, Elliott clătină din cap, chicotind dispreţuitor.

—Ha! Ia uitaţi-vă la voi! Râvniţi cu toţii să mă omorâţi, nu-i aşa? Numai că rolurile s-au schimbat; eu am vieţile voastre exact aici, în palma asta, declară, ridicându-şi pumnul. Dacă-i dau drumul, ajungem cu toţii pe lumea cealaltă.

Şi, păstrând o distanţă prudentă faţă de soldaţii Styx, începu să mărşăluiască prin faţa lor, fluturându-le pumnul pe sub nas.

— Te distrezi cam mult cu asta, zise Rebecca Doi. Cât de Styx din partea ta! Apropo, ne-ai spus că taică-tău a fost Limitator, dar nu suntem convinse că ar trebui să te credem. Cine a fost, mai precis?

— Păi, a fost Lipitoare, răspunse Elliott cu un licăr răutăcios în ochi.

—Nu, nu putea să..., începu Rebecca Doi.

—Tatăl meu e mort şi nu încercaţi să-mi distrageţi atenţia, rosti Elliott, îndreptându-se direct spre gemene.

—Nu ai tăria necesară ca să te-arunci în aer, zise Rebecca Unu.

—Nu? făcu Elliott. Fără să ezite vreo clipă, îşi desfăcu degetul mic. Ei bine, atunci purceluşul ăsta are. E plictisit şi vrea să iasă la joacă.

Se aşternu o tăcere deplină peste vârful piramidei aflat în bătaia soarelui. Toţi cei de-acolo priviră încremeniţi cum Elliott îşi îndrepta un al doilea deget.

—O, ia priviţi: încă un purceluş i s-a alăturat, zise într-o doară. Acum puteţi să vedeţi dispozitivul?

Avea ochii aţintiţi asupra obiectului negru, abia vizibil acum, că două degete se desfăcuseră de pe el.

—Şi mi se pare că uitaţi ce s-a întâmplat la submarin data

trecută când am dat unii peste alţii. Vă aduceţi aminte cum am făcut să sară în aer o magazie întreagă încărcată cu explozibilii lui Drake? N-am şovăit atunci şi să fiu a naibii dacă...

Will îşi alese tocmai acest moment ca să intre în vorbă.

— Fă-o şi gata, Elliott! strigă el fără ca măcar să se sinchisească să se întoarcă. Prăjeşte-le pe afurisitele astea mici!

Elliott şi Rebecca Unu se priviră în ochi.

— După cum vă spuneam, nu sunteţi în măsură să-mi dictaţi condiţii, rânji batjocoritoare Elliott.

Rebecca Unu nu reacţionă.

— Ei, iată o premieră. Nu mai aud vreo ripostă jignitoare din partea voastră? le tachină Elliott. V-a mâncat vreun câine de vânătoare limba?

Din spatele surorii ei, Rebecca Doi privea cablul încolăcit în jurul braţului lui Elliott, pornind din pumnul ei strâns şi ducând în rucsac. Încuviinţă din cap.

— Haideţi mai bine să ne calmăm. Poţi să-ţi chemi doctorul pentru Will, îi zise lui Elliott.

Capitolul douăzeci

Când Drake părăsi dormitorul, întorcându-se în încăperea principală a apartamentului din depozit, Eddie era la biroul lui, lucrând la unul dintre soldaţii săi în miniatură. Privea atent printr-o lupă montată pe un braţ flexibil în timp ce aplica grijuliu vopseaua, însă se opri în clipa în care-l auzi pe Drake intrând.

— Cum se mai simte Chester? se interesă.

— Nu prea bine. Eu îl prevenisem în legătură cu orice încercare de abordare a părinţilor lui. N-avea cum să se termine bine.

Eddie încuviinţă, împingându-şi deoparte lupa.

— O fi momentul potrivit ca să discutăm despre cum să facem lucrurile să evolueze? Apariţia în scenă a lui Chester ne-a pus planurile pe un plan secundar, iar oamenii mei, fără îndoială, vor face tot posibilul să ne găsească, aşa că avem

parte de o presiune suplimentară.

Eddie îşi lăsă pensula pe farfuria folosită drept paletă pentru culori şi-şi şterse câteva pete de vopsea de pe mână.

— Eu vreau să-mi duc la îndeplinire partea mea de învoială şi să te ajut în orice ai de gând să întreprinzi, după care va trebui să mergem în căutarea lui Elliott.

— E ciudat că spui una ca asta... eu încerc să înjgheb ceva şi am o întâlnire pe tema asta chiar acum, replică Drake, consultându-şi ceasul. Trebuie să vorbesc cu un om despre un melc.

Eddie îl privi bănuitor.

— Poftim?

— Şeful cel mare într-ale pesticidelor cloceşte ceva special pentru mine, îi răspunse Drake, scoţând din buzunar cheile automobilului şi zornăindu-le în mână. E vorba despre vreo două ore, cel mult.

Se întoarse să plece, dar se opri.

— Şi, ceva mai târziu, diseară, mi-ar fi de folos dacă mi-ai arăta pe unde se coboară în Oraşul Etern, despre care mi-ai pomenit. Din apropierea catedralei.

— St. Paul’s sau Westminster?

— Personal, zise Drake, îmi place mai degrabă intrarea de la Westminster.

— Aşadar, care ar fi următoarea ei mişcare? îl întrebă Rebecca Unu, cu voce scăzută, pe generalul Limitator.

De cealaltă parte a piramidei, Elliott îngenunchease lângă Will, care nici nu părea să observe că tânărul doctor, după ce-i curăţase rana, i-o pansa. Will se arătase cooperant, punându-şi cămaşa şi boneta ţuguiată a Noii Germanii, doar pentru că Elliott se ţinuse de capul lui. Dar, cu toate că Elliott vorbea acum cu el, era total necomunicativ, ca şi cum n-ar fi auzit o vorbă din ceea ce-i spunea fata.

— Opţiunile îi sunt limitate şi ea o ştie, îi răspunse generalul Limitator gemenei Styx. Din momentul în care ne înmânează fiola, îşi pierde asul din mânecă. Asta dacă nu plănuieşte să ia vreun ostatic ca să-şi asigure libera trecere şi să poată pleca de-aici.

— Cum... adică pe vreuna dintre noi? se miră Rebecca Doi, schimbând o privire cu sora ei. Apoi zâmbi. Dacă ne alege pe oricare dintre noi ca însoţitoare, atunci ştii exact ce ai de făcut.

Îi omori, atât pe ea, cât şi pe Will, indiferent cine altcineva mai este vătămat. Nimeni nu e indispensabil când vine vorba despre recuperarea virusului.

—O ştiu, confirmă generalul Limitator.

—A, iată, ceva activitate, remarcă Rebecca Unu.

Elliott încerca să-l pună pe picioare pe Will, însă abia la cea de-a doua sau a treia tentativă se hotărî şi el să se ridice, clătinându-se. Ţinând în continuare strâns detonatorul, fata îl conduse folosindu-se de cealaltă mână.

Când se opri în faţa gemenelor Rebecca şi a generalului Limitator, Will avea o expresie rătăcită pe chip. Strângând la piept jurnalul tatălui său, tot întorcea capul spre locul în care zăcea doctorul Burrows. Întreaga voinţă de a lupta părea să-l fi părăsit, ca şi cum nu ar mai fi putut simţi duşmănie faţă de gemenele Styx.

—Ne-am cam săturat de cât am stat pe mormanul ăsta de pietre vechi, zise Rebecca Unu. Ia zi, care-i târgul?

—Să vă zic care-i târgul? repetă Elliott, izbucnind într-un râs sec. Nu am încredere în voi, Styx, zise ea. Hei, tu! Vino încoace! îl strigă deodată pe colonelul Bismarck.

El se conformă imediat.

—Nu ştiu nimic despre tine sau despre locul din care vii, însă vreau să fii martor la asta, continuă ea.

Colonelul încuviinţă.

—Sunt gata să închei o înţelegere, dar pun anumite condiţii. Vă ofer virusul Dominion...

—Mai întâi, spune-ne ceva: ce s-a întâmplat cu vaccinul... cu fiola cu dop alb? se amestecă în vorbă Rebecca Unu.

—N-am putut să deschid sticluţa cu leacul. Mă grăbeam, aşa că a trebuit să-i sparg gâtul de o piatră. A fost un procedeu puţin cam brutal, dar spre norocul nostru, al tuturor, numai fiola cu vaccinul a fost deteriorată, explică Elliott. Aşa cum vă spuneam înainte să mă întrerupi, sunt gata să vă dau virusul Dominion dacă...

—Nu! explodă Will. Nu, fir-ar să fie, nu!

Pentru prima oară după ce-i fusese ucis tatăl părea să bage de seamă ce se întâmpla în jurul lui.

—O să-l ducă în Suprasol şi-o să-l folosească!

—Lasă asta în seama mea, Will, încercă să-l liniştească Elliott.

—Nu se poate să vorbeşti serios! Doar n-ai de gând cu adevărat să li-l dai, nu?

Will se înfierbântase, de parcă Elliott, şi nu gemenele Rebecca, ar fi fost inamicul. Lăsând să-i cadă din mână jurnalul tatălui său, se îndreptă clătinându-se spre ea.

Elliott se dădu un pas înapoi din calea lui, şocată de ferocitatea izbucnirii băiatului.

—Will...

Însă el continua să înainteze.

—Dă drumul declanşatorului chiar acum, Elliott! Distruge virusul Dominion! Adu-ţi aminte ce-a zis Drake că trebuie să facem. Ele, rosti, împungând cu degetul mare în direcţia fetelor Styx, n-o să-şi pună labele împuţite pe el. Toţi oamenii aceia — Drake şi cu mama — au murit încercând să le împiedice, declamă el mai departe. Şi noi o să facem acelaşi lucru!

Şi, văzând-o că se mai trage cu un pas înapoi, se aruncă asupra ei, doborând-o la pământ. Ajuns acum deasupra ei, o apucă de braţ.

—Ajutor! strigă fata, în timp ce Will îşi concentra întreaga forţă asupra mâinii ei, străduindu-se să-i desfacă degetele şi să activeze declanşatorul.

—Doar n-o să li-l dai! şuieră Will, clocotind de furie. Trădătoare afurisită!

Elliott îl izbi cu cotul în faţă, însă nu era suficient ca să-l oprească. Colonelul Bismarck se afla cel mai aproape de ei, aşa că reacţionă înaintea tuturor. Îl înşfacă pe Will de ceafa şi de braţ, încercând să-l tragă de pe Elliott. Dându-şi seama că se ivise ocazia perfectă ca s-o dezarmeze, Rebecca Unu şi generalul Limitator se avântară şi ei în încăierare. Dacă oricare dintre ei ar fi reuşit s-o prindă de pumn şi să i-l ţină strâns, ar fi recăpătat controlul asupra situaţiei.

Dar, în timp ce colonelul Bismarck îl ridica pe Will, îndepărtându-l de ea, Elliott izbuti să-şi ţină adversarii la distanţă. Îi respinse lovindu-i cu picioarele şi cu braţul liber şi, tocmai la timp, se târî înapoi, scăpând de ei.

—Mai uşor, le strigă cu răsuflarea tăiată, ridicându-se grăbită în picioare.

Inamicii bătură în retragere.

—Bună încercare, Gulere Albe! le aruncă în batjocură.

Will îşi ieşise din fire de furie.

—Hai, Elliott, fa-o! Distruge virusul ăla nenorocit!

Dar colonelul nu slăbea strânsoarea asupra băiatului care se zvârcolea.

—A fost cât pe-aci, zise Elliott, reculegându-se pentru ceea ce avea să spună mai departe. Bun, iată condiţiile mele: ne urcaţi, pe mine şi pe Will, într-una dintre maşinile alea zburătoare...

—Elicoptere se numesc, o informă Rebecca Unu.

—Într-unul dintre elicopterele alea, iar după ce decolăm, vă dau înapoi virusul Dominion. În elicopter o să fim însoţiţi de colonel şi de oamenii săi... dar fără niciun Styx.

— Şi când, ***mai precis,*** o să...? începu Rebecca Doi, dar se opri, întorcându-şi privirea spre Will şi dându-şi ochii peste cap.

Deja arsă de soare, faţa lui căpătase acum o nuanţă şi mai închisă de roşu, în timp ce urla din toţi bojocii.

—Domnule colonel, ai putea, te rog, să-l opreşti din urlat pe idiotul ăla? Nu-mi aud nici măcar gândurile, zise Rebecca Doi.

Doi Limitatori se şi grăbiră să-i vină colonelului în ajutor.

—Nu... nu ei! Cheamă doi oameni de-ai tăi! se răsti Elliott la colonel. Nu vreau să-l atingă vreun Limitator. Iar el trebuie să stea în imediata mea apropiere... nu vreau să-l scap din ochi. Şi tu, colonele. Vreau să stai şi tu lângă mine.

—Aşadar, cum spuneam... când o să primim, de fapt, virusul? întrebă Rebecca Doi.

—Ţi-am mai zis: o să-l predau atunci când vom fi în zbor, după care Will şi cu mine vom fi conduşi departe de-aici şi lăsaţi într-un alt loc din junglă. Mai simplu de-atât nu se poate, încheie Elliott.

—Perfect, fu de acord Rebecca Doi. Hai să-i dăm drumul.

Will fu coborât pe o latură a piramidei, chiar dacă se zvârcoli încontinuu între cei doi soldaţi ai Noii Germanii însărcinaţi cu mutarea lui. Elliott şi colonelul îi urmară, fata fiind atentă ca nu cumva să se împiedice sau să alunece şi astfel să activeze declanşatorul. Îi prinseră din urmă pe Will şi pe însoţitorii lui chiar când ajungeau în dreptul primului elicopter din şir. Înjurând şi acum de mama focului, Will fu încredinţat pe mâinile a doi soldaţi aflaţi înăuntru.

—Ţineţi-l bine, le zise Elliott. Legaţi-l, dacă trebuie.

Colonelul Bismarck îi întinse lui Elliott jurnalul doctorului Burrows.

—Băiatul ar putea să regrete că l-a lăsat de izbelişte. A fost al tatălui său.

— Mulţumesc, spuse Elliott. Sunt convins c-o să se bucure că-l are de îndată ce-o să se potolească... dacă s-o mai potoli vreodată.

Colonelul se urcă la bordul elicopterului, urmat îndeaproape de Elliott.

— Aşadar, unde-i fiola noastră? vru să ştie Rebecca Doi, încadrată de-o parte şi de cealaltă de sora ei şi de generalul Limitator.

—Porniţi chestia asta, îi ceru Elliott colonelului, după care se întoarse spre cei trei Styx, care aşteptau ca o delegaţie lângă elicopter. Arătă spre o pajişte de lângă piramidă, apoi zise: Vreau ca toţi Limitatorii voştri să dispară de-acolo. Şi câinii de vânătoare.

— Să evacuăm latura vestică? întrebă generalul Limitator.

— Acum de ce ne mai ceri şi asta? se miră Rebecca Doi. Doar nu făcea parte din înţelegere.

Elliott ridică mâna în care ţinea declanşatorul.

— Faceţi ce v-am spus, dacă vreţi ca fiola voastră să rămână întreagă.

Generalul Limitator împărţi comenzi oamenilor săi, care se retraseră în grabă. În timp ce pilotul trăgea de manete, iar motorul prindea viaţă, tuşind şi sfârâind, cele două Rebecca şi generalul Limitator se retraseră la o distanţă sigură. Nu ajunseseră prea departe când Elliott îşi vârî în gură degetele mâinii libere şi scoase un fluierat pătrunzător.

Rebecca Doi se răsuci pe călcâie.

— Ce mai pui la cale? strigă ea. Dă-ne fiola şi gata!

Rebecca Unu era cuprinsă de o vizibilă agitaţie.

—Dacă încerci să ne tragi pe sfoară...

În acel moment, Bartleby năvăli în luminişul lăsat liber de Limitatori. Oprindu-se brusc, o căută din priviri pe Elliott. Atenţia îi fu distrasă când unul dintre câinii de vânătoare aflaţi de cealaltă parte a piramidei îl observă şi începu să latre fioros.

Rotoarele începeau deja să prindă viteză când Elliott fluieră din nou. Bartleby ciuli urechile, observând-o, după care se lansă într-o goană nebună spre ea.

—Ce caută aici Vânătorul? întrebă Rebecca Doi. La ce-ţi trebuie? E ceva în neregulă cu toate astea.

—Ai al naibii de multă dreptate, o aprobă sora ei, începând apoi să strige cât o ţineau plămânii. Bartleby, la mine!

Auzind-o, motanul şovăi, după care-şi schimbă direcţia, îndepărtându-se de elicopter.

—Vino încoace, băiete! Vino la mine! urlă Elliott.

Pe chipul Rebeccăi Unu apăru o umbră de îngrijorare. Ceva era suspect. De ce se sinchisea Elliott de Vânător când atât de multe lucruri depindeau de reuşita evadării ei împreună cu Will? Cumva, iar geamăna Rebecca încă nu putea să-şi dea seama cum, animalul juca un rol de o importanţă vitală în planul lui Elliott. Începu să strige în limba Styx, rostind tot felul de cuvinte neinteligibile. Încerca să-l dirijeze pe motan prin intermediul programării Luminii întunecate, la care fusese supus cât timp se aflase în Colonie. Şi aştepta să o asculte necondiţionat. Urma să fie dezamăgită.

Elliott, care ştia şi ea limba Styx, repetă cuvintele Rebeccăi Unu, adăugând:

—Bartleby, îţi cer să vii la mine.

Motanul se opri.

Era o luptă având ca miză voinţa lui.

Rebecca Unu mai încercă o dată să-l cheme la ea pe Vânător, folosind cuvintele Styx menite să-l îmboldească.

Însă Elliott îl strigă din nou, iar balanţa se înclină abrupt, Bartleby luând o hotărâre. Porni în salturi spre ea. Şovăi însă la uşa elicopterului, temându-se de curentul venit dinspre elice.

—Urcă, Bartleby! îi porunci Elliott. Motanul se sui la bord dintr-un salt şi ea îl prinse în braţe. Acum ridică-ne în aer! ţipă apoi spre colonelul Bismarck.

Prea târziu ca să mai poată face ceva, cele două Rebecca observară frânghia legată la gâtul lui Bartleby. Elliott smulse un pacheţel prins de ea.

—Tot timpul... şi nici măcar nu l-a avut la ea! înţelese Rebecca Doi.

—Fiola era la Vânător, o completă sora ei.

Elicopterul era deja la zece metri deasupra solului şi se inălţa în continuare.

—Aruncă-ni-l! strigă Rebecca Doi apropiindu-se. Altfel, înţelegerea cade!

Limitatorii ieşiseră dintre copaci, iar alţii stăteau pe piramidă, ţinându-şi cu toţii armele îndreptate spre Elliott, aflată în

elicopter.

Elliott îi flutură ademenitor pacheţelul prin faţă.

—OK, e al vostru... dar aveţi grijă să nu-l scăpaţi, zise ea, azvârlindu-l spre gemene.

În timp ce Rebecca Doi îl prindea, elicopterul căpăta şi mai multă altitudine.

—Un ciorap împuţit de-al lui Will, constată dezgustată geamăna.

Cu toate acestea, nu mai pierdu timpul şi sfâşie ciorapul jerpelit. Înăuntru se găsea o singură fiolă, cu un dop negru, pe care o ridică, examinând-o în lumină. Un rânjet i se lăţi pe faţă în timp ce le făcea surorii ei şi generalului Limitator un semn de aprobare cu degetul mare ridicat.

—Al nostru e! strigă triumfătoare.

Elicopterul ajunsese la vreo cincizeci de metri deasupra solului în clipa în care Rebecca Unu se răsuci pe călcâie spre Limitatorii aflaţi în aşteptare, pregătindu-se să dea ordinul de deschidere a focului asupra elicopterului.

—Nu v-aş recomanda, zise generalul Limitator, punându-i o mână pe umăr. Priviţi într-acolo.

Soldaţii Noii Germanii ieşiseră să urmărească desfăşurarea evenimentelor. Simţind că ofiţerul lor comandant ar putea să aibă probleme, mulţi dintre ei erau cu armele pregătite, iar cei din jurul elicopterelor rămase le ţineau îndreptate, aparent într-o doară, spre gemene.

—Nu vă faceţi griji, le zise generalul Limitator. Elicopterele acestea vechi consumă mult combustibil şi, chiar dacă până la urmă colonelul nu-i duce înapoi în oraş pe Elliott şi pe copilul Burrows, tot nu poate să ajungă prea departe cu ei.

Rebecca Unu încuviinţă, după care le făcu semn cu mâna Limitatorilor să stea pe loc.

***

— S-a terminat, şopti Elliott, zăbovind lângă uşa elicopterului şi privind cum piramida se îndepărtează tot mai mult, iar Limitatorii de pe ea se prefac în mici punctuleţe inofensive.

—Acela era obiectul autentic? Era fiola cu virusul Dominion pe care şi-o doreau? se interesă Colonelul. Păreau mulţumite că aşa era, însă eu trebuie să ştiu... fiindcă altfel onoarea mă obligă să vă duc înapoi.

—Era cel autentic, confirmă Elliott. Eu mi-am respectat

partea de înţelegere.

Colonelul aprobă din cap spre navigator, care, la rândul lui, îl înştiinţă pe pilot că poate să-şi urmeze cursul. În timp ce elicopterul se înălţa deasupra vârfurilor copacilor, Elliott îşi desfăcu pumnul încleştat şi depuse ceva pe podea, după care, folosindu-se de aceeaşi mână, îşi şterse fruntea de transpiraţie.

—Ce! exclamă colonelul Bismarck, aplecându-se în faţă să privească mai atent obiectul metalic de culoare neagră. Eu credeam că este un dispozitiv detonator!

—Mă tem că nu, răspunse ea, ridicând busola doctorului Burrows şi deschizând-o, ca s-o vadă şi colonelul. Nu aveam de unde să fac rost de detonatorul mortului, aşa că a trebuit să joc tot timpul la cacealma cu asta.

Colonelul Bismarck izbucni în râs.

Elliott îi răspunse cu un zâmbet obosit.

—Şi nici explozibili în rucsac n-aveam. Tot ce-am avut la mine am folosit pentru apariţia mea lângă piramidă.

Îşi desfăşură cablul de pe mână şi, printr-o mişcare din umeri, îşi lăsă rucsacul să-i cadă din spate.

— În afară de două pistoale, e plin de haine murdare. Colonelul râse şi mai zgomotos, dar Will era departe de a se arăta amuzat. Încercă să sară în picioare, însă cei doi soldaţi care-l ţineau dintr-o parte şi din cealaltă îl reţinură pe banca metalică. Erau amândoi mai puternici decât el, plus că avea şi mâinile legate, aşa că renunţă să se mai lupte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, răbufni el, săgetând-o pe Elliott cu privirea. Le-ai dat virusul Dominion. De ce, după tot ceea ce-am făcut ca să le împiedicăm să-l obţină? Ori ţi-ai pierdut complet minţile, ori eşti o trădătoare afurisită! Ori şi una, şi alta!

Partea a treia
Restituirea

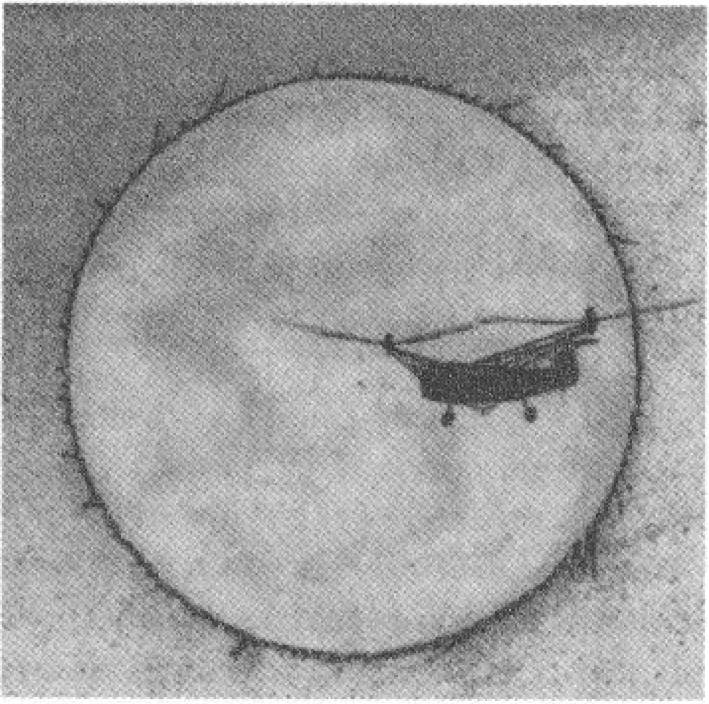

Capitolul douăzeci şi unu

Eddie, eu o să-l iau pe Chester să dăm o tură cu maşina, anunţă Drake. Nu face decât să lâncezească în cameră, tot încercând jocurile de pe PlayStation-ul pe care i l-ai adus.

Eddie îşi lăsă jos pensula şi împinse deoparte lupa.

— O schimbare de decor ar putea să-i prindă bine, aprobă el. Vrei să vin şi eu?

— Nu, e în regulă, răspunse Drake.

În timp ce Drake trecea pe London Bridge pe deasupra Tamisei, Chester, aşezat pe scaunul din dreapta lui, savura briza care-i adia peste faţă în timp ce se zgâia la fluviu. Dar, ajungând aproape de şirurile de camere de filmat din perimetrul City-ului, cartierul financiar al Londrei, Drake închise toate geamurile. Chester privi cum se înalţă geamurile fumurii, ferecându-i de-a binelea în autoturism.

— Pe-aici, ţine-ţi capul cât mai jos, îl sfătui Drake. Afurisitele astea de camere de supraveghere sunt pretutindeni, iar acum le-au mai dotat şi cu programe de recunoaştere facială. Ai crede că toată ţara e condusă de Styx.

— Încep să simt că aşa şi e, bolborosi Chester.

Eddie îi aruncă o privire tăioasă.

— Poţi să laşi baltă jocul de-a Aiurea în clipa asta. Dacă nu cumva Eddie a pus microfoane în maşină — ceea ce nu e cazul —, nu mai e nevoie să-ţi joci rolul.

— OK, acceptă Chester, cu o voce ceva mai veselă. Dar, oricum, ce-i cu toată prefăcătoria asta? Ce se-ntâmplă cu el?

— Totul se va limpezi cu timpul, răspunse Drake, privind chiorâş un taxi negru care virase brusc în faţa Range Rover-ului lor.

Se îndreptau în direcţia nord-vest, spre ieşirea din Londra, traversând interminabilele suburbii. Tot privind îmbulzeala oamenilor de pe străzi, Chester constată că nu se obişnuise încă să vadă atât de multă lume după lunile petrecute sub pământ. Curând, începu să-l doară capul, pentru că încerca să-i cerceteze pe fiecare pe rând, întrebându-se câţi dintre ei erau

fie Styx deghizaţi, fie fuseseră influenţaţi prin intermediul Luminii întunecate să se transforme în agenţi de-ai lor. Poate că devenise paranoic, dar — după cum îşi spuse în sinea lui — probabil că era mai bine.

După ce trecură de un şir de magazine ponosite, Drake coti, pătrunzând într-o zonă industrială pe o parte a căreia se aflau arcade vechi de cale ferată. Clădite din cărămizi din epoca victoriană, înnegrite de atâtea decenii de poluare, arcadele erau fie astupate cu scânduri, fie le fuseseră aplicate faţade ieftine din sticlă sau din aluminiu, cu firme care proclamau: „Mobilă din lemn de pin — Mai ieftină nu găsiţi!” sau „Echipamente pentru birouri — Cele mai bune preţuri din Londra”. Drake conduse mai departe până când ajunse în dreptul uneia care părea să fie un magazin de piese auto.

— Pe-aici, zise, iar Chester îl urmă, intrând pe o uşă şi coborând o rampă metalică.

Interiorul era presărat cu table aruncate, iar în mijlocul încăperii se afla o dubă urcată pe un banc de lucru sub care lucra un bărbat, izbindu-i energic ţeava de eşapament cu un ciocan.

— ’Neaţa, rosti cu voce tare Drake, iar bărbatul se opri din munca lui şi răsări de sub vehicul.

Era vânjos şi complet chel, îmbrăcat într-o salopetă albastră decolorată.

— Domnule Smith, îl salută el pe Drake, îndesându-şi ciocanul în cingătoarea cu scule.

— E gata totul? îl întrebă Drake.

Bărbatul nu răspunse, uitându-se stăruitor la Chester.

— E-n regulă, e cu mine, îl linişti Drake, scoţând apoi din portofel două obiecte sclipitoare. Când le lăsă să cadă în palma mânjită de ulei de motor şi de praf a bărbatului, Chester văzu că erau două diamante mari. Aşa cum ţi-am mai spus, adăugă Drake, ai grijă cum scapi de ele.

— Să le vând? Nici gând, amice, pe-astea le păstrez, rânji omul, dând la iveală un dinte placat cu aur. Fond de pensie pentru mine şi pentru cucoană, asta îs.

Se îndreptă spre fundul atelierului, iar Chester porni în urma lui Drake, pătrunzând tot mai adânc în caverna boltită.

— Dacă totul decurge conform planului, s-ar putea să am nevoie curând de un alt vehicul, spuse Drake în timp ce treceau

printr-o combinaţie de birou şi magazie, cu tot felul de cutii conţinând componente auto stivuite până sus în jurul unei mese pe care se găsea un telefon.

—Ceva mai sport, de data asta? se interesă omul. Ceva cu un pic de vigoare?

—Nu, ceva banal m-ar servi de minune. O maşină de familie, de cursă lungă... cum ar fi un BMW sau un Mercedes. Şi nedetectabilă, desigur, exact ca Range Rover-ul, răspunse Drake.

—Nicio problemă. Las’ pe mine, amice, confirmă omul pe când pătrundeau într-o încăpere slab luminată, în care se aflau mai dulapuri metalice.

Pe o ladă, într-un teanc mototolit, Chester descoperi ceva cunoscut.

—Uniforma mea şcolară! Ce caută aici?

Bărbatul descuie o altă uşă din capătul celălalt al camerei cu dulapuri şi o deschise energic. Judecând după ecou, dincolo de ea părea să fie un spaţiu mult mai vast. În timp ce-i înmâna cheia lui Drake, zise:

—Te las să-ţi vezi de treabă, domnu’ Jones.

—Smith, îl corectă Drake. Smith mă numesc.

—Da, scuze, domnu’ ***Smith,*** chicoti individul, făcând din nou să-i sclipească incisivul din aur. Şi-o să casc bine ochii. Dacă se iveşte vreun străin, bag soneria. Bine-aşa?

—Super. Mersi, confirmă Drake.

După plecarea bărbatului, Drake se întoarse spre Chester, care se tot învârtea prin jurul uniformei lui.

— Vreau să-ţi pui astea pe tine, îi spuse. Pe urmă, vii după mine.

—Dar de ce? se miră Chester.

Când ridică sacoul ca să-şi privească pantalonii gri de dedesubt, mai multe fotografii mari alunecară pe podea. Cea de deasupra era o copie a fotografiei de familie făcute în London Eye pe care o văzuse prima oară când încercase să se ducă acasă. Iar alta era cu echipa de fotbal a liceului Highfield, cuprinzând un Chester mult mai tânăr, în echipamentul lui de portar.

—Drake, astea ce caută aici? se interesă el.

— A, da, ia-le şi pe ele cu tine, îi răspunse Drake.

Chester începea să se simtă extrem de stânjenit de întreaga

situaţie.

— N-ai putea să-mi spui şi mie ce se petrece? Uniforma mea de şcoală... pozele astea... totul e un pic cam bizar.

— Tu doar păstrează-ţi calmul şi fă exact ce-ţi spun, răspunse Drake. O să fie bine, îţi garantez.

— Aşa o fi, îl aprobă Chester stingherit.

Totuşi, în clipa în care-şi luă cravata de şcoală, cu dungile ei albastre şi verzi, i se păru că avea în mână ceva dintr-o cu totul altă viaţă.

Drake ieşi pe uşă şi-o închise după el.

— Complet aiurea, bombăni Chester, începând să se schimbe.

Acum, că rămăsese singur, simţea un gol în stomac. Habar n-avea ce i-o fi pregătit Drake: din fugara privire aruncată în încăperea cealaltă, observase că era un întuneric rău prevestitor. Şi, deşi fu gata cât putea de repede, nu se simţi deloc bine auzind unele zgomote ciudate de dincolo: câteva strigăte, urmate de zgomotul a ceva târât pe podea. Crescuse de când purtase ultima dată uniforma: pantalonii îi erau ridicol de scurţi şi-i venea greu să-i încheie, iar sacoul cu greu îi mai cuprindea umerii. Mergând un pic cam ca Frankenstein în veşmintele acelea strâmte, se duse la uşă şi ciocăni, după care o împinse uşurel. Apoi intră.

— Vino, îl invită Drake din penumbră.

Spaţiul era vast — surprinzător cât de departe se întindea caverna aceea —, însă Chester nu putea să-i estimeze întreaga întindere din cauză că ardea un singur bec cu un abajur mat, luminând o suprafaţă destul de mică, la vreo douăzeci de metri de locul în care stătea el. Şi, drept sub conul de lumină, era cineva legat de un scaun. Avea capul plecat, dar şi-l mişca într-o parte şi-n cealaltă cu mici smucituri.

Drake îşi făcu apariţia din întuneric şi slăbi căluşul care-i astupa gura bărbatului legat.

Abia atunci îşi dădu seama Chester cine era.

— Tată, rosti el răguşit, împiedicându-se de un al doilea scaun, pe care nu-l observase pe întuneric.

Se apropie până în zona de penumbră din jurul conului luminos. Tatăl lui avu nevoie de o clipă până să observe că era cineva acolo, după care-şi înălţă capul, privindu-şi direct fiul.

Chester mai făcu un pas în faţă.

—Bu..., vru el să-l salute, însă vocea i se stinse.

Domnul Rawls îi aruncă o privire încărcată de atâta ură, incât Chester închise gura. Era cu atât mai şocant pentru el din moment ce tatăl lui era, în mod normal, unul dintre cei mai prietenoşi şi mai reţinuţi oameni.

Însă căutătura pe care i-o arunca domnul Rawls îl făcu să se simtă de parcă tatăl lui ar fi fost o persoană cu totul străină. Disperarea îi cuprinse întreaga fiinţă, ca şi cum dragostea tatălui său pentru el ar fi dispărut cu desăvârşire.

—Ce-aţi făcut cu Emily, animalelor? strigă domnul Rawls.

Se încordă, încercând să-şi rupă legăturile care-i ţintuiau braţele în spatele scaunului, şi vru să-şi elibereze picioarele, dar strădania îi fu inutilă.

—Nu te mai zbate, Jeff, dacă nu vrei să ne ocupăm de soţia ta, îl ameninţă Drake.

—Mama! Unde e mama? îl întrebă Chester pe Drake.

Drake se apropie de Chester şi se apleca spre el, dar nu încercă deloc să-şi coboare tonul, ca şi cum ar fi vrut ca domnul Rawls să audă fiecare cuvinţel.

—E într-o cămăruţă din spate şi e teafără atât timp cât Jeff, aici de faţă, colaborează. Şi-acum trage-ţi scaunul ăla şi instalează-te pe el.

Chester şovăi.

—Fă ce-ţi spun, mârâi Drake.

Băiatul se aşeză năucit, faţă-n faţă cu tatăl lui, care continua să-l săgeteze cu privirea.

—Ce urmăreşti, bandit mic? încerci să storci bani de la mine? întrebă domnul Rawls. Vocea îi devenise ascuţită şi puţin cam isterică. Uite ce e, nu-ţi dai seama că sunt doar un statistician... lucrez pentru o companie de asigurări neînsemnată... nu câştig prea mult. Baţi la o poartă greşită!

În acest punct al discuţiei interveni Drake.

—Dacă eşti statistician, Jeff, mă aştept să ai o gândire logică şi analitică. Am nevoie să-ţi foloseşti chiar acum gândirea aceasta, pentru binele dumitale şi al lui Emily.

Chester ar fi vrut să-şi poată acoperi urechile la auzul dezagreabilului torent de invective care ţâşni din gura tatălui său. Domnul Rawls încercă să-şi întoarcă puţin capul, să-l poată vedea cum trebuie pe Drake, însă acesta îl înşfăcă şi-l sili să privească numai în faţă.

— Ridică prima fotografie, ca s-o poată vedea Jeff, îi ordonă lui Chester, mutându-se în spatele domnului Rawls, care acum se holba la poza din London Eye. Spune-mi, îi ceru, cine e acolo cu dumneata şi cu soţia dumitale?

Domnul Rawls scuipă dispreţuitor, apoi răspunse:

—Fiul meu. Ala-i fiul meu şi...

— Şi el cine e? întrebă Drake, aprinzând o lanternă şi îndreptându-i fasciculul luminos spre chipul lui Chester.

Lumina era puternică, obligându-l pe băiat să-şi mijească ochii.

—HABAR N-AM! urlă domnul Rawls. DE UNDE NAIBA SĂ ŞTIU?

Lui Chester nu-i venea să creadă. Îmbrăcase chiar uniforma de şcoală pe care o purta în fotografie şi, cu toate acestea, tatăl lui tot nu putea să-l recunoască.

— Priveşte-l cu foarte multă atenţie, Jeff, fiindcă? cine e şi, dacă nu-mi spui, o s-o omor pe Emily. Ea e într-o cameră chiar în spatele nostru, iar eu o să mă duc imediat şi-o să-i tai beregata. De fapt, chiar o să te pun să priveşti cum o fac...

— Nu, Drake! izbucni Chester îngrozit. N-o să faci una ca asta!

Stingându-şi lanterna, Drake veni spre Chester.

— Taci, mormăi el.

Chester se supuse: doar n-avea să se certe cu el acum.

—Dar voi cine sunteţi? întrebă domnul Rawls. Faceţi sondaje în căutare de noi votanţi pentru BNP sau ce? adăugă, râzând răutăcios.

—Cred că nu înţelegi cât de gravă este situaţia, îi zise Drake, scoţându-şi cuţitul. Era o armă înfricoşătoare, cu tăişul zimţat. Drake înclină lama astfel încât să pice lumina pe ea, reflectând-o drept în ochii domnului Rawls. Dacă nu colaborezi, şi încă repede, îl ameninţă el, nici dumneata, nici soţia dumitale nu veţi pleca de-aici cu toate organele interne la locul lor.

Domnul Rawls clipi ca şi cum ar fi vrut să se trezească dintr-un coşmar. Începu să strige după ajutor cât îl ţineau plămânii.

Drake se duse drept spre el şi-l pălmui cu putere peste faţă, după care îi propti vârful cuţitului de beregată. Chester sări ca ars de pe scaun, dar nu zise nimic.

—Poţi să urli până te învineţeşti, dar tot n-o să te-audă nimeni. Nimeni n-o să-ţi vină în ajutor. Aşa că dă-i drumul, strigă până nu mai ai glas, Jeff, îl provocă Drake.

Şi, văzând că domnul Rawls se potoleşte, îşi vârî cuţitul la loc.

Îi porunci lui Chester să se aşeze pe scaunul lui şi să ridice şi celelalte fotografii. Îl sili pe domnul Rawls să-l descrie pe băiatul care apărea în fiecare dintre ele, după care să-l descrie şi pe Chester, aflat în faţa lui. Îl forţă să repete iar şi iar toate acestea, punându-l să privească fotografiile, apoi pe Chester însuşi. Atunci când domnul Rawls refuza, Drake îl ameninţa iar cu cuţitul sau îl plesnea peste faţă, până când i-o înroşi şi-l umplu de vânătăi.

Pe măsură ce se desfăşura tot acest ritual, Chester începea să înţeleagă ce anume urmărea Drake. Încerca să-l deprogrameze pe tatăl lui, să-l purifice de şabloanele cognitive implantate de Styx cu ajutorul Luminii întunecate. Şi, din moment ce pricepea de ce trebuia să se comporte Drake într-un mod atât de brutal, se simţi ceva mai puţin îndurerat de torturile fizice pe care i le aplica tatălui său.

Dar deodată, după ce Drake îi mai trase o palmă domnului Rawls, totul se schimbă.

— Du-te naibii! strigă domnul Rawls, ajuns în mod evident la capătul răbdării. Poţi să faci cu mine ce vrei, dar nu mai am de gând să-ţi ascult porcăriile.

Şi-şi coborî privirea spre propriii genunchi, refuzând cu fermitate să mai răspundă la vreo altă întrebare.

— Aşa nu ajungem nicăieri, se răsti Drake.

Se repezi spre Chester şi-şi încolăci braţul pe după gâtul lui, strângându-l atât de tare, încât băiatul nu mai putea să respire, darămite să protesteze.

— Acum o să-ţi strâng fiul de gât, Jeff. El e Chester, chiar cel din faţa dumitale.

Tocurile pantofilor de şcoală ai lui Chester se hârşâiră de podeaua din beton, iar fotografiile îi alunecară din poală. Scaunul se răsturnă în timp ce se zbătea să scape din strânsoarea sufocantă a lui Drake.

—O să-l gâtui, făgădui Drake pe un ton atât de rece şi de insensibil, încât Chester chiar crezu că avea să-şi ducă ameninţarea până la capăt.

Domnul Rawls avea încă privirea fixată asupra genunchilor, clătinând din cap. Deodată, îşi ridică ochii şi-i căscă larg.

—Chester! rosti, abia inteligibil la început.

Chester începuse să se învineţească.

—Îmi pare rău, Jeff, nu te-aud, îl tachină Drake cu o intonaţie cântată.

Lui Chester îi ieşiseră ochii din cap şi nu mai avea putere nici să dea din picioare.

—Ţi-au mai rămas doar câteva secunde până ca el să moară, Jeff, zise Drake. Mai poţi să-l salvezi. Nu trebuie decât să-mi spui cine este. Spune-mi, cine e cel pe care-l vezi?

—CHESTER! ţipă domnul Rawls.

Drake îl eliberă din strânsoare pe Chester, ridică scaunul şi-l ajută pe băiatul sufocat să se aşeze.

—Chester! Tu eşti!

Domnul Rawls plângea acum, lacrimile şiroindu-i pe obraji. Fiindcă nu-şi revenise încă pe deplin, Chester râdea şi tuşea deopotrivă, în timp ce se îndrepta, clătinându-se, spre tatăl lui, pe care-l cuprinse în braţe.

—Tată, s-a terminat... suntem iar împreună... cât am visat asta..., rosti el răguşit, în timp ce Drake îi reteza domnului Rawls legăturile cu lama cuţitului. Tata şi-a revenit. Cum aş putea să-ţi mulţumesc pentru că mi l-ai readus? îşi revărsă el recunoştinţa faţă de Drake.

—Nu te grăbi să-mi mulţumeşti, zise Drake în timp ce strângea fotografiile de pe podea. Încă mai avem de rezolvat şi cu mama ta şi s-ar putea chiar să fiu nevoit să te omor, de data asta.

***

Elliott observă că elicopterul îşi schimbase ruta şi că zborul părea să devină mai ezitant. Îşi întoarse imediat privirea spre colonelul Bismarck, care stătea de vorbă cu navigatorul în carlingă. Clătinând din cap, colonelul se îndreptă apoi spre ea.

—Avem o problemă, o anunţă. Eram în drum spre junglă, la est de piramida pe care aţi vrut-o, însă un front atmosferic de furtună şi-a făcut apariţia pe ecranul navigatorului. Vine înspre noi cu iuţeală şi este unul puternic. Deja am abordat un curs ocolitor, ca să-l evităm la limită, dar nu putem rămâne prea mult timp pe această nouă traiectorie. Nu putem risca să ne prindă.

—Ce alternative avem? se interesă Elliott.

—Există un culoar sigur care duce drept spre oraş. De ce nu v-am lăsa acolo, unde aţi fi la adăpost?

— Nu se poate, domnule colonel, replică Elliott. Avem nevoie să ajungem la est de piramidă.

Chiar în timp ce colonelul Bismarck pleca să se consulte cu navigatorul şi cu pilotul, elicopterul pătrunse în zona periferică a frontului de furtună, iar ploaia începu să pătrundă prin uşa deschisă. Colonelul fu nevoit să se sprijine de pereţi când se întoarse din nou la Elliott, atât de zdravene erau zguduiturile la care îi supuneau deja puternicii curenţi atmosferici.

—Pilotul caută acum o suprafaţă prin apropiere unde să se fi înregistrat recent un incendiu în junglă; vom putea să vă debarcăm acolo, îi zise colonelul Bismarck. Mă tem că va trebui să parcurgeţi restul drumului pe jos.

***

Simţind cum le cad pe feţe primele picături de ploaie, gemenele Rebecca se uitară pe furiş la soldaţii Noii Germanii, care se pregăteau să se îmbarce în elicopterele lor. Cele două fete se îndreptară agale spre generalul Limitator.

—Ai răspândit vorba? îl întrebă Rebecca Unu în timp ce se întorceau, în mod intenţionat, cu spatele la soldaţii Noii Germanii.

N-ar fi vrut ca ei să nutrească vreo bănuială cu privire la ce avea să urmeze.

—Da. Oamenii mei au fost instruiţi să cruţe echipajele elicopterelor, însă restul soldaţilor vor fi eliminaţi în cazul în care se împotrivesc, răspunse generalul Limitator cu voce scăzută.

—Iar acel tânăr ofiţer care ne-a ajutat, interveni Rebecca Doi, vreau să rămână nevătămat.

Generalul Limitator îşi încordă privirea spre cerul care se întuneca din ce în ce mai repede.

—Am înţeles. Dacă se va abate vreo furtună asupra noastră, misiunea ne va fi cu atât mai înlesnită. Aparatele acestea vechi nu pot să decoleze pe o vreme neprielnică şi nu se ştie niciodată: poate că vom fi în măsură să preluăm controlul asupra soldaţilor Noii Germanii fără să vărsăm vreo picătură de sânge.

Rebecca Doi îşi frecă mâinile încântată.

—Ar fi bine. Alţi proaspeţi recruţi pentru prima etapă a noii noastre ofensive.

Sora ei zâmbi larg.

—Da, cu câteva mici modificări, dar de o importanţă crucială. Cred că vom fi fericite în noul nostru cămin. Foarte fericite, într-adevăr.

Colonelul Bismarck se luptă să pronunţe cuvintele contra curentului provocat de elice, în goana elicopterului.

— Acolo! îl vedeţi?

Elliott era chiar în spatele lui, ţinându-se de bara de siguranţă de lângă uşa deschisă, în timp ce jungla trecea pe dedesubt.

—Da... îl văd, confirmă, zărind pentru prima oară suprafaţa de junglă recent devastată de incendiu, ca o cicatrice carbonizată în verdeaţa luxuriantă.

În timp ce pilotul se îndrepta cu toată viteza spre luminiş, pentru o clipă avură impresia că au luat-o înaintea furtunii, iar curenţii deveniră mai puţin turbulenţi.

—Domnule colonel, începu Elliott, acum, că se îndepărtaseră amândoi de uşa deschisă. Aţi fost extrem de corect faţă de mine şi vreau să vă răspund cu aceeaşi monedă.

Colonelul se încruntă.

— Vă spun un singur lucru: fiţi cu luare-aminte faţă de Styx... nu îi subestimaţi, fiindcă nu ştiţi de ce sunt capabili. Nu vor fi prea încântaţi că ne-aţi lăsat liberi. Şi, din câte am auzit despre oraşul dumneavoastră, ar putea trage concluzia că le-ar plăcea acolo, zise Elliott.

— Vă mulţumesc, dar, cu efectivele lor, nu cred că ar reprezenta o prea mare ameninţare pentru noi, răspunse colonelul Bismarck, deşi ceva din privirea lui o informă pe Elliott că-i luase avertismentul în serios.

În timp ce elicopterul îşi începea coborârea finală, Elliott aruncă o privire rapidă spre Will, care stătea cu capul plecat. Apoi îşi mută atenţia asupra uşii. Recentul incendiu redusese desişul junglei la nimic mai mult decât o plapumă de cenuşă pe care curentul stârnit de rotoare o făcea acum să se ridice în aer. Parcă s-ar fi aflat în mijlocul unei tornade de un cenuşiu-închis, un furnal gros care aproape că bloca pătrunderea soarelui.

Atinseră în fine pământul cu un bufnet, însă pilotul nu opri motorul: colonelul, se vedea clar, nu intenţiona să lungească prea mult popasul. În timp ce Elliott sărea jos din elicopter, cu Bartleby urmând-o îndeaproape, Will fu dezlegat şi condus spre uşă.

—Şi dacă nu vreau să merg cu ea? îi zise el colonelului, frecându-şi încheieturile ca să-şi pună sângele în mişcare. Aş prefera să văd oraşul acela al dumneavoastră. Sunteţi cu toţii germani din al Doilea Război Mondial, nu-i aşa?

—Da, de dinainte de sfârşitul războiului, îi răspunse colonelul Bismarck. De unde ştii?

Will îşi înclină capul spre subsuoara colonelului.

—Ala-i un Luger, spuse, după care se întoarse spre ceilalţi soldaţi. Iar ei au câte-un Schmeisser, nu? Vreau să merg să văd ce altceva mai aveţi prin oraşul dumneavoastră. Şi tata şi-ar fi dorit să vadă.

Will refuzase pe tot timpul drumului să se uite la Elliott, însă acum îi aruncă o căutătură plină de răceală.

—Şi nu vreau să fiu deloc prin preajma ***ei.***

Elliott ştia că băiatul era încă zdruncinat după moartea tatălui său, însă se săturase de comentarii.

—Will Burrows, mare pacoste mai poţi să fii, răbufni ea. Sigur că le-am dat fiola cu Dominion: am fost obligată, fiindcă voi v-aţi dus şi v-aţi lăsat capturaţi. Mi-aţi forţat mâna. Şi uiţi, am impresia, că abia te-am salvat de mârşavele tale surori. Încă o dată.

—Mda, sigur, dar cu ce preţ? ripostă el.

—Încă nu s-a terminat totul, răspunse ea încet, cu o voce de-abia auzită pe deasupra urletului motorului.

—Ce vrei să spui? întrebă el, sărind din elicopter şi îndreptându-se spre ea cu un aer războinic. A, presupun că ai cine ştie ce plan grozav prin care să ne apropiem de ele în paşi de vals şi să le smulgem fiola cu virusul! De parcă ar putea să-ţi meargă! Acum, ele n-o să-l mai scape niciodată din ochi şi mai avem şi un catralion de Limitatori prin care să răzbatem! Lovi cu pumnul în palma celeilalte mâini, mormăind. Nu înţeleg. Tocmai tu, din toată lumea asta, să-l laşi în mâinile lor uite-aşa! Lui Drake i-ar fi al naibii de ruşine cu tine!

Chipul lui Elliott se goli pentru o clipă de orice expresie, ca şi cum ar fi fost pe cale să izbucnească în lacrimi, după care palma fetei se abătu cu putere asupra lui Will, plesnindu-l peste faţă.

Băiatul icni şocat, în timp ce Bartleby, necăjit că se dondăneau între ei, scotea un mieunat slab.

—Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa, rosti ea cu voce joasă, tremurândă. Drake e mort, iar tu n-ai nici cea mai vagă idee ce-ar fi făcut el dac-ar fi fost în aceeaşi situaţie. Şi de ce nu asculţi ce-ţi spun? Ţi-am zis că nu s-a terminat totul. Nu încă.

—Ia mai du-te naibii! strigă Will. Nici nu vreau să ştiu.

—Tu cauţi pe cineva pe care să dai vina pentru ceea ce s-a

întâmplat cu tatăl tău. Ei bine, nu sunt eu aia! Am făcut tot ce-am putut ca să-l salvez! ţipă Elliott. Aşa aş putea la fel de bine să te învinuiesc şi eu pentru moartea lui Drake. Dacă n-ai fi apărut tocmai atunci pe Câmpia Mare, nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat. Iar el poate c-ar mai fi trăit şi acum.

Will scuipă în cenuşă.

— Poţi să crezi asta dacă ţii neapărat. Oricum, niciodată nu ţi-a plăcut de mine. Încă de la început, n-aţi fost decât tu şi cu Chester, tu şi cu Chester... plecând în patrulare tot timpul, ca doi prieteni de nedespărţit, urlă el la ea, atât de vânăt la faţă, încât nici nu mai ştia ce vorbeşte.

— Poate c-a fost pentru că el avea mai mare nevoie să înveţe decât tine, strigă ea.

— Sau poate că doar îţi plăcea mai mult de el decât de mine, ripostă Will.

— Departe de mine gândul să mă amestec în — cum îi spune — în ***altercaţia*** cu iubita ta, dar..., începu colonelul să i se adreseze lui Will, însă fu întrerupt de o nouă izbucnire din partea lui.

— Ha! Glumiţi, probabil! bolborosi băiatul, pipăindu-şi obrazul care-l ustura în locul lovit de Elliott. Ea nu e iubita mea şi nici n-o să fie vreodată! Replica lui stârni chicoteli printre soldaţii dinăuntrul elicopterului, care se stinseră însă imediat sub privirea aspră a colonelului.

— Iar tu n-o să fii niciodată iubitul meu, fiindcă e aşa cum spune Chester: eşti un ciudat! contraatacă Elliott.

— Îmi cer scuze dacă vă zoresc, însă noi va trebui să decolăm, insistă colonelul Bismarck. Furtuna se îndreaptă încoace şi nu ne-a mai rămas prea mult combustibil în rezervoare.

Suflând zgomotos, ca un taur înfuriat, Will se îndepărtă, tropăind prin cenuşa uscată. Dar nu ajunse departe, ci se opri, punându-şi mâinile în şolduri, să examineze orizontul. Colonelul îi înmână ceva provizii lui Elliott, după care vru să-i dăruiască şi câteva arme.

— Am două pistoale prin rucsac, zise ea, refuzându-i oferta.

Însă colonelul nici nu vru să audă şi o dotă cu două Luger si unul dintre acele Schmeisser pe care le admirase Will, împreună cu ceva muniţie de rezervă.

— Pentru cazul în care daţi peste animale neprietenoase,

explică el, făcându-i cu ochiul.

—Mulţumesc. N-o să uit asta, îl asigură Elliott, după care se întoarse să strige după Will. Hotărăşte-te! Rămâi? Sau pleci cu ei?

Deşi rămase cu spatele la ea, băiatul clătină din cap.

—Nu, mormăi în chip de răspuns.

Colonelul îi ură succes lui Elliott şi o salută milităreşte, în timp ce elicopterul îşi relua zborul. Ea îl privi îndepărtându-se, ducându-şi palma streaşină la ochi, ca să-i ferească de norii groşi de cenuşă ridicaţi de la sol de palele elicei.

Doar după ce elicopterul dispăru din vedere şi nu se mai auzi altceva în afară de vuietul vântului, se întoarse Will, în sfârşit, spre Elliott. Părea să se mai fi calmat puţin în timp ce-şi croia cu încetineală drum spre ea.

—Aşadar, spune-mi... de ce-ai zis că încă nu s-a terminat? Care ţi-e planul ăla genial?

Neluându-l în seamă, Elliott începu să se agite pe lângă Bartleby, ştergându-i stratul de cenuşă fină de pe ţeasta cheală.

—Mai devreme, la piramidă, ai fost un motan foarte ascultător. Ai făcut ce ţi s-a spus, aşa-i? zise ea, masându-i tâmplele.

Auzindu-l pe Vânător cum toarce, Will devenea tot mai frustrat, căci Elliott îl excludea din conversaţie.

—De ce nu-mi răspunzi? Măcar atâta lucru ai putea să faci! răcni el, simţind cum se înfierbântă iar. Am al naibii de multe drepturi să ştiu ce pui la cale. Dacă-i adevărat ce-au spus ele înseamnă că mi-am pierdut de-acum amândoi părinţii. Mama probabil că e moartă, iar jigodia aia spurcată tocmai mi-a asasinat tatăl.

—Ştiu, am văzut, zise ea, aruncându-i o privire furişă lui Will. Şi tu trebuie să ştii cât de rău îmi pare, dar acum nu avem timp să ne gândim la aşa ceva. Putem s-o facem şi mai târziu.

—Mai ai un as în mânecă, nu-i aşa? ghici Will. Spune-mi despre ce e vorba! Elliott dădu aprobator din cap.

—OK. Mă duc în Suprasol... prin tunelul ăla pe care l-am descoperit lângă cascadă.

—În Suprasol? Pentru ce naiba? se miră Will, încruntându-se în timp ce încerca să-i descifreze intenţiile. Nu mi se pare logic, adăugă. Virusul Dominion e aici... În lumea asta!

— Mă duc în Suprasol pentru că, fie că Drake mai trăieşte, fie

că nu, tot trebuie să-i duc vaccinul cuiva de acolo.

—Dar... dar nu pricep, se plânse Will. Cu o expresie de totală nedumerire pe chip, făcu mai mulţi paşi spre ea, şovăi o clipă, după care mai înaintă puţin. Dar ai spart fiola cu vaccinul... aia cu dop alb!

—Da, aşa e, confirmă Elliott în timp ce, folosindu-se de busola doctorului Burrows, încerca să determine poziţia actuală. Apoi se îndepărtă cu paşi mari de Will, care o rupse la fugă după ea, stârnind o trâmbă de praf. Dar nu înainte de a-i fi înghiţit conţinutul, adăugă ea.

Lui Will îi pică în sfârşit fisa, determinându-l să se oprească brusc.

— Atunci... atunci înseamnă că ***avem*** vaccinul! exclamă el. E ***în*** tine!

Capitolul douăzeci şi doi

Chester se simţea complet epuizat, aşa că nu dădea prea multă atenţie împrejurimilor. Dar, în timp ce Drake îi conducea pe străzile Londrei înapoi spre depozit, băiatul era într-o stare atât de euforică, încât avea impresia că pluteşte. Părinţii îi fuseseră redaţi.

—Mami şi tati, murmură pentru sine, după care începu să fredoneze melodia de la radio.

Procesul de deprogramare a mamei sale fusese mult mai puţin anevoios, la asta contribuind şi participarea domnului Rawls. Chester nu se putea abţine să nu-şi zâmbească amintindu-şi de clipa în care ochii mamei lui se luminaseră, iar ea îl recunoscuse în sfârşit.

Pe urmă, stătuse cu părinţii lui atât timp cât îi permisese Drake, povestindu-le cum nimeriseră el şi cu Will în Colonie şi despre evenimentele care urmaseră. La început, îl priviseră cu o neîncredere oripilată, dar propriile lor păţanii îl ajutaseră să-i convingă că tot ceea ce le spunea era adevărat. Deşi gândurile le erau înceţoşate, îşi aminteau amândoi vag de faptul că fuseseră copleşiţi de o putere superioară, ca şi de maleficele

creaturi care-i orbiseră cu luminile acelea puternice, mov. Şi cele întâmplate după acest incident le erau cam neclare, ca şi cum nu-şi puteau da seama ce era vis şi ce era realitate.

În schimb, erau amândoi atât de copleşiţi de bucurie văzând că fiul lor trăia, încât erau gata să creadă orice. În plus, mai erau încă pe deplin îngroziţi de Drake şi n-ar fi îndrăznit să pună la îndoială nimic din ceea ce spunea bărbatul.

Acum, că farmecul Luminii întunecate fusese destrămat, Drake nu-şi mai asuma riscuri. Voia ca domnul şi doamna Rawls să fie ţinuţi sub cheie cel puţin pe parcursul următoarelor patruzeci şi opt de ore, iar mecanicul chel se declarase în cele din urmă de acord să doarmă în clădire, astfel încât să-i supravegheze îndeaproape. De fapt, după ce Drake îi mai oferi un diamant, el afirmă chiar că-şi va muta „cucoana” în arcade, ca să-i servească pe părinţii lui Chester cu tot ce le-ar pofti inimile.

— E ciudat, îi spuse Chester lui Drake. M-am gândit că o să fiu iar împreună cu părinţii mei tot timpul cât m-am aflat în subteran, dar, ştii, aproape că-mi pierdusem speranţa.

Apoi îi mulţumi încă o dată lui Drake, care-i răspunse printr-o înclinare a capului.

—N-ai pentru ce. N-aş fi putut să-i las aşa, stăpâniţi de Styx.

—Dar chiar vor fi bine? Toată chestia cu Lumina întunecată s-a dus de-acum? întrebă Chester.

— Terapia prin reversie nu e o ştiinţă; nu poţi să ştii niciodată care altă parte a psihicului ar putea să fi fost influenţată. Dar poate că Styx n-au mers chiar atât de mult în profunzime, iar noi sigur ne-am ocupat de ceea ce ştiam.

— Ai făcut acelaşi lucru şi pentru Will, nu-i aşa? Îl întrebă Chester.

— Da, la el era o tendinţă sinucigaşă declanşată de înălţimi, aşa că a fost bine c-am depistat-o când era sus, pe acoperişuri, în Piaţa Martineau. L-am forţat să vizualizeze urmările în cazul în care ar fi sărit — l-am făcut să-şi înfrunte demonul secret — şi mi-a ieşit pasienţa, până la urmă, răspunse Drake. Şi-a înfrânt impulsul. Oricum, puştiul e puternic.

— Este, fu de acord Chester. Dar e şi persoana cea mai încăpăţânată din câte-am cunoscut în viaţa mea.

În ciuda oboselii, mintea lui Chester începea să se limpezească.

— Dar ce-o să se-ntâmple cu mama şi cu tata? întrebă apoi.
Deşi părinţii lui erau, pentru moment, în siguranţă, nu puteau să rămână încuiaţi la infinit.
— O să-i mut mâine altundeva. Ei sunt în aceeaşi barcă, de-acum, cu noi, toţi ceilalţi; nici gând să se mai poată în toarce vreodată acasă, zise Drake, aruncând apoi o privire spre Chester. Ce crezi, ar putea să ducă viaţa pe care-o ducem noi?
— Păi, n-au de ales, nu? răspunse Chester. Până nu învingem în lupta cu Styx.
Drake încuviinţă.
— Fiindcă veni vorba despre Styx, să nu-i sufli o vorbă lui Eddie despre toate astea. Te mai doare gâtul? M-am străduit să nu-ţi las vânătăi. Lasă-mă să văd.

Chester îşi desfăcu gulerul cămăşii, arătându-i lui Drake.

— Nu, e totul în regulă, constată Drake. N-aş vrea ca Eddie să se prindă ce-am făcut noi. — Aşadar, nu ai chiar totală încredere în el? vru să ştie Chester.

— Nu am totală încredere în ***nimeni,*** replică Drake. Şi trebuie să ne punem bine la punct povestea, în caz că ne întreabă ceva. Ne-am plimbat cu maşina o vreme — asta ar explica kilometrajul maşinii, dacă-l va verifica — după care ne-am repezit în Regent’s Park, pentru o plimbare pe jos, iar acolo ai luat prânzul şi o îngheţată ca desert.

Drake se aplecă şi deschise torpedoul din faţa băiatului.

— Ia ambalajul de-acolo şi stropeşte-te pe piept cu puţină îngheţată topită; ai grijă să se vadă.

În timp ce Drake conducea mai departe, Chester îi urmă instrucţiunile: frecă ambalajul de veşmintele pe care le îmbrăcase la loc după ce-şi schimbase uniforma de şcoală.

— Ai zis cumva c-am luat prânzul? se interesă el pofticios.

Tocmai îşi dăduse seama că, trecând prin atâtea pe parcursul zilei, nu mâncase nimic de cam multe ore.

Drake îi făcu un semn spre torpedou.

— Găseşti acolo şi câteva sandviciuri. Dă-i bătaie, dar ţine minte: după ce ajungem la depozit, trebuie să-ţi reintri în rol şi să te porţi ca şi cum s-ar fi sfârşit lumea. Te-ai prins?

— Aiurea dus la extrem, confirmă Chester, întinzându-se după sandvic-uri.

* * *

Will şi Elliott începură să-şi formeze o idee despre cât de întins

fusese incendiul din junglă pe măsură ce-şi continuau drumul pe terenul dezgolit. Pe alocuri, vântul adunase cenuşa şi lemnul carbonizat în mormane, iar trecerea prin astfel de zone era dificilă, fiindcă se cufundau până la genunchi.

Şi, din când în când, nimereau peste ceea ce mai rămăsese din trunchiurile falnicilor copaci. Despuiaţi de crengile lor şi având doar o fracţiune din înălţimea iniţială, arătau ca nişte uriaşe bucăţi de cărbune înfipte în pământ.

Ceea ce fusese la început o uşoară briză se transforma cu rapiditate într-un vânt puternic. Picături mari de ploaie începură să cadă, izbind cenuşa din jurul lor şi stârnind-o sub forma unor norişori minusculi, de parcă ar fi fost detonate tot atâtea bombe liliputane.

Pe urmă se pomeniră cufundaţi într-un sinistru semiîntuneric, pe măsură ce soarele era acoperit de nori. Nu era de mirare îngrijorarea colonelului Bismarck: furtuna furtunilor se năpustea asupra lor. Un fulger pârjolitor se înfipse într-un trunchi de copac carbonizat aflat la câteva sute de metri distanţă, iar acesta, cu un ultim geamăt, începu să se răstoarne, ca într-un film derulat cu încetinitorul. Tunetul bubui aproape instantaneu, atât de puternic, încât păru că o forţă fizică vrea să-i azvârle cât colo.

— Fugi! ţipă Elliott.

— Asta şi fac! zbieră Will.

În afară de faptul că tunetele îl neliniştea, Bartleby părea să se distreze, alergând prin ploaie şi lăsându-se acoperit de cenuşă, ca şi cum totul n-ar fi fost decât un joc.

Apoi ajunseră la o pantă abruptă, pe care începură s-o coboare. Ploua acum torenţial, iar apa, în combinaţie cu cenuşa răzleţită, era înşelătoare. Tot timpul îşi pierdeau echilibrul şi alunecau pe panta cenuşie.

Ajungând la poale, se pomeniră într-un soi de depresiune în care rămăseseră în picioare mai multe trunchiuri carbonizate. Tocmai goneau printre ele când auziră un ţipăt strident.

— Bartleby! strigă Will, încremenind amândoi în loc. Unde e?

Ploaia îi bombarda cu atâta forţă, încât erau obligaţi să-şi protejeze feţele cât timp cercetau împrejurimile, în căutarea Vânătorului.

Se auzi un nou ţipăt ascuţit.

— A păţit ceva, zise Will, gesticulând în direcţia din care se păruse că vine sunetul.

Pe când se întorceau pe propriile urme printre trunchiurile pârjolite ale copacilor, observară o mişcare.

Se ghemuiră la pământ.

Creaturi negre, puţin mai mari decât mingile de rugbi, se târau lent pe cadavrul unui bivol mort. Stomacul îi fusese despicat şi stătea căscat larg, iar măruntaiele îi zăceau împrăştiate pe pământ. Creaturile se hrăneau cu aceste măruntaie, împungând intestinele încolăcite şi alte organe interne, înfigându-şi în ele trompele asemănătoare unor ghimpi şi sugând.

— Purici? Mega-purici? murmură Will spre Elliott.

Într-adevăr, semănau cu variantele uriaşe ale acelor insecte, cu membrele din spate încovoiate şi carapacele segmentate strălucind mat în lumina slabă. Numai că vietăţile acestea păreau să fie dintre cele care se hrănesc cu stârvuri, nu simpli paraziţi, din moment ce se înfruptau din bivolul doborât. Will estimă că erau vreo treizeci, iar din direcţia lor venea un zumzet jos, ca şi cum ar fi comunicat între ele. Sunetul părea să fie iscat de frecarea membrelor anterioare.

Un nou scheunat.

La zece metri distanţă de bivolul mort, Bartleby se rostogolea pe spate, ţinând strâns între labe un astfel de purice, care-şi tot întindea şi retrăgea ghimpele întunecat din zona bucală. Încerca să-l muşte sau să-l înţepe pe motan. Alţi purici părăseau încetul cu încetul rămăşiţele bivolului, îndreptându-se spre felina care se zbătea de zor. Era clar că nu se hrăneau numai cu stârvuri: erau şi prădători.

Elliott îşi dădu seama că Will era neînarmat; după ce se certaseră, păstrase ea toate armele. Mai rău, pistoalele Browning Hi-Power zăceau îngropate pe fundul rucsacului, aşa că nu avea la îndemână decât armele Noii Germanii.

— Ia! şuieră spre el, azvârlindu-i unul dintre pistoalele pe care şi le îndesase la centură.

Will se întoarse tocmai la timp ca să prindă Luger-ul pe care i-l aruncase fata.

Îşi îndreptă arma spre puricele aflat în ghearele lui Bartleby, fixă ţinta şi apăsă pe trăgaci.

Nimic.

—Are siguranţa pusă! mârâi printre dinţii încleştaţi şi începu să bâjbâie după pârghia armei aceleia necunoscute, când Elliott

trase cu pistolul ei.

Puricele din labele lui Bartleby fu azvârlit de impact, ca şi cum ar fi fost pocnit cu o bâtă invizibilă.

Cu antenele zvâcnindu-le, ceilalţi purici se întoarseră lent, picioarele lor articulate smucindu-se şi zumzăind, până când ajunseră cu faţa spre Elliott. Pe urmă începură să înainteze către ea.

Alergând printre trunchiurile înnegrite ale copacilor, Will ocoli spatele bivolului mort, vrând să ajungă la Bartleby. Vânătorul era buimăcit şi nesigur pe picioare, însă nevătămat.
Apucându-l de ceafa, Will îl ridică, însă unul dintre puricii de la marginea haitei îl observă.

— Haide, Bart! îl zori Will pe motan.

Bartleby era acum pe picioare, însă nu-şi revenise suficient cât să se pună în mişcare.

Puricele se apropie ţopăind, aterizând chiar în faţa lui Will. Totul se întâmplase atât de repede, încât băiatul reacţionă cu totul instinctiv. Începu să tragă orbeşte, la nimereală. Carapacea dură se despică, expunând carnea albă a creaturii, iar un lichid lăptos împroşcă pământul din jurul lui. Îi amintea lui Will de o nucă de cocos pe care o câştigase la standul de aruncări cu pietre din bâlciul ambulant poposit în Highfield şi pe care o desfăcuse spărgând-o cu un ciocan.

Tocmai se străduia să-l târască după el pe Bartleby când o auzi pe Elliott strigându-l pe nume, apoi zgomotul unui foc de armă. Înlocuindu-şi pistolul cu Schmeisser-ul, ea trăgea în scurte rafale asupra hoardei de purici aflate în plină înaintare. Din când în când, câte unul mai ţopăia spre ea, însă Elliott reuşea să-l împuşte din zbor înainte s-o ajungă.

— Fugiţi! urlă ea, observându-i pe Will şi pe Bartleby, acesta din urmă deplasându-se acum prin propriile puteri, deşi cam nesigur pe el.

Făcu şi ea stânga-mprejur şi alergară împreună. În câteva minute, se căţărară pe cealaltă pantă a depresiunii, ajungând din nou pe câmpul de cenuşă. Liziera junglei se înălţa în faţa lor: erau ispititor de aproape.

— Uite-i că vin! gâfâi Will, aruncând o privire în urmă.

Puricii nu abandonaseră perspectiva capturării de pradă proaspătă. Acum, că nu mai erau împiedicaţi de trunchiurile carbonizate ale copacilor, începeau să arate de ce erau cu

adevărat capabili. Salturile lor deveniră uluitoare.

În ciuda răpăitului ploii şi a vuietului vântului, Will auzea bubuiturile scoase de puternicele lor picioare din spate în contact cu solul, în timp ce se avântau, descriind arcuri de cerc înalte. Parcă ar fi căzut din cer, aterizând pretutindeni în jurul lor.

Will şi Elliott se vedeau nevoiţi să alerge câte zece metri, după care să se oprească şi să se ocupe de puricii care-i urmăreau, repetând manevra iar şi iar, înaintând chinuitor de lent spre copaci. Sperau că, după ce vor ajunge în junglă, vor putea să scape de insectele aflate pe urma lor.

Elliott îi lichida pe cei mai mulţi dintre purici cu Schmeisser-ul ei, iar Will se ocupa de cei care-i scăpaseră fetei folosind Luger-ul. Tocmai se gândea că aveau situaţia sub control când unul dintre purici îl lovi în spinare. Creatura îşi înfipse imediat ghearele asemănătoare unor cleşti de rac în cămaşa lui. Încercând să-l scuture de pe el, Will îşi pierdu echilibrul şi căzu cu faţa în jos în cenuşă.

Urletul de jale al lui Bartleby o alarmă pe Elliott, dându-i de ştire că era ceva în neregulă. Will se rostogolea întruna, încercând în acelaşi timp să izbească insecta cu patul pistolului, însă puricele se ţinea ferm de el. Mai rău de-atât, se apropia, puţin câte puţin, de ceafa lui dezgolită.

Deodată, îşi retrase trompa, pregătindu-se să-l muşte.

Elliott nu mai avea timp să-şi ia pistolul, care i-ar fi permis să tragă cu mai multă precizie.

—Rămâi cu faţa în jos! îi strigă ea băiatului care se zbătea. Şi stai nemişcat!

Se lăsă pe vine, ţinti, apoi lansă o salvă cu Schmeisser-ul.

Cu un pocnet sonor, Will se pomeni stropit de mâzga aceea albă. Se săltă în picioare, scutură din cap şi-şi reluă alergarea. Elliott se mai ocupă de alţi câţiva purici, după care aceştia dădură impresia că renunţă la urmărire. Aruncând o privire peste umăr, Will observă că puricii supravieţuitori ţâşneau înapoi spre depresiune, intenţionând probabil să se întoarcă la scheletul bivolului.

Şi, după douăzeci de minute, Will şi Elliott ajunseră sub bolta verde a junglei, unde se opriră să-şi tragă sufletul.

—Mersi, gâfâi Will, rupând câteva frunze ca să-şi şteargă părul şi gâtul de rămăşiţele insectei.

—N-ai pentru ce, răspunse Elliott, bătându-şi cu palma Schmeisser-ul. A fost un pic cam la nimereală... chestiile astea nu au tirul prea precis.

— Ai tras cu ***asta***? o întrebă Will, încă străduindu-se să-şi recapete suflul.

—Dar a ieşit figura, zise ea.

—A ieşit, aprobă el, ridicând din sprâncene. Dar... mai e ceva.

—Ce? întrebă Elliott.

Will aruncă o privire bănuitoare junglei din jurul lor.

—Dacă ţi se pare că vreun copac dintre ăştia te priveşte cu ochi mici şi răi... Îi serveşti şi lui o porţie, da?

—Cum adică? se miră ea.

Will izbi cu piciorul rădăcinile unui copac de lângă el.

—Oamenilor-tufiş nu le-a păsat decât de blestemata lor de piramidă... pe noi nu ne-au ajutat cu nimic... şi n-o să-i iert niciodată pentru ce ne-au făcut tatei şi mie.

—N-am nici cea mai vagă idee despre ***ce*** tot vorbeşti! replică Elliott, verificând coordonatele cu ajutorul busolei. Dar sunt convinsă c-o să-mi explici, adăugă ea, când vom avea timp.

După încă o oră de mers, ajunseră la refugiul din faţada stâncii.

—Slavă Domnului că ai avut grijă ca Styx să nu-şi vâre labele în toate astea, zise recunoscător Will. Era foarte obosit, însă starea de spirit i se învioră în timp ce inventarie echipamentele pe care le cărase Elliott în grotă, la păstrare. Bănuiesc că avem suficiente încât să facem faţă la ***orice*** am întâlni pe drum, spuse, începând să-şi facă rucsacul. Apoi ajunse la dispozitivul de detectare în forma unui pistol pe care i-l dăduse Drake. Iar ăsta e mai important decât orice altceva: e biletul nostru de întoarcere acasă, anunţă, ridicându-l.

—Aşa sper şi eu, întări ea, îndesând o magazie proaspătă de cartuşe într-un pistol-mitralieră Sten şi armându-l. Chiar sper.

* * *

Colonelul Bismarck fu condus în încăpere de secretara particulară a cancelarului, clătinându-se pe tocurile ei incredibil de înalte.

—A, Bismarck, sper că totul e rezolvat şi încheiat cu poporul acela îngrozitor. Un deznodământ victorios, astfel încât să ne putem spăla pe mâini de ei? întrebă cancelarul.

Lâncezea pe un fotoliu, în timp ce un frizer făcea ultimele retuşuri părului său, iar o femeie într-un halat gri îi făcea

manichiura.

—Da, Styx şi-au recuperat virusul. S-a desfăşurat un schimb limitat de focuri şi, cu toate că noi n-am suferit vreo pierdere, Styx au avut o singură victimă. Una dintre cele trei ţinte pe care le urmăreau a fost totuşi lichidată în mod inutil pe parcursul operaţiunii... era un civil din lumea exterioară.

—Atât timp cât nu era dintre ai noştri..., răsuflă cancelarul.

—Nu. Şi, cu toate că nu au fost observaţi direct, se pare că indigenii aveau o oarecare legătură cu ţintele. Le-au luat pe două dintre ele în interiorul piramidei, după care le-au dat din nou afară.

Fără să manifeste niciun pic de curiozitate faţă de acest fapt, cancelarul pufni nepăsător.

—Ei bine, n-au reprezentat o ameninţare majoră pentru noi, aşa cum au fost piraţii sau inchizitorii. Şi, oricum, regiunea aceea nu conţine nimic de valoare. Totuşi, savanţii ar putea dori să afle ce s-a întâmplat. Le voi da ceva grăunţe, să aibă de ce să cotcodăcească, sugeră cancelarul cu un zâmbet indiferent. Asta-i tot?

— Redactez un raport complet, excelenţă, răspunse colonelul Bismarck. Dar ar trebui să aflaţi...

—Un moment, îl întrerupse cancelarul, ridicând o mână, în timp ce frizerul îi tundea cu multă grijă mustaţa. După ce termină cu aranjatul ei, cancelarul vorbi din nou. Continuă, îl îndemnă el.

Colonelul Bismarck îşi drese glasul.

—Styx au căzut de acord să efectueze un schimb pentru virusul lor: doi tineri, un băiat şi o fată, au primit permisiunea să plece liberi. Mă tem că trebuie să afirm că Styx nu par să fie de cuvânt, aşa că n-am avut de ales decât să-i iau pe băiat şi pe fată într-un Fa 233 şi să-i debarc într-un loc izolat. Am lăsat la piramidă restul soldaţilor din detaşamentul nostru şi elicopterele rămase, cu ordinul de întoarcere pe aerodrom după plecarea mea.

Frizerul ridică o oglindă în faţa cancelarului, astfel încât acesta să-şi poată admira mustaţa şi părul uns din belşug.

—Extrem de acceptabil. Mulţumesc, zise el, după care frizerul îi luă prosopul de pe umeri cu o mişcare graţioasă. Toate astea sună... AU!

Manichiurista se trase înapoi de frică la strigătul cancelarului.

—Fii atentă, femeie... a fost o dovadă de mare neglijenţă din partea dumitale, se plânse el, frecându-şi degetul în locul în care femeia îi ciupise din greşeală pielea. Apoi se întoarse nerăbdător spre colonel. Şi asta ar fi tot din partea dumitale?

— Da, cu excepţia faptului aflat adineauri, că am pierdut contactul radio cu elicopterele, zise colonelul Bismarck. Bănuiesc că Styx ar putea avea ceva de-a face cu asta. Am fost...

—Nu, nu cred că-i probabil... au obţinut ce căutau, îl întrerupse cancelarul. Nu, este ori furtuna aceea despre care am auzit că s-ar îndrepta spre noi, ori o altă defecţiune a echipamentelor. Închise ochii pentru o clipă, de parcă ar fi fost foarte obosit. Presupun c-o să mă sâcâi iar cu privire la mărirea bugetului alocat armatei, astfel încât să poţi achiziţiona noul sistem de comunicaţii? Trece totul în raport, colonele.

—Dar ar trebui să manifestăm prudenţă faţă de Styx, insistă colonelul.

Manichiurista se ridicase de pe taburetul ei şi acum îl târa cu zgomot pe podeaua de marmură, ca să poată lucra la cealaltă mână a cancelarului.

— Da, da, cum spuneam: îngrozitor popor. Dar acum trebuie să merg înainte. Îţi mulţumesc, Bismarck. Excelent lucrat, zise cancelarul, deschizând ziarul dintr-o singură mişcare.

Capitolul douăzeci şi trei

Tower Bridge trecu precum un fulger pe lângă cei doi motociclişti înveşmântaţi în piele care goneau cu puternicele lor motociclete pe străzile pustii ale Londrei. Pe măsură ce treceau pe lângă celelalte poduri care traversau fluviul, se luptau pentru întâietatea în cursă.

Ajunşi în Piaţa Parlamentului, se văzură nevoiţi să frâneze şi să oprească la un semafor. Drake îşi ridică vizorul căştii şi făcu un semn spre sediile Parlamentului, inundate de lumină.

—Prin Colonie umblă vorba că există pasaje care duc drept

aici, pornind din Citadela Styx. Se spune că ai acces direct în tainiţele de la subsol.

Eddie îşi ridică şi el vizorul.

— Nu şi după ce Guido Fawkes a fost găsit vinovat pentru operaţiunea noastră ratată.

— Ce? Te referi la ***Complotul Prafului de Puşcă*** întrebă repede Drake. Îţi baţi joc de mine!

—Tunelele au fost astupate după aceea, replică Eddie, lăsându-şi vizorul să cadă la loc.

Culoarea semaforului se schimbă, iar el luă primul startul, lăsându-l în urmă pe Drake, mirat de răspunsul lui. În timp ce Big Ben începea să bată ora cinci a dimineţii, Drake clătină din cap neîncrezător, apoi îşi ambală motorul şi dădu drumul ambreiajului, repezindu-se în urma Limitatorului.

După ce parcară pe strada St. Anne’s, îşi continuară drumul pe jos, cotind mai întâi la dreapta, apoi la stânga şi ajungând pe strada Victoria. În faţa lor se înălţa faţada vestică a Westminster Abbey, dar Drake tot nu avea habar unde-l ducea Eddie. Până la urmă, se văzu condus de Styx până foarte aproape de catedrală, însă apoi acesta schimbă direcţia. Mergând acum mult mai încet, se îndrepta spre un şir de clădiri din gresie care păreau la fel de vechi ca însăşi catedrala. Printre clădiri era o alee scurtă şi, aruncând o privire spre ea, Drake zări în treacăt o piaţetă în celălalt capăt. Deşi mai era cam o oră până la răsărit, felinarele stradale din piaţetă îi permiteau să distingă contururile copacilor şi ale câtorva automobile parcate acolo. Pe urmă descoperi un panou la intrarea pe alee.

—***Curtea Decanului,*** citi el cu voce tare. Nu cred c-am mai fost pe-aici.

—Rămâi în spatele meu şi taci, îi ceru Eddie cu o voce scăzută în clipa în care, cam pe la jumătatea aleii, cineva îmbrăcat în uniformă le ieşi în cale.

Drake se încordă, crezând că era un poliţist, însă abia apoi îşi dădu seama, după uniformă, că era un soi de portar.
Omul stătea în spatele unei mici bariere cu dungi roşii şi albe, menită să împiedice pătrunderea vehiculelor în piaţetă.

—’Nă seara, domnilor, li se adresă portarul.

În timp ce bărbatul îi măsura din priviri, Drake îşi dădu seama, după modul în care-şi îndrepta umerii şi-şi ţinea aparatul de emisie-recepţie pregătit în mână, că se aştepta la probleme.

Nici gând să le permită accesul în piaţetă la acea oră a dimineţii unor motociclişti îmbrăcaţi în costume de piele, dacă nu-i ofereau o explicaţie corespunzătoare.

Eddie nu ezită, îndreptându-se spre morocănosul paznic şi, în clipa în care ajunse suficient de aproape de el, şoptindu-i câteva cuvinte la ureche. Portarul nu-i răspunse nimic lui Eddie, dar păru să-şi coboare imediat garda. Îşi vârî aparatul de emisie-recepţie în buzunar, după care-şi frecă palmele, desfăcându-le puţin şi suflând în ele, ca şi cum i-ar fi fost frig. Apoi, spre surprinderea lui Drake, se întoarse cu faţa spre strada Victoria, privind de-a lungul aleii, drept prin el şi prin Eddie, ca şi cum ei nici n-ar fi existat. Şi, fredonând fals „I did it my way” se întoarse pur şi simplu în cabina lui, fluierând continuarea cântecului înainte de a închide uşa.

Drake ajunse alături de Eddie în timp ce pătrundeau în piaţetă.

—A fost supus Luminii întunecate, nu-i aşa? I-ai spus câteva cuvinte declanşatoare ca să ne lase să trecem. Care să fi fost... ***Frank Sinatra.***

—Nu, au fost cuvinte pe care tu n-ai putea să le pronunţi. Poate că n-ai observat, dar mă nelinişte a gândul ca nu cumva codul să se fi schimbat. Din fericire, n-a fost cazul, răspunse Eddie, luând-o de-a dreptul peste suprafaţa cu iarbă din mijlocul piaţetei.

—Cred c-am mai auzit de locul ăsta, medită cu voce tare Drake în timp ce scruta cu privirea numeroasele uşi ale clădirilor din jurul lor. Aproape de-aici e o şcoală celebră şi tatăl adevăratei ***Alice în Ţara Minunilor*** n-a fost într-o vreme directorul ei?

Eddie nu-i răspunse, ducându-se drept spre una dintre uşi şi deschizând-o. Dincolo de ea era un coridor întunecos, pavat cu dale din piatră poroasă. Merseră de-a lungul lui până la o altă uşă din celălalt capăt, unde Eddie scoase la iveală un glob luminos, ca să poată folosi cheia. De îndată ce-o descuie, uşa se deschise scârţâind, iar Drake simţi în nări mucezeala beciului de dedesubt. Coborâră un rând de trepte din piatră şi găsiră o încăpere ticsită de lăzi din lemn, pline cu manuale şcolare mucegăite.

Eddie se strecură printre ele şi ajunse la peretele din partea opusă a beciului, unde trase de un cârlig ruginit aflat cam la

înălţimea capului. Drake tocmai examina o străveche sticlă de bere din vârful uneia dintre lăzi când la picioarele lui Eddie se deschise un panou cam de un metru pătrat, în partea inferioară a peretelui.

Văzând dimensiunile deschizăturii, Drake începu să râdă ca pentru sine.

— Şi nici măcar nu scrie BEA-MA pe etichetă, bombăni el, aruncând sticla înapoi în ladă.

Eddie îl privi întrebător.

—Poftim?

— Nu, nimic, îi răspunse Drake. Doar mă gândeam cât de nesofisticat e portalul ăsta. Economie totală, fără farafastâcuri.

Eddie înclină aprobator din cap.

— Pe vremea în care a fost săpat, la începutul secolului al nouăsprezecelea, efectivele ne erau reduse — evenimentele din Rusia reprezentau principala noastră prioritate.

Se târâră prin deschizătură şi, de îndată ce ajunseră de cealaltă parte, Drake putu să se îndrepte de spate. Constată că se aflau într-un coridor lung de câţiva metri, la capătul căruia se vedea o altă scară, cu trepte din cărămidă roşie, sfărâmicioasă.

Drake cobora deja treptele acestea când observă că Eddie nu venea cu el. Îl zări pe Styx rămas sus, fără să dea vreun semn că s-ar pregăti să meargă mai departe.

În lumina răspândită de globul lui Eddie, mărgelele de apă sclipeau ca diamantele pe o pânză de păianjen ţesută migălos între perete şi o grindă de lemn în stare de putrefacţie. Observând pânza doar când ajunse sub ea, Drake suflă uşurel asupră-i. Un păianjen mare, cu pântecul puhav, răsări dintr-o crăpătură a peretelui, târându-se printre exoscheletele muştelor moarte de mult în captivitatea pânzei lui.

—Să înţeleg că nu mergem mai departe? se interesă el în timp ce urmărea cum păianjenul, dezamăgit că nu apăruse vreo victimă pe care s-o secătuiască de conţinut, se întoarce în ascunzătoarea lui.

—Nu prea are rost... acum ştim că avem acces pe ruta asta. Şi tot aşa e şi în rest, îi explică Eddie. Numai scări şi coridoare.

—E perfect, cât timp ne duce în jos, spre Oraşul Etern, cu două raniţe bine burduşite, răspunse Drake.

Eddie încuviinţă din nou.

—Atunci am terminat pe-aici, zise.

Tot mergând de-a lungul râului, lui Will şi lui Elliott le apăru în faţa ochilor cascada. Îşi continuară drumul pe o scurtă porţiune pe mal, până când Will se opri.

—Ei bine, cred că asta a fost, anunţă el cu un aer decis.

Privi apa limpede precum cristalul şi exoticele libelule săgetând la suprafaţa ei.

—E un loc foarte special, nu? zise, privind crengile de jos ale uriaşilor copaci, unde ciripea un stol de păsărele de un verde-smarald. Şi probabil că e ultima oară când îl vedem, adăugă.

Se răsuci pe călcâie, uitându-se la cascadă. Deşi era ascuns printre umbre, pasajul îi aştepta. Pasajul care, sperau ei, îi va duce spre scoarţa exterioară.

Aplecându-se să culeagă un fir de iarbă, Will îl răsuci între degete.

—Ştii, nu i-am zis niciodată tatei că e un tunel pe-aici, rosti el neconsolat.

Elliott împinse o piatră cu vârful cizmei până când o făcu să cadă în râu, dar păstră tăcerea.

—Crezi că, dacă i-aş fi ***spus***, lucrurile ar fi stat altfel acum? Dac-ar fi profitat de ocazia să se întoarcă la suprafaţă... ar mai fi fost în viaţă, medită Will, încruntându-se de vinovăţie şi regret.

—Nu, nu doctorul. Nu el, îi răspunse fără ezitare Elliott. N-avea de gând să plece nicăieri, cel puţin până-şi termina treaba. Ştii asta.

Will îi răspunse cu un zâmbet firav.

—Da, asta aşa e. Inspiră adânc, apoi continuă. OK, Micuţă Domnişoară Vaccin, trebuie să te ducem la un spital din Suprasol, unde doctorii să poată să-ţi îmbutelieze sângele.

Îşi lăsă jos rucsacul şi scoase din el dispozitivul pentru vedere pe timp de noapte, potrivindu-şi cureaua acestuia pe frunte şi asigurându-se că lentilele erau corect poziţionate, gata să privească prin ele.

—Şi, din moment ce eşti atât de extra-formidabil de importantă acum, eu sunt pus la punct. Aşa că, dacă s-o găsi vreo vietate care să mă mănânce, măcar tu scapi teafără.

Elliott îşi înălţă sprâncenele, mimând seriozitatea.

—Mi se pare un plan bun, zise, dar nu se putu stăpâni să izbucnească în râs.

— Ia stai... am uitat de Bartleby! exclamă Will. Îşi întoarseră amândoi privirile spre Vânător. El rămăsese ceva mai departe,

pe malul râului, încercând să prindă cu laba micii peşti argintii care înotau pe lângă el. Da, dacă mă gândesc mai bine, ar trebui să-l lăsăm pe prostănac să meargă în faţă, adăugă chicotind.

* * *

— Mă simt ciudat să fiu aici, zise Chester, lingându-şi îngheţata pe care i-o cumpărase Drake de la un vânzător ambulant, în apropiere de Royal Festival Hali. El şi Drake mergeau în pas de plimbare de-a lungul Tamisei, printre mulţimile de pietoni din acea zi. Pare atât de normal, ca şi cum n-aş fi fost niciodată plecat, adăugă el, privind apa care scânteia, reflectând strălucirea soarelui amiezii.

Pe măsură ce-şi continuau drumul pe trotuar, pătrundeau în umbra aruncată de Waterloo Bridge, unde îşi instalaseră anticarii tarabele.

—Toţi oamenii aceştia, din atâtea locuri diferite..., comentă Chester, prinzând din mers frânturi din conversaţiile purtate de trecători. Şi niciunul dintre ei nu are nici cea mai vagă idee despre ceea ce se află dedesubt, continuă, coborându-şi privirea.

—Poate că-i mai bine aşa, comentă Drake. Cei mai mulţi oameni consideră că lumea asta e destul de complicată şi-aşa.

Un grup de puşti pe skateboarduri se repezi pe lângă ei, croindu-şi drum printre trecătorii parcă somnambuli ca la un slalom uriaş. Chester se uită după ei, urmărind cum un adolescent înalt, purtând pe cap o şapcă de baseball cu un D mare imprimat pe ea, se opreşte brusc, apoi, cu multă îndemânare, izbeşte cu piciorul capătul planşei, făcând-o să se răstoarne în aer şi să descrie mai multe rotaţii înainte s-o prindă în mână.

—Asta a fost super. Ştii, l-am rugat pe Moş Crăciun să-mi aducă un skateboard imediat înainte ca eu şi cu Will să descoperim Colonia, rosti gânditor Chester. N-am învăţat niciodată să merg pe aşa ceva.

—Nici eu n-aş putea să spun că ştiu, mărturisi Drake. Apoi se apropie de zidul care mărginea malul fluviului şi se aplecă peste el, scoţându-şi ochelarii fumurii ca să se poată bucura de căldura soarelui. Dar gândeşte-te numai la câte ai învăţat în schimb, îi atrase bărbatul atenţia.

Băiatul se apropie la rândul lui de zid.

—Aşadar, mama şi tata chiar sunt bine? întrebă, schimbând subiectul.

—Ca-n sânul lui Avraam. I-am plasat într-un hotel cu room-service. Atât timp cât stau locului, n-ai de ce să-ţi faci griji: sunt la adăpost, îl asigură Drake. Ştiu că vrei să-i mai vezi, dar trebuie să ai răbdare. E nevoie să punem câteva lucruri la punct, după care o să-i mut într-un alt loc, unde vei putea să li te alături.

—Şi Eddie? se interesă Chester. După ce termini operaţiunea aia cu el, în Oraşul Etern, o să mai facă parte din echipă?

—Asta depinde de el, răspunse Drake, înclinându-şi capul în cealaltă parte, astfel încât şi obrazul acela să-i fie scăldat de razele soarelui.

Chester se încruntă, venindu-i o idee.

—Să-nţeleg că tăcerea ta înseamnă că vrei să mă întrebi şi altceva, ghici Drake.

—Ăăă... da, răspunse Chester. Observă că un strop de îngheţată i se scursese pe bărbie şi-l şterse înainte de a vorbi. N-am înţeles niciodată de ce ai rămas atât de mult timp în subteran... doar puteai să vii în Suprasol ori de câte ori ai fi vrut, nu?

—Planul iniţial a fost ca eu să mă infiltrez în Colonie şi să adun cât mai multe informaţii cu putinţă în legătură cu dragii noştri prieteni, îi explică Drake.

—Da, ştiu asta, confirmă Chester.

—Am descoperit că reţeaua de-aici, de sus, se-ntinsese spre sud când un savant mi-a spus că unul dintre membrii celulei mele a fost prins de Styx şi ucis. Asta însemna că întregul plan fusese dezvăluit şi nu exista niciun motiv să mă întorc în Suprasol. Din moment ce Styx aflaseră cam tot de la mine în privinţa dezvoltării lunetelor pentru puştile lor, nu mai eram de folos şi ştiam că zilele mi-erau numărate. Era prea primejdios să mai rămân prin Colonie.

Drake îşi şterse lentilele ochelarilor de soare, după care şi-i puse din nou la ochi.

—Aşa că, după o şedinţă de testare a armelor desfăşurată în Adâncuri, am acţionat şi eu şi am fugit. M-am hotărât să mai rămân o vreme pe-acolo şi să adun în continuare cât mai multe informaţii. Şi, sincer să fiu, când a apărut Elliott, mi-a oferit un motiv adevărat ca să rămân acolo. Nu puteam s-o las singură.

Un bărbat înalt şi slab, cu o barbă uscăţivă, se opri brusc pe trotuar la câţiva metri de ei, cercetându-l cu privirea mai întâi pe Drake, apoi pe Chester.

Lui Chester îi stârni imediat bănuielile.

—Nu-mi place cum arată, şuşoti el. O fi Styx?

Drake îi răspunse râzând.

—Nu, nu e Styx, se comportă prea ostentativ. În plus, nu-i vezi sub braţ exemplarele din ***Big Issue?*** încearcă doar să-şi dea seama dacă suntem potenţiali clienţi.

Cu toate acestea, Chester continuă să-l urmărească pe bărbos până când acesta îşi reluă mersul. Ajungând acum la conul de vafa al îngheţatei, îl ronţăi zgomotos.

—Şi mai e un lucru pe care nu pot să-l înţeleg.

—Care anume? întrebă Drake.

—Tu poţi să faci rost de explozibili oricând ai nevoie, zise Chester.

Drake încuviinţă.

—Atunci, mă gândeam... dacă tot are Eddie hărţile cu dispunerea zonelor de acolo, de jos, de ce nu ne-am furişa înăuntru şi i-am trage Citadelei o demolare ca lumea? propuse Chester. Ai putea să dai gata tot poporul Styx dintr-o singură lovitură.

Drake încuviinţă din nou.

—Bună întrebare, dar nu e chiar atât de simplu. Ţi s-a întâmplat vreodată să intri într-o cameră infestată de gândaci — adică, infestată rău de tot — şi să aprinzi lumina?

—Nu, nu mi s-a întâmplat, recunoscu Chester.

—Ei bine, mie da, şi încă de mai multe ori. Chiar dacă acoperă toată podeaua, nu poţi să striveşti sub tălpi decât câţiva, fiindcă dispar uite-aşa, îi explică Drake, pocnind din degete. Ţâşnesc înapoi în ascunzătorile lor, unde n-ai nicio şansă să-i găseşti.

—Corect, răspunse agale Chester, imaginându-şi scena.

— Ei, cu Styx ar fi exact acelaşi lucru. Poate ai izbuti să omori o mână de indivizi, dar restul ar şterge-o şi gata. Şi, oricum, după cum ştii, sunt mereu destui care acţionează afară, la suprafaţă.

— Aşadar, n-ar merge, gândi cu voce tare Chester.

— Nu e mai bine să ştim unde sunt, acolo jos, în Colonie, decât să se împrăştie prin toată ţara, unde ar deveni şi mai

activi... dacă mai e posibil aşa ceva? Şi, pe urmă, cum ai putea să scapi de remuşcări în cazul în care unii dintre colonişti ar cădea victime atacului? E inevitabil ca măcar un civil să-şi piardă viaţa într-o explozie de amploarea celei despre care vorbeşti tu.

Chester îşi aruncă ultima bucăţică de con în gură.

—Da, dar n-ar merita chiar şi-aşa?

— Deci ai putea să-ţi asumi ceea ce politicienii numesc „pagube colaterale”? Moartea unor nevinovaţi? insistă Drake.

Chester mestecă gânditor. Înţelegea unde bătea Drake, deşi nu era întru totul de acord.

— Dar dacă, împiedicându-i pe Styx să răspândească ceva de genul Dominion, prevenim moartea a milioane de suprasoli, nu m-aş mai simţi chiar atât de vinovat. Sigur, ar fi îngrozitor dacă şi-ar pierde viaţa vreun colonist, dar în ansamblu ar fi bine. Şi corect.

—Corect, repetă Drake, întorcându-şi privirea spre Chester. Într-o vreme, poate că aş fi fost de aceeaşi părere cu tine. Dar acum, nu.

— Oh, murmură Chester, tulburat de ardoarea din vocea bărbatului.

— Asta-i pentru tine, schimbă vorba Drake, scoţând din buzunar un telefon mobil pe care i-l înmână lui Chester. Ascunde-l bine şi, orice s-ar întâmpla, nu-l lăsa pe Eddie să-l vadă. Acum o să ne-ntoarcem la depozit, iar pe drum o să-ţi spun ce vreau să faci.

Capitolul douăzeci şi patru

Uşa de la intrare se cutremură în balamale, atât de tare se bubuia în ea, încât nimeni n-ar fi putut să spună că nu aude; nici măcar dacă se afla în camerele din fundul casei.

—Cine-i ’colo? protestă din bucătărie mama locotenentului. Doamna Burrows, proptită în scaunul ei cu rotile, ştia Deja că nu putea să fie un vecin venit în vizită atât de devreme,

într-o dimineaţă de duminică.

Bubuitul din uşă se auzi din nou, de data aceasta şi mai nerăbdător.

—Mi-s vârâtă până-n gât p-acilea! Duceţi-vă, careva... poa' să fie doamna Evans, cu lucru' ei de mână, strigă mama locotenentului.

Ea se trezea în fiecare dimineaţă înaintea fiului şi a fiicei sale, însă duminica era şi mai matinală: era o zi specială în întreaga Colonie, când puteau să mestece şi câte-o bucăţică de carne la masa de prânz, în locul hranei din restul săptămânii, acele ciuperci mărunte şi slinoase.

Într-adevăr, doamna Burrows simţea mirosul cărnii proaspete de şobolan aflate pe foc. Eliza probabil că o cumpărase ieri din piaţă şi mai mult ca sigur că era aidoma celei obişnuite, de şobolan din canalizare, fiindcă era mai ieftină. Iar doamna Burrows avea să profite la rândul ei, căci în loc de obişnuita zeamă lungă de ciuperci urma să fie hrănită cu o supă subţire rezultată din fierberea scheletului curăţat de carne.

— Imediat... imediat, strigă Eliza tropăind pe scară, sâcâită că fusese întreruptă în timp ce-şi aranja părul. Încă se mai străduia să-şi orânduiască nişte şuviţe rebele când deschise uşa. O! făcu ea cu o voce moale ca un suspin.

Bătrânul Styx era în faţa ei, cu bărbia înălţată şi privirea aţintită spre dreapta, cercetând celelalte case din şirul de pe acea parte a străzii. Tânărul lui asistent stătea chiar în spatele lui, iar dincolo, pe trotuar, mai erau şi alţi Styx: zece la număr, toţi atât de asemănători la înfăţişare, încât Eliza nu putea să-i deosebească. Modul în care studiau împrejurimile cu mici şi smucite mişcări ale capetelor îi făcea să semene cu un recent aterizat stol de păsări. Însă acestea erau îngrozitoare păsări de pradă. Eliza nu se putu împiedica să observe perdelele trase deoparte la ferestrele caselor de vizavi, semn că vecinii încercau să vadă ce se petrece.

Bătrânul Styx întoarse cu o mişcare lentă capul spre Eliza, care şi-l înclină pe-al ei şi făcu mai mulţi paşi înapoi. Nu se cădea să priveşti un Styx în ochi, mai ales unul de o importanţă supremă cum era cel din faţa ei. În Colonie, era asemenea unei vizite regale. Într-adevăr, se zvonea că bătrânul Styx era acum cea mai importantă persoană din ierarhia lor, însă nimeni nu ştia precis.

Haina lui de piele neagră, lungă până la pământ, scârţâi în timp ce păşea uşor peste prag, pătrunzând în antreu.

Tânărul lui asistent îl urmă ca o umbră.

—Fratele tău e acasă, rosti el pe neaşteptate.

Eliza nu ştia ce să-i răspundă: nu era sigură dacă fusese o întrebare sau o afirmaţie. Teribil de nehotărâtă cu privire la ce-ar fi trebuit să spună, începu să bâiguie ceva, însă fu salvată de mama ei, care se repezise afară din bucătărie şi-şi târşâia picioarele pe coridor.

—Dacă-i doamna Evans cu cârpim' ei, zi-i c-a venit c-o zi mai devreme, strigă ea. Am hotărât c-o să fie mâi...

În clipa în care ochii ei urduroşi îl zăriră pe bătrânul Styx, scoase un orăcăit asemenea unei broaşte astmatice. Îşi abătu şi ea privirea, împreunându-şi palmele în dreptul mijlocului.

—Am venit s-o vedem pe femeia Burrows. Este aici, anunţă tânărul asistent, croindu-şi deja drum către camera de zi.

Din nou, era imposibil să-ţi dai seama dacă se interesa unde se afla doamna Burrows sau dacă ştia deja, însă ambele femei considerau că a doua variantă era cea adevărată. Styx păreau să ştie tot ce se petrecea, până la cel din urmă amănunt, chiar dacă se ţineau la distanţă de colonişti.

În timp ce tânărul asistent împingea uşa, deschizând-o şi trăgându-se apoi deoparte, ca să-l lase să intre pe bătrânul Styx, Eliza privi pe furiş persoana cea mai importantă din acea lume. Observă că pielea albă şi palidă a bărbatului era la fel de încreţită ca o foaie de hârtie mototolită, iar părul lui negru-obsidian era vârstat cu argintiu la tâmple. Dar când lumina slabă din cameră îi căzu peste faţă, mai şocant i se păru că obrajii supţi şi ochii cufundaţi în orbite îl făceau să semene cu un cadavru.

Deşi intră primul în cameră, rămase în spate, lăsându-l pe tânărul său asistent să se ducă până la doamna Burrows şi să-i ridice încheietura flască. Pentru o clipă, tânărul asistent o ţinu ridicată cu mâna lui înmănuşată, după care o lăsă pur şi simplu să cadă la loc. Aruncă o privire spre bătrânul Styx, care-i răspunse printr-o singură înclinare a capului.

Tocmai atunci locotenentul îşi făcu apariţia la picioarele scării. Îmbrăcat neprotocolar, voinicul bărbat îi observase pe cei câţiva Styx care aşteptau afară, pe trotuar, şi remarcase muţenia în care se cufundaseră mama şi sora lui, stând în

picioare, cu capetele plecate. Fără să ezite o clipă, înaintă cu paşi mari pe coridor, spre camera de zi.

Îi văzu pe bătrânul Styx şi pe asistentul lui, dar nu-şi anunţă prezenţa, ci rămase în aşteptare în cadrul uşii. În meseria lui de poliţist în Cartier, locotenentul avea de-a face zilnic cu Styx, aşa că nu manifestă chiar acelaşi grad de teamă uimită proprie coloniştilor de rând în faţa unei astfel de întâlniri.

Tânărul asistent luă cunoştinţă de prezenţa locotenentului printr-o privire fugară.

—Nu ne-am aşteptat niciodată ca femeia aceasta să supravieţuiască mai mult de o zi, cu atât mai puţin atâtea săptămâni. Va rămâne în această stare vegetativă: nu se întrevede perspectiva vreunei ameliorări.

Locotenentul îşi drese glasul.

—Da, aşa ne-a spus şi nouă doctorul, dar eu cred că începe să fie puţin mai...

Tânărul asistent continuă ca şi cum n-ar fi auzit nimic din ceea ce rostise locotenentul.

—Desigur, este remarcabil că a fost capabilă să reziste unui asemenea volum de Lumină întunecată — considerabil mai mare decât am întrebuinţat asupra vreunui subiect de multă vreme încoace —, dar şi mai remarcabil este că a rămas cumva în viaţă, turui tânărul asistent. Urmează să le fie predată savanţilor.

— Savanţilor? repetă locotenentul, înaintând cu încă un pas în cameră.

—Îi vor examina creierul. Sunt interesaţi de funcţionarea sistemului ei nervos şi de modul în care acesta i-a conferit rezistenţă faţă de tehnicile noastre de interogare. Va fi preluată pentru disecţie atunci când vor fi pregătiţi s-o primească, adăugă tânărul asistent. Aţi făcut o treabă bună.

Locotenentul nu se putu abţine. Pronunţă cuvântul „dar”, fiind cât pe ce să-l însoţească apoi cu un „nu”, ceea ce însemna un act de nesupunere faţă de Styx, care, în cel mai bun caz, l-ar fi aruncat direct în temniţă sau, în cel mai rău, i-ar fi atras surghiunul în Adâncuri.

Resimţind poate vigoarea sentimentelor locotenentului, bătrânul Styx îl fixă cu o privire stăruitoare şi vorbi pentru prima oară de la sosirea lui.

—Atunci când te-ai oferit să te îngrijeşti de femeia aceasta în

propriul cămin, ţi-ai luat o povară prea grea asupra dumitale şi a familiei. Consideră asta o binecuvântare.

Bătrânul Styx şi asistentul lui porniseră deja spre uşă în clipa în care locotenentul izbuti să rostească „Vă… mulţumesc”, dar numai pentru că se aştepta aşa ceva din partea lui. Pe dinăuntru, urla: „Luaţi-vă labele afurisite de pe ea, Gulere Albe împuţite! Nu i-aţi făcut deja destule? Lăsaţi-o să-şi trăiască restul zilelor aici, în pace!”

Îşi îngădui câteva secunde în care să-şi recapete stăpânirea de sine înainte să iasă şi el pe coridor. Bătrânul Styx şi asistentul lui plecaseră deja şi se îndepărtau pe stradă împreună cu restul anturajului, iar la trecerea lor perdelele zvâcneau la ferestre.

Eliza închise uşa de la intrare, apoi se izbi cu capul de ea, ca şi cum ar fi sosit sfârşitul lumii.

— Ce-ai ***făcut?*** I-ai adus p-ăştia în casa noastră! în casa noastră! îl acuză mama lui. Ooof, se văicări, lăsându-se să cadă pe treapta cea mai de jos a scării şi făcându-şi vânt cu mâna. Mă simt tare ciudat. Mă ia cu fierbinţeli. Cre’ că mă cam lasă ceasu’.

— Sper că eşti mulţumit acum… ai îmbolnăvit-o pe mama! îl apostrofa Eliza, răsucindu-se brusc spre el. Scoase un geamăt, ca şi cum ar fi suferit şi ea de cine ştie ce afecţiune chinuitoare. Mai mare ruşinea… Styx în casa ***noastră,*** de parc-am fi criminali de rând sau zurbagii. Ce-o să spună lumea? se văită, clătinând din cap. Cu toţii o să ştie… mi-i şi imaginez clevetind mâine prin piaţă.

Bătrâna pufni, apoi îşi îndreptă privirea iscoditoare spre locotenent.

— Da’ ce ţi-au zis, la urma urmei? îl întrebă.

Citindu-i-se disperarea pe chip, locotenentul nu-i răspunse imediat.

— Vor s-o ia pe Celia pentru o examinare medicală, rosti până la urmă.

— Ce fel de ***exhumare***? insistă mama lui.

Locotenentul nu-şi mai putu ţine în frâu deznădejdea.

— O s-o întindă pe-o masă şi-o s-o taie în bucăţi! izbucni el.

Trecură câteva clipe până ce privirea Elizei s-o întâlnească pe-a mamei lor şi până ce amândouă să priceapă ce le spusese. Apoi pe feţe le apărură zâmbete largi, iar bătrâna, părând să

uite de problemele cu „ceasul”, sări în picioare. Ea şi Eliza începură să dănţuiască una în jurul celeilalte, fredonând „Uite că pleacă, uite că pleacă”. Erau ca doi copii cărora tocmai li se spusese că mâine nu trebuiau să meargă la şcoală, pentru că urma să fie închisă preţ de o zi.

În timp ce locotenentul se întorcea să se aşeze lângă doamna Burrows, zgomotele bucuriei se auzeau încă din antreu.

—Îmi pare tare rău, Celia, zise el. Acum nu mai depinde de mine.

* * *

— Mai e unul dintr-alea, observă Will, încetinind şi arătând spre simbolul în formă de trident cioplit pe unul dintre pereţii tunelului din piatră.

Cu un gest instinctiv, îşi duse mâna la gât, deşi pandantivul de la unchiul Tam nu-i mai atârna acolo. Se întoarse spre Elliott.

—Efortul pe care trebuie că l-au depus pentru scobirea pasajului e pur şi simplu uluitor. Presupun că Anticii voiau să aibă un drum de legătură între „Grădina celui de-al doilea Soare” şi scoarţa exterioară. Poate pentru o rută comercială între cele două lumi?

— Când vii cu chestii de-astea, habar n-ai cât de mult semeni cu tatăl tău, remarcă Elliott.

—Chiar? replică Will, încântat în sinea lui că ea gândea astfel. Îşi săltă rucsacul în spinare. Bine măcar că am aici jurnalul tatei... mulţumită ţie. Tu l-ai salvat. După ce l-au împuşcat, nu mai gândeam limpede... de fapt...

Will era permanent conştient că de-acum el trebuia să fie păzitorul jurnalului doctorului Burrows, singura consemnare a tuturor investigaţiilor lui. Dacă ar fi putut să-l predea persoanelor potrivite de la suprafaţă, jurnalul ar fi trebuit să-i asigure tatălui său un loc în istorie, pe post de unul dintre cei mai mari exploratori ai tuturor timpurilor şi, într-un fel, i-ar fi garantat nemurirea. Iar asta îl ajuta pe Will să se împace cu uriaşa senzaţie de pierdere provocată de dispariţia bărbatului care reprezentase unica persoană extrem de importantă din viaţa lui.

—... de fapt, nu gândeam deloc, bălmăji, cu chipul golit de orice expresie.

—Nimeni n-ar putea să te învinuiască pentru asta, îl asigură Elliott.

Will reuşi să iasă din scurta lui reverie şi se încruntă.

— Şi, ştii ceva, încă n-am ajuns prea departe, dar deja încep să mă simt mai uşor. Categoric, forţa de gravitaţie e mai scăzută.

— Sigur, îl aprobă ea. Acum putem să pornim odată? Avem atât de mult de mers, că nici nu-mi vine să mă gândesc la asta.

Capitolul douăzeci şi cinci

Generalul Limitator estimase perfect. Atunci când furtuna se mai domoli, flota elicopterelor începu să coboare, aterizând apoi în centrul stadionului. Masivul complex fusese construit în afara graniţelor oraşului, cu câteva decenii în urmă, pentru o adunare aniversară. Acum însă suprafaţa atât de bine întreţinută în trecut ajunsese să fie sufocată de buruieni — şi să devină locul perfect pentru aterizarea unor Fa 233, fără ca aparatele să poată fi observate de cineva dinăuntrul oraşului.

Generalul Limitator îşi supraveghe subordonaţii în timp ce-i escortau pe prizonierii Noii Germanii de la elicoptere, mânându-i într-un ţarc aflat la unul dintre capetele terenului, unde trei stindarde lungi, verticale, fâlfâiau în bătaia vântului muribund. Toate aceste drapele etalaseră odinioară cu mândrie simbolul naţional al Noii Germanii: un vultur pe un fundal roşu şi negru. Totuşi, trecerea anilor le decolorase şi le zdrenţuise într-atât, încât vulturul şi culorile puternice abia dacă se mai distingeau.

Prizonierii stăteau cu mâinile pe creştet şi cu ochii în jos, aşteptând instrucţiuni.

— Adunătură de pămpălăi, comentă Rebecca Doi.

Când Limitatorii luaseră prin surprindere întregul efectiv al soldaţilor Noii Germanii, preluând controlul asupra flotei lor de elicoptere, nu se înregistrase nicio victimă. Gemenele Rebecca nu fuseseră deloc impresionate de cât de dispuşi se arătaseră soldaţii să-şi depună armele şi să se predea.

— E din cauza conducerii slabe, o aprobă Rebecca Unu, strâmbând dispreţuitor din buze. E o hibă pe care putem s-o remediem.

— Conducere? Te referi la individul ăla gras care locuieşte în

arcade, ăla cu părul lucios şi apetit pentru viaţă dulce? o întrebă Rebecca Doi, ridicând o sprânceană.

Rebecca Unu chicoti batjocoritor.

—Da, el... grăsanul de cancelar. Deşi Coxy părea să aibă o slăbiciune faţă de el.

—Bietul Coxy. I-am luat trupul cu noi până la urmă? se interesă Rebecca Doi.

—L-am luat. De ce?

Rebecca Doi stătu o clipă pe gânduri.

—Pentru că, după părerea mea, cea dintâi ceremonie oficială pe care ar trebui s-o prezideze grăsanul de cancelar — ca marionetă a noastră, adică — ar fi una funerară, cu toate onorurile de stat, pentru Cox. Ştii cum, cu fanfară, cu onoruri militare, cu o aeronavă care să survoleze şi...

—Da, da, şi o statuie. O statuie foarte sugestivă şi afurisit de mare în piaţa aia unde e şi cancelaria, propuse Rebecca Unu, după care chicoti. Şi-ar trebui să fie drept în faţa ferestrei grăsanului de cancelar, unde tolomacul să fie nevoit s-o vadă zi de zi. Pe Coxy l-ar fi distrat foarte tare chestia asta.

Veselia îi dispăru brusc de pe chip, iar fata scoase un mic murmur, ca şi cum ar fi fost iritată.

—Ce este? se interesă sora ei.

—Will şi Elliott. Nu pot să cred că i-am lăsat să ne scape iarăşi printre degete. A fost distractiv să-l doborâm pe doctorul Cap-Pătrat, dar tocmai ne intram în ritm când a apărut Elliott, uite-aşa, şi ne-a dat virusul înapoi. Păcat... Îl aveam pe Will chiar aici, adăugă, privindu-şi degetele şi strângându-le într-un pumn mic şi ferm. Aici îl aveam şi l-am lăsat să scape.

Rebecca Doi îi răspunse cu un zâmbet optimist.

—Nu te lăsa descurajată. Ne-am atins obiectivul principal şi-o să avem destul timp la dispoziţie ca să putem şterge mai târziu micile neplăceri. Avem nevoie de ceva spre care să tindem: asta face ca viaţa să merite trăită.

Se opri din vorbit, privind cum îl conduceau pe tânărul ofiţer blond din locul în care erau deţinuţi ceilalţi soldaţi ai Noii Germanii. Era încadrat de doi Limitatori, un al treilea urmându-i îndeaproape şi ţinând în mâini o cutiuţă.

—Aşadar, începe prelucrarea, constată Rebecca Unu.

Sora ei făcu un semn din cap în direcţia ofiţerului.

— Asta-i soldatul care ne-a întâmpinat când am pătruns

prima oară în oraş. E un om bun: a ascultat de raţiune atunci când l-am ameninţat. Ţi-a salvat viaţa, judecând iute situaţia.

—Corect, aprobă Rebecca Unu pe un ton încordat.

Un zâmbet vag îi flutură pe buze în timp ce-i arunca o privire piezişă surorii ei.

—Sper că n-o să fie prea brutali şi n-o să-l zdrobească, afirmă cu toată sinceritatea Rebecca Doi, urmărind încă grupul care se îndrepta spre una dintre arcadele prinse între şirurile paralele de scaune de pe o latură a stadionului. Ştii ce, zise, dacă nu te deranjează, aş prefera să asist la şedinţa cu el... să mă asigur că se procedează cum trebuie.

Chicotind atotştiutor, Rebecca Unu îşi înghionti sora.

—Ia nu mai face pe serioasa cu mine, prefăcându-te că e vorba strict despre afaceri... ţie chiar îţi place de el, nu-i aşa? Ţi s-a cam pus pata pe căpitanul Bucle Aurii de colo.

—Căpitanul Franz, o corectă sora ei, dar regretă imediat.

—Ha! îi ştii chiar şi numele! croncăni Rebecca Unu, izbucnind în hohote zgomotoase de râs.

—Nu fi tâmpită, murmură Rebecca Doi, ţâţâind jenată din buze în timp ce pleca grăbită spre locul în care-l conduceau Limitatorii pe ofiţer.

* * *

Datorită imponderabilităţii lor din ce în ce mai accentuate, Will şi Elliott se deplasau prin tunelul Anticilor în cea mai mare viteză.

Abia dacă-şi mişcau un picior în faţă, că şi ţâşneau înainte, în cea mai mare parte, tunelul se întindea în linie dreaptă, având de înfruntat doar cotituri lejere, pe care le depăşeau împingându-se cu mâinile în pereţi. Iar atunci când aveau de luat vreun viraj mai strâns, Will îl descoperea primul cu ajutorul vizorului, iar atunci o prevenea pe Elliott, strigându-i să încetinească.

Parcă s-ar fi prăbuşit, numai că în lateral, dacă nu chiar de jos în sus. Will nu mai era sigur cum puteai să defineşti noţiunile ***sus*** şi ***jos.***

Şi le fu de folos faptul că stăpâniseră amândoi o formă asemănătoare de deplasare prin spaţiu pe parcursul lunilor petrecute în baraca Marthei, când erau în Por.

Singurul risc era să fi nimerit într-un nor de praf sau peste reziduurile răzleţe care pluteau liber prin aer. Nu apăreau prea des, dar impactul putea să fie destul de dureros la viteza cu

care se deplasau.

Şi, ca să-şi menţină mintea ocupată, Will încerca să calculeze cât de repede avansau în realitate. Presupuse că viteza putea să ajungă chiar până la cincizeci de kilometri pe oră.

— Raza Pământului... şase mii trei sute de kilometri... dar tunelul ăsta trebuie să fie mai scurt... din cauza spaţiului ocupat de lumea interioară... de aceea... am putea avea o distanţă totală de... of, nu ştiu... patru mii de kilometri de parcurs, rosti el cu voce tare în timp ce socotea. La viteza asta, urlă el spre Elliott, o să ajungem cât ai clipi!

— Nu vinde blana ursului din pădure până nu l-ai împuşcat, îl povăţui Elliott.

Ceva mai târziu, Will observă că Bartleby se oprise undeva în faţa lor.

— FRÂNĂ! răcni el din răsputeri ca s-o prevină pe Elliott.

Apoi întinse mâna să se apuce de peretele tunelului, încercând să-şi încetinească înaintarea.

Dar mişcarea nu decurse conform planului, şi băiatul prinse să se învârtească prin aer până când ajunse din nou suficient de aproape de perete încât să se întindă spre el şi să se poată opri.

Auzi în spate ţipătul ascuţit al lui Elliott şi întinse o mână s-o înşface în timp ce trecea ca racheta pe lângă el. Izbuti s-o prindă, însă inerţia ei îi smulse din nou mâna de pe perete.

—Nu m-ai auzit? o întrebă el când izbutiră amândoi, în sfârşit, să se oprească.

— Nu, nu te-am auzit. Strigă mai tare data viitoare, bine? se răsti ea.

Erau într-atât de istoviţi, încât uneori îşi mai ieşeau din sărite şi ajungeau să se certe din te miri ce, însă de data aceasta ceea ce se afla înaintea lor le distrase amândurora atenţia.

Imediat dincolo de locul în care Bartleby se învârtea lent prin aer părea să se afle ceva de-a latul tunelului, blocând trecerea.

Will se apropie şi descoperi că nu era o stâncă, ci o serie de filamente groase şi strălucind vag, proiectate din pereţii laterali. Nu erau chiar atât de dense, însă, din câte-şi putea da seama, se întindeau pe o oarecare distanţă de-a lungul tunelului.

Le împunse cu ţeava pistolului-mitralieră Sten. Filamentele erau flexibile, unduindu-se la împingere.

—Habar n-am ce-or fi, mărturisi el, smucind un filament ca să-l desprindă de locul în care era ancorat. Era de culoare gri şi

avea un diametru de vreo şapte centimetri. Poate vreun soi de plantă? se întrebă el cu voce tare. Vreo plantă moartă? Sau poate un fel de mineral care s-a format aici ca urmare a gravitaţiei scăzute? îl examină câteva clipe, fluierând uşor printre dinţi. Oricum, indiferent ce-ar fi, ar putea să ne încetinească înaintarea, declară apoi.

—Pe cele două Rebecca nu le-a încetinit prea tare atunci când au venit pe-aici, nu? îl contrazise Elliott.

Fata se împinse spre filamente şi smulse un altul din stâncă, după care se retrase şi-şi lăsă jos rucsacul. Încercă să dea foc filamentului, apoi, văzând că avea succes, îl strigă pe Will.

—Da! Arde chiar foarte bine! Hrană caldă! anunţă ea.

—Minunat. Mi-ar prinde bine ceva de mâncare, zise Will, scoţându-şi dispozitivul de detectare şi pornindu-l. În timp ce-l îndrepta în diferite direcţii, iar aparatul emitea o varietate de pocnete lente, băiatul studia cadranul aflat în partea superioară a dispozitivului. Semnalul e slab, dar mergem în direcţia bună, anunţă, dând aprobator din cap, ca pentru sine.

Existau mai multe coridoare care se ramificau din cel principal, însă în general erau mai mici, aşa că nu puteau să se înşele cu privire la drumul pe care trebuiau să-l urmeze. Şi, deşi era curios să afle încotro duceau toate acele tunele laterale, Will ştia prea bine că prioritatea lor era să-şi termine călătoria înainte de epuizarea rezervelor de hrană şi de apă. Mai exista şi posibilitatea să fie urmăriţi îndeaproape de Styx, care s-ar fi grăbit să ajungă la suprafaţă, unde să folosească virusul Dominion. Pe Will nu-l atrăgea ideea că s-ar putea ciocni de ei, ceea ce făcea ca misiunea lui de a o duce cât mai repede pe Elliott în Suprasol să devină cu atât mai imperioasă.

În timp ce Bartleby plutea pe lângă el în drum spre Elliott, cu o dâră de picături sclipitoare de salivă scurgându-i-se din gura deschisă, Will simţi miros de carne friptă.

—Doamne, dar ştiu că mor de foame. Vezi să nu-mi ia motanul porţia, zise el, lăsând din nou deoparte dispozitivul de detectare.

În ziua următoare, Will începu să remarce minuscule licăriri luminoase. La început, crezu că era o defecţiune a vizorului, însă după ce-şi ridică lentilele şi-şi încetini paşii, observă mici scântei albăstrui târându-se pe partea de sus a pistolului Sten.

Elliott se oprise lângă el. În clipa în care carabina ei ajunse

aproape de pistolul lui, o scânteie subţire albăstruie sări între ţevi.

— Ce-i asta? se miră ea.

— Stinge-ţi lanterna, îi ceru el.

Elliott îşi desprinse lanterna Styx de pe breteaua rucsacului şi stinse lumina.

Fiecare obiect metalic pe care-l aveau asupra lor, inclusiv lanterna Styx, era mângâiat de sinistre unduiri de lumină albastră.

— Cred că e un fel de sarcină electrică. Oare să fie statică? se întrebă Will. Şi, ia stai, auzi asta?

Stătură pe întuneric, ascultând. În mod sigur se auzea ceva, un huruit, o vibraţie care umplea tunelul.

— Da, o aud, confirmă Elliott, aprinzându-şi la loc lanterna, dar la faza cea mai scăzută.

— Mă întreb...

— Ce? îl îmboldi ea, văzând că Will rămâne cu privirea aţintită undeva în depărtare.

— Nu, doar mă gândeam — mă întreb dacă în clipa asta nu suntem cumva la acelaşi nivel cu centura de cristale. Acumularea asta de electricitate ar putea să aibă de-a face cu triboluminiscenţa... ştii, cristalele alea imense şi scânteietoare pe lângă care am trecut în drumul nostru spre lumea interioară, sugeră el. Aşa că locul în care ne aflăm noi acum ar putea să fie chiar lângă vid. Aruncă o privire spre peretele stâncos al tunelului. Poate c-o fi pe-aici, pe undeva, zise.

— Aşadar, crezi că am fi la jumătatea drumului? îl întrebă ea.

— S-ar putea, răspunse Will

Partea a patra
În ofensivă

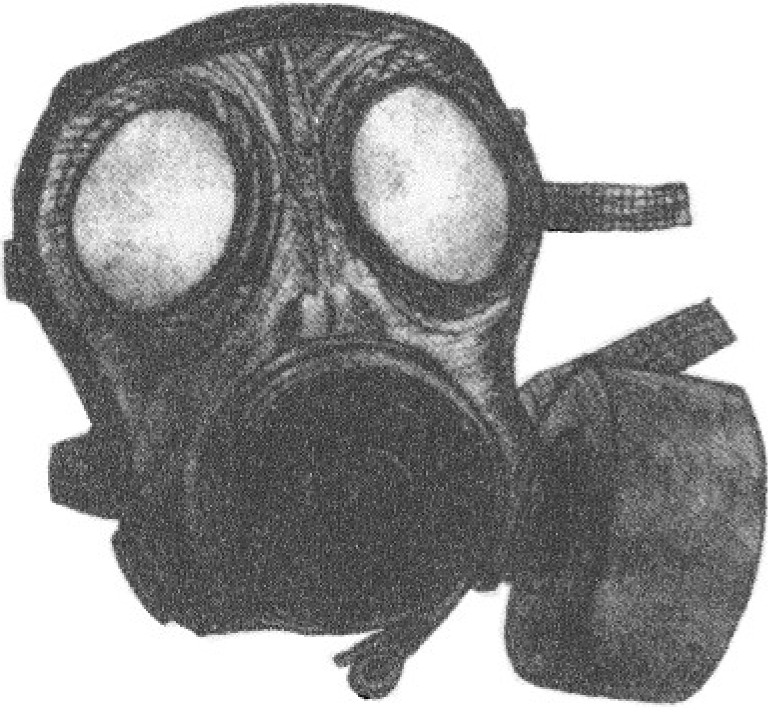

Capitolul douăzeci şi şase

Pe podea erau răspândite două seturi de echipament, iar Drake verifica atent fiecare punct de pe o listă, în timp ce Eddie îl urmărea cu privirea.

—O să ducem amândoi câte cincisprezece din astea, zise Drake, arătând cu pixul spre câteva bidoane argintii, fiecare având dimensiunile unui mic termos. Conţin pesticide aflate la o presiune incredibil de ridicată şi sunt teribil de concentrate, explică el. Le plasăm la intervale regulate pe marginile Oraşului Etern, legând de fiecare explozibili cu declanşare prin radio. Atunci când vor exploda, pesticidele vor fi eliberate sub formă de aerosoli, iar curenţii de convecţie le vor asigura deplina dispersie. După calculele mele, întreaga suprafaţă ar trebui să fie acoperită de un strat suficient de gros încât să rezolve problema.

— Bombe cu pesticide, reflectă Eddie.

—Exact, confirmă Drake. Gata cu melcii... aşa că gata şi cu micuţii viruşi urâcioşi pe care să-i poată ciuguli savanţii.

Chester intră greoi în încăpere, cu poalele cămăşii scoase într-o parte din blugi, ca şi cum s-ar fi îmbrăcat în mare grabă. Drake îi aruncă o privire, dar continuă fără să se oprească, împungând cu vârful piciorului un colac voluminos de frânghie.

—Eddie, ai spus că trebuie să luăm asta cu noi... probabil că e mai multă decât o s-avem nevoie, dar cred că-i mai bine să fim prudenţi.

Apoi Drake arătă două cutiuţe negre, aplecându-se în faţă şi ridicând cu pixul firele care ieşeau din cea mai apropiată dintre ele.

—Amplificatoare laringiene. Cu ajutorul lor o să ţinem în permanenţă legătura pe toată durata operaţiunii: sunt echipamente Specfors de cea mai nouă generaţie.

—Specfors? se miră Eddie.

— Forţele Speciale, se vârî şi Chester în discuţie.

Atât Drake, cât şi Eddie îşi întoarseră privirile spre el, oarecum surprinşi de faptul că ştia asta. Chester îşi înclină capul

spre camera lui.

—Din jocul de PlayStation pe care l-am încercat azi-dimineaţă, mormăi el.

—Corect, aprobă Drake, reluându-şi explicaţia. Oricum, dispozitivele astea sunt de departe mai puţin incomode şi mult mai fiabile decât aparatura convenţională.

—Şi astea? se interesă Eddie, arătând spre cele două stive de uniforme verzi împăturite. În vârful fiecăreia Drake aşezase câte o mască de gaze. Eu am deja aparatul meu pentru respirat şi protecţie de Limitator.

—Astea-s mai bune: e cel mai nou echipament de la NBC, răspunse Drake.

—A, asta nu ştiu ce înseamnă, recunoscu Chester.

—Vine de la ***Nucleare, Biologice şi Chimice,*** însă militarii le numesc costume de Noddy, zise Drake zâmbind scurt. Şi vor fi esenţiale acolo, în Oraşul Etern: ştiţi ce-a păţit Will când a trecut prima oară prin oraş fără un aparat pentru respirat?

—El şi Cal au scăpat ca prin urechile acului de un câine de vânătoare care voia să-i înfulece? rosti cu amărăciune Chester. Şi asasinii ăia ai Diviziei au fost cât pe ce să pună mâna pe el?

Drake îl fixă cu o privire prin care-i dădea de înţeles că vorbise prea mult.

—Mda, ştiu... i-a fost destul de rău, zise în cele din urmă Chester.

—Există pe-acolo câţiva agenţi patogeni de-a dreptul neplăcuţi, acesta fiind şi rostul întregului exerciţiu, reluă Drake, uitându-se iar la măştile de gaze. Şi, sincer să fiu, dacă îmbraci costumul de Noddy şi eşti descoperit, e mai puţin probabil să fii recunoscut de vechii tăi inamici. Fiindcă veni vorba... Drake arătă spre pistoale şi carabine. Astea trag cu săgeţi tranchilizante, în caz că dăm peste cineva din Divizie după ce pătrundem înăuntru. Doza conţinută de săgeţi e suficientă cât să cufunde un bărbat într-un somn adânc de vreo cincisprezece ore. Drake îşi ridică privirea spre Eddie. Aşadar, fără victime, exact cum ne-am înţeles. În cel mai rău caz, foştii tăi amici se vor trezi cu o păcătoasă de migrenă.

—Mulţumesc, răspunse Eddie.

—Eu tot nu mă prind, Drake, se repezi Chester, uitându-se urât la Eddie. Numai din cauză că lucrezi împreună cu un Styx eşti gata să-i laşi pe toţi ceilalţi să-ţi scape?

—Ia stai un pic, se împotrivi Drake.

—Nu, lasă-l să-şi verse oful, interveni calm Eddie. Văd bine că are nevoie să-şi ia o greutate de pe inimă.

Chester, roşu la faţă, continuă:

—***Ei*** n-ar sta pe gânduri dac-ar fi vorba să ucidă pe vreunul dintre noi — sau pe părinţii mei, dacă tot veni vorba —, dar tu eşti mulţumit să-i laşi să-ţi scape numai pentru că te-ai înhăitat cu noul tău cel mai bun prieten! Fulgeră cu privirea armele cu săgeţi de pe podea. Ar trebui să foloseşti gloanţe adevărate, nu jucării pentru copii, ca astea.

Eddie încuviinţă.

—Nu ştiu dacă aş putea spune ceva care să te facă să te răzgândeşti, mai ales după toate cele prin care-ai trecut, zise bărbatul.

—Da, ce-ai putea să spui? îl luă la rost Chester.

Eddie se îndreptă spre ferestre şi privi Tamisa, apoi dincolo de ea, spre clădirile de pe malul celălalt.

—Dar ceea ce-o să-ţi spun este că lumea asta pe care v-aţi construit-o este condamnată. Nu e durabilă. Voi râvniţi la dezvoltare cu orice preţ: mai multă tehnologie, mai mulţi locuitori, mai multă libertate, dar în tot acest timp vă sugrumaţi planeta, fundamentul întregii existenţe.

— Dar am mai făcut câte ceva pentru salvarea..., începu Chester să-l contrazică.

—Pentru salvarea mediului? ripostă dispreţuitor Eddie, după care izbucni într-un râs zgomotos. Atât Chester, cât şi Drake rămaseră surprinşi de explozia aceasta: până atunci nu scosese niciodată mai mult de un chicotit. Politicienii voştri sunt slabi şi nu au nici voinţa, nici puterea necesară pentru înfăptuirea schimbărilor în timp util, fiindcă popoarele sunt slabe şi nu s-ar lipsi de avuţiile lor. În schimb, poporul meu, poporul Styx, ar prelua imediat şi în totalitate controlul asupra industriei şi ar diminua drastic nivelul poluării, implementând în acelaşi timp un sistem feudal, astfel încât fiecare membru al naţiunii acesteia să-şi ştie precis locul.

Chester se încruntă.

—Un sistem feudal?

—Da, exact aşa cum a existat în trecut. Toată lumea ar munci pentru binele public şi n-ar mai exista şomaj, fiindcă toţi cei care ar refuza să muncească ar urma să fie închişi în

ghetouri şi excluşi din societate. Am schimba totul. Am salva totul. V-am salva de voi înşivă.

Chester, complet descumpănit de toate acestea, aruncă o privire spre Drake, însă nici el nu zise nimic.

—Dar astea-s prostii. Dacă voi chiar vreţi să-i ***salvaţi*** pe oameni, atunci de ce tot încercaţi să-i ***omorâţi !***

— Pentru că e singura cale prin care să ne putem atinge scopurile. Recunosc că întrebuinţarea virusului Dominion nu reprezintă abordarea potrivită, acesta fiind şi motivul pentru care mă aflu aici, dar aminteşte-ţi... — Eddie întoarse capul spre Chester, ţintuindu-l cu privirea — ... Aminteşte-ţi că noi suntem nevoiţi să împărţim planeta asta cu voi, ceea ce înseamnă că ne contaminaţi şi lumea noastră. De ce-am sta cu braţele încrucişate, lăsându-vă s-o faceţi? Dacă suntem obligaţi să luăm câteva vieţi în drumul către salvarea planetei de la o moarte respingătoare şi lentă, n-aţi spune că nu facem decât să acţionăm în legitimă apărare?

Chester clătină puternic din cap.

—Nu, ce spui e nebunesc. E anormal. Totul ar fi bine şi fără chestiile pe care le sugerezi. Nimeni nu trebuie să ***moară.***

Eddie arătă cu mâna spre priveliştea de dincolo de ferestre.

—N-o să mai spui asta şi peste douăzeci de ani, când nivelul mărilor şi al oceanelor va fi crescut, iar tot ce vezi acolo se va fi cufundat sub treizeci de metri de apă. Iar când o să-nceapă răzmeriţele pentru alimente, o să trebuiască să vă ucideţi între voi pentru o masă.

—Drake, spune-i că n-are dreptate, imploră Chester.

—Tu ai început, replică Drake.

Eddie plecă de la fereastră şi se apropie de scena de bătălie, culegând ceva dintr-un colţ al mesei.

—Chester, ţi-am cumpărat filmele astea, să le vezi, zise, aruncând o privire spre DVD-ul de deasupra. Asta pare să fie interesant: este vorba despre roboţii ăia giganţi care au sosit pe Pământ din spaţiu şi au fost nevoiţi să se lupte cu populaţia lui ca s-o salveze... să evite un dezastru ecologic.

Chester habar n-avea cum să reacţioneze, ducându-se pur şi simplu să ia filmele de la Eddie.

—Ăăă... grozav... mersi, bâigui el. Se întoarse spre Drake, cu o expresie prostească pe chip. Operaţiunea asta... eşti sigur că nu vrei să vin şi eu? Aş putea să stau de pază. Sau doar să vă

ajut să căraţi câte ceva din echipament.

—Nu-i nevoie, Chester... avem totul prevăzut, replică Drake. Noi doi o să fim de-ajuns; trebuie doar să ne strecurăm înăuntru şi să ne facem treaba... n-o să ne ia mai mult de două ore din momentul în care ajungem.

—Atunci, ere’ c-o să mă duc să văd filmele, zise Chester, părăsind încăperea cu paşi târşâiţi.

* * *

— Aleluia! strigă Eliza, auzind tropotul cailor pe pavajul de-afară. Da, au venit! confirmă cu un nou strigăt triumfător, în timp ce căruţa se oprea lângă casă.

—Ziua la care-am sperat şi pen’ care ne-am rugat atâta, uite c-a sosit pân’ la urmă, proclamă mama ei, ieşind furtunos din bucătărie şi ştergându-şi mâinile pe şorţ.

Un colonist îndesat, îmbrăcat într-o salopetă gri, sări din spatele vizitiului, făcând să se clatine căruţa eliberată de semnificativa lui greutate. Începu să se rostogolească spre casă. După câţiva paşi, se opri brusc, înjurând ca şi cum ar fi uitat ceva, după care se întoarse din nou spre căruţă.

Eliza rămăsese încă la fereastră, privind afară.

—Nu se poate... ce-o mai fi? Nu te-ntoarce! Chiar nu putem să terminăm odată cu asta? se rugă ea în timp ce bărbatul corpolent se apropia de spatele căruţei.

Aplecându-se, luă din ea o mapă, după care îşi reluă mersul greoi spre casă. Tocmai ridicase mâna cărnoasă, ca o măciulie de ghioagă, pregătindu-se să bată în uşă, când Eliza deschise în mare grabă.

—A! exclamă el.

Eliza nu se putu împiedica să se holbeze la sprâncenele tipului: atât erau de albe şi de stufoase, că-i aminteau de invazia uriaşelor omizi albe de care suferiseră, cu câţiva ani în urmă, regiunile rurale ale Cavernei de Nord. Surpriza provocată de promptitudinea cu care se deschisese uşa creă impresia că sprâncenele acelea se mişcă în mod independent una faţă de cealaltă, iar Eliza fu nevoită să se opună din răsputeri ispitei de a le pocni.

—’Neaţa, molfăi el, cu mâna încă ridicată. Şi-o coborî încet, iar omizile gemene îşi încheiară numărul de levitaţie, ocupându-şi locurile pe marginea frunţii. Apoi îşi miji ochii spre foile tipărite din mapă. Aceasta este reşedinţa locotenentului? se

interesă.

—Este, răspunse nerăbdătoare Eliza. Dar el nu-i acasă. E la muncă.

—Nu-i bai. Pot să citesc şi-aşa înştiinţarea asta, zise individul şi, dregându-şi glasul, începu să recite. Din Ordinul 366, Edictul 23, în vederea încurajării activităţii savanţilor, vi se solicită prin prezenta să predaţi...

Mama locotenentului îşi iţi capul pe lângă fiica ei.

—Aţi venit după aia din Suprasol, îl întrerupse ea.

— Ăăă... aşa este, confirmă individul.

—Atunci nu mai pierdeţi vremea cu rahaturile-astea oficiale. E colea, în'untru, zise bătrâna. Şi, deşi trupul îi era mărunt şi stafidit, îl trase zdravăn de mână pe mătăhălos, purtându-l după ea până în camera de zi, unde doamna Burrows zăcea în scaunul ei cu rotile. Nu tre' decât să ne scăpaţi de ea!

—Aceasta este persoana în cauză? întrebă el.

—Asta nu-i persoană, e una din Suprasol. Şi-acum, vă rog, scoateţi-o odată de-aici, îl zori Eliza, pierzându-şi răbdarea. Dar scaunul cu rotile lăsaţi-l, că nu-i al nostru şi trebuie să-l dăm înapoi.

Aşezându-şi documentele pe o măsuţă, individul îşi suflecă mânecile salopetei. Plescăi din limbă în timp ce-o studia din cap până-n picioare pe doamna Burrows, încercând să deducă aproximativ cât cântărea, ca şi cum ar fi avut de-a face cu o piesă masivă de mobilier. Însă rochia prea mare în care era înfăşurat trupul subţirel al femeii îi cam îngreună sarcina. Plescăind iar, se apropie de ea, ridicându-i de probă braţul băgat pe mâneca umflată a rochiei.

—Şi vrem să păstrăm hainele, lenjeria de corp şi toate alea, îl informă Eliza.

Îngrozit de afirmaţie, individul se întoarse spre ea, una dintre omizi aproape dându-se peste cap pe fruntea povârnită.

—Şi ce vreţi să fac... să i le scot? Nu pot... n-ar fi cuviincios.

—Nu, nu ***acum***, replică Eliza râzând. Frate-meu poate să treacă mai târziu să le ia.

Suspinând uşurat, individul continuă evaluarea doamnei Burrows.

—Nu poate să meargă?

—Nu, răspunse Eliza cu un râs amar. E mai moartă decât un limax nimerit într-o halbă de Noua Londră... de unde-i ea acum,

nu mai e cale de-ntoarcere. Aşa că, haide, luaţi-o de-aici şi aruncaţi-o în căruţă!

Dând aprobator din cap, individul îşi petrecu braţele în jurul mijlocului doamnei Burrows şi-i ridică trupul neputincios din scaun.

Deodată, dintr-un colţ al încăperii se auzi un mârâit ameninţător, iar Colly se ridică pe labele dindărăt, dezvelindu-şi colţii ascuţiţi.

În timp ce individul se rotea cu trupul doamnei Burrows în braţe, folosindu-l drept pavăză împotriva pisicii, mama locotenentului făcu o mutră uluită.

—Colly... ce-ai păţit?

—E în călduri sau ce-o avea? întrebă tipul, părând evident neliniştit.

—Treci în coşuleţ! Imediat! se răsti bătrâna la pisică.

Pe sub pielea lui Colly se vedeau muşchii încordaţi, în timp ce se pregătea să se arunce asupra individului.

—Colly! strigă Eliza, ridicând mâna s-o apuce de ceafă.

Cu toate acestea, pisica nu păru că vrea să se retragă, aşa că Eliza o prinse de ceafa şi începu s-o târâie după ea spre hol. Ghearele scoase ale pisicii agăţară un covor persan zdrenţăros de pe podea, aşa că şi acesta părăsi camera împreună cu ea. Însă, până la urmă, Eliza izbuti să închidă în bucătărie animalul care sâsâia furios.

—Nu ştiu ce-o fi apucat-o, se scuză mama locotenentului. De obicei îi bună ca pâinea caldă, nu face aşa cu nimeni.

—Nu-i nimic, zise individul, azvârlindu-şi-o grăbit pe umăr pe doamna Burrows ca pe un sac cu cartofi şi pornind spre uşă. Deodată, se opri, bombănind o înjurătură. Gata să uit iar... Îmi daţi şi mie hârtiile, dacă sunteţi amabilă?

Bătrâna îi îndesă mapa sub braţ, iar el îşi continuă drumul.

Eliza şi mama ei se duseră la uşă, să vadă cum o depozita individul pe doamna Burrows în spatele căruţei. Şi, în tot acest timp, dinspre bucătărie auziră râcâitul disperat, întretăiat de vaiete triste.

—Ce draci or fi intrat în animalu' ăla? se miră bătrâna. Nu pricep.

— Nu cumva o avea aceleaşi sentimente faţă de aia din Suprasol ca şi nechibzuitul meu de frate drag? replică răutăcioasă Eliza. O să i se frângă inima aflând că n-a mai avut

ocazia să-şi ia un ultim adio de la scumpa lui legumă. Şi, cât ai zice peşte, savanţii o să-i deschidă căpăţâna ca pe-o stridie.

—Stridie? o îngână bătrâna, neînţelegând.

—Da... nu ştii? TROSC! exclamă ea, mişcându-şi mâinile ca şi cum ar fi manevrat un ciocan şi o daltă, unica modalitate de a desface cochiliile rezistente ale acelor crustacee.

Ea şi bătrâna abia dacă se mai puteau ţine pe picioare, zguduite de hohote de râs isteric. Zgomotul pe care-l produceau îi împinse pe vecinii de vizavi să vină la ferestre, să vadă ce era cu atâta veselie.

— TROSC! TROSC! TROSC! ţipa Eliza, cu lacrimi în ochi.

Capitolul douăzeci şi şapte

Auzind cum pocnetele dispozitivului de detectare deveneau tot mai dese şi mai puternice, Will şi Elliott se opriră lângă intrarea într-un tunel lateral. Ea îi adresă o privire întrebătoare, iar el îi răspunse cu un zâmbet larg.

—Pe aici pe undeva e submarinul, zise el. I-am fixat o baliză radio pe citadelă. Se lumină la faţă când îi veni o idee. Vrei să arunci o privire? Am putea să aflăm cum au reuşit gemenele Rebecca să ajungă în tune...

—Absolut DELOC, se răsti ea, ridicând tonul până deveni un strigăt.

—Da, bine, spuse el împăciuitor.

Privirea lui Elliott era dură şi intransigentă.

—Ei, haide, Will... dacă se-ntâmplă ca vreunul dintre noi să alunece şi să ne pomenim din nou plutind în derivă în neant, ca data trecută?

Will tocmai se pregătea să argumenteze că, dacă s-ar întâmpla aşa ceva, ar putea să utilizeze metoda tatălui său — să tragă focuri de armă care să-i propulseze înapoi, dar se răzgândi.

—Atunci hai să ne continuăm drumul, murmură el.

Pe măsură ce forţa gravitaţională se apropia de nivelul normal, salturile lor de-a lungul tunelului se scurtau tot mai mult, până când ajunseră să parcurgă aceleaşi distanţe în mult mai mult timp decât înainte.

Ajunseră apoi într-un loc în care stânca se crăpase şi se dislocase, aşa că se văzură siliţi să se târască pe burtă printr-un spaţiu minuscul înainte să-şi poată relua mersul obişnuit. La scurt timp după aceea, găsiră un filon care se desprinsese şi despicase stânca de jur împrejurul tunelului. Nu se vedea nimic altceva în afara unui abis întunecos. Deşi dintr-o parte până în cealaltă erau aproximativ treizeci de metri, reuşiră să sară peste prăpastie şi să-şi reia călătoria.

—Sunt mai multe semne ale unor mişcări tectonice pe-aici, îi atrase Will atenţia lui Elliott. Nu mai spuse şi altceva, întrebându-se dacă fetei îi trecuse cumva prin minte că ar fi posibil să dea peste o fundătură. Dacă el avea dreptate şi trecuseră pe lângă submarinul rusesc însemna că gemenele Rebecca nu ajunseseră prin acest segment al tunelului. Şi, după toate probabilităţile, undeva deasupra, în faţa lor, încreţirea scoarţei pământeşti de-a lungul secolelor putea să fi fost într-atât de extremă încât să fi blocat complet tunelul.

După mai multe ore, forţa de gravitaţie devenise şi mai pronunţată, obligându-i să înainteze în pas săltat. Uneori erau nevoiţi să se aburce pe anumite porţiuni ale pasajului care descria o serie de cotituri.

—O, nu, răsuflă Will după ce trecură de una dintre aceste cotituri.

Ajunseseră la ceea ce-l îngrozea.

Drumul din faţa lor era complet blocat de o grămadă de pietre.

Scoase dispozitivul de detectare şi verifică semnalul emis de următoarea baliză radio.

—E atât de aproape, constată el.

—Iar eu sunt atât de obosită, şopti Elliott.

Se lăsă să alunece, aşezându-se pe jos, cu capul plecat, iar Bartleby se instală lângă ea, gâfâind din greu.

—Dar semnalul.. începu Will.

—Nu-mi spune nimic. Nu vreau să ştiu, murmură ea, închizând ochii.

— Elliott, mai zise Will, însă ea nu reacţionă. Adormise buştean.

Cântărind în minte variantele posibile, Will se duse împleticindu-se să inspecteze mormanul de dărâmături care astupa trecerea. Puteau încerca să găsească un drum ocolitor,

alegând una dintre ramificaţii, dar, din câte-şi amintea, trecuseră pe lângă ultima dintre acestea cu destui kilometri în urmă. Şi, chiar dacă s-ar fi dovedit că reprezenta o rută alternativă, perspectiva întoarcerii pe propriile urme, acum, când erau atât de aproape, nu însemna decât picătura care umplea paharul.

Ar fi putut şi să-şi croiască drum săpând, cu toate că era imposibil să-ţi dai seama cât de multă piatră le stătea în cale.

—O nouă săpătură, bombăni pentru sine, hotărându-se să vadă cât de departe ar fi putut să ajungă.

Mai aruncă o privire spre Elliott, verificând dacă doarme. Nu voia s-o trezească. Lăsându-şi jos rucsacul şi suflecându-şi mânecile, începu să mute pietrele, ridicându-le şi dându-le deoparte una câte una. Bine măcar că gravitaţia redusă îi permitea să ridice până şi bucăţile mai mari, pe care n-ar fi putut să le clintească dacă s-ar fi aflat la suprafaţa Pământului.

După câteva ore, Will era scăldat în sudoare şi tot nu reuşise să răzbată. Era într-atât de istovit, încât picioarele păreau să-i fie din gelatină. Trântindu-se pe jos, închise ochii şi simţi că se prăbuşeşte prin pământ, senzaţie care ştia că este provocată de oboseala cronică.

—Pauză, câteva minute, îşi zise, după care o iei de la capăt.

—Acesta este unul dintre momentele acelea pe viaţă şi pe moarte. Rămâi acolo şi s-ar putea să nu te mai ridici niciodată, îl înştiinţă o voce hârşâită. Tu şi cu Elliott nici n-aţi dormit, nici n-aţi mâncat suficient. Niciunul dintre voi nu este într-o formă prea grozavă. Poate că nu veţi mai avea energie când vă veţi reveni.

—Ia mai taci, Tam, şopti Will, întrezărind silueta cuiva aşezat lângă el, în timp ce se străduia să-şi ţină ochii deschişi. Nu eşti adevărat... Ştiu... că... nu... eşti... adevărat...

—Sunt pe cât de adevărat vrei tu să fiu, replică indignat unchiul Tam, după care suflă afară o gură de fum de pipă.

Acesta pluti până în nările lui Will, făcându-l să tuşească.

—Asta pute cu-adevărat, bombăni Will. Şi ţie îţi face rău.

Răspunsul unchiului Tam fu un alt nor de fum suflat spre nările băiatului.

—Eu sunt mort, Will. Acum nu prea are ce rău să-mi mai facă, zise el chicotind. Iar tu, dacă te culci pe-o ureche, o să mi te alături curând. N-o lăsa baltă, Will. Prea mulţi dintre cei din

Suprasol depind de tine.

Un gând îi veni în minte lui Will, enervându-l la culme.

—A, da! Pandantivul ăla pe care mi l-ai dat n-a fost decât o afurisită de glumă. Nu m-a ajutat deloc... Oamenii-tufiş...

În timp ce se ridica în capul oaselor, i se păru că aude un slab ecou al hohotului de râs, dar nu se vedea nici urmă a prezenţei impunătorului bărbat. Cu toate acestea, acum era complet treaz, iar cuvintele lui Tam îi rămăseseră întipărite în minte.

„Prea mulţi dintre cei din Suprasol depind de tine."

—Ei, hai atunci, se îmboldi singur, ridicându-se în genunchi, apoi, cu dificultate, în picioare.

Îşi reînnoi asaltul asupra dărâmăturilor, fluierând ca pentru sine şi, uneori, numărând pietrele pe care le extrăgea până când ajungea la o sută, după care o lua de la capăt.

După încă o oră, mormanul începu să se micşoreze, după ce băiatul reuşi să desprindă o bucată mare de piatră, declanşând o mică avalanşă. Sări înapoi, nevrând să se lase prins de pietrele care se rostogoleau spre el. Apoi, târându-se iar spre locul în care lucra, descoperi că nu fusese vorba despre vreo avalanşă. În schimb, zări o deschizătură.

—Visez, nu-i aşa? i se adresă. Nu eşti adevărată... exact ca Tam.

Dar, întinzând mâna spre ea şi desfăcându-şi degetele zdrelite şi murdare, nu întâlni nimic. Iar vizorul îi permise să vadă că de partea cealaltă era un spaţiu mai larg.

—ESTE! Victorie! strigă el, izbind aerul cu pumnul.

Se târî prin deschizătură, având grijă să nu deranjeze pietrele din jurul lui, după care ieşi de-a buşilea într-un tunel drept. Era tapetat cu un strat de ciuperci. Îngenunchind să-l pipăie, îşi aminti săptămânile pe care le petrecuseră cu Martha; nu se îndoia că era acelaşi tip de ciuperci care creştea la nivelul ei, dar era oare posibil să fie chiar atât de aproape de suprafaţa Pământului?

Îşi scoase dispozitivul de detectare din buzunar şi observă că semnalul era puternic. Foarte puternic.

Ştia că trebuia acum să se întoarcă şi s-o informeze pe Elliott de ceea ce avea de gând, însă n-o făcu, pornind în schimb în direcţia din care venea semnalul. Nu era deloc înţelept din partea lui — n-avea la el nici pistolul-mitralieră, nici rucsacul —, însă în clipa aceea era hotărât să meargă mai departe şi să

descopere unde se aflau.

O rafală de vânt se abătu asupra lui, făcându-i transpiraţia de pe frunte să-i îngheţe.

Apoi în faţă îi apăru un loc cunoscut.

Şi un bolovan înalt, pe care-l ştia mult prea bine. Se duse spre el, găsind faţa pe care fusese cioplit simbolul tridentului.

Trecând dincolo de bolovan, avansă până pe marginea puţului, privind în adâncurile giganticului Por pe care el îl botezase „Afumata Jean”. Apa cădea în şuvoaie şi vântul bătea cu putere.

Stătea exact în locul din care sărise tatăl lui. Şi atât Will, cât şi Elliott îl imitaseră, urmându-l.

—Tata, rosti Will, amintindu-şi.

Doctorul Burrows avusese dreptate să sară: după cum îi spusese lui Will la momentul potrivit, trebuia să te încrezi în propriile convingeri. Şi, drept rezultat, făcuse descoperirea descoperirilor, o altă lume în centrul Pământului.

Dar care-i fusese răsplata?

Fusese asasinat cu sânge rece de două fete demente care odinioară se deghizaseră în propria lui fiică.

Furia începu să clocotească în Will, negăsindu-şi altă descărcare decât lacrimile.

Clipind să le alunge, privi în sus, spre gura Porului.

Zărind o străfulgerare albă deplasându-se la mare depărtare, mânia i se evaporă, făcându-l să se retragă imediat de lângă deschizătură. Uitase complet de străluciri. Acolo era bârlogul lor.

—O Doamne! exclamă, dându-şi seama că nu avea nicio armă la el, nici măcar unul dintre tuburile cu aerosoli cu care-l dotase Drake.

Începu să se întoarcă pe propriile urme, reuşind iniţial să-şi păstreze un pas liniştit, pe care apoi îl transformă în trap. Nu şi-ar fi dorit să fi bătut atât drum până acolo doar ca să fie înhăţat de o strălucire.

După ce se târî înapoi prin deschizătură, reintrând în tunelul în care-o lăsase pe Elliott, o găsi tot dormind tun, cu Bartleby încovrigat la picioarele ei.

Will era complet epuizat. Se trânti pe pământ lângă Elliott şi-o înghionti.

—Ce...? rosti ea în cele din urmă.

—Am găsit-o pe Afumata Jean, o informă el căscând, abia

capabil să lege o propoziţie. Şi bolovanul... locul din care-am sărit...

—Ce? repetă ea ameţită, după care-şi ridică brusc capul. Cum?

—Tam a fost acolo... şi eu... am făcut o deschizătură..., bălmăji Will.

—Tam? se miră Elliott, acum cu ochii larg deschişi. Dar... dac-ai ajuns până la Afumata Jean... atunci înseamnă că ai reuşit! Erou afurisit ce eşti! Ai reuşit! Hai să mergem!

—Da... dar... strălucirile, bâigui el. Trebuie... să pulverizăm... cu... tuburi...

Nu mai reuşi să-şi sfârşească fraza, lăsându-şi capul pe stânca tare, şi, într-o clipă, adormi.

* * *

În timp ce-l aştepta pe Eddie să se pregătească, Drake îşi îndreptă întâmplător privirea spre scena de luptă de pe masă. Se apropie de ea, încercând să-şi dea seama ce anume părea diferit.

—Dispunerea s-a schimbat. Asta trebuie să se fi întâmplat mai târziu, când oştile lui Napoleon au fost puse pe fugă, nu?

—Da, este ultima zi a confruntării, răspunse Eddie.

Drake se încruntă.

—Dar Wellington a dispărut iar! Unde s-a dus?

—S-a întors pe masa mea de lucru. Încă nu sunt mulţumit de el, zise Eddie, săltându-şi raniţa militară pe un umăr.

—Mie mi se părea că arată taman cum trebuie, replică Drake, ridicând din umeri. Bun, e vremea s-o luăm din loc.

Se duse la uşa care dădea spre dormitoare şi strigă încetişor:

—Chester, noi am plecat. Ne întoarcem mai târziu, dimineaţă.

Aşteptă un răspuns, dar nu primi niciunul.

—Tipic adolescentin: doarme de tai lemne pe el. Nu-l mai deranjez, îi zise Drake lui Eddie, întorcându-se de la uşă, după care ieşiră amândoi din apartament.

Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să-i oprească din drum vreun poliţist dând dovadă de exces de zel, aşa că merseră mult mai liniştit decât data trecută. În orice caz, rucsacurile pline nu făceau din călărirea motocicletelor o sarcină dintre cele mai uşoare.

Parcară în acelaşi loc de pe strada St. Anne’s.

—Înainte şi în jos, zise Drake, luând din spatele motocicletei o carabină în tocul ei.

Apoi parcurseră pe jos scurta distanţă spre aleea care avea să-i poarte prin Curtea Decanului. Erau îmbrăcaţi identic, în costume de Noddy, cu geci groase cu glugă şi pantaloni asortaţi la culoare. Toate acestea, în combinaţie cu frânghia pentru escaladat şi cu celelalte echipamente pe care le cărau cu ei, îi făceau să semene cu un cuplu de alpinişti porniţi să înfrunte o nouă provocare. Nu te-ai fi aşteptat să vezi aşa ceva în apropiere de Westminster Abbey, mai ales la acea oră a dimineţii.

Deloc surprinzător, portarul îi interpelă de cum îi văzu.

—Staţi pe loc! comandă, îndreptându-se grăbit spre ei, cu palmele ridicate.

Tocmai se pregătea să-l înşface pe Eddie când abilul Styx îşi repetă trucul. Când rosti cuvintele de inducere, chipul portarului se goli de orice expresie, toată preocuparea dispărându-i ca prin minune. Apoi vânjosul bărbat se răsuci pe călcâie şi, îndesându-şi mâinile în buzunare, se întoarse nonşalant în piaţeta pustie.

—Bună treabă că bătrânul Frank a fost de serviciu şi-n noaptea asta, şopti Drake, punându-şi la loc pistolul în timp ce urmărea mişcările portarului.

Croindu-şi drum prin micul chepeng, Drake şi Eddie îşi încordară puterile pentru lunga lor expediţie de coborâre spre oraşul aflat mult dedesubtul Londrei. În timp ce coborau numeroasele rânduri de trepte din cărămidă şi parcurgeau în pas alergător kilometru după kilometru de tunel, nu rostiră nicio vorbă. Doar ghetele tropăiau pe lespezile umede.

Ajungând în capul unei scări circulare, cu treptele şiroind de apă şi înşelător de alunecoase, se opriră şi desfășurară obişnuita rutină a oricărui soldat înainte de a porni spre câmpul de luptă. Se verificară reciproc, căutându-se de „oglinzi” — orice obiect care i-ar fi putut trăda dac-ar fi captat vreo rază luminoasă —, după care ţopăiră de mai multe ori pe loc, efectuând „testul zdrăngănitului”, ca să se asigure că rucsacurile lor şi echipamentele de la cingători erau fixate cum trebuie.

Drake extrase cele două carabine din tocul pe care-l ducea cu el, întinzându-i una lui Eddie. Ca şi pistoalele, armele acestea trăgeau doar cu săgeţi tranchilizante, iar Drake le montase ambelor dispozitive pentru ochire nocturnă. La urmă, îşi

potriviră pe feţe măştile de gaze şi-şi porniră amplificatoarele laringiene.

— Din nou la luptă, dragă prietene, din nou la luptă, rosti Drake, vorbind în şoaptă, ca şi cum ar fi vrut să testeze legătura radio.

Eddie se întoarse spre el, cu pupilele întunecate abia vizibile prin ocularele măştii.

—Da, te recepţionez tare şi răspicat, anunţă el.

* * *

Contrar celor afirmate de Drake, Chester nu pusese geană pe geană. Şi, în clipa în care Drake şi Eddie ieşiră din apartament, se repezi în încăperea principală şi se îndreptă spre şirul de monitoare ale televiziunii cu circuit închis. Îi privi pe amândoi ducându-şi de ghidon motocicletele până în stradă, apoi încălecându-le şi pornind prin noapte.

—Bun... hai c-avem treabă, îşi zise în timp ce se aşeza pe canapea şi scotea telefonul mobil pe care i-l dăduse Drake.

Mâinile îi tremurau de emoţie în timp ce apela numărul din memoria telefonului. Tatăl lui îi răspunse încă de la primul apel.

—Chester... slavă Domnului! se repezi domnul Rawls.

Chester se îndreptă brusc de spate: în mod evident, era ceva în neregulă.

—Tată, ce e? Drake ţi-a spus c-o să te sun, nu?

— Da, da, bâigui tatăl lui. Numai că mama ta... a dispărut.

—Cum adică ***dispărut***? întrebă Chester. A ieşit din cameră?

—Mai rău: a ieşit din hotel!

— Eşti sigur? insistă Chester.

—Da. Am coborât la recepţie, să verific. Ştiu că Drake ne-a cerut să nu ieşim din cameră pentru nimic în lume, dar trebuia să... Am vorbit cu recepţionerul, care mi-a zis că a văzut-o pe Emily părăsind hotelul chiar pe la intrarea principală. Pur şi simplu, a ieşit pe uşă.

—Dar de ce-ar fi făcut mama una ca asta? se miră Chester. Doar ştia cât de important era să stea ascunsă.

— Da, sigur, amândoi ştiam. Numai că ieri s-a comportat bizar... parcă nu mai era ea, dar deloc. Pe urmă, după ce-a trecut Drake pe la noi, pe după-amiază, mi-a dat impresia că acceptă că el trebuia să-mi vorbească între patru ochi... şi că eu nu puteam să-i spun despre ce-a fost vorba... că fusese o... ştii

tu... cum îi spunea Drake?

— A fost pe principiul ***nevoii de cunoaştere,*** îl ajută Chester. Nu-ţi face probleme — Drake procedează la fel şi cu mine — în caz că Styx ar pune mâna pe tine şi te-ar face să...

— Aseară a devenit din nou foarte tăcută, îl întrerupse domnul Rawls. Parcă un gând nu-i dădea pace, ceva o tulbura. Şi, când m-am trezit acum o oră, doar m-am întors o secundă cu spatele la ea şi... dusă a fost.

—O, nu, şopti Chester.

Urmă un moment de tăcere, niciunul dintre ei nerostind o vorbă.

— Tată, nu poţi să mai rămâi acolo, concluzionă hotărât Chester. Ai cheile de la maşina pe care ţi-a dat-o Drake: ia-o şi vino să ne întâlnim unde ţi-a spus. Nu te opri pentru nimic în lume.

— Dar... nu pot să plec... fără să ştiu unde o fi Emily, se împotrivi domnul Rawls, cu vocea tremurătoare. Ce putem să facem?

— Nimic, tată. Nu putem să facem nimic. Ori s-a îmbufnat din cine ştie ce motiv şi-atunci o să se-ntoarcă după ce-i trece, ori...

Chester nu mai putu să-şi sfârşească fraza, cuvintele pierindu-i pe buze.

—Tu ieşi imediat de-acolo şi fa ce fi-a spus Drake: vino la locul de RV.

Domnul Rawls îi urmă instrucţiunile şi, o jumătate de oră mai târziu, poposi la câteva străzi distanţă de depozit, în vechiul automobil cumpărat de Drake de curând. Domnul Rawls era întunecat la faţă, dar tot reuşi să schiţeze un zâmbet slab în clipa în care-şi descoperi fiul aşteptându-l.

—Aşadar, care-i planul? îl întrebă de îndată ce băiatul se strecură pe scaunul din dreapta lui.

— Acelaşi ca înainte. Nu s-a schimbat. Trebuie să facem exact ce ne-a zis Drake, răspunse Chester.

Domnul Rawls deschise gura să protesteze, dar apoi se răzgândi, clătinând din cap de parcă toate acestea l-ar fi depăşit.

—Dar, de fapt, ar fi o problemă, îşi dădu seama Chester. Nu poţi să te mai apropii de hotel după ce mă laşi pe mine.

— Ba nu, eu... eu... dar dacă se-ntoarce Emily? replică domnul Rawls.

De data aceasta, era de-a dreptul fâstâcit.

—Ascultă, tată, dacă totul e în regulă, atunci mama o să te-aştepte. Dar dacă s-a întâmplat ceva rău şi ea a căzut din nou în mâna unor Styx, hotelul e ultimul loc în care ţi-ai putea dori să fii, spuse Chester, străduindu-se să pară cât mai stăpân pe sine cu putinţă, în timp ce în interior simţea la fel de mult zbucium ca şi tatăl lui.

Însă Chester mai ştia că, dacă se ajungea la aşa ceva, Drake era unica persoană care ar fi putut să-i ajute şi nu avea în niciun caz de gând să-l dezamăgească.

—Trebuie să plecăm. Ia-o la dreapta aici, ca să-ţi arăt unde e depozitul. Mai târziu, după ce-o să se termine, va trebui să te întorci aici, să locuieşti în apartament, fiindcă eşti la adăpost. O să ai nevoie de astea, mai zise Chester, întinzându-i tatălui său cheile.

* * *

— Am putea să vindem şi bilete pentru asta, zău c-am putea, comentă unul dintre savanţi către altul, stând de-o parte şi de cealaltă a mesei de cercetare pe care fusese întinsă doamna Burrows.

Ambii purtau regulamentarele echipamente pentru laborator, stacojii cu vipuşti negre, iar pe buzunarele de la piept aveau înscrise numere pe care le foloseau pe post de nume.

Unu-Şase-Patru, savantul care vorbise, era un bărbat gârbovit, cu o faţă lungă, trandafirie şi un comportament lugubru.

—Femeia asta din Suprasol constituie un mic miracol. Au prăjit-o bine-mersi sub o întreagă baterie de Lumină întunecată şi totuşi uite-o, inima încă îi bate... Încă respiră... Întru totul remarcabil.

Îşi potrivi ochelarii şi-şi privi colegul pe deasupra trupului doamnei Burrows. Doi-Trei-Opt, mai mic decât el cu vreo douăzeci de ani, era mai scund şi avea o fire mult mai veselă. Ori de câte ori vorbea, cuvintele ieşeau în rafale scurte, ca şi cum şi-ar fi articulat gândurile chiar în clipa în care-i apăreau în minte. Şi reprezenta o stea în plină ascensiune a laboratoarelor.

—Surprinzător, fu de acord Doi-Trei-Opt, scrutând-o pe doamna Burrows cu ochii lui mici, care nu scăpau multe din vedere.

Doamnei Burrows îi fuseseră scoase veşmintele, iar acum era

acoperită cu un cearşaf cenuşiu. Doi-Trei-Opt se apleca să-i examineze braţul, după care se mută spre gambă, murmurând agitat în timp ce-o tot împungea şi-o frământa cu degetele lui butucănoase, cu atâta brutalitate, încât îi lăsa urme roşii pe piele.

—Pentru cineva aflat în catalepsie atât de mult pe cât se pretinde, subiectul prezintă pierderi minime ale ţesutului muscular. M-aş fi aşteptat la un grad mai mare de atrofie musculară, în concordanţă cu starea ei actuală, nu eşti de acord? izbucni Doi-Trei-Opt într-un singur şuvoi neîntrerupt de vorbe.

În timp ce trăgea aer în piept, îşi înălţă privirea spre Unu-Şase-Patru, încreţindu-şi a dezgust nasul porcin, ca şi cum nu i-ar fi plăcut ce vedea.

—Coloniştii care au luat-o spre îngrijire au supus-o la vreo formă de manipulare sau de tratament, pentru că aş putea afirma că trebuie să-i fi fost administrată un fel de fizioterapie astfel încât ea să se afle în starea aceasta?

Unu-Şase-Patru făcu un pas înapoi, întrebându-se dacă rafala verbală a celuilalt se sfârşise sau mai avea să urmeze şi altceva. Doi-Trei-Opt zumzăia acum din nou pentru sine, iar mai vârstnicul său coleg luă asta ca pe un semn că spusese ceea ce avusese de spus pentru moment.

—Mă îndoiesc profund, răspunse Unu-Şase-Patru, cu vorba lui greoaie. La urma urmei... nu sunt decât colonişti... un poliţist din Cartier şi familia lui... ce-ar putea să ştie ei despre astfel de lucruri?

—Chiar aşa, chiar aşa, admise Doi-Trei-Opt, dar atât de repezit, încât sună de parcă ar fi strănutat. Explicaţia ar fi poate aceea că era într-o formă fizică de vârf atunci când a fost adusă aici de Styx şi astfel degradarea este mai puţin însemnată decât ar fi fost în cazul unui subiect normal.

Unu-Şase-Patru îşi masă fruntea de parcă tocmai îl apucase o durere de cap.

—Încetează! Toate presupunerile astea îmi irosesc timpul, îi ripostă el lui Doi-Trei-Opt, începând să se plictisească de colegul lui, care uita care-i e locul. Nu era sarcina lui Doi-Trei-Opt să facă speculaţii pe astfel de teme: mai avea ceva ani de aşteptat până să-şi împlinească stagiul de ucenicie. După cum ştii, continuă el, îi vom desface craniul mâine dimineaţă... pentru

efectuarea unei investigaţii prin secţiuni multiple ale ţesuturilor ei cerebrale. Va fi interesant de văzut care porţiuni ale creierului i-au fost distruse sau dislocate de Lumina întunecată.

—Eu aş pune pariu că lobii posteriori sunt făcuţi terci, ciripi Doi-Trei-Opt. De îndată ce vom face prima incizie, vor curge lături pe toată masa de examinare, aşa că un fel de tavă pentru scurgere ar fi necesară, din moment ce nu ne-am dori să umplem toată podeaua cu materie neurală sau s-o pierdem prin canalizare înainte de a fi analizată în totalitate.

Aici se umplu paharul. Doi-Trei-Opt chiar sărise calul de data asta: fiziologia neurală şi aplicaţiile tehnologiei interogaţiei reprezentau specialitatea lui Unu-Şase-Patru, iar el nu-şi dorea defel ca un ţâşti-bâşti cu gura mare să încerce să-i submineze autoritatea. Cu atât mai mult cu cât era posibil să aibă dreptate.

— Ajunge... pregăteşte-o pentru disecţie, ordonă Unu-Şase-Patru pe un ton glacial. Rade-i craniul şi fa-i purgaţie. Nu vreau să dea ortul popii până mâine: prefer să-mi disec subiecţii cât timp sunt încă proaspeţi şi le bate inima.

Pus la punct, Doi-Trei-Opt încuviinţă într-un mod corespunzător de slugarnic, după care porni spre dulapurile cu instrumentar aliniate de-a lungul peretelui. Nu-i plăcea deloc că Unu-Şase-Patru făcuse pe şeful cu el, însă era pregătit să mai aştepte. Într-o zi, va fi cu totul altceva. Va avea propria specialitate, propriii ucenici pe care să-i terorizeze şi propriile cadavre pe care să le ciopârţească.

Doamna Burrows ştia perfect unde se găsea. Ieşise în suficientă măsură din adăpostul întunecat din interiorul creierului său ca să poată asculta schimbul de replici dintre cei doi savanţi. Deşi nu putea să-şi dea seama cum arătau, îşi imagină doi doctori Burrows stând faţă-n faţă şi discutând despre ea, ca şi cum n-ar fi fost decât o bucată de carne pe care se pregăteau s-o tranşeze. Cei doi oameni de ştiinţă erau atât de absorbiţi de subiectul lor, încât îi aminteau un pic cam prea mult de soţul ei, ca şi de atot-mistuitoarea, egoista lui pasiune faţă de binecuvântata arheologie.

Simţi brutalitatea cu care mâinile lui Doi-Trei-Opt îi manevrau capul în timp ce-i tăia la nimereală şuviţe după şuviţe cu o pereche de foarfece. Pe urmă, bărbatul îi aruncă pe ţeastă un castron de apă, o feşteli cu puţin săpun şi începu să-i râcâie scalpul cu un brici ascuţit. Încă o înjosire — să-şi piardă tot părul

—, dar deocamdată nu avea să reacţioneze, încă nu.

* * *

Drake coborî în goană treptele în spirală, urmându-l îndeaproape pe Eddie. Transpira atât de abundent pe sub costumul gros de Noddy, încât vizoarele măştii i se tot abureau. Şi nici faptul că respiraţia îi era îngreunată de masca de gaze nu-l avantaja prea mult. Aşa că atunci când camaradul lui Styx se opri fără vreun avertisment prealabil, Drake fu cât pe ce să se ciocnească de el.

—Ce e? îl întrebă prin radio, încordându-şi privirea să zărească ce se afla în faţă.

— Vezi şi tu, replică Eddie, dând deoparte vegetaţia încâlcită. Ar fi putut să treacă drept iederă dacă numeroasele frunze lobate de pe fiecare tulpină n-ar fi avut o sinistră luminiscenţă verzuie. Îţi fac cunoştinţă cu fostul regat al brutamilor, îl anunţă Eddie. Cel mai temut neam din întreaga Eurasie în cel de-al doisprezecelea secol înainte de Hristos.

Drake înaintă până lângă el, împingând deoparte şi alte mănunchiuri de vegetaţie în timp ce-şi regla respiraţia, astfel încât să i se limpezească vizoarele.

— Doamne sfinte! exclamă el, apreciind unde se aflau exact.

Erau într-o deschizătură în peretele unei caverne, cam la o sută de metri înălţime faţă de nivelul solului. La prima vedere, era greu să-ţi dai seama de dimensiunile cavernei. Pentru Drake, era ca şi cum ar fi privit Londra din vârful celei mai înalte clădiri a oraşului, la ora amurgului sau a răsăritului sau într-o zi pâcloasă de vară. Aplecându-se încă un pic în faţă, zări o serie de stâlpi inimaginabil de mari şi de contorsionaţi, ţâşnind de pe fund şi întinzându-se până la bolta de verdeaţă de deasupra, ca tot atâţia pilaştri chercheliţi.

Vegetaţia, pe care tot trebuia s-o dea de-o parte, fiindcă se lăsa mereu la loc şi-i bloca vederea, era pretutindeni. Nu doar că tapeta în întregime pereţii cavernei, ci năvălea şi peste întinderile mâloase care împrejmuiau oraşul. Peste tot, emana şi acea uşoară strălucire luminoasă, a cărei intensitate totală era atât de mare, încât îşi dădu seama că nici nu mai aveau nevoie de lanternele pe care le luase cu el.

Şi, în mijlocul acestui colosal nimb luminos, se înălţa însuşi mormanul întunecat al Oraşului Etern. Drake folosea alte trasee ca să ajungă în Colonie sau să plece din ea şi niciodată nu

avusese nevoie să investigheze vreo rută nouă, care să-l poarte prin oraşul acesta părăsit. Aşa că până în acest moment nu-l văzuse niciodată cu ochii lui. Şi, cu toate că Will i-l zugrăvise în cel mai mic amănunt, ceea ce întrezărea, fie şi de la o asemenea distanţă, aproape că sfida orice descriere.

Nerăbdător să vadă mai mult, îşi scoase carabina şi, folosindu-se de lunetă, aruncă o privire panoramică asupra oraşului, descoperind clădiri fantastic de impunătoare.

—Incredibil, rosti în şoaptă.

Oriunde se întorcea, vedea temple grandioase, cu colonade, şi clădiri cu turnuri parcă ieşite dintr-un basm… Însă unul care ar fi speriat de moarte orice copil. Zări şiruri de statui, dar şi râuri care şerpuiau prin oraş ca nişte leneşe reptile întunecate. Iar printre clădiri erau bulevarde largi asupra cărora îşi concentra atenţia Eddie, folosind la rândul lui luneta.

—Nu văd vreo patrulă pedestră de-a Diviziei, dar asta nu înseamnă că n-ar fi pe-acolo, zise el. În cea mai mare parte, sunt misiuni de rutină, verifică dacă nu cumva au fost încălcate graniţele, dar din când în când ele mai...

—... escortează grupurile de savanţi în expediţiile lor de culegere a specimenelor, sfârşi Drake fraza în locul lui, amintindu-şi ce-i spusese Eddie mai înainte. Umbla un zvon prin Colonie cum că ai voştri plănuiau să-i mute pe toţi aici, adăugă el. Pare să fie oarecum credibil, dar există oare vreun adevăr în el?

—Panoplia n-a respins niciodată în totalitate ideea... rămâne o opţiune, în eventualitatea în care s-ar petrece Descoperirea.

—Te referi la fatidica zi în care Colonia va fi prefăcută în praf şi pulbere de suprasoli? întrebă Drake.

Eddie încuviinţă.

—E ceva sortit să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Dar realitatea este că în Colonie nu există efective suficiente cât să facă locuibilă caverna asta.

Îşi coborî arma şi-şi încordă privirea spre plafonul aflat la câteva mii de metri deasupra lor.

—Bolta de-acolo, de sus, este formată prin colmatare cu un granit de o densitate excepţională, ceea ce constituie şi motivul pentru care geologii voştri din Suprasol n-au reuşit niciodată să detecteze cavitatea asta. Mai înseamnă şi că o importantă mişcare seismică ar putea, într-o zi, să provoace fisurarea şi

prăbuşirea colmatării, ceea ce ar duce la un dezastru, atât pentru Oraşul Etern… cât şi pentru Londra suprasolilor.

— E insuportabil şi simplul gând ca s-ar putea întâmpla una ca asta, îl aprobă Drake, aruncând o privire în jos şi observând un inel gros, dintr-un metal mâncat de rugină, fixat în piatra de la picioarele lui.

Cu toate că era aproape complet acoperit de frunzişul lucitor, putea să vadă că de inel era prins un lanţ greu, care se întindea dincolo de buza deschizăturii, în josul peretelui cavernei. Îngenunche şi trase de lanţ, dar nu putu să-l clintească, mâna înmănuşată alunecându-i pe zalele trainice.

—Lanţul nu e folositor, tocmai de-aia am adus frânghia, zise Eddie. Îşi scoase colacul de pe umăr şi legă unul dintre capetele frânghiei de inel. Pe celălalt îl aruncă prin deschizătură. Mă duc eu primul, anunţă, pregătindu-se pentru coborâre.

Drake aşteptă până când funia nu mai fu tensionată, după care porni în urma lui Eddie. De îndată ce atinse fundul, Drake simţi burniţa care cădea de sus. Nu era constantă, rafale sporadice de vânt măturând căderile de apă într-o parte şi-n cealaltă. Permiţându-şi o clipă de răgaz ca să examineze împrejurimile, remarcă pe sol construcţii dreptunghiulare, înfăşurate în vegetaţia luminiscentă, dar şi într-un alt soi de ierburi, mai închise la culoare şi opace. Se apropie de una dintre aceste construcţii, încă neînghiţită complet de frunziş. Era ridicată de la sol pe patru stâlpi din piatră, iar obiectul în sine avea dimensiunile unei cabine telefonice, însă culcate. Trecându-şi degetele peste suprafaţa mată, i se păru că distinge o lumină slabă venind din sau prin ea.

Vocea lui Eddie pârâi în cască.

—Plăci de mică, îl informă el.

Drake auzi un lipăit lângă el şi Eddie apăru ca din senin, intrând în câmpul lui vizual. Drake fu într-atât de surprins, încât, instinctiv, îşi ridică repede carabina.

—Uşurel, îl domoli Eddie.

—Scuze, rosti Drake. Dar dacă te mai furişezi pe lângă mine...

—Nu m-am furişat, îl contrazise Eddie.

Drake îşi dădu seama că Eddie nu intenţionase să-l ia prin surprindere; fiind Styx, se simţea în elementul lui acolo: fusese antrenat să acţioneze în astfel de medii, iar furişatul era pentru

el o a doua natură.

—Spuneai ceva despre mică, zise el.

—Da, e un mineral translucid, îi răspunse Eddie. Astea sunt morminte: brutamii îşi depuneau războinicii morţi în materialul cel mai asemănător cu sticla pe care-l aveau la dispoziţie, poate pentru ca rudele îndurerate să le poată privi trupurile în descompunere.

— Bizară idee... ca un fel de ***Mortuar TV,*** comentă Drake, privind mormintele din jurul lui care, dacă se gândea mai bine, păreau să semene cu o mulţime de televizoare cu diagonală mare, îndreptate fiecare într-o altă direcţie. Chicoti. Categoric, ar fi o alternativă binevenită la ***Big Brother,*** dar nu văd cum ar prinde, adăugă el. Doar dacă publicul ar participa mai mult. Să ne întoarcem la subiect, continuă, aruncând o privire spre oraş. Vreun semn de activitate din partea Diviziei?

—Nimic: terenul pare să fie liber, răspunse Eddie, aplecându-se să rupă o mână de iarbă întunecată dintr-o adâncitură plină de noroi. Freacă-te peste tot cu ele, ca să-ţi acopere mirosul. Asta o să-i ţină departe pe câinii de vânătoare.

— OK, încuviinţă Drake, urmându-i exemplul. După ce termină, scoase din buzunar două obiecte care semănau cu nişte ceasuri de mână. Uite detectoarele cu care să ne găsim unul pe altul, zise, activând dispozitivele şi înmânându-i unul lui Eddie.

Drake examină micuţul ecran al detectorului său.

—Da, îţi văd semnalul.

—Bine — şi eu pe-al tău, confirmă Eddie.

— Perfect... prin urmare, ne folosim de ele ca să ne asigurăm ca vom avea RV de cealaltă parte a oraşului, spuse Drake. Aşa cum am discutat, trebuie doar să faci tot posibilul să plasezi bidoanele la intervale regulate... cu toate că n-ar conta prea mult dacă am mai greşi şi le-am înghesui.

Ştergându-şi vizoarele, îşi încordă privirea spre rafalele învârtejite de ploaie care cădeau de deasupra.

—Curenţii de aer sunt mai puternici decât am crezut... se vor descurca de minune să disperseze pesticidele. Şi, dacă n-o să meargă, adăugă, privindu-l pe Eddie, înfăşurat în costumul lui de protecţie, dacă s-o întâmpla să scape câţiva melci afurisiţi, putem oricum să încercăm şi altceva.

— O să meargă, replică încrezător Eddie. Mult noroc, Drake,

şi să ne vedem de partea cealaltă!

— Mda, numai să nu dea buzna vreunul dintre foştii tăi amici la petrecerea noastră, glumi Drake.

Apoi, cu o ultimă fluturare a mâinii în semn de salut, porniră să înconjure oraşul, îndreptându-se în direcţii opuse.

Capitolul douăzeci şi opt

Chester şi tatăl lui cărau un cufăr când intrară pe aleea care ducea spre Curtea Decanului.

— ’Neaţa, rosti portarul, apărând drept în calea lor.

— Bună să vă fie şi dumneavoastră, răspunse domnul Rawls cu o voioşie forţată. Tocmai îmi duc băiatul la şcoală. Din nefericire, zborul nostru charter din Elveţia a fost afectat de unele probleme la motor, aşa că am fost obligaţi să facem un ocol până pe aeroportul Paris-Orly, pentru reparaţii urgente. Drept rezultat, n-am reuşit să aterizăm decât acum o oră, iar fiul meu a întârziat îngrozitor de mult la ore. Nu-i aşa, Rupert?

— Da, tată, răspunse Chester, încercând să pronunţe cuvintele ca şi cum ar fi avut gura plină până la refuz de bile.

— A întârziat îngrozitor, repetă portarul.

Se uită la domnul Rawls, apoi la Chester, examinând tricoul vărgat de rugbi şi blugii pe care-i purta băiatul. Nu păru convins.

Domnul Rawls tuşi, ridicându-şi capul cu un gest de nerăbdare în direcţia piaţetei.

— Puteţi să-mi spuneţi numele dumneavoastră de familie, domnule? întrebă portarul.

— Prentiss, răspunse domnul Rawls.

După ce observase iniţialele ***RP*** înscrise cu vopsea pe cufăr, portarul consideră această informaţie suficientă pentru spulberarea bănuielilor sale.

— Sunt convins, domnilor, că sunteţi frânţi de oboseală. Vă rog, treceţi, le zise. Pot să vă dau o mână de ajutor cu ăsta, domnule? Pare greu.

— Nu, răspunse domnul Rawls un pic cam prea grăbit, după care-şi domoli tonul. Vă mulţumesc... foarte amabil din partea dumneavoastră... dar ne descurcăm.

— Foarte bine, domnule, zise portarul, dându-se la o parte şi

permiţându-le să treacă. Şi, după ce-i văzu pe Chester şi pe tatăl lui pătrunzând în piaţetă şi ajungând suficient de departe cât să nu-l mai audă, bombăni în barbă: Avioane particulare... Paris-Orbi... ce ***tra-la-la.*** Bogătaşi afurisiţi... Alţii se descurcă, în timp ce eu înţepenesc aici toată noaptea, îngheţând până-n măduva oaselor.

Cărând cufărul de toarta din faţă, Chester îşi privi tatăl peste umăr.

— Ai scos-o frumos la capăt, tată, dar... Rupert? ***Rupert?*** Ce ţi-a venit să alegi un nume ca ăsta? îl întrebă el în şoaptă.

—Trebuia să înceapă cu R şi, oricum, aşa am vrut să-ţi spun când te-ai născut. Mereu am fost de părere că Rupert Rawls suna destul de bine, îi răspunse domnul Rawls, apoi clătină din cap. Însă maică-ta nici n-a vrut să audă.

—Al naibii de bine îmi pare că nu te-a lăsat. Draga de mami, zise Chester, potopit de îngrijorare cu gândul la ea. Sper doar că e bine.

Chester recunoscu fără probleme uşa pe care i-o descrisese Drake, după care duseră cufărul înăuntru. Se îndreptară spre a doua uşă, care ducea în pivniţă.

—N-avem nevoie de cheie pentru asta? întrebă domnul Rawls văzând încuietoarea.

— Nu, a zis Drake că se ocupă el, răspunse Chester, împingând vechea uşă din lemn. În timp ce uşa se deschidea spre interior, aruncă o privire spre locul în care zăvorul broaştei ar fi trebuit să intre în tocul uşii. Uneori, soluţiile cele mai simple sunt şi cele mai bune, zise el în şoaptă, amintindu-şi cuvintele lui Drake.

Scoase micuţa pană metalică pe care o strecurase Drake în lăcaşul broaştei şi o vârî în buzunar.

Domnul Rawls încuviinţă.

—Înseamnă că a trecut mai devreme pe-aici şi a deschis-o?

Chester îi făcu semn cu ochiul.

—Ai grijă doar să nu se închidă după noi, că nu mai ieşi de-aici în veci, îl preveni el.

Coborâră cufărul pe scară până în capătul pivniţei, ascunzându-l pe după lăzi, astfel încât să nu se vadă. Apoi Chester se întoarse spre tatăl lui.

—Asta a fost, tată. Drake nu vrea să vezi mai multe, în caz că...

—Da, ştiu, ştiu... În caz că m-ar răpi iar, deduse domnul Rawls, uitându-se dezolat la fiul său. Chester, eu nu sunt făcut pentru aşa ceva. Cea mai mare parte a vieţii mi-am petrecut-o în spatele unui birou, lucrând la rapoarte statistice. Şi sunt atât de îngrijorat pentru mama ta, încât nici nu pot să mă mai gândesc şi la altceva. Oftă deznădăjduit. Ştiu că n-o să fiu niciodată bun la chestiile astea de capă şi spadă. Şi nu-mi dau seama cum de poţi tu să te descurci cu ele.

—Bine, bine, tată, putem să discutăm mai târziu despre asta, zise Chester, stânjenit că-i tăia vorba tatălui său. Acum am un program de respectat, îi explică el.

— Da, sigur, replică resemnat domnul Rawls. Şi eşti ferm convins că nu mai am cu ce să te ajut? Mă simt de parc-aş fi a cincea roată la căruţă.

— Ai făcut deja mai mult decât suficient, tată. M-ai ajuta doar întorcându-te la depozit şi aşteptându-ne acolo, zise Chester. Cum dau de Drake, îi spun despre mama.

—Foarte bine, băiete, îngăimă domnul Rawls.

Chester îşi urmări tatăl cu privirea în timp ce se întorcea să iasă din pivniţă, mergând agale printre lăzi, cu capul în jos. Arăta atât de fragil şi de vulnerabil, încât Chester îşi dădu seama ce sentimente protectoare nutrea acum faţă de el. Era ca şi cum relaţia părinte-copil s-ar fi inversat complet, Chester fiind acum cel care trebuia să aibă grijă de tatăl lui şi să-i tot spună ce să facă.

Oricât de mult şi-ar fi dorit să poată face ceva ca să-i alunge tristeţea, Chester nu avea ce şi nici nu-şi putea permite să-şi piardă concentrarea din cauza a ceea ce se întâmplase cu mama lui. Nu acum.

Deschizând cufărul, scoase din compartimentul de sus carabina şi cartuşiera. Pe urmă ridică de câte-o bretea cele două rucsacuri grele, punându-le deoparte.

—Parc-ar cântări o tonă... oare ce-o fi băgat în ele Drake? se întrebă, după care clătină din cap, bodogănind „principiul nevoii de cunoaştere”, de mai multe ori la rând. Nu mi-a plăcut niciodată costumul de Noddy, declară el pivniţei goale, întinzând mâna după echipamentul NBC care zăcea chiar pe fundul cufărului.

* * *

Eddie şi Drake avură nevoie de două ore bune ca să ocolească

oraşul. Plasară amândoi ultimele bidoane, apoi se întâlniră la locul stabilit.

—Pe-aici intrăm, rosti Eddie prin intermediul comunicaţiei radio în timp ce el şi cu Drake se apropiau de zidul gros care înconjura oraşul.

Drake văzu la ce se referea: bucăţi mari se prăbuşiseră din zidărie, lăsând în loc o deschizătură prin care se zărea o clădire fără ferestre, de dimensiunile unui hangar pentru avioane. Drake poate c-ar fi nutrit rezerve faţă de gândul unei traversări directe a oraşului dacă nu l-ar fi avut pe Eddie drept călăuză, însă acesta, fiind Styx, cunoştea bine împrejurimile, iar acea rută era cea mai scurtă pentru a se întoarce la locul prin care pătrunseseră în cavernă.

De îndată ce trecură prin breşă, căzură într-un şanţ plin cu apă. Pornind de-a lungul lui, Drake aruncă o privire spre zidul clădirii de lângă ei. Înaltă de trei niveluri, aceasta avea un basorelief sculptat pe întreaga suprafaţă, înfăţişând o procesiune alcătuită din indivizi bărboşi, cu înfăţişări fioroase. Părul le atârna pe spate ca un mănunchi de şerpi nesupuşi, erau îmbrăcaţi în şorţuri şi duceau în mâini suliţe.

—Bine că n-am avut de-a face cu o gloată ca asta, comentă Drake pe când ieşeau din apa întunecată.

Drake rămase în urmă cât timp Eddie se strecură spre colţul clădirii, unde se ghemui la pământ, cercetând drumul din faţa lor cu ajutorul lunetei.

—Liber, anunţă Eddie, şi cei doi ieşiră pe unul dintre bulevardele acelea largi pe care Drake doar le întrezărise de la distanţă.

Acum însă, aflându-se cu adevărat în oraş, îşi ţinu respiraţia, observând ce se găsea în jur.

—Doamne, Dumnezeule! Asta-i ***Planeta Giganţilor***! exclamă.

Nu-i venea să creadă ce dimensiuni aveau toate lucrurile. Uşile clădirilor întreceau de câteva ori înălţimea oricărui om normal. Toate templele şi palatele păreau să fi fost construite de o rasă de fiinţe fenomenal de înalte. Iar în zonele adăpostite de pe marginile bulevardelor, acolo unde nu pătrundea vântul, fuioare de ceaţă se târau pe deasupra solului, mişcându-se de parcă ar fi fost fantomele vechilor ocupanţi ai oraşului.

Drake şi Eddie înaintară cale de mai multe bulevarde,

rămânând pe marginile acestora şi fiind nevoiţi să se caţere peste bucăţi mari de zidărie prăbuşite din clădiri. Din când în când, Eddie îi făcea semn să se oprească, să verifice drumul. Într-una dintre aceste ocazii, Drake descoperi ceva într-un luminiş aflat la o depărtare de câteva sute de metri.

— Aia e Platforma Prizonierilor despre care mi-a povestit Will? întrebă el, arătându-i o construcţie înălţată pe mai multe mormane de pietre. Pe ea se vedeau nedesluşit contururi umane, în poziţii dintre cele mai contorsionate, ca şi cum ar fi fost cioplite într-o rocă de culoare deschisă. Mi-a zis că sunt oameni adevăraţi, ajunşi cumva într-o stare fosilă, adăugă Drake, folosindu-şi vizorul telescopic ca să examineze trupurile pietrificate, precum şi resturile cătuşelor şi bucăţile de lanţuri prinse încă de ele.

[1] ***Landoftbe Giants,*** **serial ştiinţifico-fantastic difuzat la sfârşitul anilor ’60 a cărui acţiune se petrece pe o planetă misterioasă, unde totul este de douăsprezece ori mai mare decât pe Pământ (n. red.).**

Eddie nu-i răspunse, făcându-i semn să meargă mai departe. Pătrunseră într-o clădire cu podeaua din marmură, urcând scară după scară, până când nu mai putură să înainteze, din cauză că drumul era blocat. Totuşi, Eddie îl conduse de-a lungul unui coridor, apoi afară, pe o terasă.

—Aici e unul dintre punctele de observaţie preferate ale celor din Divizie. Îşi postează frecvent câte doi oameni aici. Ia priveşte, îşi invită el însoţitorul.

—Îmi dau seama de ce-l preferă, zise Drake.

Din acest punct favorabil putea să privească în jos alcătuirea oraşului, fiind încă o dată uimit de vastitatea lui. Aruncă un ochi şi spre spaţioasa clădire blestemată pomenită de Will: chiar semăna cu o a doua catedrală St. Paul’s, cu toate că fusese construită cu multe secole înaintea versiunii de la Suprasol pe care o cunoştea Drake.

—Îmi dai voie? ceru Eddie, iar Drake se trase înapoi, lăsându-l pe Styx să scruteze bulevardele.

După ce fu satisfăcut, căci nu văzuse pe nimeni, făcură cale întoarsă, coborând scările şi ieşind din nou în aer liber. Eddie îl conduse pe Drake într-un soi de pasaj subteran inundat.

—Ai grijă pe-aici, îl preveni, scoţându-şi lanterna Styx.

Drake nu-l mai întrebă de ce, aprinzându-şi la rândul lui

lanterna şi ţinând-o lângă carabină. I-ar fi plăcut să aibă la el una dintre acele lentile convergente, însă nu ar fi fost practică pe sub masca de gaze. Parcurseseră câteva sute de metri când ceva se rostogoli spre ei prin apă, împroşcând stropi în urma sa. Eddie reacţionă cu iuţeala fulgerului, sărind înapoi. Şi, cum vietatea continua să se apropie, călcă drept peste ea.

O sfărâmă, transformând-o într-o masă moale de carne, ca şi cum ar fi strivit un limax de mărimea unui dovleac.

Printr-o despicătură a pielii groase şi negre se vedeau organele interne: din ele supura lichid de un mov-închis, amestecându-se cu apa stătută.

—Hopa! Ce naiba mai e şi asta? se miră Drake.

Eddie o întoarse pe partea cealaltă cu vârful bocancului, astfel încât să i se poată vedea dantura feroce.

—Savanţii cred că e un soi unic de ciupercă, apărută doar aici, în oraş. E carnivoră şi capabilă de deplasare.

— Nu mai spune, icni Drake. Mai e ceva despre care trebuie să aflu? De exemplu, că există şi ciuperci zburătoare?

—Nu, de zburat nu pot să zboare, îi răspunse Eddie pe un ton firesc, ca şi cum ar fi crezut că Drake vorbise serios.

Îşi reluară călătoria, ajungând până la urmă la zidul oraşului, unde Drake ceru o pauză.

—Presupun că e un loc la fel de bun ca oricare altul. A venit vremea să văd dacă detonatorul meu fără fir îşi face treaba.

Desfăcând din cataramă o pungă de la centură, scoase din ea o cutiuţă, întinzându-i apoi antena. Ridică un capac de pe partea din faţă a cutiuţei, scoţând la iveală panoul de comandă, apoi apăsă unul dintre butoane. Se aprinse un led verde.

—Amorsat, anunţă el. Nu vrei să-i faci tu onorurile? zise, întinzându-i cutia lui Eddie. Previzibil, e butonul mare şi roşu.

Eddie luă cutia, după care apăsă butonul.

Zgomotul înfundat al exploziilor fu însoţit de fulgere luminoase de jur împrejurul perimetrului cavernei. Trâmbe de aburi se înălţară din fiecare dintre cele treizeci de bidoane, luminate vremelnic de strălucirea incandescentă a încărcăturilor, dispărând apoi la fel de repede.

Drake ridică din umeri, întorcându-se spre Eddie.

—N-a fost un spectacol prea impresionant... n-a prea făcut banii, nu?

—Atât timp cât are rezultate, e bine, remarcă Eddie. Acum trebuie să evacuăm zona. Dac-o fi pe-aici cineva de la Divizie, o să vrea să afle cine-a făcut treaba asta.

—Poţi să fii sigur de asta, comentă Drake, după care porniră în grabă, trecând printr-o arcadă a zidului oraşului şi ieşind în câmp deschis, înaintând pe o rută care urma să-i ducă în locul în care atârna frânghia.

Când ajunseră în cimitirul cu mormintele de forma unor cutii, se auzi răsunând un foc de armă.

—Contact! urlă Drake.

Trecând drept printre ei, glonţul se izbi de o parte a unui mormânt, fisurându-i placa de mică. Aproape instantaneu, aceasta se sfărâmă în mii de cioburi minuscule, lăsând la vedere ceva întunecat şi putred.

Drake şi Eddie se azvârliră în direcţii opuse, rostogolindu-se la adăpost în spatele mormintelor.

—De unde a venit? întrebă zorit Drake, prin radio.

Auzi răspunsul lui Eddie — vocea îi suna complet lipsită de emoţie:

— Cum priveşti spre oraş, o patrulă din patru persoane, la ora două. Eu...

Replica lui Eddie se întrerupse brusc, iar Drake nu reuşi să-l vadă nicăieri, chiar dacă folosi vizorul luminos al carabinei. Îşi permise o clipă de răgaz în care să-şi şteargă vizoarele măştii. Nu avea de-a face cu amatori, aşa că era necesar să-şi întrebuinţeze toate simţurile. Problema o constituia însă gluga costumului de Noddy, care-i stânjenea auzul; se hotărî să rişte şi să şi-o scoată de pe cap. Masca de gaz tot avea să-l protejeze de agenţii patogeni din aer.

Ascultă şi privi. Secundele i se părură lungi cât orele când se încordă să distingă fie şi cel mai neînsemnat sunet, însă nu auzi decât vântul şi picuratul neîntrerupt al apei în jurul lui.

Deodată, receptă un sunet.

Abia se auzise — o răsuflare. Drake se răsuci tocmai la timp ca să vadă un enorm câine de vânătoare năpustindu-se asupra lui, cu pupilele îngustate reflectând acea sinistră lumină verzuie.

Gata să-şi piardă echilibrul când călcă pe iarba alunecoasă din spate, Drake trase de la nivelul şoldului. Săgeata tranchilizantă îl nimeri pe câine între coaste. Masivul animal căzu pe o parte, scurmând cu ghearele prin ierburi. Dar dădu

impresia că nu atât tranchilizantul fusese cel care-l determinase să se oprească, ci mai degrabă surpriza că fusese nimerit de săgeată. Drake înţelese că nu era încă în afara pericolului văzând cum pufneşte câinele de vânătoare şi cum îşi scutură imensul cap, ca un taur în arenă. Întorcându-şi trupul greoi, năvăli din nou spre el, reluându-şi atacul.

Şi-atunci, cu un mârâit, cele câteva sute de kilograme ale infernalului animal ţâşniră spre Drake. Numai că şi el era pregătit: trase, nimerindu-l în ochi. De data aceasta, tranchilizantul păru să aibă mai mult efect, trupul câinelui de vânătoare devenind instantaneu ţeapăn. Forţa de inerţie a câinelui fusese însă atât de mare, încât îl făcu să se izbească de Drake. Ca un popic nimerit de bilă, bărbatul se prăbuşi pe pământul îmbibat de apă, tot aerul părăsindu-i plămânii.

Deşi nu era rănit, rămase întins, căutându-şi refugiu sub cel mai apropiat mormânt acoperit de ierburi.

—Un câine de vânătoare doborât, pufni el prin legătura radio de îndată ce-i mai reveni suflul.

În ciuda amortizorului montat pe ţeavă, atunci când se descărcase, carabina tot scosese un zgomot asemănător cu cel al unei mingi de fotbal pe cale să se dezumfle, iar Drake îşi făcea griji că sunetul ar fi fost suficient pentru ca soldaţii Styx să-i depisteze poziţia. Era nevoie să se mute într-un alt loc, iar asta cât mai repede. Aruncă o privire de cealaltă parte a mormântului. Fiindcă drumul părea liber, se târî în spaţiul deschis. Îşi dădu seama cât de norocoşi fuseseră el şi cu Eddie: cel puţin, patrula Diviziei nu avusese timp să pună la cale o ambuscadă în toată regula; situaţia era încă favorabilă.

În timp ce scruta zona din imediata lui apropiere cu ajutorul vizorului nocturn, captă o mişcare fugară la nu mai mult de cincisprezece metri distanţă — ca şi cum ar fi fâlfâit o umbră. Verifică repede pe ecranul detectorului de la încheietură. N-ar fi vrut să-l ţintească din greşeală pe Eddie. Văzând că el nu era prin apropiere, Drake şopti în microfonul laringian:

—Cred că am o ţintă: ora şapte, spre oraş. E în spatele nostru, încearcă să ne taie calea.

Drake rămase cu privirea aţintită asupra locului în care văzuse mişcarea.

Secundele se scurseră una după alta.

Soldatul Styx ieşi la iveală din spatele unui mormânt, iar

Drake reacţionă instantaneu. Săgeata îl pişcă de antebraţ. Smulgând-o din carne, soldatul mai făcu câţiva paşi împleticiţi, după care se prăbuşi. Ajungând lângă el, Drake îi îndepărtă cu o lovitură de picior puşca din mână.

Soldatul purta o manta lungă, Drake recunoscând îndată caracteristicul camuflaj gri-verzui al Diviziei. La ochi avea ochelari de protecţie cu lentile mari, de formă circulară, şi o mască Styx pentru respirat îi acoperea jumătatea inferioară a feţei.

—O să faci nani o bună bucată de vreme, îi şopti Drake, trăgând la nimereală o altă săgeată în piciorul soldatului. Nu voia să rişte ca soldatul să nu-şi fi primit porţia întreagă de tranchilizant. Un soldat al Diviziei doborât, îi raportă lui Eddie prin microfonul laringian, întrebându-se de ce nu primise încă vreun răspuns din partea lui.

Drake se deplasă din nou, alergând aplecat spre zidul prin care el şi Eddie pătrunseseră în cavernă şi unde spera să găsească frânghia atârnând la locul ei. Întregul plan depindea de asta.

—Verific zona dintre orele şase şi nouă, îl informă pe Eddie prin legătura radio.

Aruncând o privire spre detector, fu surprins să constate că semnalul lui Eddie aproape că se suprapunea peste al lui.

—Am rezolvat eu cu ceilalţi, anunţă Eddie, făcându-şi apariţia lângă Drake şi depunând pe pământ, la picioarele lui, trei carabine Styx. Dar a…

Răsună o împuşcătură şi amândoi se lăsară la pământ.

—Asta a venit de deasupra, zise Eddie, cercetând peretele cavernei.

Dar nu pierdu prea mult timp cu asta, fiindcă amândoi observară o siluetă la nu mai mult de douăzeci de metri depărtare. Rămăsese în aşteptarea lor, aproape de locul în care era suspendată frânghia. Apucându-se cu o mână de umăr, căzu în genunchi, apoi se prăbuşi cu faţa în jos.

—E un Limitator. Acoperă-mă, zise Eddie, începând amândoi să se furişeze spre trupul întins la pământ.

Drake constată că Eddie avusese dreptate când îl întoarse pe individ cu faţa în sus. Mantaua lui era diferită de cele purtate de soldaţii Diviziei: avea un anumit model pentru camuflaj, în nuanţe de maro. Sângele provenit dintr-o rană de la umăr i se

întinsese pe tot pieptul.

—A fost împuşcat cu un glonţ adevărat... o săgeată tranchilizantă nu putea să facă aşa ceva, spuse Eddie, aruncând o privire spre Drake. Şi-l cunosc: e un ofiţer de-ai Limitatorilor. De obicei, ei nu însoţesc patrulele Diviziei pe-aici.

— Tu ai făcut-o, replică Drake.

Însă Eddie nu-l asculta: îi pipăia gâtul Limitatorului, căutându-i pulsul.

— Trăieşte încă, anunţă, îndreptându-şi imediat arma spre deschizătura de care era priponită frânghia. Dar acolo sus cine-o fi?

Înainte ca Eddie să-şi dea seama, Drake era deja în spatele lui, cu un braţ pe după gâtul bărbatului.

Eddie se zbătu, încercând să-l pocnească pe Drake cu cotul în faţă.

— Stai binişor! mârâi Drake, aplicând şi mai multă presiune asupra traheii lui Eddie, astfel încât acesta abia mai putea să respire şi, în acelaşi timp, răsucindu-i gâtul până aproape de punctul de rupere. N-ai cum să scapi, adăugă Drake fără să ezite. Lasă puşca jos sau te omor! Şi pe urmă ridică-ţi mâinile cât mai sus, ca să pot să le văd.

Eddie ştia că nu are de ales, aşa că se supuse.

—De ce? De ce faci asta? întrebă cu răsuflarea tăiată.

— Ai avut două scăpări, îi şopti la ureche Drake. Prima ta greşeală a fost că nimeni — chiar ***nimeni*** — nu ştia că Fiona e însărcinată. Era prea devreme ca să spună cuiva. Şi-atunci tu de unde ştiai asta? Poate că ţi-aş fi acordat prezumţia de nevinovăţie şi aş fi presupus că ai aflat din supravegherea făcută la Suprasol, dar tocmai atunci ţi-a mai scăpat ceva. Ai pomenit de prietenul meu de la universitate, numindu-l „Lukey”.

Drake îşi înteţi strânsoarea în clipa în care Eddie încercă să spună ceva.

—Nu, taci şi-ascultă! răbufni el. Numai Fiona îi spunea Lukey... aşa îl alinta. Iar eu nu ştiam asta decât din întâmplare, fiindcă i-am auzit de vreo două ori vorbind în camera lor.

Încărcată de furie, vocea lui Drake era joasă şi glacială.

—Dar tu ştiai fiindcă ea l-a pronunţat atunci când se afla sub tortură, nu-i aşa? Atunci când a fost interogată. Iar asta înseamnă că ai fost de faţă când a fost supusă la Lumina întunecată... când a murit din cauza hemoragiei interne. Un

nume de alint ca ăsta e genul de lucru mărunt şi banal pe care mă îndoiesc că s-ar sinchisi cineva să-l împărtăşească, nici măcar voi, Styx.

Drake expiră şi rămase tăcut pentru o clipă, încercând parcă să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Caraghios, zău... cu toate că odinioară mi-ai fost duşman, am crezut că am găsit în fine pe cineva în care pot să am încredere.

Eddie gemu, Drake înteţindu-şi presiunea asupra traheii bărbatului.

— Am crezut că am găsit pe cineva cu care pot să lucrez. Un prieten.

Fiindcă Eddie îşi pierdu cunoştinţa, Drake îl întinse pe pământ.

Îndreptându-şi spinarea, Drake întinse mâna spre aparatul de emisie-recepţie de la brâu şi deschise frecvenţa.

— Chester, mă auzi?

— Da, confirmă Chester din deschizătura de deasupra, de unde-l urmărea pe Drake prin luneta carabinei. Băiatul era evident şocat după ce trăsese asupra Limitatorului şi vorbea atât de repede, încât Drake abia dacă putea să-l înţeleagă. A fost bine? întrebă el. Limitatorul ăla tocmai se pregătea să tragă în tine... doar nu era să-l las. Şi ce-a fost aia cu Eddie? Am văzut ce i-ai făcut.

— Tu calmează-te — te-ai descurcat perfect —, pentru că totul e sub control, zise Drake, verificându-şi ceasul. Trebuie să trecem prin labirint şi să ajungem în Caverna de Sud înainte să se crape de ziuă. Vreau să prind Colonia adormită.

Se folosi de luneta carabinei ca să depisteze locul în care capul lui Chester se iţea prin vegetaţia de peste deschizătură.

— Trimite-mi mai întâi armele, îi zise. Pe urmă coboară rucsacurile. Şi, orice-ai face, poartă-te cât mai blând cu ele.

— Mda... OK, încuviinţă Chester, după care aruncă o privire spre cele două raniţe burduşite de lângă el.

Fusese obligat să facă două drumuri până acolo din pivniţa din Suprasol, fiindcă nici vorbă să fi le putut căra pe amândouă odată. Erau prea grele.

Drake îşi coborî privirea spre corpul lui Eddie, întins la picioarele lui.

— Probabil că m-am cam înmuiat... lăsându-te să trăieşti,

bombăni el în timp ce ochea şi expedia o săgeată în braţul inertului Styx. Dar nu m-ai fi lăsat în ruptul capului să fac ce am de gând în continuare, îi explică el trupului fără cunoştinţă.
În timp ce ocoleau în grabă Oraşul Etern, Chester îi povesti lui Drake cum plecase mama lui din hotel. Drake îl asigură că procedase corect cerându-i tatălui său să-i aştepte la depozit. În schimb, nu-i putu oferi cine ştie ce mângâiere cu privire la situaţia doamnei Rawls, în afară de promisiunea că o va căuta imediat cum vor ajunge din nou în Suprasol. Şi Drake nu avea chef să discute despre ceea ce se întâmplase cu Eddie, spunându-i doar că ar fi stat în calea celei de-a doua faze a operaţiunii, aşa că trebuia „eliminat din ecuaţie”.

Acum, în timp ce zăboveau pe un mal nămolos din adâncul cavernei, Chester se cutremură.

—Mă bucur foarte mult că n-a trebuit să trecem pe acolo. Sinistru loc, zise el.

Se aflau într-o poziţie ceva mai înălţată, iar Chester putea să vadă dincolo de zid, până în Oraşul Etern. Se cutremură din nou şi scoase un fantomatic „Hu-huuu”. Chiar dacă ştia că locuitorii dispăruseră de mult, clădirile aveau o aură de putere şi de ameninţare atât de intensă, încât îl făceau să se simtă nelalocul lui. Brusc, îi răsări în minte gândul că fusese atât de preocupat de dispariţia mamei sale încât nu zăbovise prea mult asupra propriei situaţii. Drake refuzase să-i spună ce plănuia să facă în Colonie, dar sigur era vorba despre ceva periculos. Chester nu ştia nici măcar dacă avea să mai apuce sfârşitul zilei şi să-şi revadă tatăl.

—Hai odată, puştiule! Trezeşte-te! La ce visezi acolo cu ochii deschişi? îi păcăni în ureche vocea lui Drake. Cu tine vorbeam.

—Scuze, zise Chester, întorcându-se şi văzându-l pe Drake, care-l aştepta la gura unei caverne.

Drake făcu un gest cu mâna spre deschizătură, ca un maestru de ceremonii.

—Poftiţi pe aici, domnule. Sunteţi pe cale să faceţi cunoştinţă cu unul dintre cele mai complexe labirinturi din lumea necunoscută.

— Da? făcu Chester, înghiţind în sec şi grăbindu-se să-l ajungă din urmă. Dar cum de ştii drumul pe-aici?

—Amicul tău, Will... el mi-a dat schiţa pe care i-a făcut-o unchiul lui, Tam. Asta, plus câteva hărţi extrem de utile de-ale

Limitatorilor, aflate în subsolul lui Eddie, au fost toate înghiţite de acest exemplar al…

Cu un gest dramatic, Drake flutură ceva prin câmpul vizual limitat al lui Chester.

— … tehnologiei de ultimă generaţie.

Chester zări lumina vagă a ecranului unui iPod.

—Ce? Nu-mi spune că o să stăm acum să vedem câteva videoclipuri, chicoti el, revenindu-i buna dispoziţie.

—Nu, cel puţin până nu se termină totul. Vezi tu, o busolă ar fi inutilă în labirint, din cauza zăcămintelor de fier, şi, fireşte, GPS-ul iese din discuţie, aşa că a trebuit să devin creativ. Am pus toate hărţile laolaltă pe ăsta, după care le-am legat de un pedometru. Ba chiar aud în cască indicaţii. Aşa că traversarea până în partea cealaltă ar trebui să fie un fleac, numai că va trebui să ne mişcăm ca fulgerul. Sper că ţi-ai pus pantofii pentru alergare.

— A, minunat, se văicări comic Chester, potrivindu-şi rucsacul greu în spinare. Cumva, ştiam eu că n-o să fie uşor.

Şi chiar că alergară, zburând parcă prin coridoarele din piatră de culoarea cireşei, cotind de-atâtea ori ba la stânga, ba la dreapta, încât nu numai efortul îl ameţea acum pe Chester. Şi nu-l ajuta cu nimic faptul că urcau în permanenţă o uşoară pantă, tălpile lor scrâşnind oră după oră pe nisipul fin.

Drake observă că băiatul începea să slăbească ritmul.

—Stai pe loc! îi ordonă el prin radio. Bun, acum poţi să-ţi scoţi aparatul pentru respirat… cred că suntem suficient de departe încât să fim în siguranţă.

Amintindu-şi cât de rău i se făcuse lui Will, Chester nu fii prea convins de asta, dar Drake nu ezită nicio clipă, smulgându-şi masca de gaze de pe faţă. Atunci, Chester îi urmă exemplul, constatând astfel că avea părul scăldat în sudoare.

—Bea ceva dacă nu vrei să te-apuce crampele, îl sfătui Drake.

Chester îşi luă gamela de la centură şi înghiţi câteva guri zdravene de apă, după care suspină.

—Asta mai zic şi eu antrenament pentru rugbi, comentă băiatul.

După încă o oră de alergare uşurată de faptul că puteau să respire mai uşor, Drake se opri încă o dată.

—Aia de-acolo e o uşă? Am ajuns? izbuti Chester să

rostească, lăsându-se să se prelingă pe pământ, suflând din greu, complet epuizat.

Drake nu prea avea probleme cu respiraţia.

—Aproape, dar uşa asta e sudată, răspunse el, dându-şi jos rucsacul.

Dintr-un buzunar lateral scoase ceva ce arăta ca un şir de cârnaţi, mai ales în ochii înceţoşaţi ai lui Chester.

—Ce-i aia? Mâncare? se interesă băiatul.

—Nu tocmai, zise Drake, ridicându-şi obiectul în dreptul pieptului. Colier exploziv. E direcţional, aşa că forţa creşte la maxim, în timp ce zgomotul exploziei ar trebui să se reducă la minim.

Începu să lipească batoanele de explozibil de partea de jos a uşii, într-un pătrat aproximativ.

—E momentul să ne retragem, îl preveni el pe Chester. O să detonez cârnaţii.

—Acum văd de unde a căpătat Elliott mania să arunce lucrurile în aer, comentă sec Chester.

Se adăpostiră dincolo de o cotitură a pasajului, unde Drake acţionă un detonator telecomandat. Se auzi mai degrabă un buf! decât zgomotul unei explozii în toată legea, urmat de un scrâşnet de fier pe piatră.

—Am reuşit, anunţă Drake. Armele pregătite, în caz că o fi auzit cineva.

Se aplecară şi trecură prin breşa încă fumegândă a uşii, ajungând într-un alt pasaj, care ducea la o mică grotă de formă circulară.

—Pfui... ce-i cu mirosul ăsta? întrebă Chester, strâmbându-se în timp ce tropăia pe pământul acoperit cu un strat de material semănând a paie.

Drake îi arătă spre câteva adăposturi scunde.

—Cocina de porci a Coloniei.

Chester chiar auzi grohăituri venind dinspre şoproanele metalice pe când traversau zona. Ajunseseră pe la jumătatea drumului când un purceluş costeliv îşi scoase râtul dintr-un morman de paie şi-l descoperi pe Chester. Probabil că avu parte de un mare şoc, fiindcă scoase un guiţat plângăcios şi ţâşni îndată spre una dintre barăci.

Chester fu la fel de înspăimântat de guiţatul purceluşului, sărind ca ars.

—Gura! se răsti el în direcţia micului godac, după care călcă drept într-o movilă de baligă, care lipăi dezgustător sub talpă. Extraordinar, bombăni el pe când Drake încăleca un gard.

Îl urmă dincolo, după care trecură printr-un scurt culoar care dădea într-altul, mult mai larg.

—Asta-i ruta principală... sigur pe-aici ai venit când te-au adus din Cartier. Vezi făgaşele din piatră de-acolo? îl întrebă Drake. Sunt săpate de căruţele care, secole de-a rândul, s-au perindat încoace şi-ncolo pe drumul ăsta. Ciudat, nu?

Chester privi fix cele două şănţuleţe paralele, adânc săpate în rocă.

—Chiar am ajuns din nou în Colonie, îşi dădu el seama, trăgând aer în piept.

—Da, Poarta Craniului e în direcţia asta, îl informă Drake, arătându-i spre dreapta.

Chester nu-l ascultă. Dintr-odată, îl izbi duhoarea aerului mult prea reciclat. Era mirosul tuturor acelor mii de oameni care trăiau acolo, în Colonie.

—N-am crezut niciodată c-o să mai miros porcăria asta. Prefer rahatul porcilor la orice oră, bombăni el.

Un fior de nestăpânit îi străbătu corpul. Era mult prea familiarizat cu mirosul acesta de când fusese în Cartier, petrecând luni în şir încuiat în temniţă. Iar asta-i evoca vii amintiri despre una dintre cele mai sumbre şi deprimante perioade ale vieţii sale. Situaţia păruse atât de gravă, încât începuse să se pregătească sufleteşte pentru plauzibila posibilitate că şi-ar găsi sfârşitul.

Cu toate acestea, nu-şi pierduse niciodată speranţa în Will. Se rugase iar şi iar să fie salvat, iar când, printr-o minune, prietenul lui îşi făcuse apariţia, smulgându-l din închisoare, soarta îi fusese crudă. Năzuinţa lui spre libertate întâlnise împotrivire, iar el fusese capturat din nou de Styx, care nu făcuseră altceva decât să-l mâne, cu mâinile la spate, spre aceeaşi temniţă din care evadase. Toate speranţele îi prinseseră aripi, apoi se spulberaseră — aproape că fusese mai rău decât dacă nu i s-ar fi oferit deloc ocazia evadării. Deşi toate acestea nu se petrecuseră cu prea mult timp în urmă, izbutise cumva să şi le scoată din minte, dar numai până în acel moment.

—Eşti bine? se interesă Drake, observând cât de tăcut devenise băiatul.

—Cre’ că da, răspunse Chester. Hai să terminăm mai repede cu asta şi să ne întoarcem acasă cât mai curând posibil.

—Chiar ăsta e planul, confirmă Drake. Următoarea oprire, staţiile de ventilare.

Capitolul douăzeci şi nouă

Cu doamna Burrows plecată din casă, Eliza şi mama sa începură să mute mobilele şi să aranjeze camera de zi la fel cum fusese înainte de sosirea musafirei nepoftite. Cu multe opinteli, smucituri şi mormăieli, Eliza izbutise să târască patul pe primul şir de trepte, la etajul următor, însă, ajunsă acolo, se dăduse bătută în faţa greutăţii acestuia. Pur şi simplu nu avea suficientă forţă. Şi nu putea să se aştepte la vreun ajutor de la mama ei, mai ales cu „ceasu’ ei”, despre care ţinea să-i tot amintească. Aşa că Eliza devenea tot mai iritată de faptul că fratele ei nu era acolo.

— Ştii unde s-a dus, nu? mormăi în timp ce se străduia să treacă pe după patul înţepenit acum la picioarele scării.

Mama ei o privi încruntată.

— A zis că se duce să dea pe gât o ’albă mică, la tavernă.

— Ha! Cam greu de crezut... niciodată n-o ia cu el pe Colly când se duce cu băieţii, zise Eliza.

Bătrâna o urmă până în camera de zi.

— Atunci zi-mi tu: un’ s-a dus? o întrebă.

—E evident, nu? S-a dus să-şi ia un rămas-bun drăgăstos de la leguma lui. N-ai observat că mai avea uniforma pe el când a dat buzna afară pe uşă? Când s-a mai dus el ***vreodată*** în uniformă la tavernă?

—Păi, să mă ia...! exclamă bătrâna, dându-şi seama că fiica ei avea dreptate. Nu se mai termină odat’ cu ţăcăneala asta!

—O să se termine cât de curând, chicoti dezagreabil Eliza în timp ce căra o masă până într-un colţ al încăperii. Apoi, ştergându-şi fruntea de transpiraţie, contemplă bufetul. Bănuiesc că pe-ăsta o să-l putem duce amândouă, nu? Trebuie doar să-l împingem câţiva paşi pe lângă perete, după care pot şi eu să pun covorul la loc.

Se poziţionară la un capăt şi la celălalt al bufetului.

—Trage-l mai întâi de la perete... doar nu vrem să zgâriem tapetul, zise Eliza. Un', doi, trei...

Picioarele bufetului scrâşniră pe scândurile goale ale pardoselii atunci când îl urniră.

Urmă un bubuit puternic. Eliza tocmai se gândea că unul dintre picioarele şubredului bufet se rupsese când bătrâna scoase un ţipăt pătrunzător.

—Iisuse, picioru' meu! Mi-a căzut ceva pe picior!

Eliza se repezi spre locul în care ţopăia mama ei. Bufetul nu suferise nici cea mai mică stricăciune, însă descoperi cazmaua sclipitoare a lui Will zăcând pe podea. Se aplecă s-o ridice, aruncând o privire spre eticheta fabricantului, lipită pe coadă.

—Îmi pare că-i de-a suprasolilor, zise ea, clătinând nedumerită din cap. Ce mama naibii o căuta aici? Probabil c-a fost prinsă între perete şi bufet.

—Au! Picioru' meu! Picioru' meu! chelălăia în continuare bătrâna, încă ţopăind de colo-colo de durere.

Eliza era în schimb mai atentă la cazma.

—Dar cum a ajuns aici? Nu cumva imbecilul de frate-meu o fi vrut s-o ascundă de noi, din cine ştie ce motiv?

—D-aia nu mai poci io, cum a ajuns aci! Lasă naibii nenorocita aia de lopată, nu vezi ce am păţit cu picioru'? strigă indignată bătrâna.

— Nu e nevoie să trecem la vulgarităţi, o dojeni Eliza. Şi, în orice caz, nu e o lopată. Are un capăt ascuţit... uite, vezi, zise, ridicând lama, ca să i-o arate mamei sale. Are capătul ascuţit. E o cazma, pentru săpat.

—Nu mă interesează nici de-a naibii cum naibii se numeşte, toanto, mormăi mama ei, îndreptându-se spre bucătărie ţopăind şi clătinându-se, blestemând întruna.

* * *

— Acolo mergem. Acolo sus, şopti Drake pe când el şi cu Chester înaintau lipiţi de peretele pasajului în camera principală de comandă pentru staţiile de ventilare.

Chester îşi lungi gâtul, descoperind şirurile de trepte din fontă, prinse cu buloane în perete şi semănând cu o veche scară de incendiu. Apoi îşi miji ochii spre un loc aflat la vreo cincizeci de metri mai sus, chiar în vârful cavernei, plin de nori denşi. În timp ce urmărea permanenta mişcare a vălătucilor de fum cenuşiu-închis, avu impresia că priveşte un soi de mare întoarsă

cu susul în jos. Mai observă şi că valurile se revărsau unul peste altul în anumite construcţii de forma unor pâlnii, montate în plafonul cavernei. Înăuntrul fiecăreia dintre acestea se vedea învârtindu-se ceva.

—Aşadar, astea sunt ventilatoarele? ghici el.

Drake încuviinţă.

—Auzi zumzetul ăla încet? Chestiile alea de sus sunt un fel de ventilatoare gigantice cu aspiraţie. E unul dintre cele câteva locuri în care aerul stătut e evacuat din Caverna de Sud şi ventilat spre suprafaţă printr-o serie de hornuri camuflate.

— Aşa că tot fumul ăsta împuţit ajunge în schimb la noi, în Suprasol? Nu-i cinstit, rosti categoric Chester, încruntându-se. Eu credeam că Eddie e un adversar înverşunat al poluării! Ţi-aduci aminte toate chestiile pe care mi le-a spus?

—Las-o baltă... voia doar să se joace cu mintea ta. Niciodată să nu crezi ce-ţi spune un Guler Alb, îl sfătui Drake. Apoi ridică un braţ şi-i făcu semn să tacă. Merge ceas — schimbul se face la ora exactă, şopti el. Stai ghemuit! Ai grijă să nu te vadă.

Sprijinindu-se în continuare de perete în spatele lui Drake, Chester zări în treacăt un tip bondoc înaintând de zor pe potecă. Bărbatul nu-i văzu când ajunse la scară, nici când începu să urce spre camera de comandă.

—Acum mergem? se interesă Chester.

—Nu încă, răspunse Drake.

Chester observă un alt bărbat coborând treptele. Acesta din urmă zăbovi la capătul scării cât să-şi aprindă o pipă cu coada lungă, apoi plecă mai departe.

—Bun — tocmai s-a făcut schimbul, aşa că putem să mergem liniştiţi, anunţă Drake.

Şi, cu Chester urmându-l îndeaproape, se grăbi spre scară şi începu să urce treptele două câte două, ţinând în mână pistolul cu tranchilizante. Se opri când ajunse sus, în dreptul uşii.

—Camera de comandă e mereu populată. Colonistul ăla e înăuntru şi-ar putea să mai fie şi alţii, aşa că fii cu ochii-n patru.

Vechea uşă de fier era descuiată, Drake împingând-o uşor, cât să se poată strecura amândoi înăuntru. Chester descoperi că se aflau într-o galerie lungă, având pe o parte un şir de ferestre cu cercevele din lemn. Semăna cu un vagon de tren dintr-o epocă de mult apusă, deşi era mai lat şi mai lung decât oricare vagon de-ale suprasolilor. Iar pe partea cealaltă peretele era

alcătuit dintr-o incredibilă împletitură de ţevi arhaice, toate dintr-un cupru lustruit cu migală şi fixate în plăci din lemn de stejar de culoare închisă. Iar pe aceste ţevi nu erau doar numeroase pârghii şi valve, ci şi cadrane şi manometre, ţăcănind şi pulsând la unison.

Zgomotul pe care-l auzise Chester de jos era cu mult mai intens aici: un bubuit regulat şi grav, care îi reverbera prin tot craniul. Impresia că se află, de fapt, în interiorul cine ştie cărui monstru gigantic îi aminti de povestea lui preferată din Biblie, „Iona şi balena”. Totuşi, aici era altfel: parcă ar fi pătruns nu în pântecul monstrului, ci în plămânii săi.

Cu încetineală, Drake se strecură mai departe prin galerie.

Apoi dădură peste colonist, înghesuit într-o firidă a ţevăriei.

Scoţând un strigăt, bondocul sări în picioare de la masă, din mâini zburându-i un pachet de cărţi de joc. Îmbrăcat într-o salopetă gri-închis, avea părul alb şi ţepos, iar la gât îşi legase un fular roşu. Strigă din nou, înhăţând o cheie fixă caraghios de mare de pe marginea mesei.

— Scuze, rosti Drake, după care apăsă trăgaciul pistolului, făcându-l pe dolofan să se oprească.

Fără simţire, colonistul se prăbuşi în faţă, peste masa care se rupse sub greutatea lui deloc neglijabilă. Drake îl întoarse, să se asigure că nu se rănise în cădere. Săgeata era încă înfiptă în pieptul lui masiv.

— Coloniştii, murmură Chester, cu buza răsfrântă de dezgust. Chiar sperasem să nu mai văd în viaţa mea vreun tâmpit din ăştia.

— Omul de colo nu ţi-e duşman, îi atrase atenţia Drake, observând cum degetele băiatului se strânseseră în jurul puştii. El îşi face doar meseria.

— Mda... la fel ca jigodia aia din temniţă, se încruntă Chester. Îi spuneau locotenentul... şi el îşi făcea doar meseria.

Scoţând dintr-un buzunar interior al vestonului o bucată împăturită de hârtie, Drake o desfăcu, scuturând-o, şi i-o înmână lui Chester, care îl privea încă fix pe nefericitul fără cunoştinţă.

— E ceva important. Am nevoie să te concentrezi, îi ordonă Drake băiatului. Priveşte desenul ăsta.

— Ce-i cu el? se miră Chester, slăbind strânsoarea de pe puşcă şi îndreptându-şi atenţia asupra desenului, care înfăţişa un panou cu cinci manometre mari pe el şi o întreagă serie de

ţevi dedesubt.

—Astea măsoară presiunea aerului pompat în cavernă, îi explică Drake. Începem fiecare de la câte un capăt şi înaintăm spre mijloc până când îl găsim, adăugă el.

Trecură câteva minute până ca Chester să-l descopere, strigându-l pe Drake.

—Bun, ăsta e. Aşa... lasă-ţi rucsacul jos şi pune-l acolo, îi ceru el, arătându-i un loc de pe podea apropiat de panou.

Apoi deschise rucsacul şi, cu toată precauţia posibilă, scoase două obiecte înfăşurate în manşoane dintr-un material ca de pătură.

—Sunt cilindri cu gaz? îl chestionă Chester.

Drake încuviinţă în timp ce înşuruba câte un tub din plastic transparent în valvele din capătul fiecăruia dintre cilindri, care aveau o lungime de vreo treizeci de centimetri. Amplasă cilindrii sub panou, dar apoi se opri, căci îi venise o idee.

—Ar trebui să ţii astea, pentru orice eventualitate, zise, extrăgând două mici tuburi verzi din trusa lui de la centură şi întinzându-le băiatului.

Chester examină scrisul de pe o parte a tuburilor, dar habar n-avea ce însemna.

—Atro... atropi...

—Sunt injecţii cu atropină. Dacă ceva merge prost şi eşti expus la ceea ce se află înăuntrul cilindrilor, rupi capătul uneia dintre seringile astea hipodermice şi ţi-o înfigi în coapsă. O să-ţi administreze o doză din atropina conţinută, care o să contracareze efectele gazului paralizant.

—Gazului paralizant? repetă Chester, privind neliniştit cilindrii. Am cărat eu în spinare gaz paralizant?

—Mda, şi încă la o presiune monstruos de ridicată, replică Drake, observând groaza lui Chester. Dar ceea ce se află în celălalt rucsac pe care l-ai cărat până în Oraşul Etern e cu mult mai rău: explozibil plastic, suficient cât să-ţi spulbere şi ultima moleculă din corp. Dacă ar fi detonat, n-ar fi rămas nimic de îngropat din tine, adăugă cu un zâmbet crispat.

În timp ce băiatul clătina neîncrezător din cap, Drake scoase din rucsac o cutie şi-i îndepărtă capacul. Chester observă că în ea se găseau cleme. Lăsându-se pe vine, Drake se strecură pe sub panou şi începu să prindă clemele de ţevile din cupru, fixându-le pe fiecare în parte.

—Acum întrerup conductele de alimentare cu aer. Tu stai cu ochii pe uşa aia, ca nu cumva să apară cineva, zise Drake cu vocea înfundată, continuându-şi treaba sub panou.

Îi luă câteva minute să se asigure că toate clemele erau bine strânse, după care introduse între ele ţevile transparente ale celor doi cilindri.

— A venit din nou vremea pentru măştile de gaze, Chester, anunţă în timp ce apărea de sub panou. Şi nu le mai scoatem pentru nimic în lume.

De îndată ce-şi puseră amândoi măştile, Drake slăbi valvele cilindrilor cu gaz paralizant. Se auzi un mic şuierat, în vreme ce bubuitul maşinăriilor din galerie continua neabătut.

— Asta-i tot? întrebă Chester, care se aşteptase la mai mult.

—Mda, cam asta e, confirmă Drake. Am dat drumul gazului paralizant direct în conductele de aprovizionare cu aer pentru Caverna de Sud: o să circule peste tot, cu excepţia Citadelei Styx şi a Garnizoanei, care-şi au propriile surse de aprovizionare. Vezi tu, doar câteva milionimi din substanţa asta strecurate în atmosfera de-aici sunt suficiente. Şi e un gaz inodor, aşa că nimeni n-o să-şi dea seama că provine de aici.

—Dar ce efect o să aibă asupra coloniştilor? se interesă Chester. O să le facă vreun rău?

—Nu, nimic deosebit, în afară poate de ceva greţuri şi stări de vomă în cazul unora. Nu, în mai puţin de o jumătate de oră coloniştii vor manifesta simptome asemănătoare celor ale gripei — lăcrimat cronic şi scurgeri nazale —, care vor dăinui pe tot restul zilei. Ideea principală este că nu vor vedea prea bine şi în mod sigur nu vor fi în stare să împiedice doi suprasoli să le încalce feuda.

Drake îşi verifică pistolul.

—Şi, dacă se-ntâmplă să ne ciocnim de cineva, nu folosim decât tranchilizantele şi armele de mână, îi zise el lui Chester. Nu suntem aici ca să rănim vreun colonist. Îşi săltă rucsacul în spinare. Bine, Chester, bătrâne, hai să mergem să ne distrăm puţin.

* * *

— Ce naiba cauţi aici atât de târziu? se miră străjerul din gheretă, ridicându-se în picioare. Se încruntă la locotenent şi abia apoi o observă pe Colly alături de el. A, m-am prins. Ţi-ai scos Vânătorul la o plimbare şi v-aţi aventurat un pic cam prea

departe de casă? V-aţi rătăcit!

Umerii laţi ai străjerului se zguduiră, însă râsul lui nu produse prea mult zgomot. Ideea că o persoană care-şi petrecuse întreaga viaţă în aceste caverne subterane se putea rătăci îl amuza, cu toate că în ochi i se citea şi îngrijorarea.

—M-am plimbat prin zonă o vreme... asta-i adevărat, recunoscu locotenentul, scărpinându-şi miriştea albă a bărbii nerase. Îşi feri privirea de cea a străjerului, de parcă s-ar fi ruşinat de ceea ce urma să facă. Vreau să-ţi cer un serviciu, bătrâne prieten, începu el.

—Şi ce anume ar putea să fie?

Locotenentul îşi înălţă capul să privească dincolo de poarta de fier, acolo unde se întindeau laboratoarele — o pereche de clădiri aproape identice, de formă dreptunghiulară, unite printr-o pasarelă. Ambele aveau câte două niveluri şi fuseseră construite dintr-un granit cenuşiu, care părea murdar. Principala diferenţă dintre ele era aceea că în spatele clădirii din dreapta, cunoscută sub numele de Blocul de Sud, pe peretele cavernei se înălţa un coş mare din cărămidă roşie. Semănând cu o venă umflată, distingându-se cu mândrie pe stânca netedă, se spunea că ar evacua fumul rezultat dintr-un incinerator de la subsol, ducându-l până la suprafaţă. Un incinerator în care savanţii îşi ardeau experimentele eşuate.

Şi, de asemenea, oameni.

Potrivit zvonurilor din Colonie, uneori chiar şi o combinaţie a celor două variante.

Dar zvonurile nu erau chiar atât de fanteziste, fiindcă Blocul de Sud era locul în care savanţii practicau modificările genetice, mai precis, înmulţirea controlată a populaţiei Styx şi modificarea genomului acesteia pentru ameliorarea rasei.

— Trebuie să mă laşi să intru, se hazardă locotenentul, întâlnind în sfârşit privirea străjerului. Trebuie să intru în Blocul de Nord.

Străjerul scoase un fluierat.

— Să te las să intri? Să te las să intri? Păi, de ce mi-aş pune slujba — şi viaţa — în pericol făcând aşa ceva? întrebă el.

—Pentru că am asta, răspunse locotenentul, descheindu-şi un buzunar al tunicii şi scoţându-şi împuternicirea. În ceea ce te priveşte, mă aflu aici în misiune oficială, iar dacă apar urmări, iau totul asupra mea.

—Ei bine, în cazul ăsta... cred c-aş putea...

Străjerul se mai gândi puţin, apoi clătină din cap.

—Uite, să nu crezi că vreau să te judec, dar ştiu de ce vrei să intri acolo. Am văzut cum au dus-o înăuntru pe femeia din Suprasol. Ieşi din ghereta lui şi se apropie de locotenent. Dar dă-mi voie să-ţi spun ceva, adăugă, prinzându-şi prietenul de braţ. Am vorbit cu Maeve despre tine în weekend. Ştiu că în meseria ta ai văzut şi auzit multe din ceea ce se petrece — aşa cum am văzut şi eu în palatul ăsta de măcelari —, dar nu trebuie să te laşi copleşit. Ai încă timp să-ţi găseşti o soţie, o soţie drăguţă de ***sub iarbă,*** şi să te aşezi la casa ta... şi să ai ceva copii. Ai mare nevoie de asta... de ceva bun, care să compenseze tot răul. N-ar trebui să-ţi iroseşti viaţa aşa... plângând de mila cauzelor pierdute şi a suprasolilor pe jumătate morţi.

Locotenentul îşi bătu uşurel prietenul peste mână, după care îşi retrase braţul.

—Îţi mulţumesc, zise, punându-şi împuternicirea înapoi în buzunar. Dacă se-ntâmplă să te-ntrebe cineva, spui doar că am venit să adun câteva haine pentru soră-mea. Aruncând apoi o privire spre Colly, adăugă: şi poate că pe bătrâna mea pisicuţă ar trebui s-o las aici, cu tine.

Străjerul îi adresă un mic zâmbet.

—Ai face bine. E târziu, aşa că nu e nimeni în clipa asta în Blocul de Nord, dar dac-ar fi cineva şi-ar da peste un vânător nesupravegheat, probabil că ţi l-ar arunca pe o masă şi l-ar ciopârţi doar ca să se distreze. Asta fac blestemaţii ăia acolo.

Pe locotenent păru să-l indispună gluma străjerului.

—Te simţi bine? îl întrebă acesta.

—În timp, o să mă simt... poate, răspunse locotenentul, pornind spre clădirea mohorâtă.

Ajuns înăuntru, urcă scara până la al doilea nivel. Mai mersese de multe ori în Blocul de Nord, fiind desemnat să escorteze suprasolii răpiţi de Styx de la suprafaţă. De obicei, aceştia erau ţinuţi în temniţă vreme de câteva săptămâni, timp în care le slăbeau rezistenţa şi-i supuneau la Lumina întunecată, astfel încât să-i facă mai „docili” (în exprimarea Styx) şi să accepte să-şi utilizeze priceperea pentru binele Coloniei. Afla adesea că însoţise savanţi din Suprasol, adică oameni de ale căror cunoştinţe poporul Styx voia să profite. Totuşi, călătoria acestora era aproape mereu una fără întoarcere — rareori mai

reveneau la suprafaţă.

Merse de-a lungul coridorului larg, privind prin ferestruicile de observare ale uşilor pe lângă care trecea. Nu părea să fie cineva în încăperile din dreapta lui, cele în care obişnuiau să-i încuie pe suprasolii răpiţi pentru proiectele Styx. În ultimele şase luni, de când fiul doamnei Burrows şi fratele lui mai mic reuşiseră să evadeze, conducătorii Styx izolaseră Colonia, aşa că nu mai era atât de mult du-te-vino spre şi de la suprafaţă. Oricum, nu din câte ştia el.

Apoi ajunse în dreptul camerelor în care credea că ar fi putut fi dusă doamna Burrows — sălile de operaţie din capătul palierului. Şi, aşa cum se aştepta, după ce apăsă clanţa uşii şi pătrunse în prima încăpere, o zări întinsă pe masa din mijloc. Cizmele îi ţăcăniră pe lespezile albe ale podelei în timp ce se îndrepta spre ea.

Femeia avea tot felul de tuburi înfipte în braţe. I se tăie răsuflarea observând că fusese rasă în cap şi că pe pielea ţestei fuseseră trasate linii negre, punctate, care arătau unde aveau de gând să-i facă inciziile în craniu.

— Îmi pare tare rău, şopti, atingându-i faţa.

Nu putea să facă absolut nimic pentru femeia aceasta pe care o cunoştea de atât de puţin timp, dar care-i produsese o impresie atât de puternică.

Capitolul treizeci

Ajutaţi şi de panta descendentă, Chester şi Drake sprinţară spre locul în care drumul se nivela şi începeau clădirile. Nu depuseră nici cel mai mic efort să se ascundă în timp ce parcurgeau străzile pustii, toate înţesate de case. Lui Chester nu-i trecuse niciodată prin minte că populaţia din Colonie îşi desfăşură existenţa după un fus orar diferit de cel al Londrei de deasupra. Presupuse că era cam ora şapte sau opt acolo, la suprafaţă, însă aici, în Caverna de Sud, părea să fie încă prea devreme.

Privi bizarele şiruri de felinare stradale: stâlpi din fier având fiecare în vârf câte un glob luminiscent de mărimea unei mingi

de fotbal, fixat cu gheare metalice.

—Ştii ceva... am întâlnit lumini de-astea sus, în Cartier, şi la câteva dintre clădirile de-acolo... dar Colonia n-am văzut-o niciodată în realitate, încercă el să-i spună lui Drake în timp ce alergau. Mi-au pus o cagulă pe faţă... când m-au luat... până la staţia minerilor, gâfâi el.

— Mie nu s-au mai sinchisit să-mi acopere ochii, replică Drake. Probabil pentru că eram deja un om mort din clipa în care au obţinut de la mine tot ce-şi doreau.

Chester examina acum toate terasele clădirilor din piatră, continuându-şi goana alături de Drake. Casele erau mai degrabă simple, dar bine construite. Îi dădeau lui Chester aceeaşi senzaţie ca zonele mai vechi ale Londrei, aceea că fiecare suprafaţă, până la ultima cărămidă şi ultima bucată de tencuială, fusese migălos meşteşugită, astfel încât să reziste în faţa ravagiilor timpului. Şi, mai mult decât atât, casele acestea fuseseră întreţinute, reparate şi curăţate secol după secol, generaţii la rând ducându-şi vieţile în ele. Oameni care niciodată nu cunoscuseră căldura soarelui.

— Totul e ca un vis ciudat, îi zise lui Drake.

Tocmai atunci, un bărbat împingând un cărucior pe două roţi apăru de după colţ şi înaintă anevoie pe stradă, drept spre ei. Purta bască şi o jachetă din cele care păreau date cu ceară, specifice coloniştilor. Nu-i observă imediat pe Chester şi pe Drake, fiindcă mergea cu capul plecat şi strănuta cu putere.

—Gazul paralizant. Deja îi irită mucoasele nazale, remarcă Drake.

Omul îşi ridică privirea, ştergându-se la ochi. Reuşise să-şi limpezească vederea suficient cât să-i zărească pe Chester şi pe Drake, ambii purtând măşti de gaze pe feţe şi înarmaţi până-n dinţi, tropăind de zor spre el. Rămase cu gura căscată şi părea pe cale să strige când Drake îl nimeri cu o săgeată tranchilizantă. Nici măcar nu se opri să-l verifice, continuându-şi amândoi alergarea.

—Ce mişto! comentă Chester. Pentru că rucsacul lui, acum despovărat de cilindrii cu gaz, cântărea sensibil mai puţin şi fiindcă îşi mai recăpătase suflul, i se părea mai uşor să ţină pasul cu Drake. Aş putea să jur că e ca într-un joc video cu împuşcături. Îmi dai voie să mă ocup eu de următorul? Te rog? îl imploră el pe Drake.

—Sigur... fa-ţi de cap, aprobă Drake.

Chester nu avu prea mult de aşteptat.

Doi bărbaţi purtând gambete[1] şi şorţuri albastru-închis apărură dintr-un pasaj chiar în faţa lor. Amândoi se frecau la ochi şi se împleticeau orbiţi.

Nici nu ştiură ce i-a lovit când Chester îi nimeri unul după celălalt.

—Bună treabă, îl complimentă Drake.

Chester chicoti în sinea lui, urmărind cum cei doi colonişti cad unul peste altul, prăbuşindu-se într-un morman dezlânat pe caldarâm.

—În ritmul ăsta, al ***meu*** o să fie scorul record, anunţă el, învârtindu-şi pistolul pe deget ca un pistolar dintr-un western. Numai al meu.

—Uneori, tânăra generaţie mă cam îngrijorează, bombăni Drake ca pentru sine.

* * *

Se furişară în dormitor şi, călcând uşor pe covorul gros, se opriră lângă pat. Era întuneric, ferestrele fiind oblonite astfel încât să împiedice pătrunderea luminii permanente de dincolo de ele. Un cuplu dormea în patul încăpător, bărbatul sforăind încet.

O lumină puternică se aprinse brusc.

Femeia se trezi imediat. Un Limitator o înhăţă, astupându-i gura cu palma, ca s-o împiedice să scoată vreun sunet.

[1] Pălărie bărbătească din fetru tare, cu borurile uşor răsfrânte (n. red.).

—El probabil că are conştiinţa curată... ia uite-l cum doarme ca un prunc, şopti Rebecca Unu, privindu-l atentă pe cancelar.

— Un prunc extrem de răsfăţat, adăugă sora ei, examinând extravagantul mobilier al camerei. Parc-am fi într-un palat.

Rebecca Unu pipăi aşternuturile de mătase care-l acopereau pe corpolentul cancelar.

—Sigur că da. Dar ce-i asta de pe faţa lui? Vreun soi de mască? O adulmecă. Miroase a fructe... a mango.

—Nu se poate! Mască pentru ochi cu mango! Grăsanul de cancelar îşi întreţine înfăţişarea tinerească! exclamă Rebecca Doi, străduindu-se fără succes să-şi înăbuşe chicotitul batjocoritor.

— E vremea pentru o deşteptare brutală, hotărî Rebecca Unu.

Apucă masca şi i-o trase de pe faţă atât de mult cât îi

permitea elasticul, după care-i dădu drumul. Masca îl plesni pe cancelar peste ochi. Bărbatul scoase un strigăt şi se ridică în capul oaselor.

— ***Gott im Himmel!*** strigă, smulgându-şi masca şi mijind ochii din cauza luminii puternice îndreptate spre el.

Abia apoi le observă pe fetele Styx lângă patul său, amândouă privind cu un oarecare amuzament pijamaua lui de satin de culoarea lămâii şi iniţiala K brodată pe buzunarul de la piept.

— ***Was machen***... Ce căutaţi aici? se răsti el, apoi îşi smuci capul spre soţia sa, care era încă ţinută strâns de Limitator.
Se uită din nou la gemenele Rebecca, respirând greu, atât din cauza furiei, cât şi a fricii. V-aţi pierdut minţile? Ce căutaţi în casa mea? le apostrofa el. Cum îndrăzniţi?

Rebecca Unu se cocoţă pe pat lângă el.

— Am hotărât că vrem să te ajutăm, iar dumneata şi cu naţiunea dumitale pierdută ne veţi ajuta pe noi. Se numeşte cooperare.

Cancelarul îşi şterse pleoapele de rămăşiţele sucului de mango şi pufni nervos.

— Ieşiţi din dormitorul meu! Şi spuneţi-i soldatului vostru să-şi ia ***Hănde...*** mâinile... de pe soţia mea! Nu am de gând să vă ajut! Niciodată!

— O, ba ai, rosti calmă Rebecca Doi, făcând un semn cu mâna.

Un Limitator înaintă dintr-un colţ al încăperii şi aşeză o cutie mare la picioarele patului. Îi desfăcu încuietorile şi apoi capacul.

— Ce-i asta? se miră cancelarul, privind cutia de nuanţa bronzului cu tot felul de cadrane pe ea. Ce faceţi? întrebă panicat, urmărindu-l în continuare pe Limitator cum îndreaptă piciorul flexibil ataşat de partea din spate a cutiei.

La capătul acestuia era un abajur care găzduia un bec de un mov-închis.

— Se numeşte Lumina întunecată. E ultimul nostru model, portabil şi mult mai puternic decât precedentul, răspunse Rebecca Unu într-o manieră jovială, ca şi cum ar fi făcut reclamă unui produs nou pe un canal de shopping. Apoi schimbă tonul, care deveni îngheţat. Dacă te relaxezi, o să-ţi fie mai uşor... şi, de asemenea, îţi face bine la tenul de bebeluş.

—În schimb, dacă încerci să te împotriveşti, eşti istorie, se

amestecă Rebecca Doi. Nu avem neapărată nevoie de dumneata. Te păstrăm doar pentru că eşti nostim.

— Indiferent ce-o fi, pe mine n-o s-o folosiţi! strigă cancelarul, trăgându-se înapoi pe cearşafurile lucioase până când ajunse să se sprijine de tăblia patului, tapiţată cu satin liliachiu şi presărată cu nasturi. Şi, de fapt, cum aţi intrat în casa mea? De unde-aţi ştiut unde să găsiţi...?

—A, asta li se datorează celor mai buni prieteni ai noştri, căpitanului Franz şi oamenilor lui, îi răspunse Rebecca Doi. Pocni din degete şi cel numit intră în încăpere, împreună cu alţi trei soldaţi ai Noii Germanii. De fapt, continuă ea, unul dintre regimentele voastre este deja de partea noastră şi n-o să dureze mult până când restul armatei i se va alătura.

— ***Was machen Sie da?*** zbieră cancelarul la căpitanul Franz.

Tânărul militar rămase tăcut, aşteptând în schimb ordine de la Rebecca Doi.

* * *

—Acum nu mai răspunde în faţa dumitale, îl informă Rebecca Doi. El a văzut deja lumina.

Cât ai clipi, în faţa lui Drake şi a lui Chester apărură laboratoarele. Drake hotărî să se oprească peste drum de cele două clădiri, cât timp investiga el zona. Chester nu ştia ce căutau acolo — Drake refuzase să-i spună, în caz că ar fi fost capturaţi de Styx —, însă rucsacul plin cu explozibili reprezenta un indiciu destul de important.

—Schimbul de noapte e încă în post, şopti Drake, arătând spre colonistul care se învârtea pe lângă cabina lui.

Gazul paralizant începuse să-şi facă efectul, omul tuşind şi scuipând, dar, chiar şi-aşa, pufăia hotărât dintr-o ţigară de foi, ca şi cum fumul ar fi putut să-i aline simptomele.

—E ceva neregulamentar — deşi e de gardă, are un Vânător cu el, zise Drake, observând că străjerul se duce la Colly şi-o mângâie pe cap.

—Seamănă mult cu Bartleby, constată Chester tot în şoaptă.

Apoi străjerul scoase o batistă şi se şterse la ochi, după care se întoarse şi aruncă o privire spre Blocul de Nord.

—Hai s-o facem, fie ce-o fi, hotărî Drake, ieşind din adăpost, Chester urmându-l îndeaproape. Eşti amabil să-l înţepi?

Străjerul îi observă doar în ultima clipă. Scuipându-şi ţigara

de foi din gură şi ridicându-şi un braţ în semn de alarmă, păru să nu mai ştie ce să facă când apărură cele două personaje bizar înveşmântate, înarmate cu pistoale şi carabine.

Poate că Chester dorise să se dea mare sau poate că ţintise pur şi simplu prost, cert e că expedie săgeata drept în centrul palmei ridicate a bărbatului. Acesta se prăbuşi ca un copac doborât.

—Nu te grăbi, îl atenţionă Drake. Ţinteşte în bust, sunt mai puţine şanse să o dai în bară.

—OK, scuze, încuviinţă Chester, încetinind când trecu pe lângă Colly, care nu se clintise din locul în care stătea. Pisica îşi înclină capul într-o parte, privindu-i curioasă. Pis, pis, zise Chester.

—Păstrează distanţa: animalele astea pot să fie imprevizibile şi e posibil ca tocmai să-i fi doborât stăpânul.

Şi Colly părea să fie afectată de gaz, fiindcă tot încerca să-şi şteargă ochii mari cât nişte farfurioare cu lăbuţele, în timp ce în nări i se formau mici balonaşe de mucozităţi.

Îndepărtându-se de ea la o distanţă sigură, Chester remarcă:

—Asta-i mai mică decât Bartleby. Şi arată mai bine.

—Pentru că e femelă, zise Drake.

—Femelă? Cum poţi să-ţi dai seama? se miră Chester, aruncând o privire în spate spre Colly în timp ce se apropiau de treptele Blocului de Nord.

—Chester, făcu Drake pe un ton exasperat, Vânătorii nu au păr; poţi să vezi ***tot.*** Tu chiar n-ai observat că-i lipsesc unele lucruri pe care Bartleby le are?

—Aăă... nu... n-am prea observat, bâigui jenat Chester când intrau în clădire, cotind imediat la stânga.

Parcurseră în grabă un coridor scurt şi trecură de o pereche de uşi batante. Chester se pomeni într-o încăpere imensă: pereţii erau acoperiţi cu plăci albe, iar linoleumul de sub picioarele lor era într-atât de ceruit, încât semăna cu o perdea de apă întunecată. Încăperea era puternic luminată, dar nu de globuri luminiscente obişnuite, ci de variante mai lunguieţe ale lor, aranjate pe mai multe rânduri. De-a lungul unuia dintre pereţi erau înşiruite mai multe cămăruţe cu faţadele din sticlă, fiecare dintre ele suficient de încăpătoare încât să adăpostească o bancă, două scaune şi rafturi cu capsule Petri şi eprubete.

—Cabinetele de izolare, îl informă Drake, observând încotro

se uita Chester. Poţi să vezi deasupra lor unităţile pentru extragerea aerului: acolo manevrează ei agenţii infecţioşi şi prepară culturile. Iar acolo sunt depozitele frigorifice în care-şi ţin toate specimenele, adăugă, întorcându-se spre peretele cel mai îndepărtat, cu trei uşi de oţel pe lângă care se strecura o ceaţă uşoară.

—Şi ce se-ntâmplă aici? se interesă Chester.

— E principalul laborator patogenic; mai există unul, mai mic, la etajul de deasupra noastră, dar acolo e locul în care savanţii lor modifică viruşii şi bacteriile, dezvoltând agenţi patogeni pentru arme biologice, cum e cazul virusului Dominion.

Drake îşi lăsă rucsacul pe o bancă. Scoase la iveală din el mai multe pachete de dimensiunile unei cărţi de telefon. Erau complet înfăşurate cu bandă adezivă neagră, fiecare dintre ele având câte o mică tastatură pe care el începu să formeze numere.

— Potrivesc cronometrele pentru detonare, îl informă bărbatul pe Chester.

După ce termină cu pachetele, Drake luă trei dintre ele şi le duse la cel mai apropiat depozit frigorific. Deschizând uşa, fu imediat înghiţit de un nor de ceaţă îngheţată. Împinse unul dintre pachete pe podeaua acoperită cu gheaţă, apoi trânti uşa la loc şi se pregăti să pornească spre următorul, dar se opri.

— Chester, fă-te şi tu util: eşti drăguţ să pui câte unul în fiecare colţ al încăperii?

După ce plasară toate încărcăturile explozive la locurile stabilite, Drake şi Chester se întoarseră la intrarea principală.

—Bun, avem aproximativ douăzeci de minute înainte ca locul ăsta să fie desfiinţat complet. Stai cu ochii în patru să nu vină cineva cât timp mai repartizez niscaiva încărcături pe-aici.

Drake aruncă o privire către o altă pereche de uşi, care dădea spre partea opusă a clădirii.

— Pe urmă mergem rapid în recunoaştere pe sus, după care gata treaba, zise. Şi-o ştergem de-aici!

—Super! răspunse Chester.

* * *

Locotenentul îşi trăsese un scăunel şi se aşezase alături de doamna Burrows. Neştiind ce altceva ar fi putut să facă — şi ştiind că nu putea face, de fapt, nimic —, îşi împreunase mâinile şi începuse să se roage. Cartea Catastrofelor, ocupându-se în

principal de răzbunări şi de pedepse, nu-i oferea cine ştie ce inspiraţie când venea vorba despre milă sau compasiune. Totuşi, la fel ca majoritatea coloniştilor, ştia cea mai mare parte a cărţii pe dinafară, aşa că fu capabil să încropească mai multe pasaje pe care le bâiguia acum, sperând că vor ajuta cu ceva. Însă, oricât s-ar fi străduit, tot nu se putea abţine să verse lacrimi, gândindu-se la injusteţea situaţiei doamnei Burrows.

După o vreme, începu să tuşească, iar ochii i se înroşiră şi i se umflară. Ştia că nu era din cauza suferinţei sale morale şi presupuse că starea îi fusese provocată de vreuna dintre substanţele chimice întrebuinţate de savanţi. Chiar şi-aşa, se hotărî să mai zăbovească puţin. Şi continuă să se roage.

* * *

După ce ajunseră în capul scării, Drake făcu un semn spre stânga.

— Eu o să caut pe-acolo. Tu ia-o în partea cealaltă. Dădu să plece, dar ezită. Şi, Chester, dacă se-ntâmplă să dai peste vreunul cu mutră de tocilar şi halat roşu de laborator, nu te sfii să foloseşti muniţie adevărată asupra lui. Înseamnă că e savant.

— Chiar aşa... dar ei nu sunt şi colonişti? întrebă Chester, aruncându-i o privire nedumerită. Şi cum de cunoşti atât de bine planul clădirii?

În ciuda faptului că avea faţa acoperită de masca de gaze, Chester tot observă furia lui Drake, căci bărbatul îşi miji ochii.

— Ai fost aici, înţelese băiatul, amintindu-şi ce le spusese Drake în Adâncuri, lui şi lui Will. Savanţii te-au obligat să lucrezi aici pentru ei.

Drake tăcu o clipă, după care încuviinţă.

— Şi, dacă găseşti vreun sărman amărât prin camerele de pe partea dreaptă, dă-mi de ştire. Acolo e locul în care Styx îi torturează pe suprasoli până când ei cad de acord să lucreze la armele lor de distrugere selectivă. Una dintre încăperile astea jegoase e tot ce-am cunoscut timp de un an.

— Aşadar, îi eliberăm pe toţi cei pe care-i găsim prin ele, până nu explodează toată coşmelia, propuse Chester.

— Ai prins ideea, replică Drake, plecând imediat.

Chester împinse uşile batante. Descoperi că toate camerele la care se referise Drake erau descuiate. Chiar şi-aşa, făcu o inspecţie rapidă, astfel încât să fie absolut sigur că nu erau ocupate. Încredințându-se că erau goale, cu excepţia

echipamentelor pentru laborator, înaintă pe culoar.

Acela fu momentul în care auzi o voce.

Preţ de o clipă, se gândi dacă să-l cheme pe Drake, dar apoi hotărî să investigheze pe cont propriu.

Cu arma cu tranchilizante pregătită, se furişă spre locul de unde se auzea vocea. Părea să vină dintr-o încăpere aflată aproape de capătul coridorului. Deschise puţin uşa grea din oţel, apoi privi înăuntru.

Avu parte de o privelişte dintre cele mai ciudate.

Era un fel de sală pentru operaţii. În mijlocul încăperii era o femeie, întinsă pe o masă pentru examinare. Primul gând al lui Chester fu că era probabil moartă, însă îşi schimbă impresia când descoperi mulţimea de pungi pline cu lichid de pe o etajeră de lângă ea. Pungile alimentau mai multe tuburi introduse în braţele ei.

Imaginea îi readuse în minte nedoritele amintiri ale unei vizite pe care i-o făcuse surorii lui, la terapie intensivă, în urma accidentului de maşină. Fusese ultima oară când o mai văzuse. Aşa că nu zăbovi cu privirea asupra femeii, mutându-şi atenţia asupra bărbatului masiv aşezat pe un taburet din aluminiu, lângă ea. Coatele bărbatului erau proptite pe masă, iar capul şi-l sprijinea în palme. Era îmbrăcat într-o uniformă de un albastru-închis şi, dintr-un oarecare motiv, i se păru vag cunoscut lui Chester.

Omul, evident un colonist, nu un Styx, îşi ştergea întruna ochii. Şi, continuând să-l spioneze, Chester observă că umerii i se zguduiau. Chester nu putea să-şi dea seama dacă era din cauza gazului paralizant sau dacă omul era necăjit şi plângea cu adevărat. Părea să scoată mici sunete asemănătoare unor hohote de plâns, întretăiate uneori de smiorcăieli sau de mormăieli neinteligibile.

Chester îl auzi din nou vorbind: nu-şi dădu seama precis, dar suna de parcă ar fi recitat ceva din Biblie. Părea să se roage.

Mâna lui Chester se încordă pe arma cu tranchilizante. După descrierea lui Drake, nu avea de-a face cu un savant, aşa că nici el, nici persoana de pe masă n-ar fi meritat să moară în explozie.

Ţinându-şi arma îndreptată asupra bărbatului, Chester deschise mai larg uşa, după care se strecură în încăpere. Colonistul păru să-l fi auzit, fiindcă se întoarse pe jumătate.

Avea faţa roşie şi părea să fi plâns.

În acel moment, Chester îl recunoscu.

—Tu? icni el.

Locotenentul fu în picioare într-o clipă, dărâmând cu zgomot taburetul.

—Tu! zbieră şi el la Chester. Recunosc vocea asta blestemată!

Se năpusti asupra băiatului, care izbuti să tragă, însă, în agitaţia momentului, rată complet ţinta. Săgeata sparse geamul unui dulap de oţel aflat în spatele locotenentului, care înainta cu agresivitatea unui taur atins de streche.

Chester nu mai avu ocazia să tragă a doua oară, fiind trântit la podea, iar carabina îi zbură din mână. Locotenentul se prăbuşi peste Chester cu atâta forţă, încât băiatul crezu c-o să-şi rupă mai multe coaste.

În timp ce se zvârcoleau pe podea, locotenentul încerca să-l apuce pe Chester de gât, izbutind să-i mişte masca de la locul ei. Pentru prima oară, Chester află ce înseamnă să inhalezi gaz paralizant.

— O să te omor, ţică... ***hapciu!*** bolborosi Chester, strănutând.

Chiar asta şi voia. Totuşi, cu greutatea locotenentului apăsându-l, Chester nu putea să ajungă la armele de la subsuoară. Reuşi însă să-şi scoată cuţitul din teaca de la centură. Nu avea nici cel mai mic scrupul în privinţa rănirii bărbatului care — credea el — fusese complice la chinul pe care-l suferise în lunile petrecute în temniţă.

Chester îşi pregăti cuţitul astfel încât să-l înfigă între coastele locotenentului şi cei doi strigau, înjurându-se şi luptându-se între ei, când se auzi o voce de femeie.

— Încetaţi! Amândoi! porunci doamna Burrows, ridicându-se în capul oaselor pe masă.

Drake auzise gălăgia şi sprinta într-acolo cât îl ţineau picioarele. Trecând de casa scării, tocmai pătrunsese în corpul de clădire în care se afla Chester când văzu pe cineva trăgând un zăvor de pe o uşă mare din oţel şi blocând-o.

Ultima persoană pe care s-ar fi aşteptat s-o vadă păşi drept în mijlocul coridorului.

— Eddie? se miră Drake, oprindu-se uluit, cu tălpile scârţâindu-i pe podeaua lustruită.

Cu desăvârşire calm, Eddie îi aţinu calea lui Drake. Încă purtând costumul de Noddy, Eddie avea atârnată pe umăr o armă Styx, însă în rest era neînarmat. Drake observă că, deşi nu purta mască de gaze, părea să fie total neafectat de gazul paralizant.

Poate din cauză că nu-i venea să-şi creadă ochilor, Drake îşi smulse masca de pe faţă şi-şi îndreptă pistolul spre celălalt. Şi nu era arma cu săgeţi tranchilizante, ci un Beretta încărcat cu muniţie adevărată.

—N-aş face asta în locul tău, Drake, zise Eddie, văzându-l că-şi scoate masca.

—Din cauza gazului? întrebă Drake. Dar tu de ce...?

—Nu eşti singurul care are acces la atropină, îl întrerupse Eddie.

—Dar... dar ce cauţi aici? vru să ştie Drake.

—M-am gândit să vin să văd cum te descurci, rosti nonşalant Eddie. Ştiu că te simţi îndreptăţit să rupi alianţa noastră din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Fiona, dar m-am enervat. Iar eu nu sunt genul care să întoarcă şi celălalt obraz.

Pe Drake începeau să-l usture ochii din cauza gazului paralizant.

—Pari foarte încrezător, zise el. Pentru cineva asupra căruia e îndreptată o armă.

Fără să-şi coboare pistolul, Drake se scotoci în buzunar după o seringă cu atropină. Îi scoase capacul cu degetul mare şi şi-o înfipse în coapsă.

—Şi e clar că ai mai luat ceva care să-mi contracareze tranchilizantul, aşteptându-te să trag o săgeată în tine.

Eddie încuviinţă.

Drake clipi să-şi alunge lacrimile, simţind deja cum atropina anihilează primele simptome ale gazului paralizant.

—Dar n-o să te mai ridici şi după ce-o să te împuşc cu gloanţe adevărate, adăugă el.

Eddie clătină din cap.

—N-o să faci asta.

Drake îşi încordă degetul pe trăgaci.

* * *

—Chiar? îmi stai în cale şi nu mai avem decât puţin timp înainte ca parterul clădirii ăsteia să explodeze sub noi. Iar eu n-am de gând să ard gazul pe-aici până atunci.

Chester şi locotenentul încetară instantaneu să se lupte.
—Doamna B...? întrebă Chester, holbându-se la femeia cheală care-şi smulgea tuburile din braţe, apoi îşi avânta picioarele astfel încât să stea pe marginea mesei pentru consultaţii. Chiar dumneavoastră sunteţi, doamnă Burrows?
—Celia? icni locotenentul, cu mâinile încă în jurul gâtului lui Chester. Poţi să vorbeşti... şi să te mişti... Eşti bine din nou! Cum de s-a întâmplat? E o minune... e Cartea Catastrofelor care-şi înfăptuieşte lucrarea, asta e!
Doamna Burrows arăta total stăpână pe sine şi complet detaşată de lume în timp ce-şi înfăşură cearşaful cenuşiu în jurul corpului.
—Poate c-o fi o minune, dar nu datorită Cărţii tale a Catastrofelor, zise ea. Mi-am revenit de ceva vreme, mulţumită modului în care m-ai îngrijit... dumneata m-ai ţinut în viaţă.
—Ai... eu am...? se bâlbâi locotenentul, complet derutat.
—Da. Şi ştiam că timpul meu e pe terminate atunci când m-au adus aici. Tocmai mă pregăteam să încerc să evadez când ai apărut.
Se opri brusc, lăsându-şi capul pe spate şi adulmecând aerul.
—Un Styx, anunţă ea.
— Ce vreţi să spuneţi? se răsti Chester, întorcându-şi fulgerător capul spre uşă. Unde?
— E foarte aproape, dar nu pot fi sigură. Nu ştiu ce-o fi în aer, dar îmi stânjeneşte simţurile.
Se întoarse spre băiat, dar nu-l privi, trecându-şi încet palma prin faţa ochilor, ca şi cum ar fi zărit ceva invizibil pentru Chester şi pentru locotenent.
—Ştii cumva ce este? Acum câteva ore nu era.
Chester aruncă o privire spre locotenent, neştiind precis dacă era cazul să spună ceva de faţă cu el, după care ajunse la concluzia că n-ar fi schimbat nimic.
— Gaz paralizant... Îl pompăm în sistemul de alimentare cu aer a Coloniei.
— Dacă i-aş fi dat voie, gazul ăsta al vostru mi-ar fi distrus ochii şi mucoasele nazale, zise doamna Burrows.
— Ce-aţi făcut? bubui vocea locotenentului, dându-şi seama ce mărturisise Chester.
— Şi întreaga clădire urmează să sară în aer, îl informă satisfăcut Chester. Aşa că ar fi cazul să ieşim de-aici cât putem

de repede. Altfel zburăm cu toţii printre nori de fum.

Locotenentul era încă deasupra lui Chester când începu să-şi umfle pieptul, furios. Deodată, Chester îşi dădu seama cât de greu era colonistul.

—Şi mai dă-te jos de pe mine, butoi cu untură! se răsti el.

Fără o vorbă, locotenentul se rostogoli într-o parte şi, procedând astfel, descoperi cuţitul din mâna lui Chester.

— Doar n-aveai de gând să foloseşti ăla contra mea, obrăznicătură? întrebă el.

—Mai du-te..., începu Chester, zbârlindu-se din nou.

—Styx e aici, anunţă doamna Burrows.

Acela fu momentul în care uşa se trânti, iar Eddie o încuie pe dinafară.

— N-aş vrea să fiu nevoit să te rănesc, Eddie, zise Drake. Dar, dacă încerci să mă împiedici, te dobor şi te las să mori aici.

Eddie îşi desfăcu braţele, văzând că Drake îşi încordează degetul pe trăgaci.

Rosti ceva în barbă.

—Ce-ai zis? întrebă Drake, făcând un pas spre el.

Destul de clar de astă dată, Eddie pronunţă câteva cuvinte în limba Styx.

Drake înţepeni complet. În acelaşi timp, arma i se descărcă, însă Eddie era pregătit pentru aşa ceva, păşind cu agilitate în lateral şi evitând glonţul.

Legănându-se pe loc, ţeapăn ca o scândură, Drake începu să se prăbuşească în faţă. Eddie se apropie repede să-l prindă.

—Încă poţi să mă auzi, nu-i aşa? Şi ştii de ce eşti paralizat, Drake, nu-i aşa? îl întrebă Eddie. Te-am supus la câteva şedinţe cu Lumina întunecată printr-o invenţie de-a mea, cât timp ne erai încă oaspete aici. Ţi-am implantat mai multe modele comportamentale care am considerat că mi-ar putea fi de folos într-o bună zi.

Eddie îi descleştă cu forţa degetele lui Drake de pe pistol, luându-i-l din mână şi azvârlindu-l departe, pe coridor. Apoi îl aşeză pe Drake în şezut pe podea. Capul lui Drake îi căzu pe piept, cu toate că avea încă ochii deschişi.

—Vezi tu, eu joc partida până la capăt. Acum, că tot nu mai contează, pot să-ţi spun că eu am fost răspunzător pentru decesul prematur al lui Tam Macaulay, ca şi pentru cel al tatălui lui Sarah Jerome. Am recunoscut în ei doi, frate şi soră,

predilecţia spre provocarea necazurilor. Am vrut ca ei şi toţi ceilalţi iepuri pe care i-am lansat în cursă să devină rebeli şi să trezească populaţia Coloniei din toropeala ei. Vezi tu, noi, poporul Styx, am devenit prea aşezaţi în feuda noastră subterană, prea îngâmfaţi. Aveam nevoie să sune deşteptarea, ca să ne facă să privim din nou în afară, spre suprafaţă, şi să ne facem datoria dictată de Carte.

Se auzi un bubuit în uşă, iar Eddie aruncă o privire nepăsătoare spre Chester şi spre locotenent, care se înghionteau reciproc, încercând să-l vadă prin ferestruica de observaţie. Apoi îşi întoarse pur şi simplu privirea de la ei.

Ridică din umeri în faţa lui Drake, care nu putea să reacţioneze.

—Dar, dacă toate strădaniile mele chiar au schimbat ceva, sunt primul care recunoaşte că am judecat greşit modul de desfăşurare a evenimentelor. Poate că a ajutat la stimularea familiei Styx conducătoare spre acţiune, însă pe calea extremismului, care nu era cea potrivită. Concepţia mea a fost greşită, concluzionă Eddie, oftând.

Făcând câţiva paşi, ca şi cum s-ar fi pregătit să plece, Eddie se răzgândi, oprindu-se. Fără să-l privească pe Drake, îi puse o mână pe creştet.

—Şi de îndată ce familia aceea nechibzuită — acele gemene Rebecca, după cum le numiţi voi, şi bunicul lor, bătrânul Styx — a demonstrat din ce neghiobi e alcătuită, de îndată ce va fi înfrântă de semenii voştri şi de Will Burrows — un simplu băiat —, va pierde puterea din mână, iar eu mă voi întoarce în Colonie, să preiau cârma. Sunt răbdător... sunt pregătit să aştept ziua aceea.

Îşi înfundă mâinile în buzunare şi porni cu paşi mari spre scară.

—Adio, Drake, zise.

Chester se repezise spre uşă în clipa în care Eddie o închisese, dar nu mai putuse s-o deschidă.

—Suntem încuiaţi înăuntru! Unde-o fi Drake?

Încercă să-şi folosească microfonul laringian şi să comunice cu el, însă dispozitivul fusese deteriorat în timpul încăierării, aşa că nu mai funcţiona.

—Toată clădirea asta blestemată sare în aer în câteva minu...

Vocea i se stinse, zărind ceva prin ferestruica pentru

observaţie.

—Ce! exclamă el, după care îşi şterse ochii din care-i şiroiau lacrimi, să mai privească o dată. Îl văzu pe Eddie pe coridor şi pe Drake apropiindu-se de el centimetru cu centimetru, cu un pistol în mână. O, nu se poate, iar el! strigă Chester. Doamnă Burrows, aţi avut dreptate. E într-adevăr un Styx!

După ce-şi scosese tunica şi o înfășurase în jurul umerilor doamnei Burrows, locotenentul veni acum lângă Chester. Îl zări pe Eddie, aflat de cealaltă parte a uşii, şi începu să bubuie în ea, ca să-i atragă atenţia.

—Ha! Acum v-aţi lins pe bot, îl anunţă el pe Chester. Acest Styx o să vă dea gata, pe tine şi pe prietenul tău. Şi pe mine o să mă scoată de-aici.

—Nţ, ripostă Chester, înghiontindu-l pe locotenent ca să-l mai privească o dată pe Eddie. Acest Styx a fost al ***nostru*** — nu mai e de partea voastră.

—Aşadar, e de partea voastră, deduse surprins locotenentul.

Chester clătină din cap.

—Păi, atunci de-a cui naibii parte mai e? izbucni locotenentul, complet derutat.

—Sincer să fiu, habar n-am, recunoscu Chester.

Nu putură să audă schimbul de replici dintre Drake şi Eddie, însă Chester înghiţi în sec în clipa în care îl văzu pe Drake împietrit ca o statuie şi pistolul declanşându-se aiurea. Mai înghiţi o dată când îl văzu pe Eddie apropiindu-se de Drake şi smulgându-i pistolul din mână, apoi lăsându-l jos, pe podea.

—Lumina întunecată... Drake a fost afectat de Lumina întunecată, şopti el, dându-şi seama ce văzuse. Suntem la mare ananghie, adăugă apoi. Nu mai avem decât câteva minute până când explodează totul!

— Dar...? rosti locotenentul, împungând aerul cu degetul mare în direcţia lui Eddie.

—Nu, de ce nu asculţi ce-ţi spun? El n-o să fie dispus să ne ajute. Mai ales după ce i-am făcut, trăncăni Chester. Suntem morţi!

—Atunci va trebui să ne gândim noi la ceva, afirmă doamna Burrows.

Când se ridică în picioare, tunica locotenentului îi veni aproape ca un palton.

Chester şi locotenentul îşi uniră eforturile, făcând tot posibilul

să forţeze uşa, însă aceasta era mult prea trainic construită. Între timp, Chester ajunsese să tuşească la fel de mult ca locotenentul, iar ochii îi deveniseră într-atât de iritaţi, încât abia dacă mai vedea.

— Am putea să spargem chestia asta, propuse Chester, arătând spre gemuleţul circular din uşă.

Ştia că era ceva hazardat: ferestruica avea mai puţin de zece centimetri în diametru şi era plasată mult prea sus ca ei să poată ajunge la clanţă prin ea, dar tot merita încercat.

—Cară-te din drum! ceru locotenentul.

Chester se trase înapoi, în timp ce bărbatul înhăţa taburetul din aluminiu şi-l repezea în geamul ferestruicii pentru observaţie. Numai că taburetul se făcu bucăţi după câteva încercări, în timp ce geamul nu se alese nici măcar cu o zgârietură.

— Vezi ce mai e pe-aici, îl îndemnă Chester pe locotenent, începând să scotocească prin rucsac, căutând ceva cu care să-şi poată croi drum afară. Explozibili n-am, dar... da... asta ar putea să meargă, zise, înşfăcând una dintre carabinele de pe podea. Capul jos... o să folosesc gloanţe adevărate! îi avertiză pe ceilalţi doi.

Trase piedica şi încercă să ochească ferestruica, însă vederea îi era atât de tulbure, încât renunţă.

— Nu merge, bombăni.

Dar imediat îşi aminti de seringile cu atropină pe care i le dăduse Drake şi le scoase la repezeală din buzunar, azvârlindu-i una locotenentului.

—Asta o să te-ajute să vezi iar, îi explică el colonistului. Aşa se foloseşte!

Lăsă jos carabina şi, scoţând capacul seringii, şi-o înfipse în coapsă.

Se aplecă să-şi recupereze puşca, după care se ridică la loc.

—Hoo! Acum mă simt de-a dreptul ameţit! constată.

După câteva inspiraţii adânci, mintea i se limpezi, aşa că ochi ferestruica pentru observaţie şi trase. Zgomotul răsună asurzitor în încăpere. Şi, cu toate că prima împuşcătură produse pagube minime ferestruicii, la marginea geamului apăru o crăpătură micuţă.

—Trebuie să fie blindată sau ceva! Fir-ar să fie! înjură Chester, după care mai trase două focuri într-o succesiune

rapidă.

La cea de-a treia încercare, geamul se sparse.

Locotenentul fu imediat lângă el, îndepărtând cioburile rămase cu unul dintre picioarele taburetului.

— Afurisitul de Styx s-a dus, constată el, după care-şi scoase braţul prin ferestruica rămasă acum fără geam. Clanţa... n-ajung la ea... prea jos, gemu el.

— Lasă-mă să încerc eu. Sunt mai subţire, ceru Chester, trăgându-l deoparte din drumul său.

Dar tot nu reuşi nimic — chiar după ce-şi scoase tot braţul pe geam, Chester observă că mai rămâneau cel puţin douăzeci de centimetri până la zăvor, pe care ar fi trebuit să-l apuce zdravăn ca să-l tragă. În timp ce locotenentul răscolea dulapurile, vrând să vadă dacă nu cumva găsea ceva care să-i ajute să ajungă la zăvor, Chester încercă să-l trezească pe Drake, strigând şi urlând la el, deşi prin ferestruică nu putea să-i vadă decât picioarele. Încă ţipa în clipa în care doamna Burrows îşi făcu apariţia lângă el.

— Nu ştiu ce i-o fi făcut Eddie... poate chiar l-a ucis, zise Chester, răguşit de disperare.

Doamna Burrows inspiră adânc.

— Nu. Nu simt miros de sânge, rosti ea.

Abia acum înţelese Chester ce anume era în neregulă la doamna Burrows.

— O, nu! Sunteţi oarbă! Jigodiile alea v-au orbit! izbucni el.

— Tu spune-mi doar ce vezi afară, îl zori ea.

Tocmai asta făcea când locotenentul apăru cu o bucată de tub chirurgical din cauciuc, oferindu-i-l lui Chester. Băiatul i-l luă din mână şi-l întinse, după care clătină din cap.

— Nu-i bun de nimic, nu vezi? strigă el.

— Calmează-te, Chester, îi zise doamna Burrows. Să începem cu ce e mai important. Trebuie să-l readucem pe Drake în simţiri. Cum procedăm?

Locotenentul reveni, împăunându-se cu ceea ce părea să fie un forceps metalic.

— Nici ***pe departe*** suficient de lung... n-ajunge, îi zise Chester, întorcându-se iar spre doamna Burrows. Păi, începu el, gândindu-se intens, tata a fost supus Luminii întunecate, iar Drake l-a scos din starea aia şocându-l oarecum... Drake îl tot lovea şi...

—Da, asta e... foloseşte durerea ca să-l faci să-şi revină, îl întrerupse doamna Burrows pe băiat. Asta ar trebui să meargă.

—Dar cum? Ce să fac, să-l împuşc? Sau să înfig în el o săgeată tranchilizantă? rosti Chester pe nerăsuflate. La ce bun?

Doamna Burrows se răsuci spre locotenent, care continua să scotocească prin dulapuri, îngrămădindu-le conţinutul pe podea.

—Colly, zise ea. Locotenentul se opri. Vânătorul dumitale e pe-aproape, nu? îl întrebă.

— Am lăsat-o afară, cu prietenul meu, răspunse el. De unde ştii...?

Fu întrerupt de doamna Burrows, care-şi vârî două degete în gură şi scoase un şuierat pătrunzător prin ferestruica pentru observaţie.

—N-o să aibă efect. Colly e o mică afurisită neascultătoare, bombăni locotenentul.

Numai că, în câteva secunde, se şi auzi un mieunat de dincolo de uşă.

—Colly... bravo, fetiţă! rosti doamna Burrows. Acum, ascultă-mă: îl vezi pe omul de-afară? Vreau să-l muşti!

Din moment ce doamna Burrows stătea în dreptul ferestruicii, Chester n-avea de unde să ştie ce se petrecea pe coridor. Se auzi însă un mieunat ce părea întrebător.

—Da, îţi spun să-l muşti. Hai, fă-o! o îndemnă doamna Burrows pe pisică.

Afară, pe coridor, Colly îi dădu de câteva ori roată lui Drake. Nu-i stătea în fire să rănească un om şi era stânjenită de ceea ce i se ceruse să facă. Dar din tonul doamnei Burrows ştia că era de o importanţă vitală. Aşa că Vânătorul se apropie de Drake, după care-l muşcă la repezeală de coapsă, imediat deasupra genunchiului.

Doamna Burrows adulmecă.

— Nu, nu, trebuie să fie mai tare... muşcă-l mai tare! strigă ea.

— Doamne... nu cred că mai avem mult, spuse Chester, dându-şi brusc seama cât timp trecuse. N-o să reuşim.

Privirea lui o întâlni pe a locotenentului, iar lui Chester îi trecu prin minte cât de ironică era soarta, punându-l să lupte alături de un om pe care, doar cu câteva minute mai devreme, ar fi vrut să-l omoare. Însă acum aveau să piară amândoi, dacă ideea doamnei Burrows nu dădea rezultate.

—Haide... MUŞCĂ-L! urlă ea.

Colly se aventură iar spre Drake, cu coada fâlfâindu-i în timp ce-şi cobora botul. Apoi prinse în falei pulpa bărbatului şi muşcă zdravăn.

—MAI TARE! ţipă doamna Burrows.

Cu dinţii încă înfipţi în piciorul lui Drake, Colly scutură din cap, exact cum ar fi procedat dacă ar fi vrut să dea gata un şobolan mare.

Se auzi un răcnet şi capul lui Drake se ridică. Pisica fu atât de năucită de reacţia lui, încât lăbuţele îi tot alunecau pe podeaua cerată, încercând s-o rupă la fugă.

Drake se ridică în picioare, clătinându-se.

—Chester! strigă el.

Apoi zări uşa încuiată şi se repezi spre ea.

După ce trase zăvorul şi deschise uşa, inventarie trei feţe încântate: a doamnei Burrows, a locotenentului şi a lui Chester.

Abia după aceea aruncă o privire spre ceasul de la mână.

— N-avem timp pentru distracţii, anunţă el. Ne-a mai rămas cam un minut ca s-o ştergem.

Fără să ezite, locotenentul o înşfacă pe doamna Burrows şi şi-o aruncă pe umăr.

Drake îi făcu un semn aprobator din cap. Nu ştiuse la ce s-ar putea aştepta când îl văzuse prima oară pe colonist, dar măcar omul nu avea să reprezinte o problemă. Zări rucsacul şi armele lui Chester pe podea.

—Ia-ţi echipamentul... şi nu-ţi uita masca de gaze! urlă el la băiat.

Apoi se năpustiră de-a lungul coridorului, pe scară şi afară, în aer liber. Când ajunseră lângă ghereta străjerului, iar locotenentul îşi văzu prietenul întins la pământ, Drake îi zise:

—O iau eu pe Celia de-acum. Dumneata ocupă-te de el. E prea greu ca să-l pot căra eu.

Locotenentul făcu ce i se spusese, aşa că traversară strada şi tocmai intraseră pe următoarea când detonă prima încărcătură. Exploziile nu se declanşară simultan, ci într-o undă de şoc, ca o serie de artificii în Noaptea Focurilor. Zgomotul exploziilor reverberă peste tot în jurul lor, iar subita năvală a aerului aproape că-i făcu să se cadă în faţă. După ce ultima bubuitură îşi răspândi ecourile prin cavernă, se opriră să vadă cum clădirea se prăbuşea într-un nor de praf.

Locotenentul lăsă jos trupul prietenului său şi se postă în faţa lui Drake.

—Dac-ar fi să-mi fac datoria, conform legii, ar trebui să vă arestez.

Chester se aşteptase la un astfel de moment, aşa că ţinea arma cu tranchilizante pregătită la spate.

—Dar dacă lăsându-vă pe voi doi, suprasolii, să plecaţi înseamnă s-o salvez pe Celia, atunci aşa să fie, continuă locotenentul.

—De ce n-ai veni cu noi? îl întrebă doamna Burrows. Nu te leagă nimic de locul ăsta.

—Mă leagă mama şi sora mea, răspunse el, ridicând din umeri. Nu pot să le părăsesc.

Aruncă o privire spre fumul care se înălţa din rămăşiţele clădirii laboratoarelor.

—Acum trebuie să mă gândesc la o explicaţie convingătoare pentru Styx şi să mă acopăr.

Drake scrută străzile din jurul lor, cu o expresie de nelinişte pe faţă.

—E cazul s-o tulim, zise. Trebuia să fim departe până să se producă explozia. Armata Styx sigur a pornit să ne caute.

—O Doamne, murmură Chester.

În schimb, doamna Burrows nu părea să fie exagerat de preocupată.

—Îţi mulţumesc pentru că m-ai salvat, îi zise ea locotenentului, aplecându-se în faţă ca să-l sărute. Eşti un om bun, un om cu adevărat bun.

El îşi duse o mână la obrazul pe care-i depusese ea sărutarea, iar Chester ar fi fost în stare să jure că se îmbujorase.

În timp ce Drake şi doamna Burrows porneau, Chester rămase pentru o clipă în urmă.

—Mda, poate că nu eşti chiar atât de rău... pentru o matahală nătângă, îi zise el colonistului.

—Marş de-aici, suprasolule, rosti locotenentul, prefăcându-se că-l înhaţă pe băiat de ceafă şi zâmbind. Ei, şi-acum, unde mi s-o fi dus pacostea de Vânător? Sper să nu fi fost rănit în explozie, adăugă, iar zâmbetul i se şterse de pe buze în timp ce începea să-l caute.

Refuzând orice ajutor, doamna Burrows nu avu probleme să ţină pasul cu ei, gonind pe străzi în direcţia staţiilor de ventilare.

În ciuda temerilor lui Drake cu privire la Styx, deocamdată nu se văzură prea mulţi, iar cei care deja patrulau pe străzi puteau fi lesne evitaţi, doamna Burrows întrebuinţându-şi simţul suplimentar.

—Nu pe-acolo, le zise la un moment dat. Cu tot gazul împrăştiat pe-aici, nu sunt atât de exactă pe cât ar trebui, dar cred că sunt vreo câţiva Styx pe-acolo.

Drake aruncă o privire după colţ şi se retrase în grabă. Schiţă un semn de încuviinţare spre Chester.

—Cum reuşeşti? o întrebă el pe doamna Burrows, făcând imediat cale-ntoarsă.

— Lumina întunecată a avut un anume efect asupra mea... am impresia că mi-a rebobinat creierul, îi răspunse ea, izbucnind în râs. Poate că sunt eu oarbă şi n-o să mai pot niciodată să mă uit la televizor, dar oricum nu aveam de gând să mai fac asta.

Nu aveau vreme pentru alte conversaţii, fiindcă intrară pe o stradă plină de oameni cam somnoroşi, mişunând de colo-colo ca o cireadă de vite zăpăcite. Lui Chester i se păru că e aproape amuzant: cu bărbaţii purtând ridicole bonete şi cămăşi de noapte, iar femeile în capoate înflorate, era ca un fel de petrecere în pijamale care a luat-o razna. Fuseseră treziţi de multiplele explozii — ar fi fost imposibil să nu le audă, aflându-se între graniţele uriaşei caverne.

Drake şi Chester nu trebuiră să-şi folosească armele cu tranchilizante nici măcar o dată. Coloniştii erau atât de afectaţi de gaz, încât nu reprezentau o ameninţare. Iar Drake profită de ocazie şi şterpeli o pereche de papuci de la o femeie cam durdulie, care scoase un ţipăt puternic. Abia când, ajunşi ceva mai încolo, i-i dădu doamnei Burrows observă Chester că femeia fusese desculţă până atunci.

Se văzură nevoiţi să mai apeleze la o diversiune când doamna Burrows îi preveni încă o dată cu privire la prezenţa unor Styx. Apoi, până să-şi dea seama Chester, erau deja pe strada principală, cu făgaşele ei săpate de roţile căruţelor, zărindu-se şi pasajul lateral unde se afla cocina de porci.

—N-aş fi crezut niciodată c-o să fiu atât de bucuros să mai simt mirosul rahatului de porci, filosofa Chester.

Când intrară în labirint, Drake îşi scoase iPod-ul, ca să-i călăuzească. Doamna Burrows se ţinu de rucsacul lui Chester, ca să nu o apuce aiurea. Numai că, după o oră de mers, Drake

observă că femeia se cam lăsa târâtă de băiat şi presupuse că toate chinurile îndurate în Colonie începeau să-şi arate rezultatele.

—Ar fi cazul să facem un popas, anunţă el.

Şi, aşezându-se pe nisipul roşu, luară câteva guri de apă din gamele.

—Povestiţi-mi despre Will, ceru deodată doamna Burrows. Povestiţi-mi despre băiatul meu.

Drake întoarse capul spre Chester, îndemnându-l din priviri să răspundă.

—Hm... era OK... era foarte bine... când a... ăăă... când a plecat. Ştiţi, s-a dus după domnul Burrows, în adâncurile Pământului, îi explică băiatul, simţind că nu era momentul prielnic să-i dea de ştire că se aruncaseră amândoi cu capul înainte în Afumata Jean, un abis colosal, şi că habar n-avea dacă supravieţuiseră căderii.

Chester nu se mai aflase niciodată în situaţia de a trebui să informeze pe cineva că soţul şi fiul ar putea să-i fi murit.

Doamna Burrows păru nemulţumită de răspuns. Îşi întoarse ochii nevăzători spre Chester şi, aproape imperceptibil, nările îi fremătară.

—Nu-mi spui tot adevărul, nu-i aşa? îl întrebă ea cu blândeţe.

—Poate c-ar trebui să lăsăm asta pe mai târziu, interveni Drake. Acum suntem un pic cam presaţi de timp.

Chester observă că Drake părea preocupat şi-i adresă o uşoară ridicare din umeri.

—E posibil să apară o complicaţie, rosti în cele din urmă Drake, strâmbându-se în timp ce-şi potrivea masca.

După toate acele emoţii, Chester se simţea complet secătuit de puteri şi nu-şi dorea altceva decât să se întoarcă la suprafaţă.

—Ce vrei să spui? întrebă, după care observă ce avea Drake în mână. Măştile de gaze! Nu avem destule pentru drumul prin Oraşul Etern!

— Nu, nu e asta. Mai am una de rezervă în rucsac, răspunse Drake cu o voce abătută. Despre Eddie e vorba. Era gata să ne lase să murim acolo şi dacă, aşa cum bănuiesc, s-a întors în Supra...

—Depozitul! izbucni Chester, sărind în picioare. Tata! E acolo! Dacă Eddie ajunge primul la el...

— Da, aşa că trebuie să-i dăm bice.

— Dacă e vorba despre mine, interveni doamna Burrows, nu vreau să vă întârzii. Aşteptam să ne ajungă cineva din urmă.

Chester şi Drake o priviră uimiţi.

— Ne-a şi ajuns, dar ai speriat-o tu, Drake, şi păstrează distanţa, explică doamna Burrows, întorcându-se spre pasajul prin care coborâseră ceva mai devreme. Gata, e bine... poţi să ieşi acum, strigă ea.

— Oare de ce nu mă surprinde? oftă Drake.

Cu toate acestea, zâmbea. Chester, în schimb, habar n-avea despre cine discutau doamna Burrows şi Drake.

— Păi, cum aş fi putut s-o las acolo, în casa aia, cu două femei îngrozitoare? se justifică doamna Burrows, după care strigă din nou. Hai încoace, Colly!

Pisica răsări din întuneric, semănând cu o panteră neagră şi privindu-l prudentă pe Drake cu ochii ei de culoarea chihlimbarului.

— Asta ne mai trebuia... când o să ieşim iar la suprafaţă, în Westminster! comentă Drake, râzând pe înfundate.

Capitolul treizeci şi unu

Will şi Elliott săriră împreună peste încă una dintre acele râpe mari. Aterizând de partea cealaltă, picioarele le alunecară prin noroi până când reuşiră să se oprească. Elliott se clătină câţiva paşi, după care aruncă o privire spre Will.

— Mai sunt multe de-astea? îl întrebă, în timp ce Bartleby, hotărându-se că venise vremea să sară şi el, se azvârli din cealaltă parte a râpei.

Din nefericire, îşi calculă greşit distanţa, aşa că ateriză cu un bufnet drept peste picioarele lui Will, doborându-l cu faţa în jos.

— Au! Fii atent, mâţule! îl muştrului Will pe motan, care începu imediat să hoinărească, investigând noua întindere de pământ.

— Ei, zi, mai sunt multe? întrebă din nou Elliott, abia mişcându-şi buzele, de parcă i-ar fi amorţit.

Will o cercetă cu privirea, dându-şi seama că fata era foarte obosită. Efectele epuizării se abat asupra celui în cauză în valuri: în principal, simţi o copleşitoare detaşare de tot ce se află în jurul tău. Dar uneori te prăbuşeşti ca într-un ***montagne-russe*** în cea mai cumplită deprimare şi disperare, când până şi cea mai neînsemnată sarcină ţi se pare o muncă herculeană şi când simţi că nu vei mai zări niciodată luminiţa de la capătul tunelului. Will bănuia că într-o astfel de stare era acum Elliott.

—Nu, cred că e ultima săritură mai mare, zise el, străduindu-se să sune cât mai optimist cu putinţă. Şi slavă Domnului că e gravitaţia scăzută. Altfel nu ştiu cum am fi putut să trecem de ele.

Elliott căscă.

—Sunt ***atât*** de obosită, îngăimă ea. Şi mi-e atât de foame, că aş mânca şi o vacă de peşteră... ba chiar două.

—Mda, şi mie, dar eu n-aş merge chiar până acolo. Stai să ajungem la adăpostul antiatomic: acolo nu sunt numai paturi curate şi drăguţe, ci şi grămezi de mâncare, îi zise Will în timp ce-i chiorăiau maţele cu gândul la carnea de vacă sărată din conservă, întinsă pe pesmeţi, ceea ce, în clipa aceea, i se părea un ospăţ al zeilor.

După mai puţin de un kilometru, ajunseră la marginea filonului şi începură drumul prin pasajul strâmt care pornea de acolo. Înghesuindu-se printre pereţii aspri din piatră, Will opri detectorul şi şi-l vârî în buzunar — acum era imposibil să mai rătăcească drumul. Cu toate acestea, i se părea ceva neobişnuit să nu-i mai audă bruştele clinchete, punctând lentul şi istovitul ritm al tropăitului şi târşâitului ghetelor lor pe pământ.

Trecu o oră până ce Will şi Elliott să mai rostească vreo vorbă.

—Acum nu mai e mult, anunţă el.

—Da, bine, suspină ea.

Dându-şi seama că Elliott tot nu era în apele ei, Will mai făcu o sforţare ca să-i ridice moralul.

—Mda. Chiar nu mai e mult. Ai văzut semnele de deasupra noastră? o întrebă. Oprindu-se, îşi ridică globul luminos, astfel încât lumina să cadă pe suprafeţele înălţate ale peretelui. Uite, vezi? Aproape c-am ajuns acasă.

Elliott se sprijini cu spatele de peretele tunelului, îndreptându-şi fasciculul lanternei în sus, pieziş.

—Un triunghi roşu, observă ea când lumina căzu peste vopseaua roşie, cojită, a unuia dintre simboluri.

—Sunt la intervale de cam cinci sute de metri, zise Will, pornind din nou la drum.

Dar în clipa în care rosti aceste cuvinte, ele îi răsunară în cap de parcă ar fi lovit un diapazon.

Cu Elliott pe urmele lui, Will continuă să înainteze maşinal. Fără să-şi dea seama, şuiera distrat printre dinţi, exact cum făcuse tatăl lui atunci când trecuseră, doar cu câteva luni în urmă, prin acelaşi tunel. Doctorul Burrows observase primul semnele de orientare, arătându-i-le şi lui Will.

Îşi încetă fluieratul.

—Sunt la intervale de cam cinci sute de metri, repetă el abia inteligibil, însă în cap auzea vocea tatălui său, la fel de desluşit ca şi cum doctorul Burrows s-ar fi aflat chiar lângă el.

Îşi încetini paşii, amintindu-şi cât se chinuise tatăl lui să-l convingă să meargă mai departe în această porţiune a drumului. Pe atunci, Will era plin de remuşcări provocate de gândul că nu făcuse eforturi mai mari ca să-i găsească pe Chester şi pe Elliott, ca să se poată regrupa, după explozie, lângă submarin. Devenise certăreţ şi-şi vărsase nervii pe doctorul Burrows, defulându-şi întreaga frustrare şi resentimentele asupra lui, când în realitate era furios pe sine însuşi. Furios şi extrem de derutat cu privire la ceea ce ar fi trebuit să facă.

Deodată, se opri brusc, obligând-o pe Elliott să procedeze întocmai, în spatele lui.

—Ce e? îl întrebă.

—Păi...

Până să-şi dea seama, Will izbucni în plâns. Nu şi-l mai putea stăpâni, hohotind atât de amarnic, încât abia mai putea să respire.

—Tată, of, tată, gemu el, după care se întoarse repede spre perete, ascunzându-şi faţa de Elliott.

Era stânjenit şi ruşinat de faptul că ea îl vedea pierzându-şi într-un asemenea hal controlul asupra propriilor sentimente.

Întorcându-se tiptil să vadă de ce-i rămăseseră în urmă tovarăşii de călătorie, Bartleby îl privi pe Will cu ochii lui mari, arămii, neînţelegând ce nu era în regulă. Motanul încercă să-şi strecoare botul între Will şi peretele tunelului, ca să-i atragă

atenţia asupra lui. Văzând că Will nu se clinteşte, Bartleby se aşeză lângă el, cu capul înclinat într-o parte, începând să miaune în semn de compătimire faţă de băiatul zguduit de hohote de plâns.

—Mare idiot sunt, murmură Will când Elliott se apropie de el.

—Ba nu, nu eşti, zise ea cu blândeţe.

Îl cuprinse cu un braţ şi-şi lăsă capul pe umărul lui.

—Nu ştiu ce... de ce acum..., bâigui el printre câteva răsuflări iuţi, superficiale, încă neputând să-şi recapete stăpânirea de sine.

Rămaseră aşa o vreme, Elliott ţinându-l în braţe.

—Ce caraghios, izbuti el să rostească, respirând din greu.

—Nu e nimic. Eşti doar întristat, spuse ea, strângându-l în braţe. Nu trebuie să te împotriveşti. Ţi-aduci aminte ce i-am spus lui Cal pe insulă — cum experienţele îngrozitoare te întăresc şi te fac mai apt să supravieţuieşti?

Will bâigui un „da”.

—Nu e întru totul adevărat. Numai timpul îmbunătăţeşte situaţia, recunoscu ea.

Văzând că Will începe să se liniştească, Elliott îşi înălţă capul. Tocmai se pregătea să-l sărute pe obraz când el se îndepărtă uşurel de perete, desprinzându-se de ea.

Neştiind ce ar fi vrut fata să facă, Will îşi lăsă privirea în pământ. Vocea îi sună încordată şi răguşită când încercă să-şi exprime gândurile.

—Mă tot enervam pe tata. Eram atât de afurisit de sigur pe mine, atât de convins că aveam dreptate... ***Bătrân şi prost,*** îmi tot ziceam în sinea mea. ***Bătrân prost, tâmpit şi învechit...*** nu face nimic cum trebuie... Încurcă al naibii de mult totul, mărturisi Will, ştergându-şi faţa umedă cu mâneca. Uneori mă purtam oribil cu el, iar acum nu pot să-i spun că eu am fost cel care s-a înşelat şi cât de rău îmi pare pentru asta.

Încercă să chicotească, ştergându-şi lacrimile din ochi cu degetul mare, însă nu-i ieşi un sunet prea vesel.

—Mă rog, să-i spun că m-am înşelat ***uneori,*** adăugă el.

Suspină adânc, dar suspinul se transformă într-un sughiţ atât de răsunător, încât Bartleby îşi ciuli urechile.

—Vrei puţină apă? îi oferi Elliott. Putem să mai rămânem aici o vreme, dacă vrei.

—Nu... sunt bine acum, o asigură Will. Mulţumesc.

Şi porni mai departe prin tunel, trăgându-şi nasul din când în când, în timp ce deschidea drumul, cu gândul încă la tatăl lui.

— Am reuşit! strigă Will spre Elliott, năvălind atât de grăbit prin deschizătură, încât aproape că se prăbuşi pe platforma din beton.

Ţinând în faţă globul luminiscent, tocmai se pregătea să se întoarcă spre dreapta când Bartleby ţâşni ca o ghiulea prin gaură, galopând cu toată viteza.

—Nuuuuu! strigă Will, încercând să-l prevină, însă era deja prea târziu.

Se auzi un enorm plescăit când Bartleby zbură de pe platforma din beton, căzând în apă.

După ce ajunse şi Elliott, urmăriră amândoi mişcările Vânătorului. Cu urechile lipite de cap şi ţinându-şi botul lat cât mai ţeapăn deasupra apei, înota câineşte spre margine.

—Habar n-aveam că ştie să înoate. Şi pare să-i cam placă... de fapt, nu e un motan adevărat, nu? zise Will.

Văzând că Bartleby ajunsese destul de aproape, Will îngenunche şi-i întinse mâna animalului, ajutându-l să se caţere la loc pe uscat. După ce Bartleby se scutură zdravăn, împroşcându-i pe amândoi, Elliott îşi îndreptă fasciculul luminos al lanternei spre limanul cu apă limpede, apoi spre peretele cavernei din stânga lor.

—Aşadar, asta a fost? întrebă ea.

—Încă n-ai văzut nimic, răspunse Will, ştergându-şi palmele pe tricou. Trebuie să aprindem reflectoarele. Hai, pe-aici.

Merseră de-a lungul platformei, se căţărară peste un morman de grohotiş, după care cotiră la stânga, pe chei. Cât ai zice peşte, ajunseră la clădirea scundă, cu geamuri prăfuite.

Will se apropie de greoaia uşă gri-albăstruie.

—E deja deschisă! exclamă.

Elliott îşi smuci arma de pe umăr şi-i trase piedica.

—E cineva acolo? strigă.

Will apucă mecanismul circular al încuietorii şi trase uşa cu câţiva centimetri spre el.

—Sigur era închisă când am plecat de-aici, zise, apoi se întoarse spre Elliott, încruntându-se. Şi ştiu că era încuiată: tata mi-a cerut să verific.

Elliott se lăsă pe vine, cu degetul pe trăgaci.

—Nu, nu cred că avem motive de îngrijorare, nu aici, îi zise

Will. Nu poate să fie vreun Styx. Dar asta înseamnă că... bănuiesc... că Chester a reuşit să se întoarcă aici, împreună cu Martha, adăugă, zâmbind larg. Prin urmare, e OK şi el.
Ştii, adăugă clătinând din cap, cu toate întâmplările astea, nu prea m-am gândit la el în ultimul timp. Doar am presupus că trebuie să fi ajuns din nou în Suprasol, cu femeia aia ţicnită, şi că e pe undeva pe-acolo, la suprafaţă.

Cu toate acestea, privindu-l pe Bartleby, Elliott nu se simţea prea liniştită în legătură cu situaţia lor prezentă.

— Vânătorul simte ceva, îi şopti ea lui Will. Vorbeşte mai încet. Şi deschide uşa mai mult, ca să văd înăuntru.

Will se conformă şi, de îndată ce ea cercetă interiorul cu luneta carabinei, intrară amândoi. Will nu mai pierdu timpul, îndreptându-se spre panoul cu întrerupătoare.

— Aici e principalul tablou pentru lumini. Să le aprind... ţi se pare o idee bună? o întrebă el pe Elliott, care-i răspunse cu o înclinare aprobatoare a capului.

—Pur şi simplu nu-mi place cum se comportă Bartleby, afirmă ea cu voce scăzută.

Motanul înainta, părând să fie atent la ceva.

Amintindu-şi că primul întrerupător nu funcţionase atunci când îl încercase tatăl lui, Will îl alese pe următorul, trăgând pârghia în jos; pentru o clipă, încăperea fu iluminată de o străfulgerare albastră, după care becurile prinseră viaţă.

—Ho! exclamă Will. Am uitat cât de puternică e lumina.

Dar, în ciuda strălucirii lor, băiatul izbuti să apese şi comutatoarele care controlau iluminatul de afară.

— Tata mi-a zis că toată chestia e alimentată de turbinele din râu, o informă pe Elliott.

— Ai grijă, şuieră ea, făcându-i semn cu capul spre un colţ al încăperii.

Will îşi îndreptă privirea spre uşa blindată, groasă de un metru.

—Şi pe asta au lăsat-o deschisă, constată, îndreptându-se spre ea.

— Stai pe loc, şopti Elliott. Pare ud. Will căută să vadă încotro se uita fata. Lângă uşă era un obiect mărunt, soios, peste tot în jurul lui podeaua din beton fiind mânjită cu pete cenuşii.

În timp ce Bartleby se apropia de el, centimetru cu centimetru, Will nu putea să-şi dea seama de ce era motanul

atât de agitat.

—Sunt sigur că eu şi tata n-am lăsat nimic pe-aici, o informă Will pe Elliott în şoaptă. Dar nu e decât o cârpă murdară, nu?

În timp ce fata îşi ţinea arma îndreptată spre uşa blindată, Will se duse spre obiect şi-l împunse cu vârful ghetei.

—Da, e o cârpă, zise el, aruncând-o cu piciorul. Ba nu, ai grijă... fiindcă e periculoasă... foarte periculoasă! izbucni Will, abia putând să mai vorbească printre hohotele de râs. Uită-te la ea... nu e o cârpă... e o pereche de chiloţi murdară rău! Probabil că şi i-a aruncat Chester aici!

Apropiindu-se, Elliott constată că era, fără urmă de îndoială, o pereche de chiloţi tetra murdari şi destul de jerpeliţi.

Pe urmă, Will, Elliott şi Bartleby trecură în vârful picioarelor de uşa deschisă, ajungând în culoarul de dincolo. Avea vreo cincisprezece metri înălţime şi era puternic luminat de un şir de becuri din mijlocul tavanului. Will aruncă o privire spre cabina radiotelegrafistului, asigurându-se că mai era acolo. Avea de gând s-o viziteze ceva mai târziu.

Îi arătă lui Elliott următoarea cabină.

—O să-ţi placă la nebunie ce e acolo, zise, fără să facă vreun efort să-şi coboare tonul. E depozitul de arme. E...

— Bartleby tot pare agitat. Şi mai e şi un miros ciudat, îl preveni ea tăios.

Will adulmecă de câteva ori.

— Detergent... nimic mai mult, trase el concluzia. Probabil de-aici, adăugă, frecând cu piciorul o dâră umedă de pe linoleumul în rest imaculat al culoarului. Chester sau Martha poate c-a târât ceva pe-aici.

Numai că Elliott avea dreptate: Bartleby continua să se comporte bizar pe măsură ce înaintau tiptil, deşi Will punea acest lucru pe seama faptului că se afla într-un mediu necunoscut, plin de mirosuri noi pentru el.

Lângă uşa din capătul pasajului erau câteva ambalaje alimentare, rupte în bucăţele.

— ***Lasă mereu locul aşa cum ţi-ar plăcea să-l găseşti,*** rosti oarecum dezaprobator Will, citând maxima doctorului Burrows.

— Tatăl tău? întrebă Elliott, dându-şi seama că vorbele nu păreau să-i aparţină băiatului.

— Tatăl meu, confirmă Will. Dar mă surprinde că Martha şi

Chester au putut să facă toată mizeria asta.

— E altceva aici, şopti Elliott, strâmbând din nas. E un miros care...

— Nooo, nu-s probleme, insistă Will. Îţi faci prea multe griji. Îţi tot spun: nimeni altcineva n-ar putea să ajungă aici. E un drum foarte lung din Colonie sau din Adâncuri, mulţi kilometri depărtare faţă de orice altceva.

— Dar nu crezi că Gulerele Albe puteau să fie măcar un pic curioase cum aţi reuşit, tu şi cu doctorul, să vă întoarceţi în Highfield? Şi dacă i-au prins pe Chester şi pe Martha şi i-au supus la Lumina întunecată... nu crezi că ei le-ar fi spus totul, inclusiv despre locul ăsta? raţionă Elliott. Şi cum rămâne cu mama ta? Dacă o fi fost cu adevărat distrusă de Styx cu Lumina întunecată?

—Nu, mama nu... Drake a avut grijă ca tata şi cu mine să nu spunem prea multe de faţă cu ea, mai ales despre locul în care iese râul, sub aerodrom, răspunse Will. Dar presupun că ai dreptate.

Pătrunseră în zona principală, plină cu şiruri de paturi de campanie. Era de mărimea unui teren de fotbal, iar în jurul ei se aflau şi alte încăperi. Fiind toate luminile aprinse, puteau să vadă că nu era nimeni acolo.

—Ce ţi-am spus eu? îi zise Will lui Elliott. Nu-i nimeni acasă. Nimeni acasă. Hai cu mine.

O rupse la fugă, apucând-o prin zona paturilor de campanie. Elliott îl urmă prudentă, ţinându-şi încă arma la umăr. Când ajunse lângă el, de cealaltă parte a încăperii, Will îi arătă o uşă albastru-deschis, cu un număr întipărit pe ea.

—Aici sunt duşurile, o înştiinţă el. Apoi, ajungând la următoarea uşă, scoase un chiot de bucurie. Şi aici e ceea ce căutam! Aici e bucătăria! anunţă el.

Deschise brusc uşa şi păşi înăuntru.

Întreaga cameră părea să se mişte.

Apoi, totul încremeni.

Sute de ochi mici erau fixaţi asupra lui.

Mustăţile zvâcniră.

Şi începură să roiască.

O dezgustătoare gloată de şobolani.

—Doamne, Dumnezeule! se văicări Will în clipa în care, ca un jet de petrol, întreaga haită se năpusti spre uşă.

Rămas înţepenit la intrare, Will se prinse cu mâinile de tocul uşii. Închise ochii, încordându-şi puterile să reziste torentului de dăunători care se scurgea pe lângă el. Chiar şi printre picioarele lui.

Auzi arma lui Elliott răsunând când împuşcă un şobolan, apoi încă unul, însă asta nu era nimic în comparaţie cu Bartleby, care avea parte de distracţia vieţii. Semăna cu o tornadă zbârlită în timp ce sărea, înhăţând în dinţi şobolan după şobolan. Nu-i omora muşcându-i, ci doar îi ciupea de ceafa şi apoi, cu o abilă scuturătură a capului, ucidea fiecare rozător, frângându-i gâtul.

— DOOOAAAAAMNEEEEEEE! urlă Will, retrăgându-se cu paşi împleticiţi.

Abia atunci deschise ochii şi observă urmele masacrului ducând spre intrarea principală. Şobolani morţi sau şiroind de sânge zăceau împrăştiaţi peste tot, însă nu se vedea nici urmă de Bartleby.

Elliott se cocoşase de râs.

— Dacă te-ai fi văzut! exclamă ea.

Lui Will nu i se părea câtuşi de puţin amuzant.

— Dezgustător! icni el.

— Nu sunt decât şobolani... iar acum avem şi ce să mâncăm, mai izbuti Elliott să rostească printre accesele de râs.

Will era extrem de abătut în timp ce se întorcea în bucătărie şi evalua haosul rămas în urma şobolanilor. Ambalaje alimentare sfâşiate, pliculeţe de ceai rupte — absolut toate lucrurile în care putuseră să-şi vâre dinţii fuseseră făcute praf. Depista pe podea şi un flacon din plastic, cu detergent, pe care rozătoarele izbutiseră cumva să-l dărâme de pe suportul pentru vase de lângă chiuvetă. Asta explica de ce erau dâre de detergent peste tot.

Se uită iar la rafturi, acolo unde erau stivuite conservele.

— Bine măcar că n-au ajuns şi la carnea mea sărată de vită, comentă Will, încercând să se consoleze, dar fără să mai aibă acelaşi apetit de mai devreme.

* * *

— Scoate-ţi tot echipamentul şi aruncă-l în cufăr, împreună cu armele, îi zise Drake lui Chester. Ne întoarcem mai târziu după ele.

Doamna Burrows şi Colly aşteptară în pivniţă până când Chester îşi puse rucsacul şi centura cu echipament în cufărul

deschis. Apoi îşi contemplă arma din mână, ezitând să se despartă de ea.

—N-o să avem nevoie de arme când ajungem la depozit? întrebă el.

—Cred că-ţi dai seama că sus e ora prânzului... e lume peste tot. Şi poliţie. Doar nu vrem să ne prindă având ceva incriminator la noi... nu merită să riscăm, îi explică Drake. Şi am eu ceva echipament în Range Rover, nu departe de locuinţa lui Eddie. Ne oprim întâi acolo.

—Perfect, îl aprobă Chester.

Drake tăie o bucată de frânghie şi improviză o lesă pentru pisică. Lui Colly părea să-i mai fi trecut teama faţă de el, aşa că-l lăsă să i-o lege în jurul gâtului, după care Drake îi întinse celălalt capăt doamnei Burrows.

—De dragul aparenţelor, explică el. Trântind capacul cufărului şi închizând încuietorile, aşeză deasupra lui câteva lăzi cu cărţi, ca să-l camufleze. E vremea s-o luăm din loc, anunţă apoi.

Urcă treptele până la uşa din capătul pivniţei şi încercă s-o deschidă. După cum se aştepta, era încuiată.

—O să facă un pic de zgomot, dar merge, zise.

Coborî câteva trepte, după care execută o perfectă lovitură laterală cu piciorul drept în încuietoare. Se auzi un pârâit, lemnul crăpă, iar bărbatul deschise uşa şi trecu dincolo, cu doamna Burrows şi Vânătorul urmându-l îndeaproape şi cu Chester asigurând ariergarda.

Ieşind în piaţetă, observară că, într-adevăr, era plină de lume. Erau vreo treizeci de elevi de la şcoala din apropiere, unii jucând fotbal pe suprafaţa acoperită cu iarbă din mijloc, în timp ce alţii stăteau în jurul lor, în mici grupuri. În plus, mijind ochii ca să se reacomodeze cu lumina zilei, Chester zări câţiva turişti cu camere video şi doi bărbaţi mai în vârstă, în veşminte clericale. Inspiră adânc şi reduse distanţa dintre el şi doamna Burrows.

Când lumea începu să-i observe, în piaţetă se aşternu tăcerea.

Calmul iniţial lăsă locul unui val de murmure uimite, meciul de fotbal încetând, fiindcă băieţii îşi pierduseră interesul faţă de el. Cu toţii urmăreau micul grup bizar ce-şi croia drum pe o latură a piaţetei. Chester îşi dădu seama că, dacă el şi Drake, cu costumele lor de Noddy verzi şi acoperite de noroi, n-ar fi fost

de-ajuns să atragă atenţia, atunci o femeie cheală cu linii negre punctate pe craniu, îmbrăcată într-o tunică albastră şi cu papuci rubinii sigur atrăgea mai mult decât o privire fugară. Iar Colly, la fel de cheală ca doamna Burrows şi de dimensiunile unui dog danez, era cireaşa de pe tort pentru spectatorii înmărmuriţi, mai ales că-i şi adulmeca iscoditoare.

Apropiindu-se de ieşirea din piaţetă, portarul îi urmărea cu o privire curios-ostilă. Era altul, nu cel din schimbul de noapte pe care-l întâlnise Drake de două ori până atunci, însă părea să-şi îndeplinească sarcina cu la fel de multă dăruire. Ştiind că dubiosul trio, cu animal cu tot, avea să treacă pe lângă el în drum spre ieşire, aştepta, bătând cu piciorul în pământ.

—’Năz’ua, rosti către Drake, echilibrându-şi centrul de greutate pe vârful picioarelor, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o confruntare.

—Minunată zi, îl aprobă Drake cu însufleţire şi cu ochii pe jumătate închişi, privind cerul senin. Şi, înainte ca portarul să mai poată pronunţa vreun cuvânt, declară: în caz că vă întrebaţi, să ştiţi că suntem un grup artistic.

—Aaaaa. Artişti, zise portarul.

Renunţând la poziţia defensivă, se lăsă la loc pe călcâie şi încuviinţă cu un aer de cunoscător, ca şi cum n-ar mai fi avut nevoie de vreo altă explicaţie.

Merseră pe alee şi ieşiră pe stradă, unde Drake se duse până la marginea trotuarului, să oprească un taxi. Însă mulţimea era aici şi mai numeroasă decât în piaţetă, toată lumea oprindu-se să caşte gura la straniul cvartet. Doi tineri punkişti japonezi, îmbrăcaţi identic, cu creste de un albastru-electric, se apropiară agale de doamna Burrows.

— Adevărată înfăţişare, surioară, zise băiatul punkist, studiind-o cu o admiraţie fără rezerve.

—Coooool tanti, chiţăi şi fata.

—Vă mulţumesc, răspunse doamna Burrows.

Tot vorbea cu Colly, străduindu-se s-o menţină cât mai calmă în noul mediu. Combinaţia dintre zarva produsă de atâţia oameni şi zgomotul traficului aglomerat de pe strada Victoria era neliniştitoare pentru un Vânător ca ea, iar capul pisicii se tot răsucea într-o parte şi-n cealaltă, încercând să nu-i scape nimic.

— Ca lumea şi pisica, comentă băiatul către fată, arătând spre Colly cu o expresie uimită.

Pisica îl adulmecă, plină de curiozitate. Fata bătu din palme încântată şi începu să ţopăie.

—Ihi! E Doraemon... ca în manga!

—Da, o pisică-robot Doraemon autentică! o aprobă punkistul.

Făcu la repezeală o fotografie cu Vânătorul, discutând însufleţit în japoneză cu iubita lui, după care se îndepărtară.

Deşi Colly se afla într-o stare de maximă derută, nici doamna Burrows nu părea să se împace prea bine cu situaţia. Când Drake izbuti până la urmă să găsească un taxi negru, femeia păru extrem de mulţumită cufundându-se pe bancheta din spate.

—E totul în regulă, doamnă Burrows? o întrebă Chester.

—Supraîncărcare senzorială, abia dacă-i răspunse femeia, după care ceru să se închidă geamul.

Când se opriră la un semafor, taximetristul privi peste umăr spre Colly, care se încovrigase pe jos.

—E chiar un câine însoţitor pentru orbi? N-am mai văzut unul ca ăsta până acum, zise el.

—Sigur că da. Şi-acum, fiindcă ne grăbim, te rog să calci acceleraţia, îi ceru Drake.

Când opriră lângă Range Rover, îi dădu bani lui Chester pentru plata cursei, apoi le îndemnă pe doamna Burrows şi pe Colly să treacă din taxi direct în maşina lui.

—Nu vrei să vin şi eu? se oferi doamna Burrows. Pot să vă ajut.

—Celia, arăţi terminată de oboseală şi cred că de data asta putem să ne descurcăm şi fără sistemul tău de avertizare timpurie. Dacă-l cunosc eu bine pe Eddie, a şi spălat putina, răspunse Drake, ducându-se apoi în spatele automobilului şi deschizând portbagajul, să scoată de acolo o geantă de voiaj. Să te servesc cu un Beretta, îi zise el lui Chester, întinzându-i un revolver, după care-şi îndesă un al doilea la brâu.

Fără să vorbească, Drake şi Chester trecură de câteva străzi până ajunseră la depozit, unde se lipiră de zid ca să evite camerele de supraveghere.

—Atenţie la umbre, zise Drake, descuind uşa şi deschizând-o foarte puţin, astfel încât să poată verifica dacă nu există vreun explozibil mascat. Pe urmă, se strecurară amândoi înăuntru, scoţându-şi pistoalele. Dac-o fi aici, înseamnă că ne-a văzut pe monitoarele cu circuit închis, îl preveni Drake pe Chester în

şoaptă. Adică ştie că venim.

Îşi oferiră treizeci de secunde pentru a se adapta la lumina slabă din corpul principal al depozitului, după care Drake porni înainte pe scară, scrutând permanent grămezile de maşinării vechi de dedesubt, în caz că Eddie s-ar fi ascuns acolo.

Ajungând sus, găsiră uşa apartamentului larg deschisă.

— Uşor şi fără zgomot, şopti Drake, trecând pragul.

Primul lucru pe care-l observară fu lipsa covorului din antreu, lăsând la iveală doar podeaua din beton. După ce înaintară, cu pistoalele întinse în faţă, observară că şi podeaua încăperii principale arăta exact la fel.

— A luat-o la sănătoasa şi a dus tot cu el, zise Drake cu voce joasă.

Camera era ca o cochilie goală: masa cu scena bătăliei de la Waterloo, şirul de monitoare cu circuit închis, orice piesă de mobilier, până şi tapetul, toate dispăruseră.

Totuşi, mai rămăsese ceva pe podeaua goală, în mijlocul camerei, iar ochii lui Drake şi ai lui Chester erau aţintiţi într-acolo, pe măsură ce se apropiau.

Forma de pe podea se mişcă.

— TATA! E TATA! strigă Chester.

Se repezi şi-i scoase căluşul din gură tatălui său, care era legat fedeleş cu o funie.

— Chester! Slavă Domnului că eşti tu, bolborosi domnul Rawls. Nu ştiu ce s-a întâmplat! Pur şi simplu, m-am trezit aşa.

— Nu-ţi face probleme, tată, zise Chester, cercetându-l să vadă dacă nu este rănit în timp ce-i slăbea legăturile. E OK, Eddie nu i-a făcut nimic, îi strigă el lui Drake, care se dusese în celălalt capăt al încăperii, să investigheze dormitoarele.

Drake se înapoie în câteva secunde.

— Nţ. N-a mai rămas nimic, raportă, ridicând din sprâncene. Trebuie să recunosc... destul de impresionant pentru cât de puţin timp a avut la dispoziţie.

— Dar cum de-o fi reuşit? întrebă Chester, dezlegând cea din urmă bucată de frânghie din jurul gleznelor tatălui său şi ajutându-l să se ridice în picioare.

— Poate c-o fi avut o gaşcă de mici ajutoare — câţiva elfi — care să-i mute totul? Mai ştii? glumi Drake, chicotind. Ce mă linişteşte este că l-am găsit teafăr pe Jeff.

Totuşi, aruncând o privire spre domnul Rawls, observă ceva.

—Numai o clipă, zise.

Întinse mâna spre buzunarul de la pieptul domnului Rawls şi scoase un bileţel îndesat acolo, despăturindu-l.

— ***Un gest de bunăvoinţă pentru viitor. Al tău prieten,*** citi el cu voce tare.

Chester se încruntă.

—Pare să fie pentru tine, Drake. Prin urmare, se aştepta să scapi din Colonie?

Drake părea amuzat.

—Poate. Poate nu e totul numai alb şi negru, aşa cum am crezut eu. La urma urmei, era dispus să-l lase pe poliţistul acela colonist să moară împreună cu noi în explozie, în schimb tot i s-a părut nimerit să-l cruţe pe Jeff.

— Explozie? Poliţist? Ce Dumnezeu aţi făcut? îi luă la rost domnul Rawls, uitându-se ba la Drake, ba la fiul său.

—Ce-ar fi să-l duci tu afară, la maşină, unde poţi să-l pui la curent cu tot? îi propuse Drake lui Chester. Vă las pe toţi undeva, după care mă întorc la hotel, să aflu dac-o fi apărut mama ta. Rămase pe gânduri o clipă, după care adăugă: dar, mai întâi, trebuie să văd ceva.

Drake ieşi din apartament şi coborî scara. Mergând prin depozit, descoperi ceva pe jos. Împinse obiectul cu vârful piciorului. Era ceva vâscos, gri, nu foarte diferit ca aspect de un terci învechit. Nici urmă de motociclete, dar nici nu se aştepta să le vadă, din moment ce el şi Eddie le lăsaseră în Westminster.

Observă că schelăria înfăşurată în folii groase de polietilenă se afla încă într-un colţ al depozitului. În drum spre ea, Drake nu se mai opri să apese butonul roşu de pe tabloul de distribuţie al strungului şi să dezamorseze explozibilii— ştia prea bine ce avea să găsească.

Dând deoparte folia, văzu că, deşi cadrul din beton rămăsese, uşa metalică dispăruse. Trei sau patru trepte ale scării erau încă vizibile, dar întreaga deschizătură era umplută cu un fel de mâl cenuşiu: aceeaşi substanţă ca cea de pe podeaua fabricii. Drake căută prin jur până găsi o bucată de lemn pe care o înfipse în mocirla aceea densă, după care o trase înapoi. Atinse un pic din substanţa rămasă pe băţ, frecând-o între degete.

— Ciment cu priză rapidă, zise şi-şi coborî privirea spre deschizătura astupată, clătinând din cap aprobator. Aşadar,

întreaga pivniţă e plină de aşa ceva... inteligent. Te-ai asigurat că n-o să mai coboare nimeni acolo... dar pun pariu că ţi-ai luat cu tine întregul echipament Styx, nu-i aşa, Eddie?

Partea a cincea
Reunirea

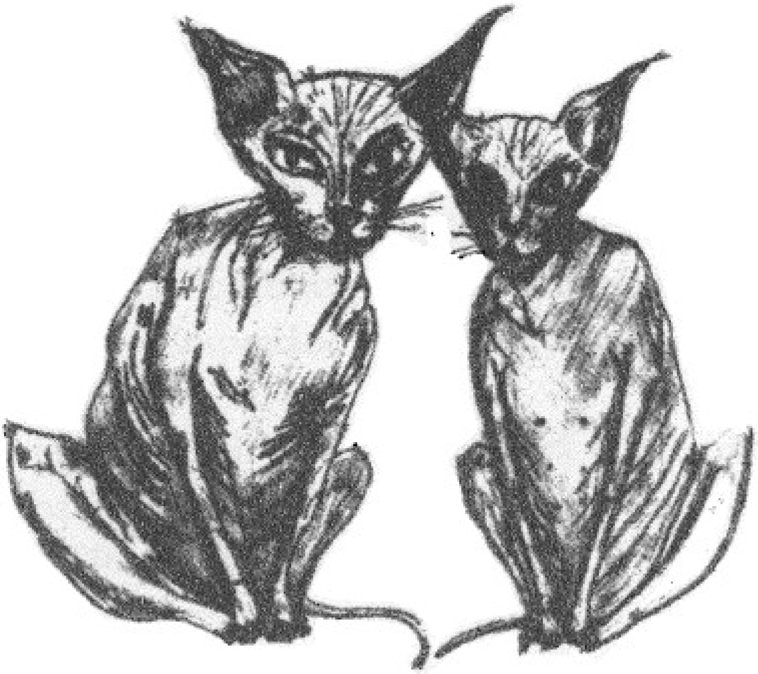

Capitolul treizeci şi doi

Will îi arăta lui Elliott locurile din preajma limanului când dădură peste Bartleby, care se aşezase pe cheiul din beton, cu una dintre recentele sale prăzi în labe. Îi mesteca zgomotos fie capul, fie coada— Will nu-şi dădea seama, dată fiind starea scheletului însângerat. La fel ca oricare pisică, Vânătorul era total adâncit în devorarea prăzii, făcând abstracţie de orice altceva. Nici măcar nu se sinchisi să-şi ridice capul spre Elliott în clipa în care fata se abătu în acea parte a cheiului, inspectând epavele bărcilor scufundate de pe fundul apei limpezi.

Will privea absent de partea cealaltă a lagunei, unde bătrâna barjă plutea în derivă, când observă ce-i atrăsese atenţia lui Elliott. Se plesni peste frunte.

—Şalupa! Ce idiot sunt! De ce nu m-am gândit la asta până acum? răbufni, apoi o rupse la fugă spre chei. Odată ajuns acolo, parcurse în grabă scurta distanţă până la clădirea dinamului. Da, s-a dus! exclamă el. Chester a luat şalupa cu motor exterior pe care eu şi tata am lăsat-o aici, constată, privind pe lângă clădire.

— Prin urmare, nu încape discuţie că s-a întors în Suprasol. Dar cu noi ce se-ntâmplă? întrebă Elliott, ajungându-l din urmă.

— Probabil că pot să fac să meargă alt motor exterior, şi în rezervoarele astea se găseşte combustibil din belşug, însă problema e..., zise Will, scărpinându-şi bărbia. Problema este barca.

Aruncă o privire spre clădirea scundă în care erau depozitate ambarcaţiunile.

— Nu e niciuna.

— Nu sunt bărci, zise Elliott.

— Mă rog, sunt, dar fibra de sticlă e grav avariată... ştiu asta pentru că m-am uitat bine la toate. Am mai verificat o dată după ce a ales tata una. Dacă m-aş fi lăsat pe mâna lui, n-aş mai fi fost acum aici.

— Ei bine, uite că eşti şi se pare că ***suntem*** aici pentru totdeauna, nu? Suntem naufragiaţi, comentă posomorâtă Elliott, întorcându-se să plece spre chei.

„Să fie asta chiar atât de rău?” se întrebă Will în sinea lui.

Limbajul trupului ei nu-i scăpă, în timp ce fata se îndepărta deznădăjduită, fără să mai acorde vreun interes împrejurimilor. „Poate că detestă să fie aici cu mine. Poate că tot ceea ce-şi doreşte este să fie cu Chester.” Will închise strâns ochii. „Şi poate că eu m-am tâmpit de tot. N-ar trebui să-ţi pese atât de mult... de ce-ţi pasă atât de mult?” se interogă singur, cu o uşoară ridicare din umeri.

— Dar chiar îmi pasă foarte mult, îşi răspunse cu toată seriozitatea, vorbind cu voce tare şi deschizându-şi ochii.

Elliott îi dădu impresia că-şi încetineşte mersul tocmai în acea clipă, iar Will se întrebă dacă nu cumva îl auzise. Spera să nu fi fost cazul: ea era destul de departe, pe chei, aşa că zgomotul produs de râul subteran aflat chiar la capăt ar fi trebuit să-i acopere vocea. Sau, cel puţin, aşa spera.

Înroşindu-se, făcu stânga împrejur şi fugi înapoi spre adăpostul antiatomic, după care intră, ducându-se direct spre cabina radiotelegrafistului.

—Cel negru, nu cel roşu, rosti, amintindu-şi propriile instrucţiuni date lui Chester cu privire la care dintre telefoanele fixate în perete mai funcţiona, ca printr-o minune.

Will se gândi la prietenul lui şi la ultima dată când îl văzuse, înainte ca el să-şi urmeze tatăl, sărind în Afumata Jean, aruncându-se în necunoscut.

Se întâmplase doar cu puţine luni în urmă, dar i se părea că trecuse mult mai mult timp, atâtea se petrecuseră de-atunci. Will rămăsese între timp fără tată — mai pierduse o persoană foarte importantă din viaţa lui. Şi, destul de probabil, îşi pierduse şi mama. Atât de mulţi muriseră. În ritmul ăsta, îşi zise, o să rămână singur, complet izolat: un orfan fără prieteni, amărât, veşnic fugind de Styx. Asta dacă mai era în viaţă.

Trântindu-se pe unul dintre scaunele cu spătar din pânză, Will îşi aminti cum stătuse în acelaşi loc când doctorul Burrows îl surprinsese cu pesmeţii şi cu gamela murdară de tablă, plină cu un ceai oribil, peste măsură de dulce.

În timp ce savura amintirea aceea, îşi dădu seama cât de fericit fusese atunci, cu toată nesiguranţa viitorului. Şi, în ciuda faptului că doctorul Burrows fusese dispus să sacrifice totul, inclusiv legătura cu soţia şi cu fiul lui, în favoarea tenacei şi încăpăţânatei urmăriri a cunoaşterii, ***existase*** în el o latură grijulie şi preocupată. Poate că stătuse adânc îngropată în fiinţa

doctorului Burrows în mare parte din timp, dar Will avusese parte de dovezi sporadice ale acesteia.

—Tată. Bătrâne tată drag, murmură Will cu tristeţe, deschizând străvechiul radio de pe banca din faţa lui şi privind cum se aprind lămpile din partea superioară.

Nu ştia dacă radioul trebuia să fie pornit ca să funcţioneze telefonul, dar avea o superstiţie în acest sens, spunându-şi că n-avea ce rău să-i facă. După un minut, când lămpile emanau o lumină roz-portocalie, se ridică de pe scaun şi întinse mâna spre telefonul negru. Ştia pe de rost numărul pentru urgenţe al lui Drake. Când Elliott delirase din cauza febrei şi îl repetase întruna, numărul acela îi rămăsese întipărit în memorie pentru totdeauna, cu neputinţă de şters.

Deşi habar n-avea dacă Drake mai trăia sau nu sau dacă nu cumva mesajul putea să ajungă la altcineva, Will formă numărul şi-i lăsă mai multe mesaje pe robot. Încercă să fie cât mai succint, informându-l pe Drake că el şi Elliott ajunseseră până în adăpost şi nu aveau mijloacele necesare întoarcerii în Suprasol. La fel ca ultima dată când folosise telefonul, auzi câteva pocnete şi zgomot alb ca răspuns, dar nimic care să-i confirme că apelul fusese recepţionat.

În ciuda a ceea ce-i spuseseră gemenele Rebecca atunci când se aflaseră în vârful piramidei, Will formă apoi şi numărul de telefon mobil al mamei sale. Nu putu să-şi dea seama dacă mai era funcţional, însă îi lăsă şi ei un scurt mesaj.

—Apelurile au fost efectuate, anunţă după ce puse receptorul în furcă.

Poate că fusese o totală pierdere de timp, însă în clipa aceea nu avea alte variante la dispoziţie. Desigur, el şi Elliott puteau să se întoarcă pe filonul acela înclinat, dar n-ar fi făcut decât să se găsească din nou pe tărâmul strălucirilor. Şi apoi? Să încerce să ajungă până la cocioaba Marthei şi să-şi petreacă restul vieţii mâncând carne de păianjen?

—Poate c-ar trebui să mă străduiesc să construiesc o barcă, zise Will. Nu i se părea o idee deplasată Avea pe-acolo destule materiale cu care să lucreze, ba chiar şi un întreg magazin de maşinării într-o dependinţă de pe chei. Mda, poate c-o să fac o barcă, se hotărî.

Ieşind din cabina radiotelegrafistului, observă că lăsase uşa blindată de la intrare deschisă. Se duse şi-o împinse la locul ei.

După incidentul cu şobolanii, nu era dispus să-şi mai asume riscuri.

Se îndreptă spre dormitorul principal şi, înaintând printre paturile de campanie, ajunse la masa pe care el şi tatăl lui adunaseră toate documentele pe care le găsiseră. Planul detaliat al adăpostului antiatomic şi al regiunii înconjurătoare, pe care doctorul Burrows îl lăsase acolo, era încă întins pe masă, iar deasupra era un teanc de manuale şi un roman cu colţurile îndoite.

Will îl ridică şi citi titlul:

— „Staţia polară Zebra”.

Apoi studie fotografia color de pe copertă, care părea să înfăţişeze un cadru dintr-un film — un submarin ivindu-se printr-un strat de gheaţă.

— Submarinul pe care l-am găsit noi a fost ***adevărat***, murmură Will, apropiindu-şi cartea de ochi ca să-i vadă pe bărbaţii îmbrăcaţi în parka, postaţi în jurul citadelei, cu armele în mâini.

Păreau atât de eroici şi de siguri pe sine! Will pufni şi azvârli cartea înapoi pe masă. Habar n-avea ce mai însemna să fii erou şi nu avea nevoie să citească despre unii fictivi.

Deşi nu-i stătea în fire — niciodată nu se oferise să ajute la curăţenie pe vremea petrecută în Highfield —, se puse pe treabă în bucătărie. Mătură toate ambalajele sfâşiate şi gunoiul lăsat în urmă de şobolani, apoi, purtând o pereche de mănuşi din magazia intendenţei, aruncă totul într-o pubelă pe care o târî până la clădirea dinamului.

Inspectând ce mai rămăsese în bucătărie, descoperi că şobolanii îşi croiseră drum cu dinţii prin aproape toate lăzile stivuite lângă perete şi le devoraseră conţinutul. Dar mai erau câteva deasupra care nu fuseseră găurite şi, spre încântarea lui, conţineau destui biscuiţi ambalaţi în folie verde, precum şi cutii cu alimente porţionate, fiecare având înăuntru şi câte un baton de ciocolată. În mare parte, erau total necomestibile, dar, continuând să scotocească prin cutii, găsi şi una în care ciocolata nu era acoperită cu un strat de pulbere albicioasă şi părea să fie în regulă, judecând după miros şi după gust. Şi alimentul preferat al lui Will din ultima sa vizită — compotul de ananas — fusese cruţat de rozătoare, datorită ambalajului din tablă.

—Aşadar, am carne sărată de vită şi biscuiţi ca fel principal, iar ca desert, ananas şi ciocolată. Viaţa nu-i chiar atât de rea, suspină el, străduindu-se să se convingă de adevărul spuselor sale.

Dar în timp ce cântărea în palmă una dintre conservele dreptunghiulare de carne de vită, începând apoi să verifice dacă nu erau urme de rugină pe la muchii, mintea nu-i stătea la ceea ce făcea. Trăgea cu urechea, întrebându-se când avea de gând Elliott să se întoarcă în adăpost.

Iar când fata îşi făcu apariţia, se întrebă dacă era într-adevăr chiar atât de nemulţumită pe cât crezuse pentru că era naufragiată acolo, împreună cu el.

* * *

Stând lângă doamna Burrows, pe bancheta din spate a Range Rover-ului, Chester se simţea atât de istovit, încât se cufundă într-un somn adânc aproape imediat ce Drake răsuci cheia în contact. Doamna Burrows avea ochii închişi, dar părea să fie încă trează: îşi ţinea braţul pe spătarul banchetei şi-o mângâia pe Colly. Întinsă în partea din spate a vehiculului, pisica torcea atât de tare, încât se auzea în ciuda zgomotului motorului.

Erau pe cale să iasă din zona centrală a Londrei când domnul Rawls, aşezat pe scaunul din dreapta lui Drake, vorbi în sfârşit.

—Ce şanse crezi că are soţia mea? întrebă el. Spune-mi deschis.

— OK, Jeff, dar să ştii că n-o să-ţi fie uşor, răspunse Drake, schimbând viteza. Are o importanţă minoră pentru Styx, datorită legăturii ei cu Chester şi, prin urmare, cu noi, ceilalţi. Aşa că mă aştept ca în clipa de faţă să fie acasă la voi, în Highfield, jucând rolul momelii din capcană.

—Chiar? se miră domnul Rawls, cu o notă de optimism în voce.

—Dar nu te aprinde prea tare. Există două posibilităţi. Prima, ca eu să încerc s-o scot încă o dată din mâinile lor. Dar, dac-o dau în bară şi ei mă prind viu, atunci o să fiţi cu toţii în mare pericol. Aşa că n-o s-o pierzi numai pe Emily, ci o să le cădeţi în mâini şi dumneata, şi fiul dumitale.

—Corect... şi a doua posibilitate? întrebă nerăbdător domnul Rawls.

Pe când aşteptau într-o intersecţie, un căţel de pe trotuar începu să chelălăie zgomotos. Drake aruncă o privire în oglinda

retrovizoare.

—Pisica! exclamă el.

Imediat, capul lui Colly se ridică, aidoma unui hopa-mitică. Îşi fixă privirea sfredelitoare asupra câinelui şi scoase un mârâit grav, cu buza de sus răsfrântă, dezvăluindu-i incisivii sclipitori.

—Să dispară din vedere! ordonă Drake.

—Cuminte, fetiţă, zise doamna Burrows, iar pisica se supuse imediat, lăsându-se la loc în jos.

—Ce spuneai? îl îmboldi domnul Rawls pe Drake. A doua variantă?

— Da. Am făcut tot posibilul s-o deprogramez pe soţia dumitale, dar este extrem de sensibilă la Lumina întunecată. E posibil să le fie de folos Styx în viitor, ca „trântor” sau „somnoros” sau cum vrei să-i mai zici. Presupun că deocamdată o mai ţin pe acolo.

Domnul Rawls se gândi puţin la această ipoteză.

—Prin urmare, chiar ar trebui s-o lăsăm baltă. Şi nu există nimeni altcineva la care să putem apela, să ne ajute s-o recăpătăm... şi să întreprindă ceva cu Styx ăştia?

—Mă tem că nu, doar dacă mai există pe undeva un alt grup autonom despre care eu să nu fi auzit. Şi e posibil să existe. Dar, dacă stai să te gândeşti, în cazul în care sunt buni de ceva, oricum n-aş putea să aud de ei.

— Cam aşa e, îl aprobă domnul Rawls, privindu-l acum fix. Prin urmare, nici măcar n-o să ***încerci*** să o aduci înapoi pe Emily, nu-i aşa, din cauza riscurilor?

—Uite ce e, nu zic că ar ieşi din discuţie. După ce vă las pe voi, mă duc direct în Highfield. O să arunc o privire — de la distanţă—, dar trebuie să-ţi spun, Jeff, că, după părerea mea, ar trebui să lăsăm lucrurile să-şi urmeze cursul, cel puţin în următoarele două săptămâni, zise Drake.

—Da, e logic, afirmă domnul Rawls. Viaţa şi moartea — contragreutăţile din balanţa noii mele existenţe, adăugă încetişor. Cum de poţi să trăieşti aşa, Drake? îl întrebă.

—Pentru că, acum multă vreme, neamul Styx nu mi-a lăsat vreo alternativă, îi răspunse Drake.

În mijlocul unui cartier anonim de case, Drake opri automobilul în faţa unui şir de garaje. În timp ce coborau cu toţii din Range Rover, ridică uşa unuia dintre ele doar atât cât să poată intra, aplecându-se. Erau acolo stive înalte de lăzi cu echipamente, din

care Drake scoase la iveală două scaune pliante, un singur pat pliant şi câţiva saci de dormit. Spunându-le să nu iasă pentru nimic în lume, plecă şi încuie uşa după el, apoi se îndepărtă cu maşina.

Lăsându-şi automobilul la periferia Highfield-ului, Drake parcurse restul drumului pe jos, pe străzile mai dosite. Punându-şi o pereche de ochelari de soare, ieşi până la urmă pe High Street. Aruncând o privire spre muzeul la care lucrase odinioară domnul Burrows, îşi continuă drumul, încetinind puţin când văzu fosta băcănie a lui Clarkes de pe partea cealaltă a străzii, transformată acum în cafenea. Nu făcea parte dintr-un lanţ important de cafenele, fiind doar o ieftină investiţie locală, autoproclamându-se, în mod destul de ciudat, **„Cafeneaua Târgului”** şi oferind „Mari reduceri pentru accesul la internet”, conform afişelor lipite cu bandă adezivă pe interiorul vitrinei.

Răsucindu-se pe călcâie şi intrând în prăvălia cu ziare, îşi scoase ochelarii şi se prefăcu a răsfoi câteva reviste.

Negustorul tot arunca priviri furişe spre Drake, lucrând la o listă aflată în faţa lui pe tejghea. Când ajunse să fie absorbit de munca lui şi-şi luă ochii de pe Drake, începu să cânte ca pentru sine: „Oasele-astea, oasele-astea o să meargă”.

Drake se mută lângă panoul din centrul prăvăliei, unde erau expuse diverse articole de papetărie şi jucării la preţ convenabil. Prefăcându-se că examinează un plic căptuşit, pipăi partea de jos a raftului. Găsind un bileţel lipit acolo, îl palmă imediat.

—„Legat de femur...” Deodată, negustorul se opri din cântat. Aveţi nevoie de ajutor pe-acolo? se oferi el. Căutaţi ceva?

Drake se duse la el cu plicul în mână.

—Am găsit ce căutam, mersi. Îl iau pe-ăsta.

Imediat ce ieşi din prăvălie, Drake îşi puse la loc ochelarii de soare, ezită pentru o clipă, după care traversă spre cafenea, unde comandă un cappuccino şi o jumătate de oră de acces la internet. Nu avea de gând să pătrundă mai adânc în Highfield. Nu era nevoie.

— S-a întors, anunţă domnul Rawls, auzind zgomotul cheii în broască, după care uşa garajului se ridică.

Drake se aplecă şi intră, apoi trase uşa la loc în urma lui.

Avea cu el două sacoşe din plastic. Pe una dintre ele i-o întinse doamnei Burrows.

—Ceva haine pentru dumneata, Celia, ca să nu mai

trebuiască să umbli în tunica asta de poliţist. Şi mai e acolo şi o pălărie care să te facă să atragi mai puţin atenţia.

—Ai văzut-o? îl întrebă nerăbdător Chester.

Drake îi întinse cealaltă sacoşă domnului Rawls, care aştepta în picioare, privindu-l plin de speranţă.

—Cafea şi pateuri, zise Drake.

—Aşadar, mama era acolo? întrebă din nou Chester.

Drake încuviinţă mohorât.

—S-a întors acasă, dar n-am putut să mă apropii. Toate semnele indică faptul că o ţin sub o strictă supraveghere. Îmi pare rău... n-am de gând să încerc ceva, cel puţin pentru moment. E prea periculos, pentru noi toţi.

Aşteptă ca vestea să fie pe deplin înţeleasă şi abia apoi vorbi din nou.

—Dar am şi veşti bune pentru voi. Will şi Elliott sunt bine. S-au întors din — se încruntă înainte să-şi continue fraza — altă lume, aflată în centrul planetei.

—Ce? bâigui domnul Rawls.

—Cam asta spunea Will în mesajele pe care tocmai le-am ascultat. Sunt izolaţi într-un adăpost din adânc şi nu pot să-şi continue călătoria în amonte.

În ciuda veştii despre mama sa, Chester zâmbea acum cu gura până la urechi.

—Will! Elliott! O, dar e fantastic! exclamă el.

—Slavă Domnului, răsuflă uşurată doamna Burrows, aşezându-se brusc, de parcă vestea ar fi fost mai mult decât ar fi sperat vreodată. Şi soţul meu? întrebă încet.

— N-au fost decât două mesaje, iar calitatea nu e prea grozavă. Poate mi-o fi scăpat ceva, însă cred că Will nu l-a pomenit pe doctor, ci doar pe Bartleby.

Doamna Burrows făcu un semn de încuviinţare.

Drake bătu din palme.

—Bun. Puteţi să vă beţi cafelele pe drum. Mergem în Norfolk.

După ce ieşiră în şir indian, rămaseră uimiţi văzând un microbuz alb cam şifonat în locul Range Rover-ului.

—Ai făcut un schimb cu prietenul tău de la garaj? se interesă Chester, examinând vehiculul. Nu e deloc stilul tău, aşa-i?

—În locul tău, mi-aş păstra comentariile pentru mine, răspunse Drake în timp ce se gândea unde urma să-i ducă.

* * *

Cu vreo douăzeci de kilometri înainte să ajungă la aerodromul dezafectat din Norfolk, Drake părăsi deodată şoseaua principală, cârmind vehiculul pe un câmp sterp şi noroios. Pe marginile acestuia se vedeau mai multe rulote, căruţe cu coviltir şi corturi din pânză cârpite. Un foc mare ardea în centrul câmpului, în jurul lui alergând copii zdrenţăroşi şi câini.

—Un foc de tabără? se miră domnul Rawls. De ce ne-am oprit aici?

—Nu e un foc de tabără, e un automobil pe care l-au incendiat, constată stânjenit Chester.

—Aici o să staţi cât timp eu mă duc spre adăpostul din adânc, zise Drake. Sunt convins că nu e ceea ce v-aţi fi aşteptat, dar drumul până la adăpost şi înapoi îmi ia vreo două zile, în cel mai bun caz, şi nu pot să vă plasez în vreo pensiune rurală cu mic dejun inclus, nu? Mai ales cu Vânătorul după voi.

—Nu, eu vin cu tine, zise Chester, privind dezgustat diversele rulote. În plus, o să ai nevoie de ajutor cu barca, iar eu cunosc drumul. L-am mai făcut şi altă dată. Eu sunt omul potrivit pentru misiune, adăugă băiatul.

—Nu am nevoie de ajutor şi nu e practic să vii şi tu. În afară de faptul că trebuie să duc cu mine canistre cu combustibil de rezervă pentru întoarcere, nu ştiu nici câţi pasageri o să aduc înapoi. Chiar dacă n-o să-i am la bord decât pe Will şi pe Elliott, tot n-o să fie prea mult loc, nu crezi?

—Ba da, cedă Chester.

—Şi trebuie să rămâi cu mintea deschisă, continuă Drake, fixându-l cu o privire intransigentă. Doar pentru că şi-au ales un alt mod de viaţă şi pentru că nimeni nu vrea să-i vadă la uşa casei sale nu înseamnă că n-ar fi oameni buni. Am avut unele relaţii cu ei în trecut şi niciodată nu m-au dezamăgit. Dacă o să reuşesc să negociez un preţ ca să vă instalaţi într-una dintre casele lor, vor avea mare grijă de voi. Asta v-o garantez.

Drake scrută cu privirea peisajul.

—Şi ar trebui să fiţi la adăpost aici. Se feresc de poliţie ca de ciumă, ceea ce reprezintă un avantaj, însă cel mai bun lucru este că e puţin probabil să se fi infiltrat vreun Styx printre ei. De ce s-ar deranja? Gulerele Albe n-ar avea nimic de câştigat din asta.

Chester încuviinţă.

—Doar atât te rog, ai grijă să stea Colly cât mai la distanţă de

câinii lor, mai zise Drake. Nu le-ar cădea deloc bine dacă ea ar omorî vreunul dintre ogarii lor de competiţie.

* * *

Un strigăt răzbătu peste vuietul vântului. Pe panta care cobora spre Por apăruse un mănunchi de căsuţe simple şi trei ofiţeri Limitatori tocmai ieşeau grăbiţi din una dintre ele. Îşi încetiniră puţin paşii, să privească locul în care le erau priponiţi caii. Animalele erau agitate şi nechezau, în timp ce o vacă de cavernă, una dintre giganticele insecte din Adâncuri, mânca ovăz din troacă. Vaca de cavernă era doar un viţel tânăr, ca cel cu care se împrietenise doctorul Burrows, dar tot avea dimensiunile unei maşini de familie. Perechea de picioare din faţă se îngropase cu totul în cerealele din troacă, în timp ce maxilarele trosneau înfometate; hrana era greu de procurat în aceste ţinuturi ale nopţii perpetue, aşa că animalul nu avea de gând să piardă ocazia de a se ghiftui.

Cel mai înalt dintre cei trei ofiţeri Limitatori îşi îndreptă carabina spre întinsa cupolă a carapacei sale, folosindu-se de lunetă pentru a-i găsi capul, mult mai mărunt. Fără să cunoască primejdia în care se afla, vaca de cavernă continua să înfulece disperată, antenele ca două beţişoare clătinându-se atât de repede, încât se vedeau ca prin ceaţă.

—Las-o în pace, nu e o primejdie pentru cai, îi zise unul dintre camarazii lui. Ne ocupăm şi de asta mai târziu.

Rafalele neîntrerupte de ploaie venite de sus se înteţiră când cei trei se apropiară de marginea Porului, parcurgând apoi platforma de lemn construită la vreo treizeci de metri distanţă de abis. Chiar în capătul acesteia, doi dintre subordonaţi manevrau câte-un telescop cu bătaie lungă şi lentile convergente, scrutând întunecimea de sub ei.

Cei trei ofiţeri li se adresară.

— Aţi strigat. Aţi găsit ceva?

Unul dintre Limitatorii care mânuiau telescoapele îşi ridică privirea.

—Da. Am văzut un singur semnal luminos.

—Eşti sigur?

— Absolut, răspunse celălalt observator fără să se clintească de la telescopul lui. Aşteptăm doar să vedem dacă va urma şi un al doilea.

Trecură mai multe secunde, după care ambii observatori îl

zăriră.
Deşi nu se citea pe chipurile lor sinistre, o palpabilă senzaţie de uşurare emană dinspre cei trei ofiţeri Limitatori.

—Două semnale luminoase. Aşadar, cineva a reuşit să se întoarcă. Trebuie să transmitem imediat ştirea superiorilor, zise Limitatorul cel înalt. Imediat!

—Şi s-ar putea să avem nevoie de mai multe baloane, fiindcă am pierdut deja patru în accidente, remarcă unul dintre camarazii săi.

—Da, şi ar lua prea mult timp dacă ne-am lăsa oamenii să se refacă între schimburile de pe baloane, sugeră cel de-al treilea ofiţer. Actuala programare este departe de a fi ideală. Detest să fim nevoiţi să ne bazăm pe o tehnică atât de demodată.

Apropiindu-se de balustrada de lemn de la marginea platformei, priviră toţi trei în jos, spre întunecimea abisului de dedesubt. Dar nu aveau nicio speranţă că ar putea să vadă balonul cu aer cald aflat la mii de metri sub ei sau pe vreunul dintre cele care pluteau şi mai jos, într-un şir care se întindea prin Por, cale de sute de kilometri.

—Nu putem decât să ne rugăm ca undeva, acolo jos, unul dintre oamenii noştri să fi recuperat virusul Dominion, zise Limitatorul cel înalt, dând glas preocupării tuturor.

* * *

— Încă nu eşti gata? strigă Will, râzând pe înfundate în timp ce-o aştepta pe Elliott să iasă din magazia intendenţei.

Plasată într-una dintre încăperile din jurul zonei pentru dormit a adăpostului antiatomic, era ca o peşteră a lui Aladin plină cu uniforme şi echipamente militare.

Timp de câteva ore, Will stătuse cu nasul într-o carte despre ambarcaţiunile din fibră de sticlă. După ce terminase capitolul referitor la repararea carenei, o anunţase pe Elliott că era posibil să reuşească peticirea celei mai puţin avariate dintre bărcile rămase în hangar. Auzind vestea, dispoziţia lui Elliott se însenină, ea propunând ca el să ia o pauză în care să încerce câteva dintre echipamentele militare aflate pe rafturile magaziei.

Iar acum, în vreme ce Elliott întârzia să-şi facă grandioasa apariţie, Will îşi potrivi hainele. El fusese primul la rând şi etala un ridicol de lăbărţat echipament tropical de un cafeniu-deschis, desăvârşit de o cască de tip colonial.

—Chiar nu poţi să găseşti ceva? strigă Will, întrebându-se de ce aveau fetele nevoie de atât de mult timp când venea vorba de veşminte.

—Gata, anunţă ea, ieşind pe uşă şi legănându-se ca un manechin pe podium.

Cu o eşarfa din plasă legată în jurul capului ca o bandană, asortase pantaloni scurţi de un verde-închis, un maiou alb pentru gimnastică şi cea mai incredibilă geacă a aviaţiei militare americane, dintr-o piele neagră, suplă. Singura notă comică era conferită de o pereche de bocanci de război, mult prea mari pentru ea, cu care se chinuia acum să meargă.

După tot timpul petrecut în aer liber în lumea interioară, Elliott avea încă pielea bronzată şi părul lung şi lucios— în ochii lui Will arăta pur şi simplu năucitor în costumaţia ei.

—Uau! icni el, cu răsuflarea tăiată.

—Ce vrei să spui cu „Uau”? întrebă ea, râzând după ce clămpăni vreo doi paşi şi fu cât pe ce să se împiedice. Ce, nu arăt caraghios în astea?

—Păi, de fapt, nu, mie mi se pare că arăţi grozav, zise el.

Ea se opri şi-i zâmbi.

—Aţi lăsat larg deschisă uşa de la intrare! îi certă o voce.

Însoţită de Bartleby, care-şi flutura entuziasmat coada, o siluetă îşi făcu apariţia de după unul dintre paturile de campanie.

Era leoarcă şi lăsa băltoace peste tot în urma sa.

—Drake! ţipă Elliott.

Ţâşni spre el, izbutind să se împiedice.

—Ooof! expiră Drake în clipa în care Elliott se prăbuşi peste el.

Ea îl ţinu strâns, plângând de uşurare.

—Gemenele spuneau... am crezut c-ai murit, gâfâi ea. Dar nu puteam să mă conving că e adevărat.

—Păi, deocamdată nici nu e, oricum, chicoti Drake. Apoi întinse o mână spre Will. Niciodată nu v-am văzut arătând atât de bine. Locul ăla în care aţi fost — acea „lume secretă” — chiar trebuie să vă fi priit.

După ce Elliott se desprinse de el, Drake îl îmbrăţişă pe băiat, după care îl îndepărtă la o lungime de braţ, ca să-i examineze vestimentaţia. Zâmbind, clătină din cap.

—Nu sunt convins de combinaţia asta... pur şi simplu nu eşti

tu, am dreptate?

Bărbatul se uită din nou la Elliott.

—În schimb, geaca aia de aviator e foarte tare. Sper să aibă una şi pe măsura mea.

Încetă să zâmbească, întorcându-se iar spre Will.

—Ia zi-mi, ce-i cu doctorul? Este...

—N-a scăpat, rosti brusc Will. Una dintre gemenele Rebecca l-a împuşcat. În spate.

—Fir-ar a naibii! exclamă încet Drake, plecându-şi capul pentru o clipă. Mi-am dat seama că e posibil să i se fi întâmplat ceva... după mesajul tău.

Îşi şterse umezeala de pe frunte şi-şi ridică din nou privirea.

—Aş vrea să-mi povestiţi la o cană de ceai. Sper să aveţi aşa ceva pe-aici. Mi-ar prinde bine ceva cald după plimbarea asta în aval.

— Avem grămezi de şobolani proaspeţi în cămară, dacă doreşti, îi oferi entuziastă Elliott.

Drake ezită, iar Will îi surprinse privirea.

—Nu, poate c-ar fi mai bine să-ţi pregătesc eu ceva, interveni repede băiatul.

Îşi scoase casca lui colonială şi-o azvârli prin uşa deschisă a magaziei, după care se îndreptară cu toţii spre bucătărie.

Will şi Elliott îi povestiră lui Drake tot ce se întâmplase la piramidă.

—Sper că am făcut ce trebuia, zise Elliott, referindu-se la virusul Dominion şi la schimbul cu gemenele Rebecca pe care fusese forţată să-l accepte.

Drake încuviinţă.

—Avem vaccinul, ceea ce înseamnă că virusul le e, în mare măsură, inutil, răspunse el. V-aţi descurcat bine, amândoi. Trase aer adânc în piept. OK, acum vine rândul meu, anunţă, începând să-i povestească lui Elliott despre tatăl ei.

Ea rămase consternată.

—Şi ce, acum încearcă să răstoarne regimul? Un Styx împotriva altor Styx?

—Da, îşi joacă propriul joc, răspunse Drake. Continuă, povestindu-le despre incursiunea pe care o făcuse în Colonie împreună cu Chester şi cum de-o luaseră pe doamna Burrows cu ei.

Will, luat prin surprindere, se înecă cu ceaiul.

—Dar e oarbă?

—Eu cred că e cu totul altă persoană acum, răspunse Drake. Încă nu i-am explorat capacităţile, dar e ca şi cum ar fi primit un dar incredibil. Un nou simţ, foarte puternic.

Când Will deschise gura să-i pună şi alte întrebări, Drake clătină din cap.

—Uite ce e, în loc să stăm aici şi să pălăvrăgim despre ea, ce-ar fi să te duc la tine acasă şi s-o întrebi personal?

Will şi Elliott se declarară imediat de acord cu propunerea.

—Numai că, după ce operaţiunea de la Highfield Common a eşuat, n-am mai găsit niciodată timp să cobor aici, să arunc o privire prin jur, zise Drake. Prin urmare, înainte să plecăm, vreau să-mi oferiţi un tur complet.

După ce Will şi Elliott îi arătară lui Drake dormitorul şi camerele alăturate, îl duseră în încăperea armelor. Drake se comportă ca un copil într-un magazin de dulciuri în timp ce-şi alegea câteva articole pe care să le ia cu el.

—***Radiotelegrafist,*** citi Drake pe uşa următoarei cabine, când ajunseră iar pe coridor. Aici trebuie să fie baza tuturor comunicaţiilor şi linia telefonică pe care m-ai sunat, nu?

—Sigur, răspunse Will, împingând uşa.

Intrând agale, Drake examină încăperea dintr-o ochire.

Deodată, încremeni.

—Ce-i ăsta? întrebă.

—Ce să fie?

Surprins de faptul că Drake îşi scosese pistolul, Will ieşi din spatele lui, să vadă la ce se referea.

Privirea lui Drake era aţintită asupra băncii. În faţa principalului aparat radio telegrafic se găsea un soldat de jucărie puţin mai înalt de un centimetru.

—Ştiai că e aici? întrebă Drake.

—Nici vorbă, răspunse Will. Şi habar n-am de unde-o fi apărut.

Drake se apropie mai mult de soldat.

—Dar tu, Elliott? Ştiai ceva despre asta?

—Nu, spuse ea.

Will întinse mâna spre soldat.

—Nu! Nu-l atinge! îl preveni Drake, aplecându-se să caute pe sub bancă. Mulţumit că nu găsise nimic, se ridică şi verifică zona din imediata apropiere a soldăţelului. Nu tu fire, nu tu capcane,

mormăi în barbă, după care, cu multă precauţie, ridică soldăţelul.

Când bărbatul făcu asta, Will îşi dădu seama că nu era un soldat al vremurilor moderne, ci unul dintr-o campanie de demult. Purtând un soi de pălărie de amiral şi având o spadă de cavalerist atârnată la cingătoare, părea să scrie ceva pe o hartă sau poate pe un plan de bătălie.

Dar cel mai ciudat era că vestonul lung şi pantalonii fuseseră pictate astfel încât să semene cu uniforma de camuflaj a unui combatant Limitator. Şi era o copie perfectă a acelei uniforme de camuflaj: modelul acela tulburător, alcătuit din petice dreptunghiulare maro-închis şi deschis.

Will se încruntă, neînţelegând. Chiar dacă nu era decât un model miniatural de soldat, era clar unul ameninţător.

—Arată ca un Limitator, dar e D..., începu el să spună.

—E Ducele de Fier, îl întrerupse Drake. Bătălia de la Waterloo e marea lui pasiune. Acesta este ducele de Wellington, dar în varianta lui ***Eddie.***

Se auzi un icnet scurt din partea lui Elliott.

—Nu aşa îl numeai pe tata?

—Nu înţeleg. Ce, Wellington a fost Styx? se miră Will.

Drake întoarse capul spre el.

—Nu, nu cred... a fost doar un tactician strălucit, iar Eddie îl admira pentru asta, ca şi pentru felul în care l-a zdrobit pe Napoleon. Spune-mi însă: am nevoie să ştiu când ai fost ultima dată aici.

—Acum mai mult de două zile, când te-am sunat pe tine, îi răspunse băiatul, străduindu-se să-şi amintească bine. Ba nu... stai puţin... am mai intrat o dată, după asta.

—Când, mai exact? E foarte important, se răsti Drake.

—Probabil acum zece sau douăsprezece ore. Şi sunt absolut sigur că soldatul nu era atunci aici, continuă Will.

—Aşadar, cât timp dormeam noi, tata a fost aici... şi ne-a strecurat chestia asta, deduse Elliott, încruntându-se. Şi Bartleby nu l-a auzit?

Drake îi întinse soldatul de jucărie.

—Doar e Limitator, nu? zise pe post de explicaţie. Bun, acum luaţi-vă fiecare câte o armă..., începu el, dar apoi se răzgândi. Elliott, trebuie să-mi spui dacă eşti de acord cu asta. Nu sunt tocmai în cea mai bună relaţie cu bătrânul tău şi, dacă nimeresc

peste el pe-aici, o să folosesc forţa. O să trag ca să omor.

Elliott nu ezită.

— Sigur, confirmă ea. Nu înseamnă nimic pentru mine.

— Bun, zise Drake cu un scurt zâmbet, în timp ce în ochi îi persista o seriozitate letală. Acum hai să cercetăm fiecare centimetru pătrat din locul ăsta.

Mai întâi, se duseră să vadă dacă mai era vreo ambarcaţiune ascunsă la chei sau în lagună, fiindcă Eddie ar fi avut nevoie de aşa ceva pentru călătoria de-a lungul râului. Totuşi, în afara bărcii cu care tocmai sosise Drake, nu găsiră nimic. Apoi, verificară şi reverificară sistematic adăpostul antiatomic, fiecare dintre clădirile anexă, fiecare ungher şi fiecare crăpătură din port. Lucrând în echipă şi fiind înarmaţi până în dinţi, le luă câteva ore ca să-şi termine misiunea. Şi, cu toate că-l cooptară în echipă şi pe Bartleby, cu mirosul său ascuţit, nici Vânătorul nu păru capabil să descopere ceva.

În timp ce se întorceau spre adăpost, Drake încă-şi rotea privirile împrejur, agitat.

— Doar pentru că nu-l găsim nu înseamnă neapărat că n-ar fi aici, zise el. Propun să ne strângem lucrurile şi s-o ştergem.

— Normal! răspunseră în cor Will şi Elliott.

Capitolul treizeci şi trei

Într-unul dintre nivelurile superioare ale Citadelei Styx, coridorul care dădea spre camerele bătrânului Styx era plin cu lungul şir al celor pe care-i convocase să-i dea raportul. Era cel mai important palier din întreaga clădire, locul de unde erau orchestrate toate operaţiunile Styx de importanţă majoră, în ciuda acestui fapt, era practic cu neputinţă de deosebit faţă de restul Citadelei; cu pereţii săi albi, lipsiţi de ornamente şi cu podelele din piatră, dădea o senzaţie oarecum monastică.

În timp ce toţi acei Styx îşi aşteptau rândul pe coridor, puteau să audă strigătele furioase de dincolo de uşa încăperii în care se afla stăpânul lor. În cele din urmă, ieşi un tânăr ofiţer al Diviziei. Dintr-o rană de la tâmplă îi curgea sânge pe pielea palidă a feţei, însă privea cu hotărâre drept înainte, parcurgând coridorul.

Bătrânul Styx era încă în plină criză de mânie, chiar dacă rămăsese singur.

—***Nu*** voi tolera un eşec de asemenea proporţii! zbieră el, auzind apoi un sunet ascuţit şi un clinchet dinspre ţevile din alamă lustruită de pe peretele din spatele lui.

Sări în picioare, se îndreptă spre una dintre aceste ţevi, desfăcu un capac de pe ea şi scoase dinăuntru un cilindru de forma unui glonţ. Îi deşurubă vârful şi extrase un sul de hârtie îngălbenită, pe care îl desfăşură în grabă.

Era din partea savanţilor, iar ceea ce scria pe el nu făcu decât să-i aţâţe şi mai mult furia.

—NU!

Azvârli tubul care conţinuse mesajul cât colo, numai că de data aceasta nu mai nimeri pe nimeni în cap.

—NU! urlă încă o dată, măturând tot ceea ce avea pe birou. NU! NU! NU!

Tânărul său asistent apăru în pragul uşii, tuşind uşurel ca să-şi anunţe prezenţa.

Bătrânul Styx rămase cu spatele la el şi strigă:

—Ne-am pierdut jumătate din laboratoare dintr-o singură lovitură... iar acum cele mai rele temeri mi-au fost confirmate! Blestematul acela de Drake ne-a anihilat sursa oricărui nou virus în Oraşul Etern. De ce nu suntem în stare să-l găsim şi să-l ucidem? De ce nu primesc niciodată o veste bună?

—Cred că am putea să fim de ajutor în privinţa asta, zise Rebecca Doi, pătrunzând în încăpere împreună cu sora ei.

Bătrânul Styx se răsuci ca un titirez. Nu zâmbi, iar pe chip nu i se citi uşurarea când văzu că nepoatele lui erau încă în viaţă; în schimb, ochii îi sclipiră de nerăbdarea speranţei.

—Vrei să auzi mai întâi veştile bune sau pe cele ***şi mai bune!*** îl întrebă Rebecca Unu, aşezându-se pe fotoliul aflat de cealaltă parte a biroului. Hai să începem cu veştile bune, rosti apoi, scoţând fiola cu virusul Dominion şi aşezând-o pe biroul acum gol.

Bătrânul Styx făcu un semn aprobator.

—Şi veştile şi mai bune? ceru el.

—Avem la dispoziţie o armată nou-nouţă. Îşi spun soldaţii Noii Germanii, au trecut prin mai multe şedinţe cu Lumina întunecată şi acum sunt pregătiţi să fie trimişi în teren, îi răspunse Rebecca Doi. Iată-l pe unul pe care l-am pregătit mai

devreme, continuă, pocnind din degete. Căpitanul Franz intră şi luă o elegantă poziţie de drepţi. Sunt grămezi ca el... mii, mai bine zis, adăugă ea. Şi avem controlul şi asupra flotei lor aeriene şi a celei navale, precum şi asupra tuturor echipamentelor pe care ţi le-ai putea dori dacă vrei să porneşti un război terestru de cea mai mare amploare. O parte are termenul de valabilitate depăşit, dar tot e destul de fiabilă.

—Nu trebuie decât să ne gândim cum să aducem totul încoace, interveni Rebecca Unu. E în centrul planetei, unde se găseşte o altă lume, explică ea.

Bătrânul Styx aprobă din nou din cap, de parcă nimic din ceea ce auzea — până şi existenţa unei alte lumi interioare — nu era vreo noutate pentru el.

Inspiră adânc.

—Să începem cu începutul, zise. Văd virusul pe biroul meu, dar nu văd şi a doua fiolă. Unde e vaccinul?

Rebecca Unu se strâmbă şi ridică degetul mare şi arătătorul, ţinându-le la o depărtare de un fir de păr.

—Avem şi o fărâmă de veste uite atâtica de rea, dar n-am vrut să cădem în rutina cu „vestea bună şi vestea rea”.

—Nu, zise Rebecca Doi, făcând câţiva paşi prin încăpere şi răsucindu-se apoi cu graţie spre bătrânul Styx. Fiola cu vaccinul se presupune că s-ar fi spart, iar conţinutul s-a pierdut. Totuşi, după ce ne-am mai gândit la asta, ne-am dat seama că Will, Elliott sau amândoi e posibil să-i fi dat pe gât conţinutul... mai probabil, Elliott, din moment ce se găsea în mod nejustificat acolo când am ajuns noi.

—Dar nu suntem întru totul sigure de asta, adăugă Rebecca Unu. Totuşi, dacă bastarda sau idiotul ăla se află cumva în posesia vaccinului şi acesta ajunge în mâinile potrivite, să zicem ale lui Drake, şi...

— Ştim precis unde va încerca să-l ducă Drake, aşa că ar trebui să planificăm anticipat, o întrerupse bătrânul Styx, făcându-i tânărului său asistent semn să se apropie.

—A, şi l-am şters dintre cei vii pe doctorul Burrows, aşa că avem o muscă mai puţin în lapte, anunţă Rebecca Doi, ca şi cum abia atunci şi-ar fi amintit.

—Foarte bine, replică distant bătrânul Styx, scriind ceva pe o bucată de hârtie şi înmânându-i-o apoi asistentului său, care ieşi în grabă din încăpere. Şi-acum, să o luăm cu începutul. Vreau să

aflu totul, de-a fir a păr, despre armata asta nouă a voastră.

* * *

Călătoria în amonte pe râul subteran decurse fără incidente, în cea mai mare parte a drumului, Will fu cel care manevră motorul exterior, în timp ce Elliott jucă rolul pilotului la prora şalupei, permiţându-i astfel lui Drake să se odihnească. De fiecare dată când opriră la staţiile de alimentare presărate de-a lungul drumului, avură grijă să mănânce ceva cald înainte de a fura o oră sau două de somn.

După o zi şi jumătate, ajunseră la destinaţia lor finală, cheiul cel lung, apoi îşi continuară drumul până pe aerodromul dezafectat de deasupra.

La ora trei după-amiaza, se căţărară afară din puţ şi, sub un cer plumburiu, Elliott făcu primii paşi din viaţa ei pe scoarţa exterioară a planetei. După tot timpul pe care-l petrecuse în neatinsa junglă a lumii interioare, nu păru deloc impresionată când privi, cu mâna streaşină la ochi, clădirile părăsite. Apoi îşi înălţă capul şi miji ochii spre cercul lipsit de strălucire al soarelui.

—Prin urmare, aici e acasă la tine? întrebă.

— Mda, răspunse Will, aici e.

Drake îi conduse până în tabăra nomadă, oprind lângă una dintre rulote. Coborâră toţi, cu excepţia lui Bartleby, pe care-l lăsară încuiat în vehicul, cu nasul lipit de geam. În timp ce privea galeş spre numeroşii câini care bântuiau liberi pe câmp, din gură începură să i se scurgă şiroaie de salivă şi scoase scâncete.

Will şi Elliott rămaseră pe loc, neştiind ce ar trebui să facă mai departe. Drake se duse spre uşa rulotei, dar observă că Will nu-l urmase.

—Mama ta e înăuntru, îi zise, ciocănind de două ori în uşă.

Will nu reacţionă, aşa că Elliott, părând extrem de nesigură pe sine, se apropie cu un pas de el.

—Aici stăteai înainte? îl întrebă ea.

Văzuse orăşelele şi satele prin care trecuseră cu maşina, aşa că acum privea încruntată tabăra. Un foc — de data aceasta, un autentic foc de tabără — fusese aprins lângă caroseria maşinii arse şi un grup de oameni stătea un jurul lui. Dinspre acesta Will auzea frânturi de cântec: o femeie îngâna ceea ce părea să fie o baladă, în timp ce altcineva zdrăngănea acompaniamentul la

chitară.

—Nu, câtuşi de puţin, îi răspunse. Locuiam într-un oraş. Aici e foarte diferit. Prea mult noroi, adăugă, forţându-se să râdă.

Cu un semn de încuviinţare, Elliott mai făcu un pas spre el.

Will îşi muşcă buza. Nu-şi dădea seama dacă înţelegea corect situaţia, dar simţi că fata ar fi vrut să spună mai multe sau poate ar fi dorit ca ***el*** să spună mai multe. Şi el chiar voia să facă asta. Fiindcă micul capitol din vieţile lor — acesta, când nu se avuseseră decât unul pe celălalt drept companie — se apropia de sfârşit, Will avea impresia că trebuia să fie, cumva, recunoscut.

Numai că Will era în pană de cuvinte şi, chiar dacă le-ar fi găsit, n-ar fi ştiut cum să le rânduiască. Parcă n-ar fi fost încă înzestrat să facă faţă unei asemenea situaţii. Iar momentul era total nepotrivit, mai ales din cauza prezenţei lui Drake.

Momentul — dacă putea fi vorba despre aşa ceva — se consumă în clipa în care din interiorul rulotei se auzi vocea unei femei. Drake tocmai se pregătea să deschidă uşa când Elliott întoarse brusc capul, descoperind ceva.

—Chester! exclamă, cu emoţie în glas. Nu e el cel de-acolo? De lângă foc?

—Da, e împreună cu tatăl lui, Jeff, îi răspunse Drake.

Elliott aruncă o privire spre Will.

—O să... ăăă... ne vedem mai târziu, bălmăji ea, întorcându-se şi plecând cu paşi mari.

—Da, ne vedem mai târziu, răspunse încet Will.

—Intră, Will, zise Drake, îmboldindu-l înăuntru.

După ce uşa se închise în urma lui, Will avu dificultăţi să vadă ceva, căci toate geamurile erau acoperite de draperii.

—Will, rosti o voce. Ştiam că tu eşti.

—Mamă! strigă Will, repezindu-se spre locul în care stătea doamna Burrows, pe o banchetă tapiţată.

Doamna Burrows îşi îmbrăţişă fiul, din ochii lipsiţi de vedere căzându-i lacrimi.

—Ai reuşit, zise ea.

—Amândoi am reuşit, o corectă el, cu glasul sugrumat, după care se trase puţin înapoi, încercând să distingă chipul mamei sale. Drake mi-a povestit ce ţi-au făcut, mai zise.

Ţinându-i mâinile într-ale ei, mama lui Will i le strânse.

— A fost un preţ mic de plătit. Roger a plătit unul mai mare.

—Of, mami, a fost îngrozitor... el..., începu Will să spună, însă se opri brusc. Dar de unde ştii ce s-a întâmplat? De unde ştii că n-a venit cu noi şi nu ne aşteaptă afară?

—Pentru că ştiu cine e afară, îi răspunse ea.

— Chiar? Dar cum? se miră Will.

Doamna Burrows oftă.

—Şi am simţit şi tristeţea din tine de îndată ce ai coborât din microbuz.

În acel moment se întoarse Drake, trăgându-l pe Bartleby de lesă. Vânătorul îşi scosese ghearele şi avea o privire sălbatică. Imediat ce Drake îi scoase lesa, se năpusti înapoi spre uşă, încercând să treacă direct prin ea, dar izbindu-se cu capul de metal.

—Înnebuneşte când vede câini. Probabil că ar fi mai bine să-l închid în dormitor cu Colly, propuse Drake.

—Nu, mai bine o laşi pe ea aici, sugeră doamna Burrows. Colly a stat închisă prea mult timp şi oricum va trebui să-l cunoască pe Bartleby mai devreme sau mai târziu.

Între timp, Bartleby simţise, după miros, că era prin preajmă un Vânător femelă. Motanul începu să galopeze în cerc, adulmecând preşul ros din rulotă.

Când Drake deschise uşa dormitorului, Colly se revărsă afară. Cei doi Vânători se priviră în ochi, adulmecându-se întrebători, dar fără să se apropie prea mult unul de celălalt. Apoi înaintară cu paşi legănaţi şi-şi atinseră nasurile, iar Bartleby începu să râcâie preşul cu ghearele. Cu un mârâit gros, îşi dezgoli colţii. Fără vreun avertisment, Colly îl muşcă zdravăn de o parte a capului. Bartleby scoase un scâncet indignat. Departe însă de a riposta, motanul îi linse afectuos urechea pisicii.

Doamna Burrows chicoti.

—Doar a vrut să-i arate cine-i şeful.

—Îmi dau seama cum s-o simţi el, bodogăni Will.

—Eu o şterg şi vă las să povestiţi, zise Drake, plecând şi lăsându-l pe Will împreună cu mama lui, în rulotă.

Mai târziu, Will ieşi pe câmp. Se îndreptă spre foc, unde cânta acum un bărbat. Chester şi tatăl lui stăteau pe un balot de paie, ascultând cântecul, dar nu se vedea nici urmă de Drake, nici de Elliott. Will presupuse că bărbatul o dusese să-i recolteze mostre de sânge. Spusese că o să-i ducă la unele spitale din Londra, astfel încât vaccinul să fie pregătit să intre în producţie în caz că

Styx ar fi hotărât să răspândească virusul Dominion.

Furişându-se în spatele prietenului său, Will îi cuprinse gâtul cu palmele.

—Bau! strigă el.

—Nu! urlă Chester, sărind în picioare de pe balotul pe care se tolănise.

Groaza de pe chipul lui persistă până în clipa în care văzu cine era.

—Tu! exclamă, izbucnind în râs şi dându-i un brânci lui Will, dar fără agresivitate. Ar trebui să fii mai atent. Cu toţii suntem un pic cam irascibili pe-aici, adăugă cu voce scăzută.

—Ceva probleme? strigă spre Chester unul dintre băieţii mai vânjoşi, cu îngrijorare pe chip.

Will constată că şi cântăreţul tăcuse, iar câţiva nomazi şi copiii acestora se ridicaseră în picioare. Privirile pe care i le aruncau nu erau deloc prietenoase.

—Nu, e OK, zău. Îl cunosc pe fraierul ăsta, răspunse Chester, întorcându-se apoi spre Will. Să-ţi fac cunoştinţă cu tata, adăugă, arătând spre bărbatul de alături.

Părea un gest convenţional şi nepotrivit, însă Will şi domnul Rawls îşi strânseră mâinile şi se salutară.

Chester se aplecă spre Will.

— Asta-i chiar un loc foarte tare. Nu m-am mai simţit atât de liniştit de luni de zile.

În timp ce cântăreţul îşi relua melodia, Will se uită la oamenii strânşi în jurul focului. Era o adunătură de personaje atât de neverosimile, încât îl duse deodată cu gândul la gaşca unchiului Tam, pe care o cunoscuse în faţa tavernei din Colonie. Nu ştia precis ce anume îi invocase această amintire, dar trase concluzia că era probabil vorba de bărbatul aşezat lângă foc, care semăna ca două picături de apă cu Imago Freebone.

Clătinând din cap, Will îi zâmbi prietenului său.

—Uită-te la noi, cum stăm în jurul unui foc de nomazi. Dacă ne-ar vedea profesorii noştri de la şcoală..., zise el.

—Măcar dacă ne-ar vedea, îl aprobă Chester.

Şi izbucniră amândoi în râs, bucuroşi să fie din nou împreună. Când veni vremea să plece din tabăra nomazilor, Drake deschise uşa laterală glisantă a microbuzului. Acum, că erau mai interesaţi unul de celălalt decât de câinii care alergau de colo-colo pe câmp, Drake izbuti să-i suie pe Vânători fără pic de

dificultate. Avu grijă ca animalele să se instaleze în spatele vehiculului, iar Colly sări imediat pe banchetă. Prin urmare, nu mai rămase loc şi pentru Bartleby, care fu surghiunit pe podeaua pe care Drake aşternuse o pătură veche. Totuşi, amândoi păreau să fie mai mult decât fericiţi, întinzându-se cât erau de lungi şi făcându-se comozi.

—Celia, i se adresă Drake doamnei Burrows, ce-ar fi ca tu şi Jeff să staţi pe rândul din faţa lor?

Vru s-o ia de braţ pe doamna Burrows, ca s-o conducă, dar ea se trase înapoi.

—Chiar nu am nevoie de ajutor, îi zise cu fermitate, dar, în acelaşi timp, cu blândeţe. Şi de ce nu-i laşi pe ceilalţi să urce întâi?

—Sigur. Elliott, atunci tu urmezi, propuse Drake.

Will îşi aşteptase răbdător rândul, împreună cu Chester, dar, spre surprinderea lui, prietenul său se strecură deodată în faţă, urmând-o pe Elliott, ca să poată să stea cu ea. Şi, după ce se văzu urcat, Chester îşi scoase rucsacul din spinare şi îl aşeză lângă el, astfel încât pe banchetă să nu mai rămână niciun loc liber.

Pe când doamna Burrows şi domnul Rawls se instalau pe următorul rând, privirea lui Drake o întâlni fugitiv pe a lui Will.

—Se pare că noi doi o să stăm în faţă, bătrâne, zise el.

După ce Drake porni microbuzul pe drumul spre Londra, cei doi Vânători adormiră buştean, spre deosebire de Elliott şi Chester, care vorbeau fără întrerupere, făcând schimb de poveşti. Deşi Will răspundea ori de câte ori îi adresau câte-o întrebare, băiatul începu să se simtă complet lăsat pe dinafară.

Domnul Rawls şi doamna Burrows nu vorbiră deloc, dar, simţind dispoziţia în care se cufundase Will, mama lui se aplecă în faţă şi-l strânse de braţ, cu un gest liniştitor.

—Suntem în siguranţă acum, Will, zise ea. Asta contează în primul rând.

Drake coborî puţin geamul de lângă el şi deschise aparatul de radio.

—Mă cam ia cu somn. Trebuie să mă trezesc, îi mărturisi el lui Will.

Will se bucură să audă muzică, însă încremeni când începu o nouă piesă. „Tu eşti raza mea de soare, unica mea rază de soare” lălăia solistul.

[1] *You Are My Sunshine,* popular cântec compus în anul 1939 de Jimmie Davis şi Charles Mitchell şi interpretat, de-a lungul anilor, de Bing Crosby, Johnny Cash, Bob Dylan etc. (n. trad.).

— Te superi dacă schimb postul? îl întrebă el pe Drake, strâmbându-se.

La intrarea pe autostradă, Drake opri în spaţiul pentru servicii şi întoarse capul, adresându-li-se celorlalţi.

— Bun, gata cu sporovăiala. Vreau să închideţi puţin ochii şi mă tem că trebuie să vă puneţi astea.

Îşi vârî mâna în compartimentul de la picioarele lui Will şi scoase de-acolo o geantă din care extrase câteva cagule.

—Adică să nu vedem unde ne duci? îl întrebă Will, examinând cagula pe care i-o întinsese Drake. De ce ţi se pare necesar aşa ceva?

— E clar că, avându-i pe Vânători cu noi, ar fi greu să trecem neobservaţi oriunde în Londra, explică Drake. Nu pot sta închişi tot timpul. În plus, suntem prea mulţi ca să poposim într-una dintre casele mele sigure. Aşa că am aranjat să mergem la cineva care poate să ne cazeze pe toţi, dar cu condiţia să nu-l expun la vreun pericol.

—Aşa, dacă nu ştim unde ne aflăm, nu putem să-i conducem pe Styx la ei, în caz că ne supun la Lumina întunecată, deduse Will.

— Principiul nevoii de cunoaştere, se amestecă şi Chester.

Drake încuviinţă.

— Mergem în turul fermecat al misterelor, comentă maliţioasă doamna Burrows, trăgându-şi cagula peste faţă.

Drake chicoti.

—Apă… Celia… ia stai puţin… cu dumneata n-o să meargă, aşa e?

— Nu tocmai, recunoscu ea. E posibil să culeg câteva indicii pe drum.

— Aşa m-am gândit şi eu, zise Drake, scoţând din buzunarul hainei un mic tub de Vicks. Aşadar, în loc să-ţi pui cagula, o să te rog să-ţi dai pe sub nas cu puţin decongestionant din ăsta. Habar n-am cât de puternic ţi-o fi simţul cel nou, dar sper c-o să fie de folos.

— Te gândeşti la toate, îl lăudă ea.

Capitolul treizeci şi patru

Drake conduse timp de mai multe ore, părăsind în cele din urmă artera principală în favoarea unei succesiuni de drumuri cu o singură bandă. Intersecţiile prin care trecu nu aveau indicatoare, însă el era într-atât de familiarizat cu traseul, încât nu mai avea nevoie de ele. Într-un târziu, se opri în faţa unei perechi de porţi metalice, prinse de doi stâlpi solizi din piatră. Cocoţaţi deasupra fiecăruia dintre aceştia erau doi grifoni bătuţi de vreme, cu înfăţişări fioroase, parcă sfidând pe oricine să intre.

—Gog şi Magog, li se adresă Drake, ca şi cum şi-ar fi salutat doi prieteni pe care nu-i mai văzuse de multă vreme, aruncând apoi o privire spre vehiculul său plin de pasageri cu cagule pe feţe, care dormiseră pe parcursul celei mai mari părţi a călătoriei.

În timp ce porţile se deschideau lent, se strecură încetişor printre ele şi-şi continuă drumul. Întinsele păşuni din stânga şi din dreapta lui erau presărate cu stejari contorsionaţi sau cu fagi biciuiţi de vânt.

Abia după ce porţile dispărură din vedere rosti cu voce tare:

—Deşteptarea, toată lumea! Jos cagulele! Am ajuns!

Începură cu toţii să se foiască, trezindu-se din toropeală si scoţându-şi cagulele, iar doamna Burrows îşi şterse unguentul de pe buza superioară.

—O să dureze ceva până o să scap de mirosul ăsta, bombăni ea.

Will avu nevoie de câteva clipe ca să se readapteze la lumină şi să poată observa clar împrejurimile.

—Suntem la ţară! zise el.

Ca la comandă, soarele ieşi din nori, scăldând peisajul în blânda lui strălucire şi dându-i păşunii o intensă roşeaţă aurie. Accelerând pe o porţiune abruptă a potecii, Drake dirijă microbuzul peste o porţiune cu bare metalice. În faţă le apăru un mic pod cocoşat, însă Drake nu încetini deloc când îl traversă. Avură impresia că microbuzul îşi va lua zborul şi aşa şi făcu, aterizând apoi cu un bubuit.

—Aoleu, stomacul meu! se văită Chester, râzând şi ţinându-

se bine, la fel ca ceilalţi pasageri, ca să nu fie azvârlit cât colo de pe scaun.

—Hei! Uite un lac! exclamă Will, văzând întinderea de apă din stânga potecii, cu malurile pline de rogoz.

Pe o mică insulă din mijlocul lacului se afla o pagodă cuibărită într-un crâng de platani. Aceasta, laolaltă cu falsul pod curbat care se întindea pe o scurtă distanţă de la insulă, dădea impresia că ar fi opera cuiva care a încercat să recreeze modelul de pe o farfurie din porţelan.

Apoi microbuzul începu să urce coama unui deal şi, ajungând în vârf, în faţa lor se ivi o superbă casă din piatră deschisă la culoare.

—O să stăm aici? se interesă domnul Rawls, dând glas gândurilor tuturor. Parc-ar fi un muzeu.

—Asta şi este, confirmă Drake, răsucind volanul în timp ce microbuzul trecea razant pe lângă fântâna de piatră din centrul aleii de formă circulară.

Când călcă frâna, microbuzul se opri pe aleea cu pietriş.

Păstrând tăcerea, se grăbiră cu toţii să coboare, bucuroşi să-şi dezmorţească picioarele după un drum atât de lung. Cei doi Vânători, pe care Drake izbutise în sfârşit să-i trezească, nu ştiură cum să sară mai repede afară din vehicul. Aproape că-l dărâmară când se năpustiră pe uşă, zbughind-o spre lac cu toată viteza, ca doi mânji neastâmpăraţi.

—Pe-aici, anunţă Drake, arătând în direcţia casei.

Urcă treptele care duceau la uşa din faţă, două câte două, si nu mai zăbovi să sune, ci deschise cu un gest larg, ca şi cum el ar fi fost proprietarul.

—Alo! Am ajuns! strigă când intră, vocea răsunându-i în întreg interiorul.

Neştiind la ce să se aştepte, Will şi ceilalţi îl urmară înăuntru. Păşiră cu şovăială pe podeaua din plăci de marmură albe şi negre, cu un blazon în mijloc.

Nimeni nu scoase o vorbă în timp ce examinau cu toţii lambriurile din lemn de culoare închisă şi uriaşa scară care ducea la primul etaj. Deasupra lor, un candelabru sofisticat atârna de tavanul presărat cu ornamente din ipsos, iar pereţii erau plini de tablouri.

—Uluitor, murmură Will.

În faţa lui se întindea un vast şemineu din marmură, flancat

de două armuri complete, identice, ţinând halebarde de-a curmezişul platoşelor. Chester i se alătură prietenului său.

—E foarte tare, exact ca Marlinspike Hali! îl aprobă el. Dar cine-o locui aici? Vreun lord?

Drake clătină din cap.

—Nu, răspunse oftând, ca şi cum ceea ce sugerase Chester nici nu putea să fie mai departe de adevăr. Apoi se îndreptă spre o uşă închisă de pe hol. Iată care sunt regulile casei, zise, plesnind uşa cu palma atât de tare, încât aceasta se zgudui în balamale. Dincolo de asta e camera de studiu. Nu aveţi voie să intraţi aici cu niciun motiv, fiindcă e posibil să vedeţi ceva care să vă permită identificarea locului. S-a înţeles?

Privi chipurile celor din grup, fixându-le stăruitor până când îşi exprimară toţi încuviinţarea.

— În rest, aveţi voie peste tot prin casă: puteţi să vă duceţi oriunde vreţi, numai să nu rătăciţi dincolo de hotarele moşiei, sau...

— Moşiei? îl întrerupse Will. Dar cam cât de mare ***este*** chestia asta?

— Destul de mare, îi răspunse enigmatic Drake. De fapt, probabil că ar fi de preferat ca niciunul dintre voi să nu se aventureze atât de departe încât să nu poată fi văzut din casă. E posibil să stea lume în căsuţele muncitorilor, care sunt cam la un kilometru şi jumătate distanţă, în direcţia aia, îi informă, îndreptându-şi degetul mare spre capătul holului.
Dacă se-ntâmplă să fie prin preajmă într-un astfel de moment, oricum se ţin deoparte. Nu sunt genul de persoane care să se lase văzute de alţii.

— Sună misterios, se amestecă domnul Rawls.

Clătinând din cap, Drake zise cu gravitate:

— Chiar nu vă doresc să aveţi de-a face cu ei. Totuşi, adăugă, luminându-se la faţă, e destul de probabil să daţi peste moş Wilkie, grădinarul, care locuieşte în căsuţa îngrijitorului terenurilor. Lucrează pentru familie de ani de zile, dar, dacă ajungeţi să discutaţi cu el, nu trebuie să spuneţi decât că vă aflaţi aici în calitate de oaspeţi ai proprietarului. Nimic mai mult — nu daţi nume şi nu dezvăluiţi absolut ***nimic*** personal. Încă un lucru: nu trebuie nici măcar să vă atingeţi de telefonul din casă. Şi nu aveţi voie să folosiţi telefoane mobile sau orice fel de aparatură electronică, pentru nimic în lume. Nu vreau să ne dea

de urmă aici. Merse spre capătul holului şi privi cu atenţie de-a lungul unui coridor. Unde s-o fi dus? întrebă, după care urlă din nou cu putere. Hei, am ajuns!

— Nu e nevoie să ţipi, răspunse o voce ţâfnoasă, după care un bărbat îşi făcu apariţia de pe un alt coridor. Încă n-am surzit şi ştiu foarte bine că aţi ajuns. Doar v-am deschis poarta principală, nu?

Bărbatul purta o jachetă din tweed peste o vestă maro-deschis, iar pantalonii aveau petice din piele la ambii genunchi. Will nu putu să-şi dea seama dacă avea vreo şaizeci sau şaptezeci de ani, însă mergea cu uşurinţă, în ciuda faptului că purta baston. Faţa îi era colţuroasă şi avea o barbă mare, înspicată, iar părul şi-l purta surprinzător de lung, deşi începuse să chelească în creştet. Avea ochi vioi, care îi străluciră când se apropie de Drake. Se opri în faţa lui, examinându-l din cap până-n picioare. Expirând printre buze, ca şi cum ar fi fost uşor exasperat, îi cercetă şi pe ceilalţi. Felul în care-i privea transmitea că avea o vastă experienţă şi nimic nu l-ar fi putut surprinde. Zăbovi asupra doamnei Burrows, singura din grup care nu se uită în ochii lui.

Observând că Will tot privea pe furiş portretul în mărime naturală al unui bărbat în uniformă militară, atârnat deasupra şemineului, se duse spre băiat.

—Acela a fost tatăl meu, îi explică. Frumos bărbat, nu?

Will încuviinţă, observând kiltul şi bereta bej pe care le purta acesta şi remarcând faptul că — lucru neobişnuit pentru acest tip de portret — fundalul nu era reprezentat de o încăpere întunecoasă sau de o întinsă câmpie, ci de un deşert ars de soare şi o oază înconjurată de câţiva palmieri.

—Acela e un Range Rover? întrebă, arătând spre vehiculul parcat lângă oază.

—Da, li se spunea Pantere Roz cu mult înainte de apariţia desenului animat. Erau echipate pentru drumuri lungi de recunoaştere prin deşert. Tata a ajutat la testarea acestor vehicule. A fost unul dintre primii recruţi ai lui David Stirling, din vechea lui echipă a Comandoului numărul 8, atunci când şi-a alcătuit prima dată Regimentul, în 1941.

Will îşi încreţi fruntea.

— ***Acel*** Regiment?

Bărbatul încuviinţă.

—Da, şi pariez că nu mai trebuie să-ţi spun ce semnificaţie are pumnalul înaripat de pe bereta bătrânului meu, nu-i aşa, flăcău? rosti, arătând cu bastonul spre portret.

—Ăăă... SAS? ghici Will.

—Da, asta e. A fost şi regimentul meu. I s-a spus ***Acel*** Regiment pentru că a fost cel mai bun afurisit de regiment din lume, până şi în vremurile acelea tulburi.

Bătrânul nu mai privea acum portretul, ci fixa absent grătarul curăţat al şemineului.

—Stirling obişnuia să-şi aducă oamenii aici, sus, ca să-i antreneze în secret înainte de a-i arunca în spatele liniilor inamice, în misiuni de sabotaj. Ca exerciţiile să fie mai realiste, adăugă chicotind, toţi angajaţii de pe moşia asta din acea vreme trebuiau să joace rolul soldaţilor nemţi. Veţi vedea că moş Wilkie, singurul membru al personalului care se mai află aici, vorbeşte încă foarte bine limba germană.

Bătrânul îşi drese glasul cu un mormăit, dându-şi seama că spusese prea multe, apoi biciui nepăsător aerul cu bastonul.

—Sunt însă convins că aveţi cu toţii nevoie să mâncaţi şi să beţi ceva. Dacă vă duceţi în sufragerie, vă aduc eu ceai şi sandviciuri, zise.

—Tot singur te ocupi de gătit şi de spălat? îl întrebă zâmbind Drake. Nu-mi dau seama de ce nu-ţi iei o menajeră...

—Prostii! se răsti bătrânul. Ar fi o afurisită risipă de bani. Când va veni ziua în care să am nevoie de vreo zgripţuroaică bătrână care să mă otrăvească de tot cu furajele ei, sper să am deja mâinile pe piept, la câţiva metri sub pământ.

Îi întoarse spatele lui Drake, adresându-li-se lui Will şi celorlalţi.

— Apropo, puteţi să-mi spuneţi Parry, fiindcă e numele meu ***adevărat,*** nu cum e cazul altora de pe-aici.

Înainte să-şi dea seama cineva, se cocoşă ca un boxer şi-i expedie un pumn lui Drake, nimerindu-l în abdomen cu toată puterea. Will, Chester şi Elliott porniră spre Drake, în caz că ar fi fost nevoie să-i sară în ajutor, însă se opriră văzând că bătrânul se retrage.

Drake se îndoise de mijloc, străduindu-se să-şi recapete suflul. Dar, spre surprinderea tuturor, când se îndreptă de spate, râdea şi gâfâia în acelaşi timp.

—Loveşti ca o fată, boxer pensionar ce eşti! şuieră el.

—Hei! Ai grijă cum vorbeşti! exclamă Elliott. Altfel îţi arăt eu cât de tare poate să lovească fata ***asta!***

— A, te rog, făcu Drake, întinzând o mână ca şi cum ar fi vrut s-o oprească, dar râzând în continuare. Nu pot să mă pun cu voi amândoi în acelaşi timp. Apoi se întoarse spre Parry. Dar asta pentru ce-a mai fost?

—Asta, tună bătrânul, a fost pentru că nu mi-ai trimis nici măcar o afurisită de felicitare de ziua mea, timp de cinci ani, după care te trezeşti din senin să mă suni ieri, să-mi ceri ajutorul, ticălos mic şi nerecunoscător. Ştii ceva, când am văzut că nu mai am veşti de la tine, le-am cerut unora din vechea mea echipă să pună nişte întrebări încoace şi-ncolo şi să afle ce mai învârţi.

Parry îşi examina mâna cu care-l lovise pe Drake, flexându-şi degetele.

—Mi-au spus că nu ţi-au putut da de urmă şi că ai fost probabil ucis, adăugă.

Între timp, Drake îşi recăpătase suflul şi tot nu părea să ia în nume de rău faptul că fusese lovit. Departe de aşa ceva — Will avea impresia că e mai fericit decât îl văzuse vreodată.

Drake clătină din cap.

—Scuză-mă... tot luându-mă cu una, cu alta, am fost un pic cam ocupat, zise el. Dar las’ că mă revanşez eu faţă de tine, tată.

Capitolul treizeci şi cinci

Prânzul de duminică! exclamă Chester, uitându-se peste masă spre tatăl lui. N-aş fi crezut c-o să mai stăm vreodată împreună la prânzul de duminică.

—Eu nici nu ştiu la ce să mă mai aştept, replică domnul Rawls, oarecum dezolat.

Urmă o clipă de tăcere, apoi interveni Drake.

—Da... apropo de asta, vreau să vă înălţaţi cu toţii paharele împreună cu mine.

Se ridică în picioare, luându-şi paharul cu vin de pe masă, iar ceilalţi îi urmară exemplul.

—Să închinăm pentru toţi cei care nu sunt astăzi cu noi: pentru doctor, pentru doamna Rawls, pentru Sarah Jerome, pentru Tam Macaulay, pentru Cal, pentru Piele... pentru toţi absenţii — şi foarte curajoşii — noştri prieteni.

Toată lumea bău odată cu el, după care se aşeză la loc.

—Şi, Chester, am ceva pentru tine, mai zise Drake.

Întinse mâna în spatele scaunului său şi luă de acolo un pachet pe care i-l înmână peste masă băiatului.

—Ce e? se miră Chester, sfâşiind ambalajul. Un skateboard! Drake, ţi-ai adus aminte că n-am primit aşa ceva niciodată de Crăciun! E formidabil!

Drake zâmbi.

—Poţi să-l testezi pe terenurile de tenis. Suprafaţa nu e grozavă, pentru că nimeni nu le-a mai folosit de ani de zile, dar pentru asta ar trebui să fie suficient de bună. Caută pe fundul cutiei: sunt acolo cotiere şi genunchiere. Nu vreau să te accidentezi!

Şi, în timp ce Will şi Elliott admirau planşa în culori stridente, Drake aruncă o privire spre ceasul de la încheietură.

—Ce-o tot face cu mâncarea? Bătrânul catâr încăpăţânat a refuzat să mă lase să-l ajut!

În bucătărie, Parry îşi rezemă bastonul de aragaz, îşi puse o pereche de mănuşi şi deschise uşa cuptorului. Două hălci de carne de vită sfârâiau într-o tavă pe care o scoase şi-o inspectă.

—Perfect, zise.

Deodată, Bartleby şi Colly apărură de-o parte şi de cealaltă a lui. Se năpustiră amândoi asupra hălcilor de friptură, înhăţându-le şi apoi ţâşnind afară, pe uşa deschisă din spate, tocmai până pe câmp.

—Hiene afurisite! strigă Parry, fluturându-şi bastonul spre Vânătorii care se îndepărtau. Data viitoare o să-mi folosesc puşca de vânătoare pe voi!

Grupul reunit în jurul mesei din sufragerie nu auzi nimic, fiindcă bucătăria era la o distanţă de câteva coridoare.

—Mă duc să văd ce tot face, hotărî Drake. Probabil c-o fi ars mâncarea sau aşa ceva.

— Eu nu m-aş deranja, apucă să rostească doamna Burrows, că Parry şi apăru furios în cadrul uşii. Mâncarea noastră se îndepărtează rapid pe câmpul din spatele casei, adăugă ea înainte ca Parry să poată rosti un cuvânt.

—Cum faci chestia asta? se miră Parry. Cum de ştii?

Doamna Burrows îşi ciocăni o nară cu degetul arătător.

—PEO, pronunţă ea, cu un aer de parcă i-ar fi împărtăşit cine ştie ce secret important.

—PEO? repetă Parry, lăsându-se să cadă pe scaunul său din

capul mesei şi golindu-şi paharul cu vin dintr-o singură înghiţitură.

—Puteri Extra-Olfactive, îi explică doamna Burrows, izbucnind în râs în timp ce se ridica de la masă. Haideţi, Drake, Jeff: puteţi să-mi daţi o mână de ajutor ca să pregătesc altceva pentru prânz.

—Aăă... pot să spun şi eu ceva? interveni Chester, iar doamna Burrows se aşeză la loc.

Drake îi făcu semn că poate să continue.

—Ei bine, ceea ce a zis doamna Burrows adineauri, despre super-puterile dumneaei... mi-a dat o idee. Suntem cu toţii aici din cauza acelor Styx şi am înfăptuit unele chestii de-a dreptul incredibile, nu-i aşa? întrebă, privindu-l pe Drake. Le-am nimicit sursa viruşilor şi le-am distrus laboratoarele. Apoi se uită la Will şi la Elliott. Şi, în acelaşi timp, am intrat în posesia vaccinului contra virusului Dominion. Prin urmare, suntem buni în ceea ce facem — suntem o echipă specială care, laolaltă, poate să-i înfrunte pe Styx, nu?

Ca toate echipele alea de supereroi luptând împotriva răufăcătorilor pe care le vedem în benzi desenate şi în filme. Şi, dacă suntem atât de buni, n-ar trebui să avem un nume? Ceva în genul X-Men sau Cei Patru Fantastici?

—Frumos discurs, Chester, îl felicită Drake.

—Şi la ce te-ai gândit? îl întrebă doamna Burrows. Ceva de genul Alianţa Rebelilor, dar mai răsunător?

— Suprasolii Ninja Mutanţi Adolescenţi? propuse Will. Domnul Rawls numără la repezeală câte persoane se aflau in jurul mesei.

—Sau Cei Şapte ai lui Drake? chicoti el.

Auzindu-l, Drake îşi dădu ochii peste cap.

—Ştiţi ce... voi ocupaţi-vă să găsiţi un nume până dau eu o tură prin bucătărie, replică.

* * *

Doamna Rawls se aşeză în faţa televizorului, să urmărească ştirile de seară. Tocmai încheiase o lungă conversaţie telefonică purtată cu sora ei. Fusese una dintre acele discuţii de familie în care cealaltă persoană nu are absolut nimic de spus, însă asta îi ia destul de mult timp. Încă şi mai rău, sora ei o ameninţa că-i va face o vizită, să „aibă grijă” de ea.

Surorii ei nu-i plăcuse deloc faptul că doamna Rawls era de

una singură în casă, şi asta de ceva timp, de când soţul ei, Jeff, se hotărâse să se ducă într-o prelungită excursie în străinătate.

Doamnei Rawls nu-i plăcea să-i mintă pe cei din familie sau, fiindcă veni vorba, nu-i plăcea să mintă în general, însă trebuie spus că, atunci când explica lipsa soţului ei îndrugându-le altora povestea cu excursia, nimeni nu părea grozav de surprins. Ştiau cu toţii la cât stres fuseseră supuşi ea şi domnul Rawls de când dispăruse Chester, iar toate aceste persoane binevoitoare bombăneau invariabil uzualele „Probabil că are nevoie de timp pentru el însuşi” sau „Se-ntoarce el curând, o să vezi”.

Desigur, doamna Rawls ştia că era vorba de altceva. Sau, mai bine zis, nu ştia unde se aflau în prezent nici soţul, nici fiul ei, dar era destul de convinsă că nu puteau fi în străinătate.

Se rezemă de spătarul scaunului, făcând tot posibilul să se concentreze asupra televizorului, dar gândurile îi zburau în altă parte.

Îi spusese lui Drake că nu putea să stea deoparte pur şi simplu cât timp fiul ei, iar în ultima vreme şi soţul ei îşi aduceau contribuţia la lupta împotriva Styx. Vorbise îndelung la telefonul mobil primit de la Drake şi despre existenţa căruia soţul ei nu ştia, insistând că dorea să participe şi că simţea că înnebuneşte puţin câte puţin, până când Drake capitulase şi venise cu o idee privitoare la ce ar fi putut şi ea să facă.

Planul fusese ca ea să se comporte ca şi cum s-ar fi aflat încă sub influenţa Luminii întunecate şi să se întoarcă acasă, în Highfield. De acolo, urma să-i raporteze lui Drake orice contact cu vreun Styx sau cu agenţi de-ai lor, folosind metoda cutiei poştale oarbe — lăsarea unor bileţele destinate lui în chioşcul de ziare când se ducea acolo, în fiecare dimineaţă, să-şi ia cotidianul preferat.

Desigur, planul nu era infailibil.

Inamicii Styx puteau s-o facă să „dispară”, aşa cum se exprimase Drake. Sau puteau să se decidă să-i administreze un supliment de Lumină întunecată, astfel încât să ajungă să fie din nou sub stăpânirea acesteia.

Dar, pe de altă parte, dacă în tabăra Styx exista convingerea că ea era încă total programată şi le putea fi de folos, fie ca legătură spre Chester şi, în consecinţă, spre Drake, fie că se hotărau s-o distribuie în cine ştie ce rol, femeia reprezenta o nepreţuită sursă de informaţii. Iar asta, după cum îi explicase

Drake, era o raritate din punctul de vedere Styx.

După ce ştirile de la televizor se terminară şi începu buletinul meteo, doamna Rawls auzi un zgomot înapoia ei. Zgomotul unor paşi pe covor.

Inima i se opri în loc pentru o clipă.

„Asta să fie?” se întrebă. Din locul în care stătea, cu spatele la uşă, n-avea cum să vadă cine era acolo. Deşi era tentată să se întoarcă, nu-şi clinti nici măcar un muşchi. Se strădui să rămână calmă: trebuia să se comporte ca şi cum ar fi fost încă sub stăpânirea Luminii întunecate.

O voce îi vorbi la ureche: o voce joasă, ca o răsuflare. Avea un accent ce semăna a Cockney.

— Avem un lucru pe care vrem să-l f..., hârâi vocea.

Propoziţia nu se mai sfârşi, fiindcă se auzi un bubuit surd.

Femeia se răsuci într-acolo exact la timp cât să vadă un bărbat robust prăbuşindu-se pe podea, cu ochelarii fumurii zburându-i de la ochi odată cu impactul. Purta un palton ce părea ceruit, iar pe cap, o bască. Avea la el o cutie care zăcea acum alături de el.

Lângă el se afla un alt individ, mult mai zvelt: cineva care semăna a Styx, după descrierea lui Drake. Numai că tipul din faţa ei purta o geacă sport şi o pereche de pantaloni din flanel şi, cu toate că avea o faţă cadaveric de îngustă şi ochii arzători, impresia de ansamblu era că nu avea de-a face cu vreun asasin din oraşul subteran despre care i se povestise.

—Doamnă Rawls... Emily, zise el, oferindu-i mâna, gest care părea puţin cam ciudat, mai ales că tocmai doborâse un alt bărbat în salonul casei ei.

—Da, îi răspunse femeia, strângându-i mâna.

El ocoli canapeaua şi se aşeză pe braţul acesteia, lângă ea.

—M-a trimis Drake. Nu ştiu dacă-ţi aminteşti de mine, dar l-am mai însoţit aici şi altă dată.

Ea se încruntă.

—Atunci când dumneata şi domnul Rawls nu puteaţi să-l recunoaşteţi pe Chester, fiindcă fuseserăţi supuşi la Lumina întunecată. Apropo, aţi reuşit să biruiţi în totalitate programarea?

Nu mai aşteptă un răspuns din partea ei, pronunţând câteva cuvinte într-o limbă străină, hârâită, pe care doamna Rawls n-o înţelegea deloc. Femeia ridică din umeri.

—Se pare că da, trase concluzia bărbatul, ridicându-se în picioare. Acum, trebuie să vii cu mine. Planul lui Drake n-a reuşit. Aruncă o privire siluetei doborâte de pe covor. Asta-i un colonist şi a fost trimis să te activeze.

Doamna Rawls se ridică la rândul ei, privindu-l pe bărbatul fără simţire.

—Să mă activeze? Pentru ce? Şi ce e în cutia aia? întrebă, arătând spre obiectul gri, care avea cam douăzeci de centimetri pătraţi.

— Nu ştiu ce aveau de gând să te pună să faci, dar cutia are probabil ceva dăunător înăuntru. Nu cred că e vorba despre o armă biologică, dar e posibil să fie o bombă, adăugă, ridicând-o şi îndesându-şi-o sub braţ. În orice caz, e mult prea periculos pentru dumneata să mai rămâi aici. Trebuie să mergi cu mine, doamnă Rawls.

—Bine, ăăă, domnule..., zise ea, întrebându-se cum să i se adreseze omului acestuia, care apăruse în casa ei şi o salvase.

— Of, câtă nepoliteţe din partea mea! Mă numesc Edward Green, îi zise. Dar, te rog, spune-mi Eddie. Aşa-mi spune toată lumea.

Capitolul treizeci şi şase

Will, Chester şi Elliott erau pe malul lacului când pe Will îl strigă cineva.

—Cred că Drake are nevoie de tine, zise Elliott, văzând cum bărbatul îi face semne lui Will.

Will urcă panta spre casă, găsindu-l pe Drake pe un scaun lângă masa de pe terasă.

—Acum te-ai întors? îl întrebă Will.

Drake lipsea câte două sau trei zile la rând, dar nu spunea nimănui ce făcuse.

Drake încuviinţă.

Will observă că el încă-şi avea sacul de voiaj atârnat pe umăr. Din cine ştie ce motiv, băiatul presupuse că Drake îi adusese un cadou, exact ca atunci când îi dăruise skateboardul lui Chester.

—Ai ceva pentru mine acolo? întrebă el plin de speranţă,

arătând spre sacul de voiaj.

Însă Drake nu-i răspunse, iar Will, observând că omul era neobişnuit de şovăielnic, înţelese că nu era cazul şi se alarmă.

— Care-i problema? insistă el, dar nici de data aceasta Drake nu-i răspunse, dându-şi jos sacul de voiaj şi punându-l pe masă.

Trăgându-i fermoarul, îl deschise şi scotoci înăuntru.

— Nu ştiu cum să-ţi spun, Will, rosti Drake, scoţând o sacoşă de plastic şi ţinând-o în mână. Hai să stăm jos, bine?

Will îşi trase unul dintre scaunele de sub masă şi se aşeză, aşteptând ca Drake să continue.

— Ţii minte că mi-ai cerut să duc jurnalul tatălui tău la British Museum? Ai vrut să ajungă în mâinile cuiva competent, care să-l înţeleagă şi să fie capabil să prezinte lumii incredibila descoperire a tatălui tău.

— Da, murmură Will, neplăcându-i deloc cum suna introducerea.

— Nu mai e nevoie să ţi-o spun eu: marea problemă constă în faptul că nu există vreo dovadă palpabilă care să susţină cele afirmate în jurnal. Că doar n-ai putut să aduci cu tine vreun vestigiu sau vreun eşantion care să sprijine toate afirmaţiile tatălui tău.

În acest punct, Will simţi că-i vine să izbucnească. Trebuia să afle ce se petrecuse.

— Drake, doar spune-mi... nu-mi pasă dacă sunt veşti proaste. Sunt pregătit pentru ele. Aruncă o privire spre sacoşa din plastic. Ce-i acolo?

Drake ridică o mână.

— Te rog, dă-mi voie să termin.

— OK, acceptă Will, strâmbându-se.

— Din câte se pare, jurnalul tatălui tău a fost examinat de mai mulţi specialişti din diferite departamente care se ocupă cu antichităţile în cadrul muzeului, după care, cumva, a ajuns până la un anume profesor White, de la Universitatea din Londra.

— Profesorul White, bodogăni de câteva ori Will, după care sări brusc în picioare. Cunosc numele ăsta! exclamă el. Nu se poate! E ticălosul care a furat toate onorurile pentru vila romană descoperită de tata în Highfield. Le-a furat de la tata. Nu, nu se poate să fie tocmai el!

— Stai jos, Will, rosti cu fermitate Drake. Încă n-am terminat.

Will se înroşise la faţă şi i se tăiase respiraţia de atâta

indignare. Dar, chiar şi-aşa, se aşeză la loc, iar Drake îşi reluă povestirea.

—Se pare că profesorului White i-a plăcut ceea ce a citit şi a dat jurnalul mai departe, pe mâinile a doi dintre studenţii săi. Iar ei au scris o carte.

—Ce fel de carte? se interesă Will.

Drake desfăcu sacoşa şi aruncă o privire înăuntru.

—Este primul roman publicat de cei doi. Tu ştii mai bine decât oricine că tot ceea ce a mai supravieţuit din primul jurnal al tatălui tău se află şi acum în coliba Marthei, acolo unde l-ai lăsat. Iar la începutul celui de-al doilea jurnal — cel pe care l-ai adus cu tine — doctorul a încercat să recreeze o consemnare zilnică a evenimentelor care au condus la descoperirea Coloniei şi la tot ceea ce s-a petrecut ulterior.

Drake se opri să tragă aer în piept.

—În orice caz, aceşti doi studenţi au fost într-atât de inspiraţi de ceea ce au citit, încât au născocit o întreagă poveste având jurnalul la bază.

— Ce-au făcut? rosti Will, deşi abia mai putea să vorbească, atât era de încordat. Aşadar, e vorba despre o carte ştiinţifică?

—Hm... nu tocmai, răspunse Drake, scoţând cartea din sacoşă şi înmânându-i-o lui Will, care o înhăţă şi începu să examineze coperta.

—„Cârtiţa din Highfield”, citi el. „Cârtiţa din Highfield”? repetă de mai multe ori.

Întoarse cartea, să vadă ce scria pe spatele ei.

—După cum vezi... e o carte pentru copii, îi zise Drake. Au transformat jurnalul tatălui tău într-o poveste cu aventuri pentru cititorii mai tineri.

Chiar dacă se aflau încă pe malul lacului, Chester şi Elliott tot auziră urletul lui Will.

—NUUUUUUUUU!

Epilog

Vocea lui Parry răsună prin întreaga casă, convocând pe toată lumea. Părea să fie ceva urgent.

—Ce-i cu panica asta? se miră Will, întâlnindu-l pe Chester pe coridorul din faţa camerelor lor.

— Nu ştiu, răspunse Chester ridicând din umeri, remarcând că prietenul lui avea la el cartea cea nouă. Tu chiar o citeşti... Poţi să mi-o împrumuţi şi mie? E bună de ceva? se interesă.

Will se strâmbă în chip de răspuns.

—E ca un fel de vis bizar. Ţi-o dau cu plăcere după ce-o termin.

În timp ce băieţii ajungeau în capătul de sus al scării principale, Elliott ţâşni afară din dormitorul ei. Purta un halat de baie şi avea părul înfăşurat într-un prosop: după o viaţă în care avusese parte doar de dotările strict necesare, ajunsese la concluzia că baia era locul ei preferat. La fel ca orice adolescentă, stătea ore întregi încuiată acolo, relaxându-se în cadă sau coafându-se în faţa oglinzii.

Acum, pe când mărşăluiau spre salon, observară că Drake şi Parry stăteau în faţa televizorului, transfiguraţi de ceea ce vedeau. Chester se uită de-a lungul coridorului, să vadă dacă venea şi tatăl lui, însă nu se zărea nici urmă de el. În acel moment apăru vijelioasă doamna Burrows.

—Ce-i cu toată zarva asta? întrebă, oprindu-se lângă Will.

—Tata tocmai a primit un pont de la un om de legătură de-ai lui, din serviciile de securitate. Se petrece ceva la Londra. Ceva important, răspunse Drake, dând sonorul mai tare cu telecomanda.

—... printre aceste iniţiative se numără ordinul de închidere a celor trei departamente de reacţie în cazuri de infecţii şi cel de transferare a personalului cheie într-o singură „super-unitate” de la Spitalul Universitar, spunea prezentatorul ştirilor. Ordinul a fost primit de la vârf, fiind dat chiar de către prim-ministru, potrivit unor surse apropiate de Numărul Zece.

Apoi fu înfăţişat prim-ministrul, prezent la o conferinţă de presă extrem de aglomerată.

—În această perioadă de gravă criză economică, suntem cu toţii conştienţi de presanta necesitate de reducere a cheltuielilor publice, declara premierul. Ca rezultat al profundei noastre

revizuiri a bugetului pentru sănătate, am identificat un număr de zone în care spitalele noastre vor avea de beneficiat de pe urma centralizării şi a raţionalizării.
Se vor produce astfel economii substanţiale pentru ţară, fără a se coborî înaltele standarde ale îngrijirii şi tratării pacienţilor.

Vocea prezentatorului reveni, suprapusă imaginilor cu prim-ministrul, tras la faţă şi obosit, urcându-se în automobilul său cu şofer.

—Anunţul de astăzi, conform căruia unităţi de o atât de mare importanţă ar fi desemnate pentru închidere, a sosit ca o totală surpriză până şi pentru mai tinerii slujitori ai sănătăţii. Un protest local organizat de Asociaţia Medicilor Britanici a avut loc în această dimineaţă împotriva lipsei de consultare în luarea hotărârii de guvern prin care se închid, în mod special, unităţile de reacţie împotriva infecţiilor...

Urmară imagini cu bărbaţi cărând containere sigilate dintr-o clădire de spital şi încărcându-le într-un autocamion.

— ... şi a rapidităţii cu care se operează aceste închideri.

—Nu pot să cred. Asta-i St. Edmund’s, remarcă Drake.

Apărură imagini cu alte două spitale, intrările lor principale succedându-se rapid pe ecran.

—Ei, nu mai spune... astea sunt St. Thomas şi spitalul Royal London. Ce coincidenţă! adăugă Drake, întorcându-se spre Elliott şi spre băieţi. De ce, într-o perioadă în care declanşarea unei grave epidemii este ceva atât de temut, şi-ar asuma guvernul paralizarea capacităţii naţiunii de a o înfrunta? De ce-ar face una ca asta?

—Dar ce anume înseamnă toate astea? întrebă Chester.

—Înseamnă Styx, îi răspunse Will.

—Aşa ar trebui, îl aprobă Drake. E prea mare coincidenţa să se întâmple aşa ceva exact cu cele trei spitale cărora le-am furnizat mostre din sângele lui Elliott, ca să-l păstreze în băncile lor cu vaccinuri. Înseamnă că Styx s-au pus în mişcare şi îşi recapătă vaccinul contra virusului Dominion. O să vedeţi, nu mă îndoiesc că toate specimenele o să dispară în chip misterios în drum spre noua „super-unitate”.

—Dar noi avem încă aici specimenul nostru, nu-i aşa? zise Will, bătând-o uşurel pe umăr pe Elliott.

—Asta te face o persoană extrem de importantă, adăugă Chester, privind-o pe Elliott, înfăşurată în halatul ei de baie.

—Eu credeam că eram oricum, se plânse ea.

Drake nu-i mai ascultă pe cei trei, luând în considerare implicaţiile.

—Desigur, mutilându-ne capacităţile de apărare din Suprasol, drumul pentru Styx devine liber. Puteţi să fiţi siguri că mai au şi alţi aşi în mânecă — alte maladii primejdioase pe care să le răspândească —, pentru că este exact ceea ce ne fac ei de-atâtea secole.

—Dar dacă premierul chiar a forţat o asemenea hotărâre, nu crezi că el însuşi a fost programat cu Lumina întunecată? puse doamna Burrows punctul pe i.

Însă întrebarea ei nu mai primi răspuns, fiindcă Parry îşi agită bastonul spre televizor.

—Asta e, anunţă el când reportajul despre spitale fu întrerupt, iar în partea superioară a ecranului apărea banda cu ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ.

Will se încruntă.

— Vreţi să spuneţi că faza cu spitalele n-a fost motivul pentru care ne-aţi chemat încoace? întrebă el.

Drake clătină din cap.

— Acum am auzit prima oară despre asta.

—Linişte, toată lumea! se răsti Parry. Uite că zice acum.

Will şi Chester se priviră zăpăciţi, după care întoarseră capetele spre ecranul televizorului, pe care îşi făcu apariţia o reporteră. Era evident că nu se afla în studio şi că incidentul era relatat din exterior.

Reportera se afla pe o stradă mărginită de clădiri înalte din sticlă, în spatele ei văzându-se oameni care fugeau înspăimântaţi în toate direcţiile. Cei mai mulţi dintre ei erau funcţionari, însă se vedeau şi câţiva poliţişti înarmaţi. Reportera părea fâstâcită şi luată pe nepregătite.

— Mă aflu... mă aflu aici, în centrul Londrei... inima cartierului financiar... şi la doar o jumătate de kilometru depărtare, în sediul Băncii Angliei, se pare că e în plină desfăşurare un conflict armat.

Cineva din afara cadrului îi spuse ceva.

— Şi tocmai am fost informată că am intrat în posesia unei filmări realizate de un martor ocular cu ajutorul telefonului său mobil.

O succesiune de imagini tremurate şi de o calitate destul de

slabă începu să se deruleze pe ecran, înfăţişând o stradă blocată de maşinile poliţiei. Pe fundalul focurilor de armă, poliţiştii se adăpostiră în spatele autovehiculelor.

Apoi camera focaliză dincolo de maşini, pe intersecţia de obicei aglomerată din centrul Londrei unde-şi avea sediul Banca Angliei, într-o clădire numită Monetăria Regală. Dintr-odată, se produse o explozie colosală, care spulberă toate geamurile clădirii, urmată de alte focuri de armă. Reportera începu să vorbească peste ceea ce mai rămăsese din videoclipul care înfăţişa fumul învăluind strada pustie.

—Această filmare, realizată cu mai puţin de douăzeci de minute în urmă, pare să arate atacarea Băncii Angliei de către o bandă de persoane înarmate.

Chipul reporterei reveni pe ecran.

— Suntem de asemenea informaţi că au izbucnit confruntări armate şi în alte locuri din centru şi că...

Se auzi o nouă explozie, iar reportera se lăsă în jos. Apoi ecranul se umplu de purici şi se făcu negru. O clipă mai târziu, reapăru prezentatorul din studio.

— Se pare că am pierdut legătura cu carul nostru de reportaj. Sper că Jenny este OK, mai zise încruntându-se. Apoi, tuşind să-şi dreagă glasul, se prefăcu a-şi verifica hârtiile din faţă, în timp ce se străduia să-şi recapete stăpânirea de sine. În cele din urmă, îşi ridică din nou privirea. Aşadar, continuă el, pentru telespectatorii care tocmai au deschis aparatele, să spunem că primim numeroase relatări despre atacuri armate asupra Băncii Angliei şi a altor câtorva obiective din apropiere, ca şi despre cel puţin două explozii importante.

Îşi duse mâna la casca din ureche.

— Tocmai am primit informaţia că o întrunire a guvernatorului Băncii Angliei cu comitetul experţilor principali era în plină desfăşurare în incinta băncii la ora începerii atacului... şi că se estimează numeroase pierderi de vieţi omeneşti, printre care este posibil să se numere şi guvernatorul. Trebuie să precizez însă că ştirea nu este confirmată în momentul de faţă.

Drake clătină din cap.

—Aşadar, ăsta-i doar începutul. Styx încearcă să destabilizeze ţara atacându-i principalele instituţii centrale, comentă el încetişor. Ceea ce ne-ar putea arunca într-o nouă recesiune, de dimensiuni nemaiîntâlnite până acum.

Prezentatorul ştirilor continuă:

—Tocmai am primit din partea poliţiei câteva cadre mărite surprinse de camerele de supraveghere. Acestea îi înfăţişează pe ocupanţii a două vehicule care au pătruns în centrul Londrei în minutele imediat premergătoare incidentelor. Poliţia solicită oricui are informaţii despre aceste persoane să se prezinte...

—Colonelul Bismarck! explodă Elliott. Will, uită-te, e colonelul!

Înaintând câţiva paşi, Will se holbă la imaginile uşor înceţoşate a două chipuri, fotografiate prin parbrizele autovehiculelor. Faţa unuia dintre bărbaţi nu-i spunea absolut nimic, deşi, judecând după părul de culoare deschisă şi maxilarul pătrăţos, se prea putea să fie un soldat al Noii Germanii. Totuşi, celălalt chip îi era familiar — bărbatul era mai în vârstă decât cel dintâi şi avea o mustaţă care ieşea în evidenţă.

—Ar putea să fie el, zise Will. Dar imaginea nu e foarte clară, iar eu n-am reţinut multe după ce l-au omorât pe tata.

—El e, insistă Elliott. Ştiu eu.

—Aşadar, acum se folosesc de soldaţi din lumea interioară ca să se ocupe de treburile lor murdare, deduse doamna Burrows.

—Ceea ce înseamnă că e posibil să aibă la dispoziţie întreaga maşinărie de război a Noii Germanii, concluzionă Drake. Întreaga afurisită de armată.

—Iar gemenele Rebecca ar putea să fie iar în oraş, adăugă mohorât Will.

Toţi cei aflaţi în cameră se cufundară într-o tăcere şocată la apariţia fulgerătoare a următoarei fotografii.

—Drake! Tu eşti! icni Elliott.

Drake se dădu înapoi din faţa televizorului.

—Se crede că acest individ, rosti prezentatorul ştirilor, ar sta în spatele grupului care a desfăşurat atacurile, iar poliţia merge până într-acolo încât să afirme că ar fi ***creierul*** organizaţiei. Circulând sub numele fals de Drake, se crede că s-ar afla încă în ţară, forţele de poliţie regionale declanşând o razie pe plan naţional pentru capturarea acestuia.

—Manevra clasică — era de aşteptat, comentă morocănos Parry. Styx îţi limitează posibilităţile de deplasare.

Drake încuviinţă.

— Am impresia că de-acum încolo n-o să mai fiu eu cel care

se ocupă de cumpărături.

Domnul Rawls, cu ochii cârpiţi de somn, îşi alese tocmai acest moment ca să-şi facă apariţia. Îşi înăbuşi un căscat, ca şi cum tocmai s-ar fi trezit după ce a tras un pui de somn.

— Se transmite meciul de crichet? întrebă el, scărpinându-se în creştet. Care-i scorul?

— Nu ştiu precis, tată, îi răspunse Chester, dar se pare că echipa Styx a cam luat avans.

Mulţumiri

Le sunt îndatorat următorilor:
Marelui Barry Cunningham, editor şi redactor, care stă la baza întregii afaceri. Chiar dacă în povestiri e posibil să nu existe întâmplări magice, sunt al naibii de sigur că el le înfăptuieşte în lumea reală.
Echipei de la Chicken House: Rachel Hickman, Elinor Bagenal, Imogen Cooper, Mary Byrne, Claire Skuse, Nicki Marshall şi lui Steve Wells, pentru designul fantastic al cărţilor. Şi lui Siobhan McGowan, de la Scholastic Inc.
Prietenei şi agentului meu, Catherine Pellegrino, de la Rogers, Coleridge & White.
Lui Simon Wilkie, Karen Everitt, Craig Turner şi Charles Landau, care au făcut totul posibil.
Lui Sophie, George şi Frankie, pentru că m-au suportat.
Şi lui Hanif, care mi-a spus că niciodată nu trebuie să fie uşor. A avut dreptate. Şi nici nu este.

Credite

Robert Frost, „The Secret Sits”, din ***Quantula***, în ***Robert Frost: SelectedPoems*** (The Penguin Poets, 1955); Andy McCluskey & Paul Humphries, autori ai versurilor piesei ***I Betray My Friends,*** de Orchestral Manoeuvres in the Dark (1980), care apare pe ***Navigations: The OMD B-Sides Compilation*** (2001); Johann Beuys & Andras Warhola, pentru repovestirea „Cărţii germane a catastrofelor” din secolul al şaptesprezecelea, în ***Folk Traditions of Old Germany, Volume 6*** (Lehmbruck & Ernst, 1909).

[1] **Sonet de Percy Bysshe Shelley ai cărui subiect este declinul tuturor conducătorilor, oricât de puternici ar fi, ca şi al imperiilor pe care aceştia le ridică (n. red.).**

[1] **Referire la Henry George Liddell (1811-l898), director al Şcolii Westminster între 1846 şi 1855, pentru a cărui fiică, Alice Liddell, ar fi scris Lewis Carroll romanul său, *Alice în Ţara Minunilor* (n. trad.).**

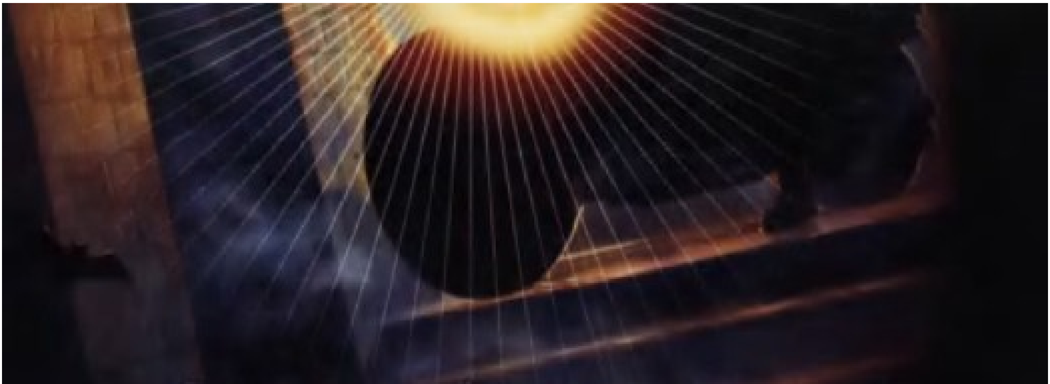

CARTE TRADUSĂ ÎN PESTE 40 DE LIMBI

ÎN CURÂND, FILM CU BUGET EXTRAORDINAR…
DREPTURI DE ECRANIZARE VÂNDUTE
PENTRU UN MILION DE DOLARI!

În centrul Pământului, într-o lume despre care nimeni nu știe că există, Will a dat de necaz. Dușmanii săi, Styx, se apropie și îl vor urmări până la capătul lumii – al oricărei lumi.
Între timp, Drake – ajutat de cel mai neverosimil aliat – se pregătește să lupte cu Styx de la suprafață. Planul său nebunesc îl va aduce oare mai aproape de victorie… sau va însemna moarte sigură?

Cărțile din seria TUNELE *au un ritm alert, sunt captivante și, pe alocuri, înfricoșătoare și sângeroase.* Philip Ardagh, *Guardian*

Deschide și citește la pagina 253!